BRET EASTON ELLIS

"Keskin gözlemler, sinsice rahatsız edici ve son derece komik". ("Literary Review")

AY PARKI

ROMAN

Bret Easton Ellis

7 Mart 1964 tarihinde, Los Angeles'ta, zengin bir emlakçı olan Robert Martin Ellis ve ev hanımı Dale Ellis'in tek çocukları olarak dünyaya geldi. The Buckley School'dan vasat bir öğrenci olarak mezun olan Ellis, müzik eğitimi almak üzere Vermont'taki Bennington College'a devam etti. 80'li yıllarda The Parents gibi ufak tefek gruplarda müzik yaptıktan sonra halen bir öğrenciyken ilk romanı, *Less Than Zero* (Sıfırdan Az) yayımlandı. Los Angeles'ta yaşayan bir grup zengin ama asi gencin hikayesini anlatan roman eleştirmenler tarafından çok beğenildi ve yayınlandığı ilk senede 50.000 gibi, bir ilk roman için büyük sayılabilecek bir satış rakamına ulaştı. 1987 yılında ikinci romanını yazmak üzere New York'a taşındı.

Uç seviyede şiddet unsurları taşıdığı için çokça tartışılan romanı *Amerikan Sapığı* 24 dile çevrildi. Başkarakter Patrick Bateman'ın materyalist ve yuppie bir seri katil olarak çizildiği bu romanı kimileri transgresyonel sanatın önemli bir örneği addeder. Bunun ötesinde *Amerikan Sapığı*, yayınlandığı günlerde kimsenin tahmin etmediği büyüklükte bir kült statüye ulaşmış ve yüzyılın en önemli yüz kitabından biri seçilmiştir.

Bret Easton Ellis
Ay Parkı
Özgün Adı: *Lunar Park*
Çeviren: Dost Körpe
Yayına Hazırlayan: Ahmet Öz

İthaki Yayınları - 550
Edebiyat - 446
ISBN 978-975-273-365-7

1. Baskı, Temmuz 2007, İstanbul

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Kapak Uygulama: Cemile Öz
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81 / 19
Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 674 66 78
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Bret Easton Ellis

AY PARKI

Çeviren: Dost Körpe

ROBERT MARTIN ELLIS
1941-1992

ve

MICHAEL WADE KAPLAN
1974-2004

için

Salakça şeyler yaparak insanların dikkatini çekmenizin mesleki açıdan uzun vadede tehlikesi, eninde sonunda kendinizin de bir bilet almak zorunda kalmanızdır.

–THOMAS McGUANE, *Panama*

Birisi hakkında kanaat sahibi olmuş insanlar fikirlerinin değişmesinden, yeni kanıtlar ya da savlar ışığında yargılarının zıttını benimsemekten hoşlanmazlar ve onları fikirlerini değiştirmeye zorlayan kişi en hafif tabirle zamanını harcar ve belaya davetiye çıkarıyor olabilir.

–JOHN O'HARA

Hafızamın masasından
Bütün hoş ve boş kayıtları sileceğim,
Geçmişteki tüm kitapları, şekilleri, baskıları
Gençlikte gözlemlenerek kopyalanmış.

–*Hamlet,* I: v. 98

1. başlangıçlar

"Kendini çok iyi taklit ediyorsun."

A*y Parkı*'nın bu ilk satırı kısalığıyla ve sadeliğiyle, ilk romanım *Sıfırdan Az*'ın açılış satırının biçimselliğine bir dönüş, bir yankı olacaktı.

"İnsanlar Los Angeles'ın otoyollarında kaynaşmaya korkuyorlar."

O zamandan beri romanlarımın açılış cümleleri –ne kadar ustaca kurgulanmış olurlarsa olsunlar– aşırı derecede karmaşık ve süslü püslü olmuş, gereksiz ayrıntılarla ağırlaşmışlardı.

Örneğin ikinci romanım *Çekim Kuralları* şöyle başlıyordu:

ve bu öykü seni sıkabilir ama dinlemek zorunda değilsin, dedi kız bana, çünkü böyle olacağını hep biliyordu ve hatırladığı kadarıyla ilk yılında veya daha doğrusu Eylül'de bir hafta sonunda, aslında bir Cuma günü, Camden'da, ki bu üç dört sene önceydi, Lorna Slavin'in odasında, zil zurna sarhoş olup kendini yatakta bularak bekaretini yitirdi (oldukça geç bir yaşta, on sekizinde), çün-

kü üniversitedeki ilk senesiydi ve bir oda arkadaşı vardı ve Lorna hatırladığı kadarıyla üniversitede sondan bir önceki ya da son sınıf öğrencisiydi ve arada sırada erkek arkadaşının kampüs dışındaki evinde kaldığı olurdu, ki çocuk onun sandığının aksine Seramik Bölümü ikinci sınıf öğrencisi değil, ya N.Y.U.'da* sinema bölümünde okuyup da New Hampshire'a sırf Düzülmek İçin Giyinelim partisine gelmiş bir sinema öğrencisiydi, ya da okulla ilgisi olmayan bir şehirli.

Aşağıdaki da üçüncü romanım *Amerikan Sapığı*'ndan.

İÇERİ GİRENLER, DIŞARIDA BIRAKIN HER UMUDU diye yazılmış kan rengi kargacık burgacık harflerle, Onbirinci Cadde'yle Birinci Cadde'nin köşesinin yakınındaki Chemical Bankası'nın yan duvarına ve harfler öyle büyük ki, trafikte sarsılarak öne atılıp Wall Street'ten çıkan taksinin arka camından görülebiliyor ve tam Timothy Price'ın o cümleyi fark ettiği anda yanaşan bir otobüs (ki yan tarafında Les Miserables'in** ilanı var, önünü kapıyor, ama yirmi altı yaşında olup Pierce & Pierce'ta çalışan Price buna aldırmıyor gibi, çünkü şoföre radyoyu açarsa (ki WYNN kanalında "Be My Baby"*** çalıyor, ona beş dolar vereceğini söylüyor ve Amerikan olmayan zenci şoför isteneni yapıyor.

Bu da dördüncü romanım *Glamorama*'dan:

---

* New York Üniversitesi, (çn).
** *Sefiller*, Victor Hugo, (çn).
*** "Bebeğim Olsana," (çn).

Lekelere baksanıza... üçüncü panel leke içinde, görüyor musunuz... hayır o değil, *şu*... alttan ikinci, ki dün bunu birilerine göstereyim dedim, ama fotoğraf çekimi yüzünden herkes meşguldü ve üstelik Yaka Nakamari mi ne, adı her neyse –ki usta bir tasarımcı *olmadığı* kesin– beni başkasıyla karıştırdığından sözümü dinletemedim, ama bayanlar baylar, sonuçta orada *lekeler* var; minik, sinir bozucu lekeler ve *kazayla* olmuşa da benzemiyorlar, sanki bir makinenin işi, bu yüzden laf ebeliği istemiyorum, sadece biri bana bunların nasıl olduğunu anlatsın, gereksiz ayrıntılara girmeden her şeyi anlatsın: Kim, ne, nerede, ne zaman, bunları anlatsın, nedeni de unutmadan; gerçi suratlarınızdaki sefil ifadeden anladığım kadarıyla *nedenini* söylemeyeceksiniz... eee, hadi bakalım, konuşsanıza, *bunlar ne?*

(*Amerikan Sapığı*'yla *Glamorama* arasında yayınlanmış bir öykü derlemesi olan *Muhbirler* de, çoğunu üniversitedeyken –*Sıfırdan Az*'ın yayınlanmasından önce– yazdığım için, yine aynı sade minimalizmin bir örneğiydi.)

Kariyerimi yakından takip eden herkesin –yazarlar iç dünyalarını ellerinde olmadan yapıtlarına yansıtıyorlarsa– görebileceği gibi, işler kontrolden çıkmaya başlamış, *New York Times*'ın tabiriyle "tuhaf bir şekilde karmaşıklaştırılmış... gereksiz ayrıntılarla şişirilmiş... abartılmış" bir hale dönüştürülmüştü, ki buna katılmadığımı söyleyemem. Geçmişteki sadeliğe geri dönmek istiyordum. Hayat üstüme üstüme geliyordu ve o ilk cümleler tersliklerin yansımaları gibiydi. Öze geri dönmenin vakti gelmişti ve her ne kadar tek bir kısa cümlenin –"Kendini çok iyi taklit ediyorsun."– bu süreci başlatacağını umsam da, etrafımda birikmiş çer çöplerle molozları

temizlemek için bir dizi sözcüğün yetmeyeceğini fark ettim. Ama en azından başlangıç olurdu.

New Hampshire'daki Camden Üniversitesi'nde öğrenciyken roman yazma dersi almış ve 1983 kışında *Sıfırdan Az*'ın müsveddesini yazmıştım. Romanda Los Angeles'taki –Beverly Hills'teki– bir doğu üniversitesinde okuyan zengin, yabancılaşmış, biseksüel bir genç adamın Noel tatili, gittiği tüm partiler, kullandığı tüm uyuşturucular, seks yaptığı tüm kızlar ve delikanlılar, bağımlılığa geçiş süreçlerini pasifçe izlediği tüm arkadaşları, fahişelik ve derin bir kayıtsızlık anlatılıyordu; günler Nembutol etkisi altında, üstü açılabilen gıcır gıcır arabalara güzel sarışınlarla binip hızla plaj kulübüne gitmekle; gecelerse gözde kulüplerin VIP odalarında ve Spago'nun cam kenarı masalarında kokain çekmekle harcanıyordu. Bu sadece bildiğim bir yaşam tarzının değil, Reagan'lı seksenlerin ve daha dolaylı bir şekilde Batı uygarlığının şu anki halinin (oldukça görkemli bir şekilde yapıldığını düşündüğüm) eleştirisiydi. Öğretmenim de aynı fikirdeydi ve üstünkörü bir editörlük ve düzeltme sürecinin ardından kitabı (L.A.'daki yatak odamın döşemesinde, sekiz haftalık bir Crystal Meth alemi sırasında yazmıştım) temsilcisine ve yayıncısına verdi; ikisi de kabul ettiler (yayıncı biraz gönülsüz davrandı... editörlerden biri "Kokain çekip çük emen zombilerle ilgili bir roman satacaksa ne yapalım, yayınlayalım bari," demiş) ve ben öğrenci ödevimin sadece on altı ay içinde parlak ciltli büyük boy bir kitaba dönüşerek kapış kapış satılmasını ve dönemin ruhunda bir mihenk taşına dönüşmesini, yirmi beş dile çevrilmesini, büyük bütçeli bir Hollywood filminin çekilmesini korku ve hayretle –ve heyecanla– izledim. 1985 sonbaharının başlarında, kitabın yayın-

lanmasından sadece dört ay sonra, aynı anda üç şey oldu: Bağımsızlığıma kavuşacak kadar zenginleştim, inanılmayacak kadar ünlü oldum ve en önemlisi babamdan kurtuldum.

Babam parasının çoğunu gayri menkul alım satımından kazanmıştı, özellikle de Reagan döneminde... para kazanıp özgürleştikçe de dengesizleşmişti. Ama babam hep sorunlu biriydi zaten –dikkatsiz, küfürbaz, alkolik, kibirli, sinirli, paranoyaktı– ve ebeveynim ben daha ergenken boşandıklarında bile (annemin talebiyle) babam mali gücüyle aileyi (iki kız kardeşim vardı) kontrol etmeyi sürdürdü (avukatlar nafaka ve çocuk bakımı konusunda tartışıp duruyorlardı sürekli). Babam bize karşı haçlı seferi açmış, bizleri zayıflatmayı, onu artık hayatlarımızda istemeyişimizin suçunun kendi tavırlarında değil bizlerde olduğunu kabullendirmeyi kendine misyon edinmişti. Sherman Oaks'taki evi bağıra çağıra terk etmişti ve Newport Beach'e taşındıktan sonra da Güney California'daki huzurlu hayatımızın (hep bulutsuz ve güneşli olan gökyüzünün altında havuz kenarında geçirilen aylak günlerin, Galleria'da öylesine gezinmelerin, bize rehberlik eden salıntılı palmiyelerin arasından sürekli arabayla geçmelerin, Fleetwood Mac ve Eagles film müzikleri üstüne keyifli sohbetlerin) tadını hiddetiyle kaçırmayı sürdürmüştü... o dönemde ve yerde kaygısızca büyümenin bütün avantajlarını görünmez varlığıyla epey karartmıştı. Bu dekadan ve rahat hayat tarzı babamı asla gevşetememişti. Hayatı dıştan ne kadar konforlu görünse de, hep çılgınca bir hiddetin pençesinde olmuştu. Bu yüzden dünya bize kurtulamadığımız, belirsiz ve soyut bir şekilde tehditkar geliyordu... harita kaybolmuştu, pusula kırılmıştı, yolumuzu yitirmiştik. Kız kardeşlerimle ben anormal denecek kadar küçük bir yaşta hayatın karanlık bir yönünü keşfettik. Babamızın davranışları bize dün-

yanın tutarlılıktan yoksun olduğunu ve bu kaos içinde insanların başarısızlığa mahkum olduklarını öğretti ve bunu anlamak tüm ideallerimize gölge düşürdü. Yani L.A.'da kız arkadaşımla birlikte kalmak ve San Fernando Vadisi'nin bir banliyösünde bulunan, gittiğimiz özel okuldaki tüm sınıf arkadaşlarımın eninde sonunda yaptığı gibi USC'ye* gitmek yerine New Hampshire'daki bir üniversiteye kapağı atmamın tek sebebi babamdı. Benimki bir son çareydi. Ama geç kalmıştım. Babam dünyaya bakışımı karartmıştı bile ve onun her şeye yönelik küçümseyici, alaycı tavrı bana sirayet etmişti. Onun etkisinden kurtulmayı istesem de başaramadım. İçime işlemişti, beni biçimlendiriyordu. Onun varlığı, tutunmaya çalıştığım iyimserlik kırıntılarını süpürüp götürmüştü. Ondan fiziksel olarak kaçmanın iyi geleceği fikri öyle beyhude ve zavallıcaydı ki, Camden'daki ilk senemi kaygı ve depresyondan felç olmuş halde geçirdim. Babamdan nefret etmemin en büyük sebebi, bana çektirdiği acılar –sözel ve fiziksel– yüzünden yazar oluşumdu. (Şunu da ekleyeyim: Köpeğimizi de döverdi.)

Babam yazarlık yeteneğime hiç inanmadığından USC'deki işletme enstitüsüne gitmemi istedi (notlarım zayıftı ama onun tanıdıkları vardı); bense ondan coğrafi açıdan olabildiğince uzaklaşmak istediğimden, işletme bölümü bulunmayan bir sanat okuluna gitmekte ısrar ettim, kükremelerine aldırmadan. Maine'de böyle bir okul bulamadığımdan kuzeydoğu New Hampshire'ın pastoral tepelerine kurulmuş küçük bir liberal sanatlar üniversitesi olan Camden'ı seçtim. Babam tabi-i ki küplere bindi ve okul masraflarını ödemeyi reddetti. Ama masrafları dedem yüklendi (kendisi o sıralar nasıl ve neden çıktığını anlamadığım bir para meselesi yüzünden öz oğlu ta-

* Güney California Üniversitesi, (çn).

rafından mahkemeye verilmişti). Dedemin o muazzam meblağı sırf babamı sinir etmek için gözden çıkardığına eminim, ki babam sahiden de küplere bindi. 1982 sonbaharında Camden'da okumaya başladığımda babamla konuşmayı kesmemiz rahatlatıcı oldu. Bu karşılıklı sessizlik, *Sıfırdan Az*'ın yayınlanıp başarı kazanmasına kadar sürdü. O zaman babamın bana karşı hoşnutsuz tavrı romanın popülerlik kazanmasıyla birlikte metamorfoza uğrayıp, kendisinden iyice tiksinmeme yol açan tuhaf bir sevecenliğe ve kabullenişe dönüştü. Babam beni yarattı, eleştirdi, yıktı ve kendimi yeniden yaratıp var edişimden sonra, bana sadece birkaç gün gibi gelen bir süre içinde, hayatıma tekrar girmeye çalışan, benimle gurur duyan ve övünen bir babaya dönüştü. Kendimi yine yenilmiş hissediyordum, yeni kazandığım bağımsızlık sayesinde kontrolü ele geçirsem de. Telefonlarına cevap vermemek, ziyaret taleplerini geri çevirmek (onunla herhangi bir şekilde temas kurmayı reddetmek) bana haz vermiyordu; hiçbir şeyi haklı çıkarmıyordu. Piyangoyu kazanmıştım, ama kendimi hâlâ fakir ve muhtaç hissediyordum. Bu yüzden kendimi bana sunulan yeni hayata verdim, oysa (görmüş geçirmiş, bezgin bir L.A. çocuğu olarak) daha akıllıca davranmam gerekirdi.

Romanım otobiyografi sanıldı (*Sıfırdan Az*'dan önce üç otobiyografik roman yazmıştım –hiçbiri basılmamıştı–, bu yüzden çoğu ilk romandan çok daha kurgusal temelliydi ve anahtarlı roman özelliğini çok daha az taşıyordu), oysa şoke edici sahneleri (gerçekten cinayet işlenen film, on iki yaşındaki çocuğa toplu tecavüz, ara sokakta çürüyen ceset, park yerindeki cinayet) doğrudan yaşanmış olaylardan değil, L.A.'da takıldığım grupta fısıldanan korkunç dedikodulardan esinlenilmişti. Ama basın, kitabın "şoke edici" içeriğiyle ve

özellikle de üslubuyla fazlasıyla ilgilendi: Bir tür kontrollü, sinematik haiku şeklinde yazılan çok kısa sahnelerle. Bu kısa ve okuması kolay kitap (bu "kara şeker parçasını" –*New York Magazine*– birkaç saatte bitirebilirdiniz) büyük karakterlerle yazıldığı (ve bir iki sayfadan uzun bölümü olmadığı) için "MTV kuşağının romanı" olarak tanınınca (*USA Today* sayesinde) birden herkesin bana bu yeni neslin sesi yaftasını yapıştırdığını gördüm. Daha yirmi bir yaşında olmam ve henüz etrafta başka sesin olmayışı önemli değil gibiydi. Seksi bir öyküydüm ve kimse lider kıtlığına dikkat çekmekle ilgilenmiyordu. Bütün dergilerle gazeteler benden bahsettikten sonra *Today* ve *Good Morning America* programlarına, Barbara Walters'la Oprah Winfrey'in karşısına çıktım; Letterman'ın programına çıktım. *Firing Line*'da William F. Buckley ile oldukça eğlenceli bir sohbet yaptım. MTV'de tam bir hafta boyunca beni gösterdiler. Camden'da, kitap çıkmadan önce bana pek ilgi göstermeyen dört kızla (kısa süreli) birlikteliklerim oldu. Babamın benim için The Carlyle'da düzenlediği mezuniyet partisine gelenler arasında Madonna, Andy Warhol, Keith Haring ve Jean-Michel Basquiat, Molly Ringwald, John McEnroe, Ronald Reagan Jr., John-John Kennedy, *St. Elmo's Fire*'ın bütün oyuncuları, bir sürü VJ ve beş Vassar son sınıf öğrencisi tarafından kurulan dev hayran kulübümün üyeleri vardı ve *20/20*'nin film ekibi partiyi filme çekti. Ayrıca o sıralar *Parlak Işıklar, Büyük Şehir* adlı, New York'taki gençlere ve uyuşturucu kullanımına dair benimkine benzer bir ilk romanı yayınlanmış ve bir gecede başarı kazanarak Doğu Yakası'ndaki başlıca rakibime dönüşmüş olan Jay McInerney de oradaydı; iki romanı karşılaştıran çeşitli makalelerden birinde bir eleştirmen, hem *Sıfırdan Az*'daki, hem de *Parlak Işıklar, Büyük Şehir*'deki "kokain" kelimesinin yerine "çikolata" kelimesi konulursa iki kitabın da ço-

cuk kitabına dönüşeceğini belirtmişti ve beraber bir sürü fotoğrafımız çekildiği için insanlar bizi karıştırmaya başlamışlardı... New York basını durumu basitleştirmek için bize Zehirli İkizler diyordu. Camden'dan mezun olduktan sonra New York'a taşınıp, Union Square Parkı'ndan bir sokak ötedeki, Cher'le Tom Cruise'un oturduğu bir apartmanda bir daire satın aldım. Gerçek dünya eriyip dağılmayı sürdürürken, edebi Velet Sürüsü denen bir şeyin kurucu üyesi oldum.

Velet Sürüsü temelde bir medya ürünüydü: Sahte parıltılardan, serserilikten ve başbelalığından ibaretti. Hiçbiri otuzundan gün almamış olan, birlikte geceleri Nell's, Tunnel, MK ya da Au Bar'da takılan başarılı yazar ve editörlerden oluşma küçük ve gözde bir grup olarak, sadece New York basınının değil, ulusal ve uluslararası basının da ilgi odağı oldu. (Neden mi? Şey, *Le Monde*'a göre "Amerikan edebiyatı hiç bu kadar genç ve seksi olmamıştı.") 1950'lerin sonlarında film yıldızlarının kurduğu Fare Sürüsü'nün yeni versiyonu olarak kadrosu benden (Frank Sinatra), beni keşfeden editörden (Dean Martin rolündeki Morgan Entrekin), Jay'i keşfeden editörden (Gary Fisketjon/Peter Lawford), caz hastası Random House editörü Erroll McDonald'tan (Bammy Davis Jr.) ve Mclnerney'den (grubun Jerry Lewis'i) oluşuyordu. Hattâ Shirley MacLaine'imiz bile vardı; bu rolü Manhattan'da kısılı kalmış sevimli, keş tikileri anlatan öykü kitabıyla *New York Times*'ın çok satanlar listesinde aylarca kalmış olan Tama Janowits oynuyordu. Uçuyorduk. Bütün kapılar bize açıktı. Herkes bize ellerini uzatıp gülümseyerek yaklaşıyordu. Moda dergilerine pozlar veriyorduk; altı kişi hep birlikte Armani takımlar giyip imalı pozlar vererek gözde restoranların kanepelerine uzanıyorduk. Hayranımız olan rock yıldızları bizi sahne arkasına davet ediyorlardı: Bono, Michael Stipe, Def Leppard, E Street Band mensupları. Hep birinci sı-

nıftaydık. Gösterileri hep en ön koltuklardan izliyorduk. Asla "Bir şişe Cristal *almayalım,*" demiyorduk. Asla "Le Bernardin'de yemek *yemeyelim,*" demiyorduk, ki oradaki şaklabanlıklarımız arasında yemek kavgaları, istakozlar fırlatmak ve birbirimizi Dom Perignon şişeleriyle ıslatmak da vardı, asık suratlı çalışanlar bize mekanı terk etmemizi söyleyene dek. Editörlerimiz hepimizin harcamalarını sınırsız masraf bütçelerinden karşılayıp durdukları için, bu alemlerin parasını yayınevleri ödüyordu aslında. Sanki romanın kendisinin artık pek de önemli olmadığı bir dönemin başlangıcıydı... kitaba benzer parlak bir nesne yayınlatmak, partiler, şatafatlı hayat ve yakışıklı yazarların "Bunu ben de yapabildirdim, onlar gibi olabilirdim," diye düşünerek kendilerini ağızları açık, hayran hayran dinleyen öğrencilere ustaca kotarılmış minimalist yazılar okumaları için bir bahaneydi o kadar. Ama öyle düşünseniz de, yeterince fotojenik değilseniz ne yazık ki bizim gibi olamazdınız. Ayrıca Velet Sürüsü'nün destekçisi olmasanız da bizi kabullenmek zorundaydınız. Biz her yerdeydik. Dergi sayfalarından, TV sohbet programlarından, viski reklamlarından, otobüslerin yan taraflarındaki posterlerden, bulvar gazetelerinin dedikodu sütunlarından size bakan çehrelerimizden, kamera flaşlarının donuk ışıklarında kalakalmış boş ifadelerimizden, bir hayranın yakmakta olduğu bir sigarayı tutan bir elden kaçınmanız olanaksızdı. Dünyayı işgal etmiştik.

Ben de sergileniyordum. Yaptığım her şey yazılıyordu. Paparazziler sürekli peşimdeydiler. Nell's'te içkimi dökmüşsem *New York Post*'un altıncı sayfasında sarhoş olduğumdan bahsediliyordu. Canal Bar'da Judd Nelson'la ve *Sıfırdan Az*'ın film uyarlamasında başrolü paylaşmış Robert Downey Jr. ile yemek yemem "kötü bir davranış" olarak yorumlanıyordu (haklıydılar, ama *yine de bunu yazmamaları gerekirdi*). Palio'da

Ally Sheedy ile yaptığım masum bir senaryo görüşmesi cinsel bir ilişki olarak sunuluyordu. Ama kendimi sergilemekteydim (gizlenmiyordum), bu yüzden ne bekliyordum ki? Yirmi iki yaşındayken Ray-Ban reklamlarına çıkıyordum. Bir tenis kortunda, bir tahtta, dairemin balkonunda üstümde mor bir röpdoşambrla İngiliz dergilerine kapak fotoğrafları çektiriyordum. Dairemde aklıma estikçe müsrifçe, bol yemekli partiler düzenliyordum ("Çünkü Günlerden Perşembe!" diye yazıyordu bir davetiyede). Ödünç aldığım bir Ferrari'yle Southampton'da kaza yaptığımda sahibi gülümsemekle yetindi (nedense çıplaktım). Üç tane oldukça seçkin seks partisine katıldım. *Family Ties*'da, *The Facts of Life*'ta, *Melrose Place*'ta, *Beverly Hills 90210*'da ve *Central Park West*'te kendim rolünde konuk sanatçılık yaptım. 1986 yazında hayranlarım olan Jeb ve George W. Bush'un misafiri olarak Beyaz Saray'da akşam yemeği yedim. Hayatım sürekli kokain çekmekle iyice sihirli bir hal alan bir gösteriydi ve benimle takılmak istiyorsanız yanınızda en az bir bilardo topu büyüklüğünde kokain taşımanız gerekiyordu. Ayrıca sizi dinler gibi yaparken aslında kendim hakkında hülyalara dalmak; kariyerimi, kazandığım tonla parayı, şöhretimin arttıkça beni tanımlayışını, dünyanın fütursuzluğuma izin verişini düşünmek konusunda kısa sürede epey becerikli olmuştum. Noel tatillerinde L.A.'a her dönüşümde genellikle babamın verdiği krem rengi 450 SL ile dört-beş trafik ihlali yapardım, ama yaşadığım yerde polisler rüşvet yiyordu, geceleri far yakmadan araba kullanabiliyordunuz, ikinci sınıf aktrisler size oral seks yaparken kokain çekebiliyordunuz, şöhret basamaklarını yeni tırmanan süpermodellerle üç günlük eroin alemleri yapabiliyordunuz. Hızla sınırlarını yitiren bir dünyaydı. Öğlenleri Dilaudid* alıyordum.

---

* Hidromorfin, (çn).

Hayatımın bir sonraki döneminin iki başlıca olayı ikinci romanım *Çekim Kurallar* ı'nın alelacele basılmasıyla aktris Jayne Dennis ile yaşadığım ilişkiydi. *Çekim Kurallar* ı'nı Camden'daki son senemde yazmıştım ve bu kitapta Reagan'lı seksenli yılların doruklarında New England'taki küçük bir liberal sanatlar üniversitesinde (Camden'a öyle benziyordu ki o hayali üniversiteye bu ismi vermiştim) okuyan küçük bir grup zengin, yabancılaşmış, biseksüel öğrencinin hayatlarını anlatıyordum. Bu kişilerin bir sürü grup seks partisine katılmalarını, bir yabancının yatağından bir başkasınınkine gitmelerini izliyorduk ve metinde, kullanılan bütün uyuşturuculardan, tüketilen bütün içkilerden, bu insanların nasıl kolayca kürtaj yaptırıp, derin duyarsızlıklar besleyip okulu astıklarından bahsediliyordu; aslında suçlanan şey... hiçbir şeydi, ama kariyerimin o noktasında Virginia Woolf dersindeki ilk senemde aldığım notları teslim etsem bile muazzam bir avans alırdım ve bol bol reklamım yapılırdı. Bu kitap da çok sattı (*Sıfırdan Az* kadar başarılı olmasa da) ve basın bana, kitapta tasvir edilen dekadanlığa ve bunun kamusal yaşam tarzımın yanı sıra hepimizin içinde kısılı kaldığımız dekadanlığı da yansıttığı fikrine iyice hayran kaldı. Bu kitap bu neslin *sözcüsü* konumumu perçinledi ve kitap sattıkça şöhretim arttı. Gelip duruyorlardı: İçilen kasalar dolusu şampanyalar, Armani'nin gönderdiği takım elbiseler, birinci sınıf kokteyller, çeşitli davetli listelerinde yerler, Lakers maçlarında şeref tribünü koltukları, Barneys'de kapanış saatinden sonra alışverişler, seks yapmak isteyen kız hayranlar, babalık davaları, "kararlı hayranlara" karşı çıkarılan yaklaşma yasakları, birinci milyon, ikinci milyon, üçüncü milyon. Kendi prodüksiyon şirketim olacaktı. Sahne ışığının beyaz parıltısı giderek yoğunlaşıyordu, özellikle de Jayne Dennis'le çıkmaya başladığımda.

Jayne Dennis ciddi aktörlüğe geçişi zahmetsizce yapmış ve birinci sınıf projelerdeki rolleriyle giderek tanınan genç bir mankendi. Ünlülerin katıldığı çeşitli partilerde karşılaşmıştık ve bana hep aşırı derecede kur yapmıştı... ama o sıralar herkes bana kur yaptığından, onu ancak 1988'de düzenlediğim bir Noel partisinde gelip de kendini kollarıma atınca fark ettim (evet, o kadar karşı konulmazdım). Partiden sonra Nell's'e gittiğimizde kendimi kulübün ön kabinlerinden birinde onunla sevişir halde buldum ve sonra onu The Carlyle'daki süitime götürdüm (partideki görevlilerin dairemi süslemeleri iki gün, temizlemeleriyse üç gün sürmüştü –beş yüz konuk gelmişti–, bu yüzden o partinin haftasında bir otele yerleşmiştim) ve orada bütün gece seks yaptık ve sonra ertesi sabah L.A.'a tatile gitmek için bir uçağa yetişmek zorunda kaldım. New York'a döndüğümde resmen meşhur bir çift olmuştuk. Elton John'un Madison Square Garden'da AIDS vakfı adına düzenlediği konserde görülebiliyorduk, bir Hampton's polo maçında fotoğrafımız çekiliyordu, yeni Eddie Murphie komedisinin Ziegfeld'teki galasında *Entertainment Tonight* bizimle kırmızı halı üstünde röportaj yapıyordu, bir Versace defilesinde ön sırada oturuyorduk, Nice'de bir arkadaşımızın villasına girerken peşimizden paparazziler geliyorlardı. Jayne'in bana âşık olmasına ve evlenmek istemesine karşın ben kendimle fazla meşgul olduğumdan bu ilişkinin en geç yazın biteceğini hissediyordum. Onun sonu gelmez taleplerinin ve kendinden tiksinmesinin yanı sıra, başka aşılmaz engeller de vardı: Yani uyuşturucular ve daha düşük bir seviyede de olsa bolca alkol tüketimi vardı; başka kızlar vardı, başka oğlanlar vardı; kendimi kaybedeceğim yeni partiler hep vardı. Jayne'le ben 1989 Mayıs'ında dostça ayrıldık ve trajikomik bir şekilde görüşmeyi sürdürdük; ondaki süre-

gelen bir özlem, bendekiyse yüksek düzeyde bir cinsel ilgiydi. Ama özgürlüğüme ihtiyaç duyuyordum. Yalnız kalmalıydım. Bir kadın yaratıcılığıma müdahale etmemeliydi (ayrıca Jayne'in buna hiç katkısı yoktu). Başladığım yeni bir roman zamanımın çoğunu alıyordu.

A*merikan Sapığı* hakkında zaten söylenmemiş ne kaldı ki? Hem burada ayrıntılara fazla girmek ihtiyacı duymuyorum. O sırada odada olmayanlar için CliffsNotes* versiyonunu sunayım: Genç, zengin, yabancılaşmış bir Wall Street yupisi olmanın yanı sıra aynı zamanda derin bir duyarsızlıkla seri cinayetler işleyen Patrick Bateman adında biri anlatılıyordu. Roman pornografikti ve öyle aşırı şiddet sahneleri içeriyordu ki yayınevim Simon & Schuster, yarım milyonluk avansı gözden çıkararak kitabı onlara uymadığı gerekçesiyle geri çevirdi. Knopf'un başı Sonny Mehta romanın haklarını havada kaptı ve roman daha yayınlanmadan büyük bir tartışma konusu ve skandal oldu. Basma açıklama yapmadım çünkü anlamsızdı... bütün o öfkeli sızlanmalar arasında sesim boğulurdu. Kitap seri katilleri ulusa cazip göstermekle suçlandı. Yayınlanışından üç ay önce *New York Times*'ta çıkan eleştirisinin başlığı şuydu: "Bu Kitabı Satın Almayın." Norman Mailer bu konuda *Vanity Fair*'de 10000 kelimelik bir makale yazdı ("yıllardır ilk kez bir romanda derin, karanlık, Dostoyevski-vari temalar işleniyor... gönül bu yazar yeteneksiz olsun isterdi!"). Küçümseyici başmakaleler yazıldı, CNN'de tartışmalar yapıldı, Ulusal Kadın Organizasyonu'ndaki feministler kitabı boykot etti ve elbette ki ölüm tehditleri savuranlar oldu (bir turne onlar yüzünden iptal edildi). PEN** ve Yazar-

* Edebi eserlerin özetlerini ve eleştirisini içeren kitap, (çn).
** Uluslararası Yazarlar Derneği, (çn).

lar Loncası yardımıma koşmayı reddettiler. Saygınlığım azalmıştı, her ne kadar kitap milyonlarca satsa ve bana çoğu film yıldızı ya da atlet kadar şöhret kazandırsa da. Ciddiye alınmıyordum. Kaale alınmıyordum. Yenilikçiydim. Gelenekçiydim. Değerim bilinmiyordu. Değerim abartılıyordu. Masumdum. Kısmen suçluydum. Ortalığın ayaklanması benim planımdı. Hiçbir şeyi planlayabilecek biri değildim. Yaşayan Amerikan yazarları arasında en büyük kadın düşmanı olarak görülüyordum. Serpilmekte olan siyasi uygunculuk kültürünün bir kurbanıydım. Tartışmalar sürüp gidiyordu ve 1991 ilkbaharındaki Körfez Savaşı bile kamunun Patrick Bateman ile sapıkça yaşamına beslediği korkuyu, kaygıyı ve hayranlığı azaltmadı. O kadar çok para kazanıyordum ki nereye harcayacağımı bilemiyordum. Nefret edilme yılıydı.

Kimseye söylemediğim –ve söyleyemediğim– şey, o kitabı yazmanın epey rahatsız edici bir deneyim olduğuydu. Başta Patrick Bateman'in ilhamını babamdan almayı planlamıştım, ama devreye giren başka biri –*başka bir şey*– bu yeni karakterin, romanı yazdığım üç yıl boyunca tek başvuru kaynağım olmasına yol açmıştı. Kimseye söylemediğim şey, kitabı genellikle geceleri yazdığım ve o sıralar bir delinin ruhunun beni (bazen Xanax almış mışıl mışıl uyurken uyandırıp) ziyaret ettiğiydi. Bu karakterin benden ne istediğini anlayınca dehşete kapıldım ve sürekli direndim, ama roman kendini zorla yazdırıyordu. Genellikle saatlerce kendimden geçiyor ve uyandığımda kargacık burgacık harflerle on sayfa daha yazmış olduğumu görüyordum. Söylemek istediğim şu (ki başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum): O kitap *başka biri* tarafından yazılmak istendi. Kendi kendini yazdı, bu konudaki fikrime aldırmadan. İlk müsveddeyi yazdığım sarı sayfalarda kalem tutan elimin hareketlerini korkuyla izliyordum. Bu ya-

ratıdan tiksiniyor ve yazarı olmak istemiyordum... yazarı olmak isteyen kişi Patrick Bateman'di. Kitap yayınlanınca sanki *o* rahatladı ve (daha da iğrenci) tatmin oldu. Gece yarılarından sonra neşeyle rüyalarıma girmeyi kesti; böylece ben de nihayet rahat nefes alıp, onun gece ziyaretlerini kaygıyla beklemeyi kestim. Ama yıllar sonra dahi o kitaba (bırakın dokunmayı ya da tekrar okumayı) bakamadım bile... şeytani bir havası vardı. Babam bana *Amerikan Sapığı* hakkında tek kelime etmedi. Ama tuhaf bir şekilde, o ilkbaharda kitabın yarısını okuduktan sonra, anneme bir *Newsweek* nüshası gönderdi: Kapaktaki meleksi bir bebek yüzünün üstünde "Çocuğunuz İbne Mi?" yazılıydı ve başka herhangi bir not ya da açıklama yoktu.

Babamın ölümü 1992 Ağustos'unda gerçekleşti. O sırada The Hamptons'ta, Wainscott'taki aylık kirası 20000 dolar olan bir sahil yazlığında yazar tıkanmasından kurtulmaya çalışırken bir yandan da haftasonu gelecek misafirlere (Ron Galotti, Campion Platt, Susan Minot, İtalyan yayıncım ve McInerney) hazırlık yapıyor, East Hampton'daki özel pastaneden kırk dolarlık erikli turtalar sipariş ediyor ve iki kasa Domaines Ott satın alıyordum. Ayık kalmaya çalışıyordum ama sabahın onunda Chardonnay şişeleri açmaya başlıyordum ve önceki gece her şeyi içip tüketmişsem o yaz için kiraladığım Porsche'ye atlayıp Bridgehampton'daki bir otoparka giderek içki dükkanının açılmasını bekliyor, genellikle yine orada beklemekte olan Peter Maas'la sigara içiyordum. Bir mankenle uskumru barbeküsü yaparken tuhaf bir şekilde tartışıp ayrılmamın üzerinden az bir zaman geçmişti... içmemden, dalıp gitmelerimden, gösteriş merakımdan, ibneliğimden, kilo almamdan, paranoyaklığımdan şikayet-

çiydi. Ama Wisconsin'li meşhur homoseksüel/yamyam/seri katil Jeffrey Dahmer'in yazındaydık ve ben onun *Amerikan Sapığı*'nın etkisinde kaldığına emindim, çünkü işlediği suçlar Patrick Bateman'inkiler kadar iğrenç ve korkunçtu. Ayrıca o kitaptan esinlenen bir seri katil çıkmıştı bile, hem de *Toronto* gibi bir yerden (başka yer yokmuş gibi); herif kitabı *cidden* okuyup iki cinayetinde ondan esinlenmişti... bu yüzden sarhoş bir halde panikle ICM'deki temsilcimi ve Knopf'taki yayıncılarımı arayarak Dahmer konusunda bilgi aldım (kitapla ilgisi yokmuş). Ama sahiden de yirmi kilo almıştım... öyle bronzlaşmış ve şişmanlamıştım ki, dev bir pembe karamela yığınının üstüne bir surat çizip bir dizüstü bilgisayarın önüne koysanız onu ben sanırlardı. Tabii bu kadar şişmanlamış olduğumdan Atlantik Okyanusu'nda, aylığı 20000 dolarlık yazlığımın önünde çıplak yüzmeye başlamıştım ve Loaves and Fishes'da çalışan bir delikanlıdan hoşlanıyordum. Yani Trisha'nın beni terk etmesi az çok anlaşılır bir şeydi. Ama bana "lanet olası kaçık" deyip de o kiralık Porsche'ye atlayarak gitmesi hiç anlaşılır değildi.

Sonra bir gece yarısı gelen bir telefon, yazımı mahvetti. Babam Newport Beach'teki boş evinin banyosunun zemininde çırılçıplak halde bulunmuştu, yirmi iki yaşındaki kız arkadaşı tarafından. Tek bildiğimiz buydu.

Ne yapsam, kimi arasam, bununla nasıl başa çıksam bilemiyordum. Şoka girmiştim. Birilerinin beni o yazlıktan alıp California'ya geri götürmesi gerekiyordu. Benim için bütün bunları yapabilecek... daha da önemlisi yapmak isteyecek tek bir kişi vardı. Böylece Jayne, Keanu Reeves'le birlikte oynayacağı filmin Pennsylvania'daki setinden ayrılıp MGM Grand'de uçak bileti rezervasyonları yaptırdı ve tir tir titreyen iri ve hantal bedenimi Hamptons'tan alıp uçakla L.A.'a götürdü...

bütün bunlar babamın ölüm haberini alışımdan sonraki yirmi saat içinde oldu. O gece, Sherman Oaks'taki, içinde büyüdüğüm evde, sarhoş ve dehşete kapılmış bir halde, çocukluk odamda onunla vahşice seviştim; ikimiz de hüngür hüngür ağlıyorduk. Jayne ertesi gün Pennsylvania'daki sete döndü. Keanu bana çiçek gönderdi.

Babam bana evini bırakmıştı, ki değersizdi. Ayrıca milyonlarca dolar vergi borcu yüzünden IRS'yle uzun bir savaşa giriştiğimden (hayatının son altı yılında 20 milyon dolar kazanmış birinin bu kadar parayı nasıl harcayabildiğini anlayamıyorlardı... kiralık Learjet'i ve bir sürü çirkin tabloyu keşfetmeden önce) aylarca Los Angeles'ta, Century City'deki bir ofiste üç avukat ve yarım düzine muhasebeciyle hapis kaldım, ta ki bütün mali meseleler halledilene dek. Sonunda bana kala kala iki Patek Philippe marka kol saatiyle bir kutu dolusu üstüme büyük gelen Armani takım elbise ve babamın gitmiş olmasının getirdiği derin bir ferahlık hissi kaldı. (Annemle kız kardeşlerimeyse hiçbir şey kalmadı.) Otopside babamın gece 2:40'ta şiddetli bir kalp krizi geçirdiği anlaşıldı; gerçi adli tıp doktoru bazı tuhaflıklara rastlamıştı. Kimse bu tuhaflıkları araştırmak istemediğinden babam hemen yakıldı. Külleri bir torbaya kondu (–geçersiz– vasiyetinde çocuklarının küllerini sık sık tatile gittiği Cabo San Lucas sahiline serpmesini istediği yazılıysa da) ve bu torbayı Ventura Bulvarı'ndaki, döküntü bir McDonald's'ın yanındaki bir Bank of America şubesinin kiralık kasasına koyduk. Armani takım elbiseleri üstüme otursunlar diye bir terziye götürdüğümde (o yaz aldığım bütün kiloları birkaç haftada vermiştim), pantolonların çoğunun kasık bölgelerinin iç taraflarında kan lekesi bulunduğunu öğrenip tiksindim; babamın Minneapolis'te başarısız bir yapay penis ameliyatı geçirdiğini sonradan öğ-

rendik. Babam hayatının son yıllarında şeker hastalığı ve alkolizm yüzünden iktidarsız kalmış meğer. Takım elbiseleri terzime bırakarak arabama atlayıp ağlayarak Sherman Oaks'a geri döndüm, Mercedes'i kanyonlarda ihtiyatsızca kullanırken arabanın tavanını yumruklayarak...

New York'a döndüğümde Jayne hamile kaldığını, çocuğu doğurmak istediğini ve babasının ben olduğumu söyledi. Ona kürtaj yapması için yalvardım. ("Aldır! Hallet! Bir şeyler yap!" diye haykırdım. "Bunu istemiyorum! İki yıl sonra ölmüş olacağım! Bana deliymişim gibi bakma öyle!") Çocukların sesleri vardı, kendilerini açıklamak isterlerdi, her şeyin nerede olduğunu söylemek isterlerdi... bense bu özel yeteneklere tanık olmadan da gayet rahat yaşayabilirdim. Ne istediğimi biliyordum ve bunun çocuklarla ilgisi yoktu. Bütün bekar erkekler gibi benim için de en önemli şey kariyerimdi. Rüya gibi bir bekarlık hayatı sürmekteydim ve buna devam etmek istiyordum. Jayne'e bağırıp çağırdım, beni tuzağa düşürdüğünü söyledim, çocuğun benden olmadığında direttim. Ama o tam beklediği şekilde davrandığımı söyleyerek çocuğu Marı'ta, L.A.'da, şimdi yaşamakta olduğu Cedars-Sinai'de doğurdu. Çocuğu doğduğu sene sadece bir kez gördüm... Jayne onu 13. Sokak'taki daireye getirdi, geçen yaz Keanu Reeves'le birlikte oynadığı filmin galası için şehre geldiğinde benimle tekrar bir araya gelmek için zavallıca bir girişimde bulunarak. Çocuğa Robert... Robby adını vermişti. Ona yine bağırıp çağırarak çocuğun benden olmadığını yineledim. "Senden değilse kimden peki?" diye sordu. Hemen bir bağlantı kurup "Keanu Reeves'ten!" diye haykırdım. (Keanu'yle eskiden bir ara arkadaş olmuştum, *Sıfırdan Az*'ın oyuncu kadrosuna alındığında, ama sonradan filmi çekecek olan stüdyo –Twentieth Century Fox– 1987 ilkbaharında düşük

bütçeli ve bayıcı bir film olan ve prodüktörlüğü ironik bir şekilde Blair karakterine – *Sıfırdan Az*'ın kadın kahramanının– ilham kaynağı olan kızın babası tarafından yapılan *Mannequin*'le başarı kazanınca onun yerine Andrew McCarthy seçilmişti; dünyam bu kadar küçüktü işte.) Jayne'e benden çocuk için para isterse dava açacağımı söyledim. Test yaptırmaya yanaşmadığım için bir avukat tuttu. Ben de bir avukat tuttum. Onun avukatı "çocuğun Bay Ellis'e çok benzediğini" söylerken benimki, ısrarlarım üzerine ve gönülsüzce, "çocuğun Bay Keanu Reeves'e çok benzediğini!" söylüyordu (ünlem işareti benim fikrimdi; Keanu'yle bu mesele yüzünden aramın açılmasıysa benim fikrim değildi). Yasal sebeplerle yaptırmak zorunda kaldığım testler çocuğun babası olduğumu kanıtladı, ama Jayne'in gebelikten korunduğunu söyleyerek beni kandırdığını öne sürdüm. "Bayan Dennis'le Bay Ellis'in yakın bir ilişkileri yoktu," dedi avukatım. "Bay Ellis çocuğun babası olsa da, Bayan Ellis bekar bir anne olmayı seçti." Böyle davalarda boşalmanın yasal olarak geri dönülmez nokta olduğunu öğrendim. Ama bir sabah, benim avukatımla Jayne'inki arasındaki oldukça tatsız bir telefon görüşmesinden sonra, Marty afallamış bir halde telefonu kapatıp bana baktı. Jayne pes etmişti. Artık çocuk için nafaka filan beklemiyordu ve davadan vazgeçmişti. İşte o anda, avukatımın One World Trade Center'daki ofisinde, Jayne'in çocuğa babamın ismini vermiş olduğunu fark ettim, ama o gün daha sonra kendisini aradığımda ve birbirimizi az çok bağışladığımızda, bunun hiç aklına gelmediğine yemin etti (ki buna hâlâ inanmıyorum ve *Ay Parkı*'nda anlattığım daha sonraki olayların sebebinin... katalizörün bu olduğuna eminim.) Başka ne diyeyim? Jayne'in ailesi benden nefret ediyordu. Çocuğun babasının ben olduğumun kanıtlanmasından sonra bile

doğum belgesinde Jayne'in soyadı kalmayı sürdürdü. Hawaii tişörtleri giyip puro içmeye başladım. Jayne beş yıl sonra bir çocuk daha doğurdu –Sarah adlı bir kız– ve yine babasıyla arası düzelmedi. (O herifi uzaktan tanıyordum... L.A.'daki bir müzik şirketinde müdürdü; iyi çocuktu). Sonunda Jayne pragmatik, anaç ve tutarlı bir hale büründü. Aramız iyiydi. Bana hâlâ âşıktı. Bense onu unutmuştum.

Jayne benden basında çocuğun babası olduğuma dair bir haber çıkmamasını talep etmişti hep, ki bu konuda onunla hemfikirdim elbette, ama 1994 Ağustos'unda, Knopf'un, Camden'dayken yazdığım öykü kitabı *Muhbirler*'i yayınlamasının ardından *Vanity Fair*'in benimle yaptığı bir röportajda, muhabir, Robby'nin babasının kimliğine dair bir tahmin yürüttü ve ilk müsveddede –ICM'in şüpheyle incelediği– Robby'nin babasının Bret Easton Ellis olduğunu "güvenilir bir kaynaktan" öğrendiğini söyledi. Bu bilgiyi ilettiğim Jayne, temsilcim Binky Urban'la Knopf'un yöneticisi Sonny Mehta'yı arayarak bu "gerçeğin" röportajdan çıkarılmasını talep etti ve Graydon Carter –*Vanity Fair*'in editörü ve arkadaşım– bunu kabul ederek, benimle Richmond, Virgina'da, bir arkadaşımın güya saklandığım evinde bir hafta boyunca kalarak bana "katlanmış" olan muhabiri küplere bindirdi. Aslında Knopf'a *Murbirler*'in tanıtımını yapmak üzere çıkmayı vaat ettiğim kısa turne yüzünden forma girmek için, orada geçenlerde açılmış olan Canyon Ranch'a gidiyordum gizlice. Bu bilgi de röportajda yer almadı.

Bu konudan, gizli oğlumdan çok az kişi (yakın arkadaşlarım da dahil) haberdardı ve –Jay McInerney ile editörüm Gary Fisketjon dışında, ki Robby ikisiyle de Jayne'le ortak bir arkadaşımızın Nashville'deki düğününde karşılaştığımızda tanışmıştı– tanıdığım hiç kimse onu görmemişti, annemle kız

kardeşlerim bile. Nashville'deki o düğünde Jayne, bana, Robby'nin babasının nerede olduğunu, neden onlarla birlikte yaşamadığını, neden hiç ziyarete gelmediğini sorup durduğunu söyledi. Ağlama krizleri ve uzun sessizlikleri giderek sıklaşıyormuş; kafası karışıkmış ve kanıt talep ediyormuş; sinir bozukluğu ve bağlanma sorunları yaşıyor, mantıksızca korkulara kapılıyor, okulda sinir krizleri geçiriyormuş. İnsanların kendisine dokunmasına izin vermiyormuş. Oysa Nashville'deki düğünde içgüdüsel olarak elimi tutup –onun gözünde bir yabancıydım henüz, annesinin arkadaşıydım, bir hiçtim– bana düğün konuklarının çoğunun kaldığı otelin etrafındaki çitin ardında bulduğu bir kertenkeleyi gösterdi. Bu canımı sıkan bir durum değilmiş gibi yaptım ve sonraki yıllarda gittiğim binlerce kokteylde ondan bahsetmemek için kendimi zor tuttum. Ama akşamları, birilerinin kokain getirdiği zamanlarda (ki o sıralar her gece kullandığımı itiraf etmeliyim) bu gizli yaşama dair ipuçları dökülüyordu ağzımdan. Gerçi maskenin ardındaki özlemimi sezen insanların üzgün, afallamış yüzlerini görünce hemen çenemi kapatıp yeni mantramı –"Şaka yapıyorum ya, şaka yapıyorum"– söylüyor ve o sırada çıktığım kızı (her kimse) yıllardır tanıdığı insanlarla tekrar tanıştırıyordum. Kız üstü tepeleme kokain dolu aynadan başını kaldırarak bana hayretle bakıyor, ürperiyor ve tekrar eğilerek sımsıkı rulo yapılmış yirmilik bir banknottan kokain çekmeye devam ediyordu. O düğün –Robby'nin ilk kez elimi tuttuğu yer– başlangıçtı. Oğlumun ilk kez gözümde gerçeklik kazandığı andı. Ayrıca uyuşturuculara yaklaşık 100000 dolar harcadığım ilk seneydi. Oysa o parayı –ne?– Robby için harcayabilirdim herhalde. Ama Jayne film başına 4-5 milyon dolar kazanıyordu, benim de kafam sürekli iyiydi, bu yüzden boşverdim.

Ama eşcinsel olduğumu düşünen bir sürü insan vardı, bu yüzden Bret Easton Ellis'in –kokainle uçmuş halde, mideye bir Stoli daha indirerek saçmalarken– bir çocuğu olduğundan bahsettiği kısa sürede unutuluyordu. Eşcinsel sanılmamın sebebi, BBC'nin otuz üç yıllık yaşamıma dair çektiği, ismini *Amerikan Sapığı*'nın son satırından alan: *Bu Bir Çıkış Değil: Bret Easton Ellis'in Hikayesi*, –şöhret, aşırılıklar, düşüş, işlevsel bozukluklar, kalp kırıklığı, alkollü araç kullanımı, dükkan hırsızlığı olayı, Washington Square Parkı'nda tutuklanış, kendine geliş, Radiohead'in bangır bangır çalan "Creep"i eşliğinde bir spor salonunda ağır çekimle, bezgince yürüyüş– bir belgesel için İngiltere'de sarhoşken yaptığım bir röportajdı. Muhabir laf arasında kliplerin çoğunda oldukça "efemine" göründüğümü belirttikten sonra, uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sormak yerine eşcinsel olup olmadığımı sormuştu. Ben de "Hı hı, kesinlikle öyleyim... evet!" demiş ve nihayet bunu serbestçe söyleyebilmeye dair, bana eğlenceli gelen aşırı alaycı bir laf etmiştim: "Tanrı'ya şükür!" diye haykırmıştım. "*Nihayet* biri bunu anladı!" Daha önce de bir sürü muhabire erkeklerle yaptığım cinsel deneyimlerden bahsetmiştim –ayrıca bir *Rolling Stone* röportajında, Camden'dayken yaşadığım üçlü sevişmeleri anlatmıştım–, ama bu seferki cidden yankı bulmuştu. Knopf'taki halkla ilişkiler sorumlum Paul Bogaards, *Independent*'ta çıkan yazıyı okuduktan sonra bana "amcık ağızlı göt lalesi" dedi, bu itiraf sayesinde kopan kıyametin ve kitap satışlarımdaki artışın tadını çıkarırken. Ne yani, şimdiye kadar yazılmış en kadın düşmanı kitap olan *Amerikan Sapığı*'nın yazarı, Patrick Bateman'in yaratıcısı... eşcinsel miydi?!? Böylece adım ibneye çıktı. Hattâ o röportaj yayınlandıktan sonra *Advocate*'in Yılın En İlginç 100 Homoseksüeli listesine girdim ve bu sahiden eşcinsel olan ar-

kadaşlarımın küplere binmelerine ve Jayne'in bana şaşkınlık ve gözyaşlarıyla telefonlar etmesine yol açtı. Oysa sadece "delişmenlik" yapıyordum o kadar. "Muziplik" yapıyordum. "Bretlik" yapıyordum. Playboy Malikanesi'nde bir jakuzide (L.A.'dayken oraya sık giderdim) çekilmiş bir fotoğrafım o derginin "Hef'le Takılmak" sayfasında yıllarca yayınlandığı için insanlar cinsel tercihim konusunda afalladılar. *National Enquirer*'da Julianna Margulies, Christy Turlington veya Marina Rust'la çıktığım söylendi. Candace Bushnell, Rupert Everett, Donna Tartt, Sherry Stringfield'la çıktığımı söylediler. Güya George Michael'la çıkıyormuşum. Hattâ Diane Von Furstenberg *ve* Barry Diller'la aynı anda çıkıyormuşum. Heteroseksüel değilmişim, ibne değilmişim, biseksüel değilmişim. Ne olduğumu bilmiyordum. Ama hepsi benim suçumdu ve insanların kiminle yattığımla ilgilenmeleri hoşuma gidiyordu. Ne önemi vardı ki? Ben bir sırdım, bir muammaydım, önemli olan buydu... kitapları sattıran, şöhretime şöhret katan buydu. Genç ve yakışıklı zampara yazar imajımı daha da şıklaştıran propagandalar.

Eroinin etkisindeyken her şeyi masumca ve sevgiyle yaptığımı düşünüyor, insanlıkla bütünleşmenin özlemini çekiyor, gevşiyor, dinginleşiyor, odaklanıyor, samimileşiyor, şefkatli oluyordum ve bir sürü fotoğraf ve kitap imzalayıp bir sürü yeni arkadaş ediniyordum (bunların bir kısmı zamanla eleniyordu). Uyuşturucuyu keşfettiğim sıralarda on yıllık (doksanlar) bir projeye, moda dünyasını kamuflaj olarak kullanan uluslararası bir terör örgütüne dair 500 sayfalık *Glamorama* adlı bir romanı tasarlama, yazma ve tanıtma işine başlamıştım. Bu kitap beni yine multimilyoner yapacak ve şöhretime şöhret katacaktı (beklenen şekilde). Ama bir

dünya turnesine çıkmam gerekiyordu. Sözleşmeleri imzalarken buna söz vermiştim; tekrar multimilyoner olmak için yapmam gereken buydu; ICM'in multimilyonerden komisyon alabilmek için ısrarla dayattığı şey buydu. Ama bol miktarda eroin tükettiğimden ve Sonny Mehta'ya göre "sürekli uçmuş halde" olduğumdan yayınevi o on altı aylık turnenin "riskli" olduğunu düşündü. Yine de ısrar ettiler. Verdikleri muazzam avansı karşılamak için bu turneye ihtiyaçları vardı. (Onlara yerime Jay McInerney'i göndermelerini söyledim... kimsenin farkı anlamayacağını iddia ettim, ayrıca Jay'in kabul edeceğine emindim. Knopf'taki hiç kimse bu fikri ciddiye almadı.) Ayrıca tekrar multimilyoner olmak istiyordum, bu yüzden onlara eroini bıraktığımı söyledim... ki kısa süreliğine bıraktım da. Beni gönderdikleri bir dahiliye uzmanının dikkatli olmazsam kırk yaşımda yeni bir karaciğere ihtiyaç duyacağımı söylemesi etkili oldu. Ama yeterince değil.

Glamorama turnesinin ilk ayağında uyuşturucudan uzak duracağıma emin olmak için Knopf başıma Jamaikalı bir koruma dikti. Onu atlatmak bazen kolay oluyordu, bazen zor. Çoğu saygın (ama gevşek) keş gibi benim de tuvaletlerden çıkarken ceketlerimde, klapalarımda, yeni Cerruti takımlarımın pantolonlarında kokain tozları göründüğünden uyuşturucuyu tamamen bırakmadığım bazen belli oluyordu; sonunda Terence her gün üstümü aramaya ve Armani paltolarımı, içlerine gizlenmiş metamfetamin, kokain ve eroin paketlerini aldıktan sonra, kurutemizlemeciye göndermeye başladı. O uzun, yorucu turnede uyuşturucuların daha ciddi yan etkileri de ortaya çıktı: Raleigh'de kriz geçirdim ve St. Louis'de az daha komada ölüyordum. Terence uğraşmayı kısa sürede kesti. ("Kullanacaksan kullan dostum, bana ne?" diyordu bezgince, rasta saçıyla oynayarak. "Terence bilmek istemiyor. Teren-

ce? O bıktı dostum.") Cincinatti'de bir otel barında gündüz ikide duble *cosmopolitan* içerken on dakikada bir kokain çekmeye başladım. Delta uçuşlarında gizlice propan ve bol miktarda acid taşımaya başladım. Seattle'da bir küvette aşırı doza girdim (Sorrento'da tıbbı açıdan üç dakikalığına öldüm). İşte o zaman cidden kaygılanmaya başladım. Yayıncılarım her şehirdeki sayıları giderek artan korumalara, beni öğlene kadar bulamazlarsa kaldığım evin ya da otel odasının kapısını açtırmalarını –zincir takmışsam ya da kapı koluna sandalye dayamışsam "o kahrolası şeyi kırmalarını"–, hâlâ sağ olup olmadığımı kontrol etmelerini söylüyorlardı, ki elbette sağ oluyordum (en azından fiziksel açıdan), ama öyle uçmuş oluyordum ki halkla ilişkiler görevlileri beni limuzinden radyo istasyonuna ve oradan kitabevine sırtlarında taşımak zorunda kalıyorlardı ve götürüldüğüm yerlerde bir sandalyeye çökerek bir mikrofona kitaplarımdan pasajlar mırıldanıyordum ve yanımda kaygıyla duran kitabevi görevlisi kendimden geçersem suratımın önünde parmaklarını şıklatmaya hazır halde kaygıyla bekliyordu (bazen de imza faslında elimi tutarak imzamı tanınır bir halde atmamı sağlıyorlardı, ben sadece bir çarpı işareti çiziktirmek istediğimde). Uyuşturucu bulamazsam şevkim kırılıyordu. Mesela Denver'daki tanıdık bir torbacı kafasına tornavida saplanarak öldürüldüğü için –bunu ancak oraya varınca öğrendim– uyuşturucusuz kaldığımdan Tattered Cover'a gitmeyi iptal etmek zorunda kaldım. (Brown Palace'tan kaçtım ve beni bir başka torbacının ön çimenliğinde bulduklarında inliyordum, ayakkabılarımla cüzdanım çalınmıştı, pantolonum ayak bileklerimdeydi). Uyuşturucu olmadan duş bile alamıyordum, çünkü duş fıskiyesinden ne çıkabileceğini kestiremeyip korkuyordum. Bazen kitap imzaladığım hayranlarım arasından yanında uyuşturucu olduğunu ima eden kız-

ları otel odama götürüyordum ve beni uyuşturucularla ve oral seksle canlandırmaya çalışıyorlardı (ki bu epey sabır gerektiriyordu). "Eroini bir haftada bırakırsın," demişti o kızlardan biri umutla, altı paket eroininin hepsini birden bitirdiğimi fark edince kendi kolunu ısırarak koparmaya çalışırken. Uyuşturucusuz kalınca, Baltimore'daki bir kitabevi sahibini bir dağ aslanı sandım. Bu durumda Portland'a altı saatlik uçuşu harman kafayla nasıl gerçekleştirebilirdim ki? Bulduğum çözüm ne miydi? Daha çok uyuşturucu bulmak. Böylece uyuşturucu kullanmayı ve otel barlarındaki röportajlarda uyuklamayı sürdürdüm. Uçaklarda kendimden geçerek birinci sınıfta baygın bir halde uzandım ve havaalanlarından tekerlekli sandalyelerle, kayıp düşmeyeyim diye yanımdan ayrılmayan bir havayolu görevlisi eşliğinde geçirildim. Artık Knopf'taki halkla ilişkiler şefi olan Paul Boggards "gıda zehirlenmesi" dedi basına. "Eee... şey, yemekten zehirlenmiş."

Turne tam gaz devam etti.

Milano'da uyandım. Singapur'da uyandım. Moskova'da uyandım. Helsinki'de uyandım. Cologne'de uyandım. Doğu kıyısındaki çeşitli şehirlerde uyandım. Teksas'ta son sürat giden, ön çamurluğuna megafonlar takılmış beyaz bir limuzinin içinde, kucağımda bir şişe tekilayla uyandım. "Bret neden gelmedi?" diye sorup duruyordu basın, Paul Bogaards'a. Paul bir anlık duraksamadan sonra artık âdetten olan bahaneler öne sürüyordu. "Şey, bitkin düşmüş..." Yeni bir taktik: "Bret neden turnenin bu ayağını tamamen iptal etti?" Yine uzun bir duraksamanın ardından "Şey, alerji olmuş." Sonra daha da uzun bir duraksamanın ardından şaşkın muhabir usulca belirtiyordu: "Ama Ocak ayındayız Bay Bogaards." Nihayet Bogaards yine duraksadıktan sonra "Bitkin düşmüş..." diye fısıldıyordu. Sonra yine çok uzun bir süre duraksayıp,

neredeyse duyulamayacak bir sesle "Gıda zehirlenmesi," diyordu. Ama insanlar öyle çok para kazanıyorlardı ki (kitabım hayranlarımı tatmin edecek kadar çok pornografi ve cinayet içerdiğinden, genellikle "Iyy" diye biten eleştirel yazılara karşın bütün çok satanlar listelerine girmişti) programlar kaçınılmaz olarak erteleniyordu, çünkü iptal edilirlerse yayıncılarım büyük paralar kaybederlerdi. Artık kariyerimle ilgili her şey parayla ölçülüyordu ve "güvensizlik kökenli öfke nöbetlerimi" yatıştırmak için otel süitlerime dev buketler gönderiliyordu. *Glamorama* dünya turnesindeki bütün otellerin "on adet adak mumu, bir kutu çiğnenebilir C vitamini tableti, çeşitli Ricola boğaz pastilleri, taze zencefil kökü, üç büyük Cool Ranch Doritos paketi, soğuk bir şişe Cristal ve numarası rehberde bulunmayan, sadece arama yapılabilen bir telefon hattı" sağlamaları ve okuma yapacağım bütün yerlerde podyumun tepesindeki ışıkların "turuncu" olması gerekiyordu, salonlardan edindiğim bronz tenim göze çarpsın diye. Sözleşmelerdeki bu koşullar yerine getirilmezse tazminatı Knopf'la paylaşıyordum. Kimse Bret Easton Ellis hayranı olmanın kolay olduğunu söylememişti.

İkinci ABD turnesinde gerçek bir "narkotik polis" kiralandı; bütün bu hengameler sırasında her nasılsa kitabın cep versiyonu yayınlanmıştı (o kadar uzun süredir yollardaydım ki). Terence gideli aylar oluyordu ve yerini güleç bir genç kadın –"motivasyonel yardımcı", "ünlüler dadısı", "ayık arkadaş", her ne haltsa– almıştı, okuma seanslarından önce eroin çekmeyeyim diye. Ama onun işi yayıncımı korumaktı tabii, beni değil. Bağımlılığımın gerisindeki sebepler umurlarında değildi (benim de değildi); onlar sadece turnenin kitap satışlarına etkisiyle ilgileniyorlardı. "Narin ama işlevsel" bir durumda olduğumu düşünüyordum, ama narkotik polisin

Knopf'un halkla ilişkiler departmanına gönderdiği e-postalara göre kesinlikle işlevsel *değildim*.

E-posta not #6: "Yazar, Detroit'in 25 kilometre güneybatısında bir otoyol sapağının ortasında duran bir minibüsün arka koltuğuna saklanmış, var olmayan yara kabuklarını koparır halde bulundu."

E-posta not #9: "Yazar, her nasılsa, Chicago'daki küreselleşme karşıtı gösteride göz yaşartıcı spreye maruz kaldı."

E-posta not #13: "Berkeley; Barnes & Noble'ın arkasındaki bir sokakta öfkeli bir torbacı yazarı 'ödeme yapmadığı' için boğmaya çalışıyordu."

E-posta not #18: "Cleveland; yazar öğleden sonra üçe kadar uyudu, sabahki ve öğlenki bütün röportajları kaçırdı; sonra 'çılgınca abur cubur tüketmeye' başladı, zorla 'kusturulana' dek. Ayrıca otel aynasının önünde durup ağlayarak 'Amma yaşlanmışım,' dediği görüldü."

E-posta not #27: "Santa Fe; yazarın bir kadın hayranının cinsel organını bir Doberman pinschere yalatmaya çalıştığı ve söz konusu hayvan söz konusu kadın hayranla ilgilenmeyince yazarın söz konusu hayvanın kafasına okkalı bir yumruk geçirdiği ve ciddi şekilde ısırıldığı iddia ediliyor."

E-posta not #34: "Miami Kitap Fuarı; yazar kendini bir kitabevinin tuvaletine kilitleyerek çalışanlara defalarca 'Defolun!' diye haykırdı. Yazar bir saat sonra dışarı çıkınca yine 'kafayı yemeye' başladı. 'Üstümde yılan var!' diye haykırdı yazar. 'Beni ısırıyor! AĞZIMDA!' Okuma seansına gelmiş olan genç bir Yeshiva öğrencisine tutunan yazar –şaşkın öğrenciyi durmadan okşayıp mıncıklıyordu– dışarıda bekleyen bir polis arabasına sürüklenerek götürül-

dü ve ambülans gelene kadar orada tutuldu. Gözlerinin akları meydana çıkan yazarın götürülürkenki son sözleri –haykırarak– 'O Yahudi çocuk bende kalacak' oldu."

Paul Bogaards bunlara kendi e-postalarıyla karşılık veriyordu, mesela: "Yazarı ayağa kaldırıp sahneye çıkarmak için ne gerekiyorsa yap. İstersen kıçına süpürge sapı sok, umurumda değil." Kendimi kaçırılmış gibi hissediyordum. Turne öyle uzun ve korkunç, haksızca geliyordu ki. Bitmek bilmez baskılar yüzünden bayılıp duruyordum. Wellbutrin'in biraz faydası oldu, herhangi bir terslik olduğunu itiraf etmeyi reddedişimin de. Bakıcım artık turneye "cidden travmatik bir deneyim" diyordu. "Bu bir macera!" diye karşılık verdiğimde cevabı yapıştırıyordu: "İyice dibe vurman gerek." Ama yılda 3 milyon dolara yakın kazanıyorsanız iyice dibe vurmanız kolay olmuyor.

Okuma seanslarıma yazılan eleştiriler hep aynıydı: "Ellis dalgın ve kendine odaklanmış bir halde saçmalayıp durarak geceyi o kadar ağır bir anlamsızlık yığınının altında ezdi ki, görüntüsünün sunduğu tek şey meşhur bir yazarın dağılışıydı" gibisinden şeyler yazıyorlardı. İmza dağıtırkenki "hırpani" ve "komik" görünüşümün haberi internet sayesinde siber alemde çabucak yayıldığından kitap satışlarım arttı. Yayıncının düzenlediği okuma seanslarındaki bütün o katlanır sandalyelere oturan kıçların sayısını kısa sürede çok artırdı, çünkü kültürün o döneminde epey popüler olan uyuşmuş, tükenmiş, karizmatik havayı yayıyordum. Ama kendimi silme arzum fazla güçlüydü... kimsenin kazanmadığı bir oyunda kazanmak gibiydi. Öyle kötü besleniyordum ki Philadelphia'da bir okuma seansı sırasında (kitabı bir kenara fırlatıp babamdan bahsetmeye başlamıştım) ön dişlerimden biri düştü.

Basının bitmek bilmez yaylım ateşinden bezmiştim (ikiyüzlülüğümden ve sakladığım gerçeklerden de); *Amerikan Sapığı*'nın film versiyonunun galasından sonra –ki on altı aylık *Glamorama* dünya turnesinin gittiği yer, finali buydu– şunu fark ettim ki eğer tekrar yaşamak istiyorsam (yani ölmemek istiyorsam) New York'a kaçmam şarttı. Tamamen bitmiştim. Bir haftasonu boyunca sürecek olan bir kokain ve eroin alemi, Sony Sinema Salonu'na limuzinle giderken Broadway ile Altmışsekizinci Cadde'nin arasında başladı ve partilerle geçecek uzun gecenin ilk durağı olan, Madison'daki Cerruti mağazasının (filmin kıyafetlerini sağlamışlardı) ardından şehir merkezindeki Pop'ta ve danslar eşliğinde Spa'da devam ettikten sonra 13. Sokak'taki daireme taşındı, ki orada film ekibiyle temsilcileri, Hİ görevlileri, DJ'ler ve Hollywood gençliğinin diğer önde gelen mensupları çılgınca dans ettiler, ta ki apartman yöneticisi ertesi sabah gelip de dayanılmaz gürültüden şikayetçi olana ve herkesi kovmamı talep edene dek, her ne kadar ben uçmuş ve leş gibi votka kokar bir halde ona bir tomar yüzlükle rüşvet vermeye çalışsam da. Sonraki yedi gün boyunca yatağımda tek başıma yatarak, televizyonun sesini kısıp porno DVD'ler izledim ve kırk torba kadar eroini burnuma çektim, yanımdaki mavi bir plastik kovaya durmadan kustum, kendime bu kadar acı veren şeyin eleştirmen camiasının saygısızlığı olduğunu söyleyip bu acıdan neden kurtulmam gerektiğini açıkladım. Öylece yatıp bu alevli kariyerin cafcaflı bir şekilde bitmesini bekledim.

Ertesi haftayı Marina del Ray'deki Exodus Kliniği'nde geçirdim boş yere (orada bana "edinilmiş durumsal narsisizm" diye bir şeyin teşhisi kondu). İşe yaramadı. Benim için anlamlı olan, bir şeyler *hissetmemi* sağlayan şeyler

speedball, kokain ve üstünde Bart Simpson ve Pikachu resimleri bulunan acidli kağıtlardı o kadar. Kokain burun kemiğimi eritiyordu ve sadece basing yöntemini kullanmanın iyi bir çözüm olduğuna cidden inanıyordum, ama günde içtiğim iki buçuk litre votka kafamı bulandırarak bu hedefi bile ulaşılmaz hale getiriyordu. Ayrıca ICM'e biyografimin ilk müsveddesini teslim etmeye söz vermiş olmama karşın son iki senede sadece tek bir şey yazmış olduğumu fark ettim: İçinde uzaylılar, bir fast food restoranı ve konuşan bir biseksüel korkuluk bulunan berbat bir öykü. Binky'ye bakılırsa ayda en az iki kez onaylanmış biyografi tekliflerini geri çeviriyorduk, yani biyografiyi bir düzineden fazla yayıncı sormuş olmalıydı. *Glamorama* turnesinde ondan utanmazca bahsetmiştim ve *Rolling Stone*'un 1998'deki yılbaşı özel sayısında çıkan röportajımda da ayrıntılı bir şekilde yer almıştı. Hattâ daha tek cümlesini bile yazmadan ismini bulmuştum: *Gittiğim Yere Geri Dönmek İstemem.* Temelde çocukluğumun ve ergenliğimin dönüştürücü olaylarını irdeleyecek ve Camden'daki sondan bir önceki senemle, *Sıfırdan Az*'ın yayınlanışının bir ay öncesiyle son bulacaktı. Ama biyografim hakkında *düşünmek* dahi hiçbir sonuç getirmediğinden (kurgusal olmayan bir kitapta kendim hakkında asla romanlarımdaki kadar dürüst olamazdım) pes ettim. (Ancak Bloomsbury gelecek sene Jaime Clarke adlı bir yazarın yazdığı onaylanmamış bir biyografiyi basacak ve ben bu kitabı şiddetle protesto edeceğim... kitabın adı: *Ellis Adası*.) Bu arada uyuşturucu kullanmayı sürdürdüm.

Ayrıca para problemi vardı... hiç param yoktu. Hepsini saçıp savurmuştum. Neye mi harcamıştım? Uyuşturuculara. 50000 dolarlık partilere. Uyuşturuculara. İtalya'ya, Paris'e, Londra'ya, St. Barts'a gitmek isteyen kızlara. Uyuşturuculara.

Bir Prada gardrobuna. Yeni bir Porsche'ye. Uyuşturuculara. Sağlık sigortamın karşılamadığı rehabilitasyon tedavisine. Bir zamanlar üstüme yağmur gibi yağan film paraları, uyuşturucu söylentileri göz ardı edilemeyecek kadar ayrıntılı hale gelince ve ben bir sürü senaryoyu istenen hiçbir değişikliği yapmadan ve sadece kenarlara "Çok iyi değil", "Bence bu harika", "Biraz daha güçlendirelim" ve her zamanki "Babamdan nefret ediyordum" notlarını gelişigüzel çiziktirip geri yollayınca kesilmeye başladı. Bir zamanlar beni canlandıran kıvılcım tamamen sönmüştü. Çetecilerle ve elmas kaçakçılarıyla niye takılıyordum ki? Kilolarca uyuşturucu satın almakla ne halt ettiğimi sanıyordum? Dairem leş gibi marihuana ve freebase kokuyordu. Bir ikindi vakti uyandığımda, artık herhangi bir şeyin nasıl işlediğini bilmediğimi fark ettim. Hangi düğme espresso makinesini çalıştırıyordu? İpoteğimin bedelini kim ödüyordu? Yıldızlar nereden gelmişti? Bir süre sonra şunu öğreniyorsunuz ki, her şey durur.

Hasarı minimuma indirmenin vakti gelmişti. Sözleşmeleri yenilemenin vakti gelmişti. Kendimden daha fazla şey beklememin vakti gelmişti.

Sahne ışıklarının altında durmak için gerekli canlılığı, soğukkanlılığı yitirmiştim. Eğlence dünyasının parçası olma arzumu yitirmiştim... bütün bunlardan bezmiştim. İsmim –*ismim*– sürekli tekrarlanan bayat bir espriye dönüşmüştü ve onu duymaktan bıkmıştım. Şöhret hayatının kuralları vardı... insanların sizden ne istediklerini sürekli bulmak zorunda olduğunuz, kaygan zeminli ve sonunda hep yanlış seçimi yaptığınız bir dünyaydı. Her şeyin üstüne tuz biber ekense bu konuda çenemi kapalı tutma mecburiyetimdi, çünkü beni anlayabilecek kimseyi tanımıyordum (belki Jay McInerney dışında, ama o da kendini hâlâ bütün bunlara kaptırmış hal-

de olduğundan kesinlikle anlayamazdı) ve yapayalnız olduğumu anlayınca, ancak o zaman başımın büyük belada olduğunu fark ettim. Şöhrete ve uyuşturuculara duyduğum özlem –kendime acımaktan aldığım haz– katı bir hüzne dönüşmüş, geleceğin hiçbir cazibesi kalmamıştı. Üstüme gelen tek bir şey var gibiydi: Bir karanlık, bir mezar, son. Böylece o korkunç sene kaçınılmaz bir şekilde 12 aşamalı programlarla, altı farklı tedavi merkeziyle, bitmek bilmez ikinci fırsatlarla, dördüncü müdahaleyle, engellenemez çöküşle, sık sık pes edişlerle, başarısız kendimi toplayışlarla, ansızın Las Vegas'a kaçışla, uçuruma yuvarlanmakla ve nihayet motorun istop etmesiyle geçti.

Sonunda Jayne'i aradım. Beni dinledi. Bir teklif yaptı. Elini uzattı. Öyle şaşırdım ki ağlamaya başladım. Bana sunulan şey –bunu hemen anladım– son derece nadideydi: Birisinin verdiği ikinci bir fırsat. Başta kısa bir tereddüt yaşadım, ama her şeye baskın çıkan bir faktör vardı: Beni ondan başka isteyen yoktu.

Bu sayede hemen kendimi topladım. Mayıs'ta uyuşturucuyu bıraktım, gönülsüz davranan Knopf'la ve ısrarcı ICM'le Haziran'da muazzam bir roman sözleşmesi imzaladım ve ardından Temmuz'da Jayne'in yeni yaptırdığı konağına taşındım. O ay daha sonra belediye binasında özel bir törenle evlendik; yanımızda sadece Jayne'in asistanı Marta, şahit olarak vardı. Ama Jayne Dennis tanınmış bir aktris olduğundan, haber "bir şekilde" basına sızdı. *National Enquirer* hemen Jayne'in "aşk hayatındaki bahtsızlığı" konulu bir haber yaparak, onun kötü sonuçlanmış bütün ilişkilerini listeledi (Matthew McConaughey'le ne zaman çıkmıştı? Billy Bob Thornton'la? Russel Crowe'la? Q-Tip kimdi ki?) ve ar-

dından okuyucularına "Jayne Dennis'in kendisini zalimce yüz üstü bırakmış olan bir adamla işi ne?" sorusunu yöneltti. Anjelica Huston'la Jack Nicholson, Jerry Hall'la Mick Jagger benzetmeleri yapıldı. Bir klinik psikolog, ilişkilerde kötü seçimler yapma konusunda ünlü kadınların ünsüz kadınlardan hiç farklı olmadıklarını öne sürdü. "Güzel ve başarılı olsanız bile yine de işe yaramazın tekini çekici bulabilirsiniz," diye alıntılanan klinik psikolog ardından şunu ekliyordu: "Güzel kadınlar genellikle salakları mıknatıs gibi çeker." Yazıda daha sonra benim "taş kalpliliğimden" ve "Keanu Reeves hakkında söylediğim lafları geri almayı reddedişimden" dem vuruluyordu. İsmi açıklanmayan biri "Pis bir herifle çıkmak heyecan verici olsa gerek... Jayne cidden bir mücadele arzuluyor olmalı," demişti. Jayne'in "yakın bir arkadaşından" da şu alıntı yapılmıştı: "Bret Eeaston Ellis'le evlenmek, yeni yüzyılın en büyük salaklıklarından biri."

Hasar kontrolü. *Talk* dergisinin yaptığı bir röportajda (Başlığı "Aşağılık mı, Âşık mı?" idi) Jayne beni savundu, ben de pişmanlığımı dile getirdim. Yazıda yıllar boyu uyuşturucu ve alkol batağına saplı kaldığım ayrıntılarıyla anlatılıyordu, artık değiştiğimi söylememe karşın. "Bret hakkında bir sürü zalimce yalan uyduruldu," dedi Jayne. Beni dirsekleyince "öfkeyle" ekledim: "Evet. Ben de bundan çok rahatsızım." Jayne daha sonra yakınmaya geçti: "Böyle şeyler bir ilişkiyi çok yıpratabiliyor; ben de kendime olan güvenimi epey yitirdim," ve "Bence iyi erkekler –ne demekse– benden öyle ürküyorlardı ki, çıktığım erkekler genellikle pek şefkatli olmuyorlardı." Yazar, Jayne'in bana "yan yan bakmasına" dikkat ediyordu. Yazar "asık suratıma" dikkat ediyor ve "Çocuklarımla beraberken tüm dikkatimi onlara vermeye çalışırım hep... hayatımı cidden baba olmaya adıyorum," dediğimde bana inanmış

görünmüyordu. (Muhabir bağımlılıklardan arınmış bu yeni hayatımdaki her şeyin –yılgın bir ifadenin, bir eldeki kan lekesinin, durmuş bir yüreğin, çocukların zalimliğinin– beni karanlık bir şekilde eğlendirdiğini fark etmez gibiydi.) Yazarın kendi pop-psikolojik yorumu vardı: "Ünlü kadınların sahip olduklarını hak etmedikleri hissiyle kendi kendilerini sabote ettikleri bilinir," ve "Aşağılık bir insana direnmek için karakterli olmak gerek; ünlülerinse sıradan insanlardan daha karakterli olmadıkları kesin." Yazar ayrıca bana "Bazı muhabirler samimiyetinizden şüphe duyuyorlar... bunu nasıl karşılıyorsunuz?" ve "Geçen seneki Golden Globe Ödül Töreni'nde neden bayıldınız?" gibi sorular yöneltti. Ama Jayne "Bret benim güç kaynağım," gibi laflarla beni savunmayı sürdürdü, ki ismi verilmeyen bir arkadaşının karşılığı şu oldu: "Saçma. Jayne'in kendine saygı duymadığı için Bret Ellis'le evlendiği açıkça ortada. O profesyonel bir kampüs çocuğundan çok daha iyisini hak ediyor, tamam mı? Ellis hödüğün teki." Yine ismi verilmeyen bir başka arkadaş da şöyle diyordu: "Bret ona doğum öncesi kontrollerde bile eşlik etmiyordu! Taksilerde Tayland çubukları tüttüren bir heriften bahsediyoruz." Jayne "kötü çocuklara" bağımlılık derecesinde ilgi duyduğunu ve onların "sağı solu belli olmaz hallerini" heyecan verici bulduğunu itiraf etti. "Hey, ben ilginç bir erkeğim," dediğim yazıldı her nasılsa. Bir başka ismi belirsiz kaynak: "Bence Jayne'in Bret'le çıkmasının tek sebebi ona yardım etmek istemesi... kendini onun aslında iyi biri olduğuna inandırmış." Yine bir başka isimsiz kaynaksa buna katılmıyor ve daha kısa ve net konuşuyordu: "Bret. Piçin. Tekidir." Benim son sözüm şuydu: "Jayne hayatımı tamamlıyor... ona minnettarım." Röportaj şöyle –bana afallatıcı gelen bir şekilde– bitiyordu: "İyi şanslar Jayne."

Bu arada Jayne, Los Angeles'tan ayrılarak kuzeydoğunun pek tanınmamış bir banliyösüne taşınmıştı, ki orası New York'a görüşmelere ve toplantılara gidecek kadar yakın, ama aynı zamanda giderek korkunçlaştığını düşündüğü şehir hayatına güvenli denecek kadar uzaktı. World Trade Center'la Pentagon'a yapılan saldırılar onu harekete geçirmişti; önce güneybatının epey içlerinde egzotik bir yerlere ya da engin iç bölgelere taşınmayı düşünmüştü, ama sonunda herhangi bir büyük şehirden en az iki saatlik mesafede bir yerlerde oturmaya karar vermişti, çünkü intihar bombacıları genellikle büyük şehirlerdeki kalabalık Burger Kinglerde, Starbuckslarda, Wal-Martlarda ve metrolarda, işe gidiş ve geliş saatlerinde kendilerini patlatıyorlardı. Büyük şehirlerin etrafı kilometrelerce dikenli tellerle çevriliyor, sabah gazetelerinin ön sayfalarında bombalanmış binaların havadan çekilmiş fotoğrafları sergileniyor, yanmış asfalttan beton parçaları kaldıran vincin gölgesindeki parçalanmış ceset yığınları gösteriliyordu. "Kurtulan olmadığı" haberleri giderek daha sık veriliyordu. Her yerde kurşun geçirmez ceketler satılıyordu, çünkü etraf sağa sola ateş eden keskin nişancılarla dolmuştu birdenbire; bütün sokak köşelerine dikilen askeri inzibatlar rahatlatıcı değildi ve güvenlik kameraları işe yaramıyordu. Görünmeyen öyle çok düşman vardı ki –yurt içinde ve dışında– kimse kiminle ve neden savaştığımızdan emin değildi. Şehirler gündelik hayatın ansızın parçalanmış çelik, cam ve taş yığınlarıyla sekteye uğradığı iç karartıcı yerlere dönüşmüşlerdi ve üstlerinde inanılmaz bir keder birikiyordu, her tarafta asılı duran lekeli, yırtık kayıp ilanlarının da etkisiyle, ki bunlar sadece yitirilen şeyleri sürekli anımsatmakla kalmıyor, aynı zamanda geleceğe dair de uyarılar oluyorlardı ve CNN'de gösterilen sonu gelmez montajlarda kimisi Ameri-

kan bayraklarına sarınmış insanlar ortalıkta ağır çekim dolanıyorlardı, Bruce Springsteen'in usulca söylediği "We Shall Overcome"* şarkısının eşliğinde. Yaşayanların ölüleri kıskandığı korkulu anlar fazlasıyla sık yaşanıyordu ve insanlar taşraya, banliyölere, çeşitli yerlere taşınmaya başlamışlardı. Jayne'e göre şehirler çocuk büyütülecek, daha da önemlisi aile kurulacak yerler değillerdi. Sevme yetisini yitiren öyle çok insan vardı ki.

Jayne yetenekli, disiplinli, başarıya odaklı çocuklar yetiştirmek istiyor, ama her şeyden korkuyordu: Sübyancılardan, bakterilerden, SUV'lardan (bizde de bir tane vardı), silahlardan, pornografiden ve rap müziğinden, rafine şekerden, morötesi ışınlardan, teröristlerden, kendimizden. Ben bir öfke zapt etme kursuna katıldım ve bir terapistle "geçmişin yaraları" üstüne konuştum, aramızdaki sakin bir konuşma sırasında Robby ile ilgili kısa ve hararetli bir tartışma yapmamızdan sonra. (Önemli olan Robby'nin istekleriydi. Önemli olan onun gereksinimleriydi. Benim tüm arzularım artık önemsizdi ve bunu kabullenmeliydim. Mücadele etmeliydim.) O yazı açık ve net yanıtlar beklediğim sorulara kaçamak yanıtlar veren bu kaygılı, hüzünlü, dikkatli çocukla ve artık altı yaşında olup da her şeyin kendisine ne kadar sıkıcı geldiğini bana sürekli anlatan Sarah'yla geçirdim. Kamp iptal edilince Jayne'le ben onları canlandırmak için faaliyetler düzenledik: Karate kursu, obua dersi, fonetik kasetleri, zeka geliştirici oyuncaklar, balmumu müzesinde ve akvaryumda gezi. Robby (kendini "profesyonel" bir video oyunları oyuncusu olarak görüyordu) o yazı sevmedi çünkü uçağa atlayıp Seul'da düzenlenen Dünya Siber Oyunlar Turnuvası'na gitmek istiyordu. O yaz çocukların kullandığı bir sürü

* "Yeneceğiz," (çn).

ilacı tanımakla geçti (uyarıcıları, sakinleştiricileri, antidepresan Lexapro'yu, dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu için kullanılan Adderall'u ve reçetelere yazılmış olan başka bir sürü antikonvülzanla antipsikozu). O yaz bir kale inşa edildi. Kurabiyeler süslendi. Robby ona aldığım gümüşi bir robota "Ben bununla oynayamayacak kadar büyüdüm Bret," diye karşılık verdi. Astronomi CD-ROM'u istiyormuş. O yaz bir trambolin satın aldım ve Robby hava atmaya çalışırken ufak bir kaza geçirdi. Bir ormanda yürüyüşlere çıktık. Doğada gezdik. Bir çiftliği ve çikolata fabrikasını gezmekle kalmayıp hayvanat bahçesinde bir zürafa okşadığıma inanamıyordum (ki o hayvan beklenmedik bir yaz fırtınasında yıldırım çarpmasından öldü). Snuffleupagus'la* tekrar haşır neşir oldum. O yaz renklerle, şekillerle ve Sarah'yla sayı saymakla geçti, ki "*Hola,*" diyebiliyordu ve mavi köpek, dostane ejderha ve hayvanların birbirleriyle kaba saba konuştuğu kukla gösterileri vardı hep ve Sarah'ya *The Poky Little Puppy*'yi CD-ROM'dan okuyordum (kitap onun yanında soğuk ve tatsız kalıyordu), bilgisayar ekranının soğuk ışığında illüstrasyonlar bize bakarken. Bütün bunlar bana biraz gerçekdışı geliyordu. Koca ve baba –hami– rolüne itilmiştim ve bunu sorgulayıp duruyordum. Ama yüce bir amaç edinmiştim. Bir şeyler için çabalıyordum elimde olmadan. Çocuklar huysuz, lakayt veya şımarık davrandıklarında sertleşmem Jayne'i rahatlatıyor gibiydi. (Ama Jayne aynı zamanda işime "odaklanmamı" istediğinden yerel üniversitede bir yaratıcı yazarlık öğretmenliği işi buldum kolayca... gerçi haftada sadece bir gün, üç saatliğine ders veriyordum o kadar.) Değiştiğimi fark ediyor ve bu dönüşümün bana değer kattığını hissedi-

* Susam Sokağı'ndaki Mınık Kuş'un sadece yalnızken görebildiği hayali varlık, (çn).

yordum ister istemez. Artık aksiyon arzulamıyordum. Gerilimli şehir hayatı kaybolmuştu... banliyöler yeşillikler arasında öbek öbek uzanıyorlardı; artık doğru dürüst bir restoran bulmak için şeytanın sözlüğünü (Zagat'ı) karıştırmama ve yer ayırtmak için açık artırmalara girmeme gerek yoktu. Artık VIP kabinleri de, film galalarında kırmızı halıların üstünde paparazzilerin ilgisini çekmeye çalışmak da kimin umurundaydı ki? Banliyölerde rahattım. Her şey farklıydı: Günlerin ritmi, sosyal statüm, insanlara dair şüpheler. Fazla rekabetçi olmayan kişiler için rahatlatıcıydı; ikinci ligdi. Her şeye dikkat etmeye gerek yoktu. Artık durmadan rol yapmak zorunda değildim. Sıkılmayı ve bu sıkıntı yüzünden sinirlenmeyi beklemiştim, ama böyle bir şey olmadı. Bir çalıyı budayan birinin yanından geçmek, beklediğimin aksine içimdeki pişmanlık dolu barut fıçısını ateşlemedi. *I Want That*'e* aboneliğimi iptal ettirmiştim ve bir süre kendimi iyi hissettim. Ağustos sonlarına doğru bir gün kavaklarla dolu sıradan bir tarlanın yanından geçerken birden nefesimi tuttum. Yüzümde bir gözyaşı damlası hissettim. Mutlu olduğumu fark ettim hayretle.

Ama o yazın sonunda öğrendiğim her şey kaybolmaya başladı.

Sonraki iki ay boyunca evde oluşan "problemler" aslında Ekim sonunda başladılar ve kriz Kasım'da doruğa ulaştı. On iki günlük bir süre içinde her şey yıkıldı.

"Olayları" ardışık bir şekilde anlattım. *Ay Parkı* bu olayları oldukça açık bir şekilde anlatıyor ve bu her ne kadar görünüşte gerçek bir olay olsa da, bu kitabın yazılışında hiçbir araştırma yapılmadı. Mesela bu dönem-

* Şunu İstiyorum!

de işlenen cinayetlerin otopsi raporlarına bakmadım... çünkü onları ben işlemiştim bir bakıma. Sorumlusu bendim ve kurbanların başına gelenleri bilmek için bir adli tıp doktoruyla konuşmama gerek yoktu. O sonbaharda Elsinore Sokağı'nda olan korkunç olayların gerçekliğinden şüphe eden insanlar çıktı ve kitap Knopf'un avukat ekibi tarafından incelendiğinde, itiraz edenler arasında eski karım ve tuhaf bir şekilde (o dehşet dolu haftalar sırasında orada bulunmayan) annem de vardı. FBI'ın hakkımda tuttuğu dosyalar –bu işe 1990 Kasım'ında, *Amerikan Sapığı*'nın yayınından önce kopan kıyamet sırasında başlamışlardı ve o zamandan beri devam etmekteler– durumu açıklığa kavuştururdu, ama gizli tutuldular ve onlardan alıntı yapmam yasak. Bu olayların doğruluğuna tanıklık edebilecek birkaç "şahit" ortadan kayboldu. Mesela tuttuğum paranormal dedektif Robert Miller sanki buhar olup uçtu. Onunla temasa geçmemi sağlayan web sitesi de artık yok. O zamanki psikiyatristim Dr. Janet Kim, bu zaman zarfında belki de "kendimde olmadığımı" söyleyerek, uyuşturucularla alkolün "sanrısal bir durumun ana faktörleri olabileceğini" ima etti. İsimler değişti, mekandan da pek bahsetmedim çünkü önemli değil; sıradan bir yer işte. Bu öyküyü tekrar anlatmak bana *Ay Parkı*'nın herhangi bir yerde geçebileceğini öğretti. Bu olaylar kaçınılmazdı ve hayatımın o döneminde nerede olursam olayım gerçekleşeceklerdi.

Ay Parkı ismi (Knopf'la imzaladığım ilk sözleşmelerde yanlış yazılmış olsa da) lunaparka* gönderme değil. Kitabın ismi sadece oğluma bir şey ifade ediyor. Bu kitabın son iki sözcüğü olan bu kelimelerin anlamını umarım okuyucular da kitabı bitirince anlamış olacaklar.

---

* Kitabın İngilizce ismi *Lunar Park*'tır, (çn).

Anlatılan olaylar ne kadar korkunç gelirlerse gelsinler, bu kitabı ellerinizde tutarken anımsamanız gereken bir şey var: Bunların hepsi gerçekten oldu, her kelimesi gerçek.

En çok kafamı kurcalayan şey ne mi? O evde olanları kimse bilmediğinden, kimse bizim için korkmadı.

Artık geçmişe dönme vakti geldi.

2. parti

"Kendini çok iyi taklit ediyorsun."

Jayne böyle dedi, bana şaşkın bir ifadeyle bakarak o gece düzenleyeceğimiz Cadılar Bayramı partisinde ne giyeceğimi ısrarla sorduktan sonra; ona partiye "kendim" olarak katılacağımı söyledim. Üstümde soluk bir kot pantolon, sandaletler, önünde koca bir marihuana çiçeği resmi bulunan ve bedenime büyük gelen beyaz bir tişört ve minyatür bir hasır sombrero* vardı. Bu konuşmayı büyük bir daire genişliğindeki bir yatak odasında yapıyorduk; Jayne'e durumu netleştirmek için kollarımı kaldırıp yavaşça dönerek, Bret kostümümü iyice inceleme fırsatı verdim.

"Maske takmamaya karar verdim," dedim gururla. "Gerçek olmak istiyorum tatlım. Bunun Resmi Yüzüm olarak tanınmasını istiyorum." Dönmeyi sürdürürken Victor'ı, bir köşeye kıvrılmış bana bakan golden retriever'ı fark ettim. Köpek bakmayı sürdürürken birden esnedi.

"Eee... yani ne olarak gidiyorsun? Meksikalı bir esrarkeş aktivist olarak mı?" diye sordu Jayne, artık ateş saçamayacak kadar yorgun gözlerle.

"Çocuklar sorarlarsa onlara diyeceğim ki..."

"Ben gardenya kılığında gittiğini söyleyeceğim," diyerek iç

* Meksika şapkası, (çn).

geçirdi Jayne.

"Onlara Bret'in bu yıl cidden Cadılar Bayramı havasına girdiğini söyle o kadar," diye öneride bulunarak tekrar döndüm, kollarım hâlâ havada. "Onlara yakışıklı bir adam kılığında gittiğimi söyle." Jayne'e gülerek sarılacak oldum, ama hemen kaçtı.

"Bu cidden harika Bret... seninle öyle gurur duyuyorum ki," dedi keyifsizce, odadan çıkarken. Köpek bana kaygıyla baktıktan sonra doğrulup Jayne'in peşinden gitti. Benimle herhangi bir odada yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Köpek Temmuz'da buraya geldiğimden beri berbat haldeydi. Jayne, *If Only They Could Speak** isimli bir kitaba kafayı taktığından (ki Hollywood gençliğinin sırlarını ifşa eden bir kitap sanmıştım, ama hayvanat bahçesindeki hayvanlar üstüne bir incelemeymiş meğer) köpeğe hidroterapiyle akupunktur yaptırmış, bir masaj terapistine götürmüş ("Hey, ona niye özel bir eğitici tutmuyorsun ki?" diye mırıldanmıştım bir ara) ve nihayet muayene ettirdiği bir köpekgiller davranışbilimcisi Cloinicalm diye, temelde köpek Prozac'ı olan bir ilaç yazmıştı, ama bu ilaç "kompülsif yalamaya" yol açtığı için yerine bir tür köpek Paxil'i yazılmıştı (Sarah'nın da kullandığı ve hepimizin son derece sıkıntı verici bulduğu bir ilaçtı bu). Yine de köpek benimle herhangi bir odada yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu.

Parti benim fikrimdi. Dört aydır "uslu çocuktum" ve bir kutlamayı hak ettiğimi düşünüyordum. Ama müsrifçe Cadılar Bayramı partileri geçmişimin bir parçası olduğundan (Jayne'in inkar etmek ve silmek istediği bir parçası) bu "eğlence" konusunda (benim terimimdi; Jayne "içki alemi" terimini kullandı) tatlı tatlı, hattâ gülerek tartıştık, ta ki –hayret– o

---

* Ah Bir Konuşabilseler, (çn).

pes edene dek. Bunu Jayne'in Nisan'da bitirdiğini sandığı, ama izleyici testlerinin sonucunda stüdyonun o kadar büyük bütçeli bir macera filminin masrafları karşılamayacağını anlamasının ardından sadeleştirmeye karar verdiği bir filmin çekim tekrarlarına yakında başlayacak olmasına yordum. Filmin kaba kurgusunu geçen ay New York'ta izlemiş ve içten içe afallamıştım, ama limuzinle Mercer'e geri dönerken filme övgüler dizip durmuştum, ta ki Jayne öfkeden kudurur bir halde ve dümdüz önüne bakarak "Lütfen artık kapa çeneni," diyene kadar. O gece limuzinde Jayne'in temelde sade, içine kapanık bir insan, kendisine hızlı ve kafa karıştırıcı gelen bir kariyere şans eseri balıklamasına dalmış bir kadın olduğunu anlamıştım ve pes ederek ayın on üçünün akşamında bir parti düzenlememe ("hile mi kıyak mı" kısmı sonraki geceydi) göz yummasının asıl sebebi çekim tekrarları konusunda kaygılanmasıydı. Davetiyeler e-posta yoluyla bazı arkadaşlarıma (kitap turnesi için şehre gelmiş olan Jay'e; David Duchovny'ye; *Survivor* dizisinin geçen sezonki kadrosundan birkaç kişiye; Hollywood'daki temsilcim Bill Block'a; *New York Times*'ın moda sayfaları için haber yapmaya gelmiş Kate Betts'e) ve ne yazık ki Jayne'in birkaç tanışına (çoğu Robby ile Sarah'nın arkadaşlarının ebeveynleriydi, ki Jayne de onlara katlanamıyordu ama bir pasif saldırganlık anında onları davet etmişti; ben de sesimi çıkarmamıştım) gönderilmişti. Jayne'in partiyi protesto etmekte kullandığı ikinci yöntem: Kostüm giymeyecekti, sadece siyah ve bol bir Tuleh pantolonla beyaz bir Gucci bluz. Başka talepleri de vardı: "Saman süslemeler ve ipe asılmış elmalar istemem." Planlama safhalarında Jayne'in Cadılar Bayramı havasına girmemiş olduğundan yakındığımda, şehirdeki pahalı bir yemek sağlama servisine başvurmayı kabul etti. Çocuklar bunun bir yetişkinler

partisi olacağı konusunda baştan uyarıldılar; ilk bir saat ortalıkta kalmalarına izin verilecekti ve ardından yatağa gönderileceklerdi, çünkü günlerden Perşembe olacağından ertesi gün okulları vardı. Jayne son bir çabayla benim de ertesi gün okulumun olacağını ve belki de parti düzenlemek yerine çalışsam daha iyi edeceğimi söyledi. Ama Jayne benim *partilerde* çalıştığımı asla anlayamamıştı. Partiler benim açık pazarımdı, savaş meydanımdı, arkadaş ve sevgili edinilen, anlaşmalar yapılan yerdi. Partiler önemsiz, gelişigüzel ve biçimsiz görünseler de aslında son derece karmaşık ve koreografileri özenle hazırlanan olaylardılar. Yetiştiğim dünyada partiler gündelik hayatın yaşandığı yerlerdi. Bunu samimiyetle açıklamaya çalıştığımda Jayne bana öylece bakmakla yetindi, sanki ansızın bir gerizekalıya dönüşmüşüm gibi.

Sombreroyu çıkarıp Jayne'in banyosundaki (ikimizin de birer banyosu vardı) bir sürü aynada kendime baktım, saçlarımı çeşitli açılardan düzelttim. Saçlarımı dün boyamıştım, favorilerdeki grileri saklamak için, ama yavaşça döküldüklerinden korkuyordum, tıpkı babamınkiler gibi, her ne kadar kuaförüm Joelle saç dökülmesinin anne tarafına bağlı olduğunda ısrar etse de. Nedense saçlarıma bakarken aklımda "altın sarısı sonbahar gecesi" lafı tekrarlanıp durdu ve öyle hoşuma gitti ki ertesi gün yeni romanımın müsveddesini hazırlamaya oturduğumda kullanmaya karar verdim. Arkamdaki bir sürü fıskiyeli, buharlı ve İtalyan mermerinden yapılma duş teknesine, Jayne'in banyosuna her girişimde hayranlıkla bakardım; gözalıcılığı içimde bir şeyleri etkiliyor, şimdi olduğum kişiyi, dönüştüğüm kişiyi bir şekilde tanımlıyordu, bir yandan da bu dünyadaki tehlikeli durumumun sembolü haline gelirken. Saçımı incelemeyi bitirdikten sonra banyodan çıkıp elimi devasa yatağımızı kaplayan Frette çarşafta gezdirdikten

sonra ışıkları kapadım.

Büyük döner merdivenden inerken arka cebimdeki cep telefonu çaldı. Tank marka kol saatime baktıktan sonra kimin aradığını kontrol ettim. Arayan torbacım Kentucky Pete idi ve telefonu açtığımda yolda olduğunu söyledi.

Okuyucuya not: Evet, artık kelimenin tam anlamıyla temiz sayılmazdım. Uyuşturuculara geri döner gibi olmuştum. Bu fazla zaman almamıştı. Net bir zaman belirtmek gerekirse, Eylül'ün üçüncü haftasında kampüsteki bir öğrenci partisinde. Mezuniyeti yaklaşmış bir salak, pis bir yurt tuvaletinde bana bir çizgi kokain teklif etmişti –sonra bir tane daha– ve ardından bir fıçıdan yirmi bardak bira içmiştim, etrafıma toplanan öğrencileri geçmiş başarılarıma dair öykülerle eğlendirirken. Jayne durumun farkındaydı ama bazı bilgileri kullanmaya hazır değildi henüz. Bana olan inancı Ekim başından beri sarsılmaya –beni geri kabul etmenin bir hata olduğunu hissetmeye– başladıysa bile, henüz kriz noktasına gelmemişti. Korktuğunu hissetsem de bunu gizliyordu ve henüz kontrolü kaybetmemişti. Kendimi affettirmeye vaktim olduğunu düşünüyordum. Ama Cadılar Bayramı'nda değil.

Çünkü her şey hazırdı. Yemek sağlama şirketi evi tekrar dekore ederek dev bir hayaletli şatoya benzetmişti; her yerde örümcek ağları vardı, tavanlardan plastik iskeletlerle dev vampir yarasalar sarkıyordu, bütün duvarlar mor ışıklarla aydınlanıyordu ve antrede bir stroboskop vardı. Salonun ortasındaki durmadan sarsılan ve yaklaşan herkese hırlayan gemi sandığını arkadaşım olan ressam Tom Sachs tasarlamıştı. Dışarı yerleştirilmiş hoparlörlerden zincir şıngırtılarının yanı sıra çeşitli otantik iniltiler ve ölülerin kahkahaları geliyordu. Ağaçlarda beyaz trepon kağıdından yapılma hayaletler dalgalanıyor, eve çıkan taş yoluysa ustaca oyulmuş ve ışık saçan

Cadılar Bayramı kabakları süslüyordu. Her ne kadar bu kesinlikle bir yetişkinler partisi olsa da, Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evde çok korkutucu şeyler yoktu... konukları eğlendirecek komik ve masumca şeyler vardı o kadar. Davetsiz misafirlere önlem olarak kiraladığımız iki güvenlik görevlisini (biri Frankenstein kılığına girmiş, diğeriyse Dick Cheney maskesi takmıştı) ön kapıya, kadife bir halatın arkasına yerleştirmiştik; kanlı birer davetli listesiyle birer telsiz taşıyorlardı. Parti, öğrencilerimden biri tarafından videoya çekilecekti.

Mutfaktan geçerken Jayne'in yiyecek sağlama şirketinin seksi cadılar ve oldukça çekici kediler kılığındaki kadın görevlileriyle kanepeler hakkında konuştuğunu gördüm. Arkalarında, arka bahçeye açılan cam sürme kapıların ardında, köpüren jakuziye (sualtı ışıklandırmasının yerini koyu kırmızı bir ampül almıştı, kazana benzeyerek tüyler ürpertici bir görünüme bürünsün diye) buz parçaları dökülüyordu. Onun da ardında asıl şıklık vardı: Arka bahçeyle karanlık bir koru arasındaki dokuz dönümlük arazi her tarafa saçılmış olan eğri mezar taşlarıyla dev bir sahte mezarlığa dönüştürülmüştü ve en yakındaki mezar taşına, lastik bir kalça kemiğini kemirmekte olan plastik bir gulyabani dayalıydı.

Oturma odasında bir DJ, üstüne Andy Warhol'un kalem tutan bir resmimi çizmiş olduğu ipek bir perdenin önüne karmaşık bir ses sistemi kuruyordu ve kendimi tanıttıktan sonra şarkı listesine geçtik: "Funeral for a Friend/Love Lies Bleeding", "The Ghost in You", "Thriller", "Witchy Woman", "Evil Woman", "Rhiannon", "Sympathy for the Devil", "Werewolves of London", "Spooky Girlfriend", "The Monster Mash", vs., vs. DJ bana partinin tamamına yetecek kadar "korkutucu" şarkı bulunduğu konusunda güvence verdi. Odanın diğer tarafındaki barda bir kurtadam, akşamın özel

içkisini hazırlıyordu: Kurukafa şeklindeki dev bir kaseyle sunulacak olan, içinde minik yeşil örümceklere benzer limon kabukları yüzen mandalina çeşnili bir margarita punçu (ben elimde o mandalina çeşnili margarita punçuyla dolu bir alkolsüz bira kutusu tutuyor olacaktım). Barın üstünde kesik kafaların sıra sıra uzandığını fark ettim.

Çocuklar üst kattaydılar. Robby ile bir arkadaşı kendilerini Playstation 2'ye kaptırmışlardı (havan toplu zombiler, saldıran minotaur, ölümcül uzaylılar, cehennem orduları, "Seni yememe izin ver" diye emreden oyunlar); Marta ise *Chico, the Misunderstood Coyote*'yi yüzüncü kez izleyen Sarah'ya gözkulak oluyordu. O gece onları merak etmeme gerek olmadığından, köpekle ilgili bir şeyler yapmamın vakti gelmişti. Victor'ın dekoratörlerin evde sağa sola yerleştirdikleri düzinelerce doldurulmuş kara kediyi ilgisizce kokladığını fark edince Jayne'e seslenip köpeği garaja kapamasını söyledim. Victor'la ben iki dakika boyunca bir bakışma müsabakasına giriştik, ta ki Jayne mutfaktan çıkagelip bana bakmadan onun ismini söyleyene dek. Victor sırıtarak ve kuyruk sallayarak Jayne'in yanına koştu ve onun tarafından götürülürken kafasını çevirip öfkeyle bana baktı. Umursamadım. O köpeğin dünyası (ve sebepleri) ayrıydı, benimki ayrı.

Cep telefonum yine çaldı. Kentucy Pete dışarıdaydı ve interkomdan bana seslenerek adamın tekinin –listede olmayan ve Slim Pickens'ın cesedi kılığında gelmiş birinin– kadife halatların yanında sabırsızca beklediğini söyleyen Frankenstein'ı aşmakta zorlanıyordu. Ön kapıya giderek Pete'e "Bekle, hemen geliyorum dostum," dedikten sonra bir hortlak gibi uzun uzun kıkırdadım.

Kentucy Pete öğrencilerimden birinin tanıştırdığı, yetmişli yıllardan kalma dayanıklı bir dinozordu. Obezliğiyle, uzun

gri saçlarıyla, yılan derisi çizmeleriyle, steril olmayan iğneleri defalarca kullanmaktan yara izleriyle kaplanmış ön kolundaki sevimli akrep dövmesiyle (hayvan gülümsüyor ve kıskacında bir Corona birasını kaldırıyordu), Manhattan'da tanıdığım çakı gibi, ayık, yakışıklı, genç, üç düğmeli Paul Smith takımlar giyen ve film piyasasına girmek isteyen torbacıların tam zıttıydı. Kentucky Pete bakımsızlığını telafi edercesine daha çeşitli seçenekler sunuyordu... açık yeşil Super Vicodin kapsüllerinden tutun da Avrupa'dan gönderilmiş iki miligramlık Xanax'lara, PCP'ye batırılmış crack'ten tahnit sıvısı püskürtülmüş esrarlı sigaralara ve oldukça saf kokaine kadar her şeyi satardı, ki ondan bu gece sadece kokain istiyordum (ayrıca uyumak için ikişer miligramlık birkaç Xanax elbette). Jayne onu Ekim'in ilk haftasında burada yakaladığında, bizi medya odasında *Amerikan Sapığı*'nın DVD'sini izlerken bastığında öğrencilerimden biri olduğunu söylemiştim. Jayne beni mutfağa sürükleyerek hayretle baktığında "Son senesi tatlım. *Son* senesi," demiştim ısrarla. (Jayne'le seksenlerde çıktığımızda sadece dondurma bağımlısıydı o kadar... onu bile fazla yemezdi). Jayne'in onu bu gece burada görmesini istemediğimden elimi çabuk tutmam gerekiyordu... gerçi ev artık tamamen koyu mor ışıklarla aydınlatıldığından onu görse bile kostümlü biri sanabilirdi. Jayne onunla karşılaşırsa, Pete'in "kır saçlı maden arayıcısı" kılığına girmiş bir öğrenci olduğunu söyleyecektim.

Kentucky Pete'i içeri aldım ve ona tereddütle bir margarita ikram ettikten sonra hemen ofisime götürerek kapıyı kilitledim ve cüzdanımı çıkardım. Zaten onun da acelesi vardı; zengin üçüncü sınıf öğrencilerine büyük miktarda uyuşturucu satmak için sekize kadar üniversitede olması gerekiyormuş. Ödünç verebileceğim bir pipom olup olmadığını sorun-

ca kasamı açtım. Punçu fondipleyip keyifle uzun uzun iç geçirdi ve "Time of the Season"ı söyleyen The Zombies'e eşlik etmeye başladı.

*(What's your name? Who's your daddy? Is he rich? Is he rich like me?)**

Kafasını uzatarak "Orada ne var?" diye sorduktan sonra "Sombrero güzelmiş," dedi.

"Paramı ve tabancalarımı burada saklarım." Elimi kasaya sokup ona kristal bir pipo verdim, ki kullanıldıktan sonra iade edilmesini kesinlikle istemiyordum. Canımı sıkacak sarhoş konuklara kafayı takmayacak kadar uçabilmem için iki adet sekizlik saf kokain topuna ihtiyacım vardı. Alışveriş bittikten ve piponun karşılığında indirim yaptırdıktan sonra o rengarenk ve sımsıkı paketleri cebime atıp Kentucy Pete'i dışarı çıkararak balkabaklarıyla bezeli çimenlikten geçirdim; o dekore edilmiş eve dönüp dönüp hayranlıkla bakarken.

"Vay be... burası acayip korkunç olmuş dostum," diye mırıldandı takdirle.

"Korkunç bir dünyadayız ahbap," dedim telaşla, kol saatime bakarak.

"İnsanın tüylerini ürpertiyor cidden."

"Ruhlar bu gece inleyip duracaklar arkadaşım," dedim, onu kaldırım kenarına eğik park edilmiş motosiklete doğru götürürken. "Karanlığı iyi bilirim dostum. Parti yapmaya hazırım... her şeye hazırım."

Ekim sonu olsa da bir pastırma yazı sürmekteydi; sonbahara hiç yakışmayan bu havanın uygunsuzluğu beni ürpertirken Kentuck Pete bayramın kökenlerini açıkladı: Cadılar Bayramı, Keltlerin Samhain festivalinden gelmeydi... onların

---

* Adın ne senin? Baban kim ki? Zengin midir? Zengin mi benim gibi? (çn).

takvimlerindeki bu son günde, ölüler yılda bir kereliğine gelirlerdi... "seni yakalamaya dostum." O gecede dışarı çıkacaksanız ölülerden biri gibi görünmenizi sağlayacak bir kostüm giymeliydiniz, böylece aldanıp sizi rahat bırakırlardı. "Ölüler, evet, ölüler." Evde "Time of the Season"ın çaldığını duyabiliyorduk.

"Adios amigo," dedi motosikletini çalıştırırken.

"Seni görmek her zaman bir zevk," dedim, sırtına pat pat vurarak. Sonra ellerimi kot pantolonuma silerek eve koştum ve kendimi ofisime kilitleyerek orada iki büyük çizgiyi burnuma çektim ve rahatlayıp nefes vererek hemen elimde boş alkolsüz bira kutusuyla bara gittim ve kurtadamın içini punçla doldurmasını sağladım. Artık gecenin başlamasına hazırdım.

Davetliler gelmeye başladılar. Kostümleri şaşırtıcı değildi: Vampirler, bir cüzzamlı, Karındeşen Jack, canavar görünüşlü bir palyaço, iki baltalı katil, büyük beyaz bir çarşafın altına gizlenmiş biri, kirli bir mumya, birkaç satanist, ayrıca birkaç manken ve hastalıklı bir köylü... bu arada bütün öğrencilerim tahmin ettiğim gibi zombi kılığında gelmişlerdi. Tanımadığım birinin Patrick Bateman olarak gelmesi hoşuma gitmedi ve canımı sıktı; partide köşelere sinip davetlileri avcı gibi süzen o iri yarı, yakışıklı, kanlı (ve eski) Armani takım elbiseli adamı görmek beni korkuttu ve kafamı biraz açtı, ama ofise tekrar gidince yine uçtum. Küçük gruplar oluşmaya başladı. Robby ile Sarah'nın arkadaşlarından birkaçının ebeveynleriyle tanışmak zorunda kaldım; yeni bir ulusal trajediden bahsettikten sonra söz son haftanın hava durumu gibi ilginç meselelere geldi: İstenen anaokuluna girememiş olan kıza, şikeli futbol liglerine ve birilerinin yeni açtığı bir kitap kulübüne... kitaplarımdan biriyle başlamalarını teklif ettiğimde

sergiledikleri tavrı ancak "huzursuz kahkahalar" şeklinde tanımlayabilirim. Jayne öfkesini çekici ev sahibesi rolüyle gizlemeyi çok iyi becerirken ben şehirde bir okuma seansı düzenleyen ve gündüz arayıp adresimizi tekrar sormuş olan Bay McInerney'i bekliyordum sabırsızca. Bütün bunlar esnasında Jayne bir ara ofisimdeki gitarı boynuma asmamda ısrar etti (Camden'dayken gruplarda çaldığım ve Paul Westerberg olmayı hayal ettiğim zamanlardan kalma bir hatıra), omzumda kalmış bir marihuana yaprağının birkaç ebeveynin kaygılı ifadelere bürünmelerine yol açtığını fark edince onu gitarın kayışıyla gizlemem için; bu yüzden konuklara selam vere vere ortalıkta dolanırken gitar tıngırdatmaya başladım... ki bu aynı zamanda öğrencilerimin kendi öykülerinden bahsetmelerini (bu en sevmediğim sohbet konularından biri olmuştur hep... ayrıca bu gece kimsenin bana "Bay Ellis, 'Ona Oral Seks Yaparken Neler Düşünüyordum'u okumuş muydunuz?" gibi sorular sormasını istemiyordum) engellemenin zekice bir yoluydu. Aslında Aimee Light gelene kadar hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Aimee Light üniversitede son sınıfta okuyordu ve öğrencim olmasa da kitaplarım üstüne tez yazmaktaydı, danışmanının itirazlarına aldırmadan. Tekrar uyuşturucuya başladığım partide tanışmıştık. Benden hoşlanmıştı ama serinkanlı, nesnel bir şekilde; bu mesafeliliği onu genelde alışık olduğum yalakalardan çok daha çekici kılıyordu. Benim de kendi rolümü dalgınca oynamamın onun biraz sinirini bozduğunu hissediyordum. Evet, üniversitede okurken oynadığım oyuna geri dönmüştüm ve bu kendimi genç hissettiriyordu. Aimee Light kıvraktı, çevikti ve iri memeli, ince kemikli bir genç kızın kusursuz bedenine sahipti, artık neredeyse yirmi dört yaşında olmasına karşın. Masmavi gözlü ve soğuk bir sarışındı... tam

benim tipimdi ve yaklaşık bir aydır onu yatağa atmaya uğraşmama karşın henüz birkaç kere okuldaki ofisimde ve bir kere de onun kampüs dışındaki dairesinde biraz yiyişmeyi başarabilmiştim o kadar. Niyeti muğlakmış gibi rol yapmayı sürdürüyordu hâlâ. Hayatımdaki pek çok şey gibi o da durup dururken ortaya çıkıvermişti.

Şimdi barda, yanında bir arkadaşıyla durmuş, kurtadamla çene çalıyordu, Eagles'ın bangır bangır çalan "One of These Nights"ı eşliğinde dans ederek ona doğru gitmeye başladım. Yaklaştığımı görünce arkadaşına hemen bir şeyler fısıldadı –masumluğunu ele veren bir genç kız edasıyla–; sonra karşısına dikildim, mor ışıkta kıpkırmızı bir suratla sırıtarak, şarkıyı söyleyerek, kalçalarımı kıvırarak, gitarı tıngırdatarak. Onu davet etmem riskliydi, ama o gelmekle daha da büyük bir riske girmişti. Ona kaçamak bir şekilde göz kırptım.

Aimee beni arkadaşıyla tanıştırdıktan sonra – "Bu Melissa... cadalozun tekidir..." Oldukça seksi bir kızdı– kalabalık oturma odasına bakınca Jayne'in dışarıda David Duchovny'ye sahte mezarlığı gösterdiğini gördüm.

"Göz kırpmanın sebebi buzları eritme çabası mıydı?" diye sordu Aimee.

"Balkabağını Ver oyunu oynamak ister misin?" diye karşılık verdim.

"Tişörtünü sevdim," dedi gitarı kaldırarak.

"Ben her şeyini sevdim," dedim onu tepeden tırnağa süzerek. "Ne kılığında geldin?"

"Sylvia Plath'ın boşanma avukatı."

Elini tutup cadaloza "Bize biraz müsaade eder misin?" dedim.

"Bret..." diye uyardı Aimee, ama elini tutan elim gevşemedi.

"Hey, tezin hakkında konuşmalıyız."

Arkadaşına sırtını dönerek yalvarır bir ifadeyle baktı.

Hâlâ Eagles eşliğinde dans ederek onu parti kalabalığından geçirdim ve boş olup olmadığını kontrol ettiğim bir banyoya ulaştığımızda dans etmeyi sürdürerek ikimizi de içeri sokup kapıyı kilitledim. İçerisi öyle sessizdi ki evde bizden başka kimsecikler yoktu sanki. Bir duvara yaslandı... rahatça, sinsice, sanki orada yokmuşçasına. Bira kutumdan koca bir yudum aldıktan sonra küçük bir parlak yeşil örümceği tükürdüm.

"Gelmeyeceksin sandımdı," dedim suçlayıcı bir edayla.

"Şey, ben de öyle sanıyordum..." Duraksadı. "Ama, ah, seni görmek istedim."

Bir gram çıkarıp "İster misin?" diye sordum.

Bana hayretle baktı, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bret, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden sorun çıkarıp duruyorsun ki?" diye sordum sinirlenerek. "Kaçtığın o küçük Connecticut kasabasının kalıntıları mı bu tavırlar?" Gramı lavabonun yanındaki küçük rafın üstüne döktüm. "Sana bir çizgi kokain teklif ediyorum o kadar. Bu kadar tereddüt edilecek bir şey mi?" Sonra bekar edasıyla ekledim: "O seksi arkadaşın kim?"

Taktiğimi umursamadı. "Mesele kokain değil."

"Eee, iyi öyleyse, seninkini de ben çekerim."

"Mesele karın."

"Karım mı? Hey, daha üç aylık evliyim. Yapma. Daha evliliğimiz oturmadı bile..."

"Karın burada, ayrıca sen sarhoşsun." Siyahlı turunculu bir havlu alıp alnımı sildi.

"Bu bizi ne zaman alıkoydu ki?" diye sordum "kederle".

"*Ne yapmaktan?*" diye sordu sinirlenmiş gibi yaparak, ama sonra şehvetle gülümsedi.

Lavaboya eğilerek iki çizgiyi de bir kamış çubukla çektikten sonra hemen dönüp ona yaslandım, gitar aramızda kaldı. Ağzını öptüğümde hiç direnmeden aralandı ve bir duvara yaslandık. Gitarı sırtıma atıp Aimee'ye yaslanmayı sürdürdüm, kot pantolonumun içinde ereksiyonum zonkluyordu; Aimee ise beni itmeye çalışır gibi yapıyor ama aslında bunu istemiyordu. Bütün bunlar olurken sombrerom bir ara düşmüştü.

"Öyle seksisin ki sana dokunmadan duramıyorum," dedim soluk soluğa. "Doktorculuk oynadın mı hiç?"

Gülüp geri çekildi. "Bak, burada olmaz." Sonra kafamı inceleyerek ekledi: "Saçına bir şey mi yaptın?"

Onu tekrar ağzından öptüm. Bu kez daha da şehvetle karşılık verdi. Birden cep telefonum çalmaya başladı. Duymazdan geldim. Öpüşmeyi sürdürdük ama şimdiden hayal kırıklığı hissetmeye başlamıştım bile –bu gece bu banyoda daha ileri gitmem imkansızdı– ve arka cebimdeki telefon çalmayı sürdürdü, ta ki ben açmak zorunda kalana dek.

Aimee nihayet beni itti. "Tamam... bu kadar yeter."

"Şimdilik," dedim seksi olmaya çalışarak ama iğrenç bir sesle. Kolumu belinden ayırmadan diğer elimle telefonu kulağıma götürdüm.

"Evet?" dedim, kimin aradığına bakarak.

"Benim." Jay'in sesiydi ama zor duyuyordum.

"Neredesin?" diye sızlandım. "Tanrım, nerede kaldın Jay?"

"Ne demek neredesin?" diye sordu.

"Gelen seslere bakılırsa bir partidesin." Duraksadım. "Sakın o kahrolası okuma seansına bir sürü kişinin geldiğini söyleme."

"Şey, kapıyı aç da nerede olduğumu gör," diye karşılık verdi.

"Hangi kapıyı açayım?"

"Arkandaki kapıyı aç, salak."

"Ha..." Aimee'ye döndüm. "Jay gelmiş."

"Önce ben çıkayım, olur mu?" dedi Aimee, aynaya koşup kendini inceleyerek.

Ama kafam iyi olduğundan fütursuzca kapıyı açtım; Jay karşımda duruyordu, saçı modaya uygun bir şekilde dağınıktı, üstünde siyah bir bol pantolonla turuncu bir Helmut Lang gömlek vardı.

"Ah, seni bir banyoda bulacağımı biliyordum." Jay daha sonra Aimee'yi hayranlıkla süzüp "Onu genelde banyolarda bulurum da," dedi.

"Ne yapayım, mesanem zayıf." Omuz silkerek eğilip sombreromu aldım.

"Bu arada," –ben doğrulurken eğilen Jay burnuma dokundu– "umuyorum ki ve ummuyorum ki şu üst dudağındaki şey bebek pudrasıdır."

Banyo aynasına eğilip kokain kalıntısını sildikten sonra hasır şapkayı tekrar kafama geçirerek çarpıcı olduğunu düşündüğüm bir şekilde eğdim.

"Çok yaratıcı ama bir yandan da çok yıkıcı, biliyorum, biliyorum," dedi Jay, Aimee'nin gülmekten katılmasına yol açarak.

"Jay McInerney, Aimee Light." Aynaya iyice eğilip burnumu tekrar inceledim.

"Ben büyük bir hayranı..." diye söze başladı Aimee.

"Hey, ondan uzak dur," diyerek kaşlarımı çattım. "Aimee üniversitede öğrencidir ve *benim* hakkımda tez yazıyor."

"Yani bütün bunların... açıklaması bu mu?" dedi Jay banyodaki sahneyi göstererek.

Aimee kaygıyla başını kaldırarak "Tanıştığımıza sevindim

ama gitmeliyim," dedi.

"Bir fırt ister misin?" diye sordum Jay'e, Aimee'nin yolunu tıkayarak.

"Bak, cidden gitmeliyim," dedi Aimee daha ısrarla; yanımdan sıkışarak geçip gitti ve ben aynaya son bir bakış fırlattıktan sonra onu takip ederek banyo kapısını arkamızdan kapadım. Üçümüz dışarıda, holde dururken ansızın yanımıza bir tepsi dolusu *nacho* taşıyan çok uzun boylu ve seksi bir kedi yaklaştı. Gitarı tekrar göğsüme savururken az kalsın sapıyla ona vuruyordum, ama kız tam zamanında eğildi. Evin her tarafında Stevie Wonder'ın "Superstition"ı* çalıyordu şimdi.

Jay "Miyav," diyerek peynire bulanmış bir nacho aldı.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı Aimee.

Başımla onaylayarak onun hâlâ kurtadamla gevezelik etmekte olan arkadaşının yanına geri dönmesini izledim. "Hey," diye seslendim. "Umarım akşamının geri kalanı güzel geçer." Sonra ona bakmayı sürdürdüm, dönüp bana bakmayacağını anlayana dek.

Jay bana vurup hülyalarımdan sıyırarak *nacho* tepsili kediyi gösterdi. "Şu anda karnını doyurmak aklındaki en son şey galiba?" dedi.

"Bir fırt ister misin?" diye fısıldadım Jay'in kulağına elimde olmadan.

"Papağana benzesen de burada olmamın başka bir sebebi yok." Karanlık oturma odasına bakarken Anna Nicole Smith kılığına girmiş bir adam banyoya girmek için bizi iterek geçti. "İyi de yalnız kalabileceğimiz bir yer var mı?"

"Benimle gel," dedim ve onun bir *nacho* daha aldığını fark edince "Ayrıca hizmetçilere asılmayı kes," diye ekledim öfkeyle.

---

* "Batıl inanç", (çn).

Ama kapana kısılmıştık. Jay'le ben partinin kenarındaydık ve ben Jayne'e görünmeden ofisime gitme planları kuruyordum; Jayne içeri dönmüş, David Duchovny'yi cidden bayıcı olan komşularımız Allen'larla tanıştırıyordu ve planlarım giderek aciliyet kazanıyordu çünkü bir fırt daha çekmeye cidden ihtiyacım vardı... tam garaj, tabii ya, *garaj* diye düşünürken gitarımın çekiştirildiğini hissettim. Dönüp aşağı baktım: Sarah'ydı. "Babacığım?" dedi kaygıyla kaşlarını çatarak. Üstüne BEBEK yazılı minik bir tişört giymişti.

"Bu da kim?" diye sordu Jay tatlı bir sesle, Sarah'nın yanına diz çökerek.

"Babacığım," dedi Sarah tekrar, ona aldırmadan.

"Sana 'Babacığım' mı diyor?" diye sordu Jay kaygılı bir sesle.

"Düzeltmeye çalışıyoruz," dedim. "Ne var tatlım?"

Marta'nın oturma odasının kenarında durmuş başını uzattığını gördüm.

"Babacığım, Terby çıldırdı," dedi Sarah yüzünü ekşiterek.

Terby, Ağustos'ta Sarah'ya doğum gününde aldığım oyuncak kuştu. Çok istediği, canavara benzeyen ama çok popüler bir oyuncaktı, ama öyle iğrenç ve tuhaf görünüyordu ki –siyahlı kızıllı tüyleri, pörtlek gözleri, durmadan gurultular çıkaran sivri ve sarı bir gagası vardı– Jayne de ben de almak istememiştik, ta ki Sarah'nın yalvarışları bizi pes ettirene dek. O korkunç şey her yerde tükenmiş olduğundan Kentucky Pete'e rica etmiştim –kaçak mallar bulmakta ustaydı– ve o bulduğu kuşun Meksika'dan kaçak getirildiğini iddia etmişti.

"Terby çıldırdı," diye sızlandı Sarah yine.

"Eee, sakinleştir öyleyse," dedim etrafa bakınarak. "Biraz *nacho* götür. Belki de acıkmıştır."

"Terby çok gürültü var diyor. Terby çıldırdı." Sarah kollarını kavuşturmuştu; öfkeli bir çocuğun parodisi gibiydi.

"Tamam bebeğim, hallederiz." Parmak uçlarımda yükselip Marta'ya el salladıktan sonra Sarah'yı göstererek dudak hareketleriyle *Burada* dedim. Rahatlayan Marta kalabalığı ite kaka bize doğru gelmeye başladı.

Birden Sarah'nın etrafı çevrildi. Tapılası çocukların insanlarda bu etkiyi uyandırdıklarını fark etmeye başlamıştım. Yetişkinlerle dolu odalarda ilgi odağı oluyorlardı hep. Çalışma grubumdaki kızlarla bazı kedi-kadın kılığındaki hizmetçiler şimdi eğilmiş ona seslerini yumuşatarak sorular sormaktaydılar; Sarah kısa sürede Terby'yi unuttu ve ben McInerney'i yavaşça çekerek uzaklaştırdım. O sevimli minik BEBEK herkesin dikkatini çekerken evin her tarafında "Don't Fear the Reaper"* gürlüyordu... rahatsız edici bir andı, ama kurtulma fırsatımdı aynı zamanda.

Jay'i uzun bir koridorda çekiştirerek garaja açılan kapıya doğru götürürken o "Bu işi çok iyi hallettin doğrusu," dedi.

"Jay, oyuncak kuşunu canlı sanan altı yaşında bir çocuktan bahsediyoruz," dedim bezgince. "Şimdi, orada durup o konuyla ilgilenmemi mi istiyorsun yoksa çeneni kapatıp benimle bir fırt çekecek misin?"

"Bu işi nasıl yapacağını cidden bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum? Harika bir parti düzenlemeyi mi?"

"Hayır. Evli olmayı. Baba olmayı."

"Şey, evlilik fena değil... ama baba olmak biraz daha zor," dedim. "'Babacığım, meyve suyu alabilir miyim?' 'Su versem olmaz mı tatlım?' 'Babacığım?' 'Evet?' 'Meyve suyu alabilir miyim?' 'Su versem olmaz mı tatlım?' 'Babacığım, meyve suyu alabilir miyim?' 'Tamam tatlım, meyve suyu mu istiyorsun?' 'Yoo, sorun değil, su alayım.' Sanki kahrolası bir Beckett piyesinde oynuyoruz sürekli."

* "Azrail'den Korkma," (çn).

Jay asık suratla bana bakıyordu.

"Hey, ama bir kitap aldım," dedim fütursuzca. "*Salaklar İçin Babalık Dersleri*; çok işe yarıyor. Keşke *benim* babam da..."

"Tamam, bu akşamın nasıl geçeceğini anlayabiliyorum."

"Hey, okuma seansı nasıl geçti?" diye sordum vites değiştirerek.

"Küçük şehrini sevdim," diye muğlak bir karşılık alınca, muhtemelen pek iyi geçmediğini fark ettim. Kafam iyi olmasa bu konunun peşini bırakmazdım, ama şimdi hiç içimden gelmiyordu.

Kapıyı açıp Jay'i garaja soktuktan sonra peşimizden gelen var mı diye hole baktım tekrar. Kapıyı kapatıp kilitleyerek floresan lambaları yaktım. Dört arabalık garajda benim Porsche, Jayne'in Range Rover'ı ve İsveç'ten beklenmedik bir şekilde gelen telif parasıyla yeni aldığım bir motosiklet vardı. Mutsuz bir golden retriever'ın bir köşeye, Robby'nin bisikletinin yanına kıvrılmış bizi beklediğini gördüm. Ama Jay pek ilgisini çekmediği için Victor doğru dürüst başını kaldırıp bakmadı bile.

"Köpeğe aldırma," dedim.

"Ah, evet, hayvanlarla olan küçük iletişimsizlik problemin. Unutmuşum."

"Hey, Patty O'Brien'la üç ay çıktım ben." Ardından: "Biraz *acciόna* hazır mısın?"

"Kesinlikle." Jay hevesle ellerini ovuşturdu.

"Oldukça saf Bolivya kokaini getirdim," dedim ceplerimi karıştırarak.

"Ahh... şeytan kepeği."

Malı hemen bulup Jay'e bir paket uzattım. Paketi açtı, kokaini inceledi, sonra Porsche'nin kaputuna koyarak yirmilik

bir banknotu rulo yapıp incecik bir yeşil çubuğa çevirdi.

Kendi gramımdan iki derin nefes çektikten sonra yeni motosikletimle hava atmak istedim.

"Hey Jay... şuna baksana. Yamaha Y2F-RI. Yüz elli iki beygir gücü. Saatte iki yüz yetmiş kilometre yapıyor," dedim keyifle.

"Ne kadara aldın?"

"Sadece on bin papele."

"İyi almışsın. Ducati'ye ne oldu ki?"

"Satmam gerekti. Jayne o motosikletin Robby'nin aklına kötü fikirler soktuğunu düşündü. Çocuğun hiçbir şeyi umursamadığını söylemem işe yaramadı."

"Babasına çek..."

"Hevesle solumayı kes de şu kahrolası kokaini burnuna çek."

Jay bir fırt çektikten sonra duraksayıp yüzünü ekşitti. Bir saniye geçti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu kabartma tozuna fazla müshil katılmış."

"Tüh, pardon ya, paketleri karıştırmışım." Jay'deki paketi alıp katlayarak ona bir gram saf kokain verdim.

"Adamın, torbacın nerede?" diye sordu, hâlâ yüzünü ekşitip dudaklarını yalayarak.

"Şey, üniversitede. Niye ki?" diye sordum. "Bu arada lütfen garajımıza sıçma."

"Öyleyse bu boktan mala verdiğin parayı geri alman imkansız herhalde?" diye sordu yeni verdiğim paketi açarak. "İğ-renç!"

"O boktan mal iyiyi kötüden ayırt edemeyecek kadar uçmuş keşler için... yeni verdiğim güzel mal."

"Amma cimrisin ha," diye mırıldandı. İki fırt çekip başını

geriye attıktan sonra yavaşça gülümseyip "Hah şöyle," dedi.

"Dostuma canım feda."

"Eee, evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu, bir Marlboro yakarak gevşeyip kokain sohbetine başlayarak. "Karın, çocukların, lüks banliyöler filan?"

"Ne demezsin, tam bir trajedi ha?" Keyifsizce güldüm.

"Yoo, bence değil." Jay biraz ilgilenmiş gibiydi.

"Evlilik harika," dedim, kendi paketimi tekrar açarak. "Sınırsız seks. Eğlence. Ha, bir de yanında sürekli destek olan biri var. Sanırım bu işin erbabı oldum artık."

"Peki ya banyodaki o hazır ve nazır öğrenci?"

"Buradaki, Casa Ellis'teki hayatın bir parçası işte." Bir fırt daha çektikten sonra bir sigara çıkardım.

"Yok, cidden... kim o kız?" diye sordu sigaramı yakarak. "Şimdiki üniversiteli kadınlar 'bir içim suymuş' diye duydum."

"Bir içim su mu? Cidden böyle mi dediler?"

"Şey, bir dergide okumuştum. İnanmak istediğim bir şeydi."

"Ah Jay... hayalperest Jay."

"İçim öyle rahatladı ki. Banliyöde yaşamanın sana çok iyi geleceğini biliyordum. Bu arada," dedi bir çatı kirişinden sarkan plastik bir iskeleti göstererek, "bu evin normal hali mi bu?"

"Hı hı, Jayne bayılıyor."

Duraksadı. "Peki hâlâ kanepede mi uyuyorsun?"

"Orası misafir yatak odası ve bu geçici bir dönem o kadar... hem bir saniye, sen nereden biliyorsun?"

Sigarasından bir nefes çekti; bana bir şeyi söyleyip söylememekte kararsız gibiydi.

"Jay?" diye sordum. "Neden misafir yatak odasında uyuduğumu düşünüyorsun?"

"Jayne, Helen'e kabuslar gördüğünü söylemiş."

Bir çıkış yolu bulduğuma sevinerek "Kabus gördüğüm filan yok," dedim.

Jay'in yüz ifadesinden anladığım kadarıyla duyduğu şey kesinlikle bu değildi.

"Bak, bir evlilik danışmanına gidiyoruz," diye itiraf ettim. "İyi geliyor."

Jay bunu düşündü. "Bir evlilik danışmanına gidiyorsunuz." O bunu düşünürken ben kafa salladım. "Daha evleneli üç ay olmuşken mi? Bu hayra alamet değil dostum."

"Hey, biz birbirimizi on iki yıldır tanıyoruz dostum. Temmuz'da tanışıp da birlikte kaçmaya karar vermiş değiliz ki." Duraksadım. "Hem misafir yatak odasında uyuduğumu nereden bildin?"

"Şey, Jayne, Helen'ı aramış Bret." Sustu, bir fırt daha çekti. "Seni uyarayım dedim."

"Ah Tanrım, Jayne neden karını arasın ki?" Bu soruyu rahat bir edayla sormaya çalışsam da kokain yüzünden paranoyaya kapılmıştım.

"Yine şey kullandığını düşünüp kaygılanıyor ve..." –Jay elini salladı– "yanılıyor... değil mi?"

"Bu bayıcı ironiden kurtulacak kadar büyümedik mi? Yirmi iki yaşındaymışız gibi davranmayı tamamen kesmeyecek miydik?"

"Şey, Cadılar Bayramı partinde marihuana resimli bir tişört giyiyorsun ve demin banyoda bir öğrenci kızla yiyişiyordun, yani bu sorunun cevabı kesinlikle hayır dostum."

Birden köpek dellenerek havlamaya, yani bize garajı terk etmemizi söylemeye başladı.

"Bu kadar yeter," dedim. "Partiye geri dönelim."

Labirente tekrar girdik ve karanlıkta yürürken kendimi hu-

zursuz hissettim. Odalar öncekinden kalabalık gibiydi ve dışarıda insanlar havuzda yüzüyorlardı. Bir sürü üniversiteli çocuğun kendilerinden geçmiş olduklarını fark edince, Jayne'in bütün bunları nasıl karşıladığını düşünüp kaygılanmaya başladım. Koridorlar öyle kalabalıktı ki Jay'le ben içki almak için oturma odasına giderken mutfaktan geçmek zorunda kaldık ve tam o sırada Joe Walsh'un "Life's Been Good"un* açılışındaki tanıdık gitar melodilerini duyunca gitar çalıyormuş gibi yapmaya başladım çılgınca. Jay de eğlenir gibiydi. Oturma odasına tatlı esrar kokusu yayılmaya başlamıştı. Kokain yüzünden nabzım iki misli hızlanmıştı ve dikkatim çok yoğunlaşmış, pırıl pırıl olmuştu ve herkesin arkadaş olmasını istiyordum. O sırada Robby'nin üstünde bir Kid Rock tişörtü ve şalvar pantolonla ortalıkta dolandığını fark edince onu ensesinden tuttuğum gibi yanımıza çektim. "Yorulmuşsundur ha? Onca merdiveni inmekten?" Robby omuz silkti, onu Jay'le tanıştırdım, sonra ikisine de margaritalar verdim, ki Robby öyle gönülsüzce aldı ki şaka yollu tokatlayarak zorla içirmek durumunda kaldım. Robby ile Jay, on bir yaşındaki çocuklarla ellisine yaklaşan adamların yaptığı türden salakça sohbetlere giriştiler. Robby yetişkinlerle konuşurkenki olağan tavrını takınmıştı: Gözümde değerin sıfır. Ay şeklinde bir beyzbol topu tutmakta olduğunu fark ettim.

Sonra biraz daha gitar çaldım: Yine Sarah geldi.

Gözlerimi devirip bir küfür mırıldandım. Aşağı bakıp iç geçirdim: Minik, beyaz bir şort giymişti.

"İşte çocuklar bunlar," dedim Jay'e, Robby ile Sarah'yı göstererek. "Sarah çok tatlı bir kız ve pembe bu sene altı yaşındaki çocuklar arasında moda. Robby beyaz hip-hopçu kıyafeti giymiş ve artık resmen bir çergen."

* "Hayat İyi Geçti", (çn).

"Çergen mi?" diye sordu Jay, sonra bana eğilerek fısıldadı: "Baksana, ibne filan demek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, çergen başka bir şey," diye açıkladım. "Çocukla ergen arası."

"Tanrım," diye mırıldandı Jay. "Her şeyi düşünmüşler, değil mi?

Sohbetimiz Sarah'yı vazgeçirmemişti.

"Babacığım?"

"Efendim tatlım? Neden yukarıda yatağında değilsin? Marta nerede?"

"Terby hâlâ çok kızgın."

"Terby kime kızdı ki?"

"Terby beni tırmaladı." Kolunu uzattı; mor karanlıkta gözlerimi kıstım ama bir şey göremedim. Daralmaya başlamıştım.

"Robby... kardeşini yukarıya geri götür. Biliyorsun, her zamanki gibi on iki saat uyuması gerek ve vakit geç oldu. Artık resmen yatma vakti."

"Sonra tekrar aşağı inebilir miyim?" diye sordu Robby.

"Hayır, inemezsin," dedim, Robby'nin margaritasının yarısını içmiş olduğunu fark ederek. "Arkadaşın nerede?"

"Ashton bir Zyprexa yutup uyudu," dedi Robby boş gözlerle.

"Eee, bence sen de bir tane yut ahbap, çünkü yarın okul var."

"Ama bugün Cadılar Bayramı. Sorun değil."

"Hey, yatma vakti geldi dedim evlat. Öff, çocuklar da amma ilgi istiyor."

"Babacığım!" diye haykırdı Sarah yine.

"Tatlım... yatmalısın."

"Ama Terby *uçuyor*."

"Tamam, şey, onu da yatır."

Robby kaygıyla gözlerini devirerek margaritasını yudumla-

mayı sürdürdü. Dişlerinin arasına bir şey takıldı ve ağzından yeşil bir örümcek çıkararak önemliymişçesine incelemeye başladı.

"Terby sinirli," diye sızlandı Sarah gitarımı çekiştirerek, ben karşısında diz çökene kadar.

"Biliyorum tatlım," dedim avutucu bir sesle. "Terby çok kötü durumda anlaşılan."

"Tavanda."

"Anneciğini bulalım. O Terby'yi indirir."

"Ama Terby *tavanda*."

"Öyleyse bir süpürge bulup Terby'yi döve döve indiririm. Tanrım, Marta nerede?"

"Terby beni ısırmaya kalktı."

"Belki de dişlerini fırçalayıp yatmanı istiyordur."

Birden Jayne arkamda, tepemde belirerek Jay'le konuşmaya başladı, ama müzik yüzünden ne dediklerini duyamıyordum. İkisi de suçlayıcı ifadelerle tepeden bana baktılar ve Jayne, ona bir el hareketi yaptığımda Jay'den özür dileyerek ayrıldı ve ben ayağa kalkarken (Sarah hâlâ elimi sımsıkı tutuyordu) bana öfkeyle baktı. Birden elimde bir sigara sallamakta olduğumu ve şakır şakır terlediğimi fark ettim. Oda öyle kalabalıktı ki birbirimize yaslanıyorduk.

"İyi misin?" diye sordu Jayne, ama bu bir soru değildi.

"Elbette tatlım, neden iyi olmayayım ki?" Gürültüyle burnumu çektim. "Harika bir parti bu. Ama kızın..."

"Çenen açıldı ve burnunu çekiyorsun." Gözleri ateş saçıyordu. "Ayrıca terliyorsun."

Sarah yine kolumu çekiştirdi.

"Çünkü eğleniyorum."

"Etrafa baksana, üniversitenin yarısı burada ve şimdiden sızacak kadar sarhoşlar."

"Tatlım, kızınla ilgilenmelisin... oyuncağı onu korkutuyormuş."

"İnsanlar müziğin sesinin yüksekliğinden şikayetçiler," dedi Jayne.

"Sadece senin arkadaşların, piliç." Duraksadım. "Hem ben seni gayet net duyuyorum."

"Piliç mi? Bana piliç mi dedin?"

"Bak, eğer sosyalleşmek istemiyorsan ve parti düzenlemek konusunda muazzam bir serinkanlılık sergileyemeyeceksen..." Bir mısırlı şeker kasesini dalgın dalgın avuçlamakta olduğumu fark ettim.

"Havuzumuzda öğrenciler yüzüyor Bret."

"Biliyorum," dedim. "Ne olmuş yani? Sadece yüzüyorlar."

"Tanrım, Jay uçmuş, sen de."

"Jay spor yapıyor," diye karşılık verdim. "Kolay kolay uçmaz o."

"Peki ya sen Bret?" diye sordu. "Sen uçar mısın?"

"Bak, Amerika'nın kırk yaşından genç en büyük yazarı olmak kolay değil. Buna uygun yaşamak çok zor."

Bana delici bir bakış fırlattı. "Cesaretine şaşıyorum."

"Kızınla ilgilenir misin lütfen?"

"Sen neden ilgilenmiyorsun?" dedi. "*Senin* elini tutuyor."

"Ama gizemli konukları kim karşılayacak ve..."

Jayne cümlenin yarısında çekip giderek Zorro kılığındaki, aslında gerçek hayatta geçen sezonki *Survivor* yarışmasında ikinci gelmiş olan biriyle konuşmaya başladı.

Sarah'yı çekiştirerek Jayne'in yanına götürüp "Baksana... Sarah'yı yatağına geri götürecek misin?" dedim öfkeyle.

"Sen götür," dedi bana bakmadan.

Bir saniye sonra, hâlâ orada olduğumu fark edince ekledi: "Kaybol."

Ama Sarah odasına geri dönmek istemiyordu... çok korkmuştu, bu yüzden Marta onu bizim odaya götürdü. Ramones grubu "I don't want to be buried in a pet semetary/I don't wanna live my life again"* diye şarkı söylerken damarlarımda kokain akıyordu ve bir dans eden öğrenciler güruhunun arasından sendeleyerek geçerken Patrick Bateman kılıklı herifin hâlâ orada olduğunu görünce ansızın partinin kontrolden çıkmaya başladığı hissine kapıldım. İçimde bir şey düşüp patladı –neredeyse iç organlarımda hissettiğim bir panik anı– ve bir fırta daha ihtiyaç duydum. Dönüp kalabalığa baktım. Jay ünlülerin –karımla David Duchovny'nin– yanına gitmiş, Robby ise ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden Sarah'nın odasına bakmak için dönen merdivenden ikinci kata çıktım... o Terby meselesini araştırma bahanesiyle bir fırt daha çekecektim.

Yukarısı öyle sessizdi ki alt kattaki partinin gürültüsü neredeyse hiç duyulmuyordu; ev o kadar büyüktü. İçerisi buz gibi olduğundan karanlık koridorda yürürken zangır zangır titremeye başladım. Robby'nin odasının önünden geçtim... arkadaşı dev yatakta uyuyordu ve oğlumun odasındaki tek ışık kaynağı olan geniş ekran televizyonda Steven Spielberg'in *1941* adlı filmi oynamaktaydı (bugünlerde sık gösteriyorlardı). Koridorda ilerlemeyi sürdürerek arka bahçeye bakan devasa bir pencerenin önünde durdum: İnsanlar ısıtılmış havuzda yüzüyor ve şezlonglarda yatıyorlardı. Sahte mezarlıkta toplanmış olan bir grup öğrenci bir esrarlı sigarayı elden ele geçiriyorlardı ve bir başka grupsa mezartaşlarının arasında yiyişmekteydi. Mezartaşlarınm tepesindeki ayın araziyi aydınlattığını fark ettim ve koruluktan eve doğru bir sisin yaklaştığını gördüm. Birden derin bir fırt daha çekerek öğrenci-

* "Bir hayvan mezarlığına gömülmek istemiyorum/Hayatımı tekrar yaşamak istemiyorum", (çn).

lere katılmak arzusu duydum ve tam o sırada arkamda bir şey titreşerek söndü... dökme demirden yapılma, altın kaplama bir aplikti, koridor duvarlarında yerden bir buçuk metre yükseklikte duran bir sürü lambadan biriydi. Bu gece hepsi söndürülmüştü.

Ama bir apliğe doğru yürüdüğümde bir an yandıktan sonra yanından geçerken söndü. Aynı şey yanından geçtiğim ikinci ve üçüncü apliklerde de oldu. Ne zaman birine yaklaşsam parlamaya başlıyor ve sonra geçerken sönüyordu; sanki benimle birlikte hareket ediyor, o karanlık koridorda yolumu aydınlatıyorlardı. Kısa bir halüsinasyon gördüğümü sanarak kıkırdamaya başladım, ama aynı şey yaklaştığım her aplikte tekrarlandığı için bunun uyuşturucudan kaynaklanan bir hayal olduğu umudum anlamsızlaştı. Bu yüzden sebebin parti için eve kurulan karmaşık elektrik sistemi olduğuna karar verdim... bütün o mor ışıklarla uzatma kabloları evde sorunlara yol açıyor olmalıydılar. Sarah'nın karanlık odasına giderken kendime böyle dedim.

Fark ettiğim ilk şey penceresinin açık olduğuydu; perdeler sıcak gece rüzgarında dalgalanıyordu. Işıkları açıp Fransız köy tarzı taklidi odadan geçerek pencereden dışarı baktım. Gitar doğru dürüst bakmamı engellediğinden çıkarıp yerdeki sığır derisi halının üstüne bıraktım usulca. Aşağıda görevlilerin partiye girmeye çalışan iki kızla konuştuklarını gördüm, dördü de gülerek birbirlerine samimi el kol hareketleri yapıyorlardı; kızların zaten içeriden geldiklerini ve kapıyı koruyan adamlara asıldıklarını fark ettim. Elsinore Sokağı'nda bir sürü arabanın bulunduğunu da fark ettim ve sonra arabaların arasından yürüyen takım elbiseli, uzun boylu birini gördüm. Nefes alarak kafamı pencereden dışarı biraz daha uzattım, daha iyi görebilmek için. Adam seyredildiğinin farkındaymışça-

sına bir an kafasını çevirince, partiye Patrick Bateman kılığında gelmiş kişinin yüzünü gördüm. Gidiyor olmasının rahatlığıyla derin derin iç geçirdim... bu da bir fırt çekmem gerektiğini hatırlatmıştı bana. (Şakacının teki işte, dedim kendime; her partide görülen türden beklenmedik bir ayrıntı, dedim kendime.) Pencereyi kapatıp döndüğümde, odanın eski tuhaflığı her ne idiyse –serinliği, pastel boyalardan kaynaklanan kızsılığı– anlaşılmaz bir şekilde kaybolmuştu.

İlk bakışta fark ettiğim ilk ciddi hasar, küçük bir kitaplığın devrilmiş olmasıydı. Diz çöküp kitaplığı kaldırarak duvara dayayıp raflarına kitaplarla oyuncakları yerleştirirken, Sarah'nın söylediği bir şeyi hatırlayınca, başımı yavaşça tavana doğru çevirdim. Yatağının tam tepesinde izler vardı. İlk bakışta emin olamadım ama yaklaşınca bunların çiziklere benzediğini fark ettim... sanki pençeli bir şey tavanda gezinmişti. Kotumun cebindeki kokain paketini telaşla ararken gözüm yatağa ilişti. O anda yastığı gördüm. Bir şey yastığı yırtarak açmış, pençeleriyle (evet, aklıma gelen sözcük buydu, *pençe*) ikiye ayırmış ve yorganın her tarafına kuştüyleri saçmıştı. Yastık, şey, saldırıya uğramış gibiydi, çünkü kılıfı lime lime edilmişti, bir şey tarafından durmadan didiklenmişçesine... yastığa tereddütle dokununca hemen geri çekildim, çünkü aynı zamanda ıslaktı da. O anda –işaret parmağımın ucuna *sümüksü* bir şey bulaşınca– hemen elimi kotuma sildim ve aşağı inerek gecenin geri kalanı boyunca kendimi ofisime kilitlemeye karar verdim. Bu meseleyle ilgilenmeyi Jayne'le Marta'ya bırakacaktım. Aklıma gelen ilk düşünce, bu hasarın Jayne'in sorunlu kızının işi olduğuydu ve yastığı kanıt olarak bırakacaktım.

Ama odadan çıkmak üzere dönerken onu gördüm: Terby'yi. Kapının yanında masum masum oturuyordu. Oda-

ya girdiğimde onu gördüğümü hatırlamıyordum ve orada öylece durmuş bekliyordu, siyah ve kızıl tüylerle kaplıydı, sarı oyuncak gözleri pörtlekti ve keskin gagası parlıyordu. Odadan çıkmak için o şeyin yanından geçmem gerekeceğini fark edince biraz içim kalktı. Ona canlıymışçasına ihtiyatla yaklaşırken birden kımıldadı. Pençeleriyle badi badi yürüyerek üstüme gelmeye başladı.

İnleyerek geriledim.

Paniğim sadece bir an sürdü, çünkü o şeyi oraya birileri bırakmıştı o kadar, bunu fark ettim. Bu yüzden kendimi toplayıp tekrar ona doğru yürüdüm. Hareketleri öyle sakarca ve mekanikti ki o kadar korktuğum için kendime kıkırdadım. Çıkardığı gurultular kaydedilmiş, cızırtılı sesler gibi geliyordu şimdi... beklediğimin aksine, tuhaf kuş sesleri çıkarmamıştı.

İç geçirdim. Bir Xanax alıp ofisime inmeye, belki gramlardan birinden arta kalanları bitirmeye, bir margarita daha içmeye ve tek başıma takılıp dinlenmeye ihtiyacım vardı. Planım buydu. Çok rahatlamıştım ve kendime gülüp duruyordum... kokain yüzünden o oyuncağın içimdeki berbat bir şeyleri uyandırmasına; oyuncağı almak için eğilirken o berbat his tamamen kayboldu. Oyuncağı ters çevirince ensesindeki kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördüm; demek ki çalışır vaziyetteydi. Işığın altındaki küçük bir düğmeyi çevirerek Terby'yi kapattım. Bir vınlama sesiyle birlikte oyuncak hareketsizleşti. Oyuncağı Sarah'nın yatağına, parçalanmış yastığın yanına bırakırken onun sıcak olduğunu ve tüylerinin altında bir şeyin nabız gibi attığını fark ettim. Odaya tuhaf bir sessizlik çökmüştü, altımdaki partide millet dans ediyor olsa da. Birden kendimi oradan dışarı atmak istedim.

Sarah'nın odasından çıkmak üzere dönerken bir şey tiz ve net bir sesle şarkı söylemeye ve ardından boğuk bir sesle cı-

yaklamaya başladı –yataktan geliyordu–; vücuduma yayılan adrenalin bedenimden çıkarak o mağaramsı yatak odasına yayıldı. Koridora kaçarken arkama bakmadım, yanıp sönen apliklerin yanından koşarak geçip döner merdiveni inerek güvenli ofisime kapağı atmaya çalışırken benim için partinin bitmiş olduğunu fark ettim.

3. sabah

Misafir yatak odasında uyandığımda oraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama paniklemedim soğukkanlılığımı yitirmedim – çünkü misafir yatak odası kendimi henüz kaygı verici gelmeyen bir sıklıkla içinde bulduğum bir yerdi. Victor evde bir yerlerde havlıyor, komodindeki saat 7:15'i gösteriyordu. İnleyerek yüzümü bir yastığa bastırdım (ıslaktı; yine uykumda ağlamıştım), ama sonra bu sabah bir şeyi kanıtlamam gerektiğini fark edince hemen doğruldum: Sorumluluk sahibi biri olduğumu, bağımlı olmadığımı, temiz olduğumu. Ama yataktan çıkamadım çünkü felaket bir akşamdan kalmalık halindeydim ve böyle durumlarda her zaman olduğu gibi aletim kalkmıştı: Bokser'ımden çıkmış, acı verecek kadar sert ereksiyonuma acizce baktım, ona hiçbir şey yapmadan. Sonunda konuk banyosunun aynasında kendime bakmaya başladım. Benden on yaş büyük birinin kara kuru ve hırpalanmış suratına sahiptim ve gözlerim öyle kızarmışlardı ki akları görünmüyordu. Musluktan su içtikten sonra kendime biraz olsun çeki düzen vermek için marihuana yaprağı resimli bir tişört giymeye karar verdim ve sonra tişörtü çıkarıp tersyüz ederek tekrar giydim. Kot pantolonumu bulamadığımdan çarşafın bir kısmını yırtıp ona sarındım. Odadan bir hayalet gibi çıktım.

Mutfağa giderken kahya kadının yanından geçtim. Oturma odasını elektrikli süpürgeyle temizleyen Rosa'yla birlikte, bu sabah normalden daha eski ve koyu görünen bej halının üstündeki küllerde bulunan dev ayak izlerini takip ettim. Hayalet, oturma odasından geçerken eşyaların tuhaf konuşlandırılmalarını fark edince duraksadı. Bir kanepe, Le Corbusier sandalyeler ve Eames masalar parti için farklı yerlere konmuşlardı, ama bu yeni düzen bana tuhaf bir şekilde biraz tanıdık geliyordu şimdi. Sebebini anlamak istiyordum, ama elektrikli süpürgenin sesiyle Victor'ın havlamaları hayaleti hemen mutfağa gitmeye zorladı.

Talk'ta çıkan yazıda evden "büyük bir malikane" olarak bahsedilmişti: Üç kilometrekarelik bir alandaydı ve hızla büyümekte olan zengin bir banliyöde bulunmaktaydı, üstelik Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı ev buraların en büyük binası bile değildi... mahallenin sıradanlaşmış zenginliğini yansıtıyordu o kadar. *Elle Decor*'daki bir yazıya göre "Eski İspanyol etkisinin vurgulandığı minimalist ve küresel", ama "yüzyıl ortalarındaki Fransız şatolarından ve altmışlı yılların Palm Springs modernizminden öğeler barındıran" bir tarzı vardı (bunu kafanızda canlandırın, canlandırabilirseniz; herkesin kavrayabildiği bir tasarım konsepti değildi). İç dekorasyon dinginlik verici kumdan kale ve beyaz mısır, zambak ve beyazlatılmış un renkleriyle yapılmıştı. Görkemli ve lüks, etkileyici ve az mobilyalı bu evin dört tane yüksek tavanlı yatak odası, ikinci katın yarısını kaplayan şömineli bir ana süiti, bir barı, bir buzdolabı, iki adet beşer metrekarelik gömme dolabı ve tavandaki kılıflara girip gözden kaybolan jaluzileri vardı, ayrıca bitişik iki banyoda birer adet dev gömme küvet bulunuyordu. Tam teçhizatlı egzersiz salonunda ben bazen gönülsüzce spor yaparken, Jayne'in özel antrenörü Klaus ona

kusursuz bedenini heykel gibi biçimlendirmekte yardım ediyordu... ayrıca küçük bir duvar boyutunda bir ekrana sahip, *surround* ses sistemli bir plazma TV ile iki yanındaki raflara alfabetik olarak dizilmiş yüzlerce DVD'yi ve kırmızı çuhalı antika bir bilardo masasını içeren geniş bir medya odası vardı. Ev akıcıydı: Özenle tasarlanmış geniş boşluklar birbirlerine kusursuzca karışarak, evin asıl halinden çok daha büyük olduğu yanılsamasını uyandırıyordu.

Hayaletin süzülürcesine gittiği mutfak, yani "aile karargahı" cidden muhteşemdi: baştan aşağı paslanmaz çelikten yapılmıştı ve Brezilya betonundan yapılma tezgahlara, bir Thermador fırına, bir derin donduruculu buzdolabına, iki bulaşık makinesine, sessiz fanlı iki ocağa, iki lavaboya, bir şarap soğutucusuna, bir küçük dondurucuya sahipti ve sürme camdan yapılma koca bir duvarın ardındaki manzarada olimpik boyutlardaki bir yüzme havuzu (havuzda koruyucu parmaklıklar yoktu çünkü Sarah'yla Robby şimdiden usta yüzücüler olmuşlardı), bir jakuzi, yemyeşil gür çimlerle kaplı geniş bir çimenlik ve yanında ismini bilmediğim güzel çiçeklerle kaplı devasa ve bakımlı bir bahçe, hepsinin ardında da boş arazi ve sonra koruluk vardı. Hayalet evde partiden kalma çer çöpe rastlamadı. Evin durumu kusursuzdu. Hayalet mutfağın ortasındaki masada duran, taze lalelerle dolu bir vazoya baktı, hayret ve takdirle.

Marta çoktan kalkmış, bir Gaggia espresso makinesiyle uğraşıyordu, Frette çarşafa sarınmış akşamdan kalma şık hayalet mutfakta dolanıp yanan alnını bir anlığına şarap soğutma dolabına bastırdıktan (hayalet dolabın bomboş olduğunu fark etti acı acı) sonra odanın diğer ucundaki dev bir yuvarlak masanın bir sandalyesine çökerken. Marta, Jayne'in L.A.'daki film çekimleri sırasında arkadaş olduğu ve güzel ol-

madığı için bilerek seçtiği otuzlu yaşlarda bir kadındı. Sadık ve ketumdu ve Jayne'in bütün işlerini kolayca hallederdi... L.A.'daki, ünlülere hayran ve sadık binlerce kadından biriydi ve Jayne'in peşinden ta buraya, bu soğuk ve yabancı banliyöye kadar gelmişti. Jayne'den önce Penny Marshall'ın, Meg Ryan'ın ve kısa süreliğine Julia Roberts'ın yanında çalışmıştı ve ünlülerin her an neye ihtiyaç duyacaklarını ya da isteyeceklerini tuhaf bir şekilde sezebilme yetisine sahipti. Ayrıca çocuklar onu sever gibiydiler, böylece annelerinin üstündeki baskı epey azalıyordu. Marta'nın azim ve şevk kaynağı Jayne'in ona beslediği güvendi; onun gönlünü okşayan ve besleyen şey buydu. Şöhrete en fazla bu kadar yaklaşabileceğini bilen Marta, işini ciddiye alıyordu. Ama durumu bana üzücü geliyordu, çünkü o dünyada büyüdüğümden yüzlerce Marta tanımıştım... kendilerini tamamen ünlülere adayıp kendi dünyalarını boşlayan kadınlar (ve erkekler). Şehirde küçük bir dairesi vardı –kirasını Jayne'in ödediği–. (Rosa'nın nerede kaldığını bilmiyordum, tek bildiğim Salvadorlu sessiz sakin babasının akşamları sekizde onu Elsinore Sokağı'ndan aldığı ve ertesi sabah şafaktan önce getirdiğiydi.)

Hayaletin kahveye ihtiyacı vardı.

Birdenbire Marta'nın önüne dumanı tüten beyazımsı bir espresso dolu bir Hermès Chaine d'Ancre porselen fincan koyduğunu gören hayalet mırıldanarak teşekkür etti, Waring meyve sıkacağının yanına giden Marta portakal sıkmaya başlarken. Hayalet arkasına yaslanarak mutfağın ortasındaki adadan sarkmakta olan bakır tavalara baktı, kahvesini asık suratla yudumlarken gözleri *New York Times, Los Angeles Times*'ın takvim bölümü ve *Hollywood Reporter*'ı içeren bir yığının tepesindeki *Daily Variety*'ye kaydı. Yerel gazetemize uzanırken üst kattan gelen sesleri duyunca derin bir nefes alarak

kendimi hazırladım, çünkü bu evdeki herkesin gündelik rutinlerine alışmakta hâlâ zorlanıyordum (akşamdan kalma olmadığımda bile). Bu yüzden Marta, Sarah'yı getirmek için dışarı çıkınca (Sarah ezber kartlarıyla yabancı dil öğreniyordu) kalkıp kendime koca bir bardak dolusu yeni sıkılmış portakal suyu koydum ve partiden kalmış ve tezgahın ucundaki zeytinyağlarının arasına kurnazca gizlenmiş yarım şişe Ketel One votkasıyla birlikte içtim. Votkayı kimsenin bitirmemiş olması mucize sayılırdı. Kokteyli özenle yudumlarken masaya geri döndüm.

Gazeteler korkumu besleyip duruyorlardı. Yeni araştırmalar hemen her şey hakkında korkunç istatistikler veriyorlardı. Kanıtlar halimizin iyi olmadığı yolundaydı. Araştırmacılar bu konuda iç karartıcı bir şekilde hemfikirdi. Çevrebilim psikologlarıyla röportajlar yapılıyordu. "Fark etmeden" zararlar verilmişti. "Korkulan gerilemeler" gerçekleşebilirdi. Potansiyeller hakkında "yanlış kanılar" vardı. Durumlar "kötüleşmişti". Zalimlikler artıyordu ve bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Halk şaşkındı, ama umursamıyordu. Yayınlanmayan araştırmalarda hepimizin bir bedel ödediğimiz ima ediliyordu. Verileri inceleyen bilim adamları hepimizin çok kaygılanmamız gerektiği sonucuna varmışlardı. Artık normal davranış nedir bilen yoktu ve bazıları bunu bir erdem olarak görüyorlardı. Kimse de onlara karşı çıkmıyordu. Kimse hiçbir şeye karşı çıkmıyordu. Çoğu insanın günleri kaygı doluydu. Herkesin kafası korkularla meşguldü. Her yerde delilik hakimdi. Bu verileri destekleyen elli yıllık araştırmalar vardı. Bütün bu sorunları resmeden diyagramlar vardı... limon yeşili, leylak rengi ve gri bölümlere ayrılmış çemberler, altıgenler ve kareler. En kaygılandırıcı olansa, hiçbir şeyin bu muğlak alametleri olumlu bir şeylere dönüştüremeyişiydi. İnsan

hem korkuyor, hem şaşırıyordu ister istemez. Böyle yazıları okuyunca insanoğlunun kalıcılığının uzun vadede pek de önemli olmadığı hissine kapılıyordunuz. Felakete mahkumduk. Bunu hak ediyorduk. Öyle yorgundum ki. (Jayne'i yaklaşan çekimler dışında endişelendiren neydi? Çocuklar yüz ifadelerimizi taklit ediyorlardı, son bir aydır öfkeyle çarpılmış suratlardan ibaret olan ifadelerimizi.)

Ayrıca ortadan kaybolan öyle çok çocuk vardı ki, salgın hastalık boyutundaydı bu durum. Temmuz'da geldiğimden beri bir düzine erkek çocuk kaybolmuştu... sadece erkek çocuklar. Fotoğrafları internette yayınlanıyor ve onlara adanmış özel web sitelerinde gösteriliyordu, ciddi yüzlerle size bakıyorlardı, gölgeleri her yerde peşinizden geliyordu. Bir erkek izcinin daha kaybolduğunu okudum... geçen seneden beri üçüncüydü. Bu çocuk da Robby'nin yaşındaydı ve akılsız, meleksi yüzü şimdi gazetenin ön sayfasında surat asıyordu. Ama bu çocuklardan hiçbiri bulunamamıştı. Dar ve derin vadilerde, beton atık su borularında cesetlerine rastlanmamıştı; kalıntıları kuru dere yataklarında ya da paralı otoyolların virajlarından atılmış şüpheli kamp torbalarında yoktu; ormanlarda çıplak ve kirletilmiş cesetler yatmıyordu. Bu çocuklar iz bırakmadan yok olmuşlardı ve herhangi birinin geri döneceğine dair belirti yoktu. Dedektifler "vargüçleriyle araştırma yapıyorlardı". Kaybolan çocukların ebeveynleri CNN'e çıkmaya ve çocuklarının insan olduklarını anımsatacak sözler söylemeye teşvik ediliyorlardı, onları kaçıran kişiler belki seyreder diye. Medyadaki izlenme paylarını artırmalarını saymazsak, bu basın toplantıları "evrenin rastlantısal habisliğini" (*Time*'dan alıntı) anımsatmaktan başka işe yaramıyorlardı. Bu tanıtımlar gönüllüleri harekete geçirecekti güya, ama insanlar umutlarını yitiriyorlardı... öyle çok çocuk ortadan kaybol-

muştu ki, insanlar artık soğumuş ve bu dehşetin yerini daha az tüyler ürpertici bir şeyin almasını arzular olmuşlardı. Geceleri toplanan aileler mum ışığında el tutuşup başlarını eğerek kederle dua ediyorlardı, ama onları ruh çağırma seansına katılmış kişilere benzetiyordum daha çok. Çeşitli organizasyonlar kayıp çocukların anısına plaketler yapılmasını öneriyorlardı. Buckley'deki (Robby ile Sarah'nın gittiği özel okuldaki) öğrenciler yas tutan ebeveynlere e-postayla başsağlığı dilemeye teşvik ediliyorlardı. Çocuklarımıza basmakalıp nutuklar çekmemiz gerekiyordu güya: Yabancılarla konuşmayın, yavru köpeğini bulmak için yardım isteyen yumuşak sesli adamları kaale almayın, bağırıp yardım isteyin, kaçın, palyaçolardan uzak durun. Asıl mesaj şuydu: Kimseye güvenmeyin. İnsanlar ağlayan çocukların seslerini duyuyorlardı her yerde. Okullarda gerilimi azaltmak için Silly Putty oyuncakları kullanılıyordu. Elimizde hep çocuklarımızın yeni çekilmiş fotoğraflarını bulundurmamız tavsiye ediliyordu bize.

Şimdi de o kayıp erkek izci bende her sabah Robby ile Sarah'nın okula gitmelerinden önce, özellikle de fena halde akşamdan kalmaysam ya da kahveyi fazla kaçırmışsam hissettiğim hafif endişeyi uyandırmıştı kaçınılmaz bir şekilde. Otuz saniyeden fazla sürmeyen bu amansız kabus, bu montaj yine de bir Klonopin gerektiriyordu: Okula yapılan bir saldırı, cep telefonundan gelen "Çok korkuyorum," fısıltısı, arkadan gelen ve çatapat seslerini andıran gürültüler, ikinci sınıf öğrencisinin yere yığılmasına yol açan seken kurşun, kütüphanede yaylım ateşi, yarım kalmış bir sınav kağıdına saçılan kanlar, döşemelik muşambada oluşan kan birikintileri, iç organlar saçılı masa, sersemlemiş çocukları kafeteryadan çıkaran yaralı bir öğretmen, bayılmadan önce "Vuruldum galiba," diye mırıldanan kız, gelen CNN minibüsleri, alelacele düzenlenen

basın toplantısında kekeleyen şerif, televizyon ekranlarında yanıp sönen son dakika haberleri, gelişmeleri bildiren "kaygılı" spiker, tepede uçan helikopterler, silahlı gencin Magnum'u kendi ağzına soktuğu son anlar, hastanelerdeki tıka basa dolu acil servisler, üstünkörü morglara dönüştürülmüş spor salonları, oyun bahçesinin etrafını tamamen çevreleyen sarı suç mekanı şeritleri... ve ardından, sonrasında: Üvey babanın dolabından çalınmış 22'lik tüfek, delikanlının reddedilmişliğini ve umutsuzluğunu anlatan günlük, şakaları fazla ciddiye almış bir delikanlı, kaybedecek bir şeyi olmayan bir delikanlı, işe yaramamış Elavil ya da teşhis edilmemiş dengesizlik, yatağın altında bulunan büyücülük kitabı, delikanlının göğsüne kazınmış X işareti ve geçen ayki intihar girişimi, bir duvarı yumruklamaktan kırılmış el, yatakta uzanıp bine kadar saymakla geçen geceler, o ikindi vakti daha sonra küçük bir dolaptaki bir kancaya asılı halde bulunan ev tavşanı... ve nihayet, o sonu gelmez haberlerin kapanış görüntüleri: Yarıya indirilmiş bayrak, cenaze törenleri, okulun ön basamaklarını dolduran yüzlerce buket ve mum ve oyuncak, *Newsweek*'in kapağında bir kurbanın kanlı eli, sorulan sorular, omuz silkmekle yetinmeler, açılan davalar, taklitçi katiller, dua etmeyi bırakmanızın sebepleri. Yine de en kötü haberi çocuğunuzun ağzından duyarsınız: "Ama o normaldi babacığım... aynen benim gibiydi."

Jayne'in masada iki büklüm oturmuş, çarşafa sarılı, burnunu çekip duran yağ tulumuna tek kelime etmeden mutfağa girdiğini fark etmemiştim. Ocağın başında durmuş, sırtını bana dönmüş, bir tencere suyun kaynamasını bekliyordu (çocuklara yulaf ezmesi hazırlıyordu). Vücut dilini anlamaya çalıştıysam da başaramadım. Tezgahın sadece zeytinyağı şişeleri için tasarlanmış kısmında odaklandım yine. Az sonra

Victor ayaklarını sürüyerek girdi. Köpek gözlerini bana dikti. *İçimi bayıyorsun,* diye düşünüyordu. *Hadi... yapacağını yap,* diye düşünüyordu.

"Bu çok kaba golden retriever neden bütün gece havlayıp durdu?" diye sordum köpeğin bakışlarına öfkeli gözlerle karşılık vererek.

"Garajımızda düzüşen on dokuz yaşındaki öğrencilerini görünce korktuğu için olabilir," dedi Jayne hemen, dönmeden. "Veya belki de Jay McInerney havuzumuzda anadan doğma yüzdüğü içindir."

"Bizim Jayster... öyle şey yapmaz," dedim tereddütle.

"Sen ortadan kaybolunca biri onu zorla çıkarmak zorunda kaldı," dedi Jayne. "Ağ kullanarak."

"Annette kim?" Bir şeyi fark etmiştim. "Ha, ne ağı?" diye sordum dalgınca. "Ağımız yok ki bizim." Kaygılı bir duraksama. "Var mı?"

"Seni aradım ama misafir odamızda sızmıştın çoktan." Bunu eve taşındığımdan beri geliştirdiği sahte kayıtsızlıkla söylemişti.

İç geçirdim. "'Sızmadım' Jayne. Çok yorgundum."

"Neden Bret? Neden 'çok yorgundun'?" diye sordu, bu kez dişlerini sıkarak.

İçkimi yudumladım. "Şey, şu köpek bir haftadır havlayıp ortalığı inleterek ilgi istiyor. Sen de biliyorsun ki bunun tam yeni romanıma başladığım zamanda olması son derece dikkat dağıtıcı ve şüphe uyandırıcı bir tesadüf."

"Evet, biliyorum, Victor yeni bir kitap yazmanı istemiyor," dedi Jayne, ocağı kapatıp lavaboya yönelerek. "Bu konuda seninle hemfikirim kesinlikle."

"Şu köpeği bir kez olsun neşeli görmedim," diye mırıldandım. "Taşındığımdan beri depresyonda ve bir kez olsun ne-

şeli halini görmedim."

"Şey, geçen gece onu teklemediğinden..."

"Hey, tereyağını yemeye kalktı," diye bağırdım doğrularak. "Tezgahtaki mısır ekmeğine saldırdı."

"Neden köpekten bahsediyoruz?" dedi Jayne öfkeyle, nihayet bana dönerek.

Gergin bir sessizlikten sonra tekrar meyve suyumu yudumlayarak boğazımı temizledim.

"Eee, bana haklarımı okumak ister misin?" İç geçirdim.

"Ne gereği var ki?" dedi sinirli bir sesle sırtını dönerek. "Hâlâ komadasın."

"Bunu evlilik danışmanının karşısında tartışırız herhalde."

Bir şey demedi.

Konuyu değiştirmeye çalıştım, daha yumuşak bir tepki beklentisiyle. "Eee, dün gece Patrick Bateman kılığında gelen herif kimdi?" diye sordum. "Suni kanlı Armani takım elbise giymiş o adam?"

"Hiçbir fikrim yok. Öğrencin olmasın? Binlerce hayranından biri? Neden sordun ki?"

"Şey... onu çıkaramadım da," diye mırıldandım. "Şey sandım..."

"Ne sandın? Onu tanıdığımı mı?"

"Neyse." Çenemi kapatıp bir iki saniyeliğine bir şeyler düşündüm. "Peki Sarah'nın odasında neler olduğunu anlayabildin mi?" diye sordum usulca. "Bak Jayne, belki de o yapmıştır." Bunu vurgulamak için duraksadım. "Ama bana oyuncağının yaptığını söyledi... hani şu kuş var ya, geçen ay aldığım Terby, o yapmış... bu, şey, bu oldukça kaygı verici bir durum. Ha, bu arada, o sözde saldırı esnasında Marta neredeymiş? Bence bu gayet..."

Jayne hışımla bana döndü. "Neden suçlunun belki de senin

o ayyaş, rezil öğrencilerinden biri olduğu gerçeğinden kaçıyorsun?"

"Öğrencilerimin dün gece kızımızın odasını dağıtmaktan daha iyi işleri vardı..."

"Tabii, mesela küvetimizde düzüşmek –kimlerdi hiçbir fikrim yok– ve mutfak tezgahımızda kokain çekmek gibi." Bana hâlâ öfkeyle bakıyordu, elleri belinde.

Uzun bir sessizlik sırasında öfkeyle haykırma gücünü topladım: "Dün gece mutfağa mı girmişler?!?"

"Evet. Mutfağımızda uyuşturucu kullanan insanlar vardı Bret." Bu repliği bezgin eller-belde moduyla söylemişti.

"Bak tatlım, uyuşturucu kullanılmış olabilir, ama bunu usulca ve dikkatli yaptıklarına eminim." Acizce duraksadım.

"Sen de uyuşturucu kullandın, biliyorum." Boğazına bir şey takıldı, alaycılığı kayboldu ve yine bana sırtını döndü. Başını eğdi. Bir elini sıkıp yumruk yaptığını fark ettim. Ağlamanın eşiğinde hızlı hızlı soluduğunu işittim.

"*Eskiden* kullanırdım," dedim usulca. "Eskiden." Duraksadım. "Şimdi düzeldim, değil mi?"

"Pek değil," diye mırıldandı. "Hâlâ berbat haldesin."

"Baksana." Beyhude bir el hareketi yaptım. "Meyve suyu yudumlayıp gazetelere göz gezdiriyorum."

Birden kendini topladı. "Off, boşver, boşver, boşver."

"Hemen neden Jay'in karısını arayıp da..."

"Uyuşturucuya tekrar başlamasan Helen'ı aramazdım," diye bağırdı ızdırapla. Susup derin nefesler aldı, sakinleşmek için. "Bunu şimdi konuşamam. Boşverelim."

"Tamam, bence gayet mantıklı," diye mırıldandım hafifçe, gazeteleri okumaya geri dönerek. Kana kana meyve suyu içmeye çalıştım ama üstüme dökülünce pes ederek bardağı titrek elimle masaya bıraktım.

Fütursuz tavrıma sinirlenen Jayne yine hışımla döndü. "Bu kanunlara aykırı Bret. Sırf bizim evimizde kullanılıyor olması..."

"Burası özel bir mülk!" diye haykırdım karşılık olarak.

"...meşruluk katmıyor."

"Şey, teknik açıdan yasal sayılmaz, ama..."

Cümlemi bitirmemi bekledi. Bitirmemeyi yeğledim.

"Dün gece uyuşturucu kullanmadım Jayne."

"Yalan söylüyorsun." Ağlamaya başladı. "Bana yalan söylüyorsun ve karşılığında ne yapacağımı bilmiyorum."

Hayalet büyük bir çabayla yerinden kalkıp ayaklarını sürüyerek ona doğru gitti. Hayalet kendini ona sardı ve o buna izin verdi. Tir tir titriyor, hıçkırıkların arasında titrek, kesik soluklar alıyordu.

"Bana inansan ve..." –onu kendime çevirerek gözlerine yalvarırcasına, kederli ve hasret dolu bir ifadeyle baktım– "...beni sevsen?"

Mutfağa yeni bir sessizlik çöktü. Jayne bana sımsıkı sarılıp kaburgalarımı kırarcasına sıkarken köpeğe baktım. Victor bana bakıyordu. *İçimi bayıyorsun,* diye düşünüyordu. *Piçin tekisin,* diye düşünüyordu. Ona öfkeyle baktım, sonunda bana ilgisini yitirip bir patisini yaladıktan sonra sırtını dönene dek. Beni görmeye katlanamıyordu ve bunu bildiğimi biliyordu. Bilmem hoşuna gidiyordu. Beni çıldırtan da buydu; köpek benden nefret ettiğini *bildiğimi* biliyor ve bundan *hoşlan ıyordu*. Tekrar Jayne'e baktığımda bana delice bir umutla baktığını gördüm ve ona sarılmayı kesmek istedim.

Ama Jayne beni yavaşça iterek "Pazar günü Allen'larda akşam yemeği yiyeceğiz," dedi. "Reddedemedim."

"Bu, şey..." Yutkundum. "Eğlenceli olacak gibi. Cidden."

Jayne, Robby'yi getirmeye gittiğinde midem guruldadı ve kokteylimi masada bırakarak en yakın tuvalete koşup kloze-

te oturduğum anda bir ishal patlaması suya boşaldı. İnleyerek *Wallpaper*'ın son sayısına uzandım ve göz gezdirmeye başladım, midem kendini boşaltmayı sürdürürken. Gömme küvetlere ve ardından küçük cumbadan dışarıya, uyanmakta olan Elsinore Sokağı'na baktım ve evimizle yandaki sokak arasındaki yolda –etrafında hâlâ balkabakları vardı– yürüyen bir çocuk gördüm ve Ashton Allen olduğunu fark ettim. Bir an pencerenin öyle yakınından geçti ki tişörtündeki yazıyı okuyabildim –BENİ İZLEMEYE DEVAM EDİN, HER AN BİR NUMARA YAPABİLİRİM– ve sonra denizliğe bir serçe konunca başka tarafa baktım. Banyoya bir sarhoşluk gecesinden kalma kokular yayıldı kısa zamanda... dışkı ve alkol kokularıyla karışık bu çürük kokusu beni oradan neredeyse geldiğim kadar hızlı kaçmaya zorladı.

Topallayarak mutfağa geri döndüğümde Jayne seramik kaselere sıcak su döküyor, Robby ise masada oturmuş bardağımdan içerek yüzünü ekşitiyordu. "Anne, bu portakal suyunun tadı acayip. Tropicana kaldı mı?"

"Robby, Tropicana içmeni istemiyorum tatlım," dedi Jayne. "Marta sana taze meyve suyu sıktı. Lavabonun yanında."

"Ama *bu* da meyve suyu," diye mırıldandı Robby.

Kapı eşiğinde durdum, Robby bardağı bırakıp narenciye sıkacağının yanına gidene kadar. (Taze olmayan meyve sularının içilmesi genellikle yasaktı, diş çürüklerine ve obezliğe sebep olduğu için). Ben masaya giderken Robby dönüp beni görünce bir an çok hafif bir şaşkınlık yaşadı ve ardından ilgisizce sırt çantasına gidip içini düzeltmeye başladı. Robby hâlâ varlığıma alışamamıştı, ama ben de onunkine alışamamıştım. İkimiz de birbirimize karşı ürkek ve tedbirliydik; aramızda bir bağ kurmaya, aramızı düzeltmeye ihtiyaç duyan taraf bendim ama onun gönülsüzlüğünü –ki bir milli marş

kadar gürültücü ve ısrarlıydı– yenmek olanaksız gibiydi. Onun yakınlığını kazanmak imkansızdı. Onu tamamen hayal kırıklığına uğratmıştım... bir odaya her girişimde gözlerini yere çevirmesi bunu hatırlatıyordu. Yine de o ilk uzlaşma hareketinin ondan –benden değil– gelmemesi canımı sıkıyordu.

"N'aber evlat," dedim masaya oturup içkimi fondipleyerek. Boğazımı yakınca gözlerimi kapadım, alkolün sıcaklığı vücuduma yayılıp da gözlerimin titreşerek açılmasına yol açana dek. Robby karşılık olarak bir şeyler mırıldandı. Bu yeterliydi. Okul 8:15'ten 15:15'e kadar sürüyordu ve okul sonrasındaki çeşitli kurslar çocukların geri dönüşlerini 17:15'e kadar erteliyordu, yani genellikle huzur içinde geçirecek dokuz saatim oluyordu. Ama sonra bu gecenin "hile mi kıyak mı" gecesi olacağını ve ayrıca öğleyin üniversitede bulunmam gerektiğini (bugün danışmanlık yapacaktım, ama asıl niyetim Aimee Light'ı görmekti), ardından da psikiyatristim Dr. Kim'le randevum olduğunu fark ettim ve bütün bu çetin sınavlar arasında bir sürü Xanax yutup biraz şekerleme yapmam gerekecekti. Kahya kadın gelip Jayne'e İspanyolca bir şeyler söyledi. Anlayamadığım kısa bir konuşma yaptılar ve sonra Jayne hararetle kafa sallayarak mutfaktan çıktı.

Bugün Cadılar Bayramı olduğundan okulda kıyafet serbestliği vardı ve Robby KİM? BEN Mİ KAYGILANIYORUM? yazılı bir tişörtle kendisine büyük gelen bir şalvar pantolon giymişti... elbiseleri üstüne hep büyük ve bol geliyordu ve hepsi markalıydı. Omzuna bir çift Rollerblade asmıştı ve Jayne'e *Vampir Avcısı Buffy*'nin web sitesinden bir şeyler indirdiğini söyledi ve on iki kiloluk "makul" ağırlıktaki bir futbol topunu yeni Targus RakGear Kickflip sırt çantasına nasıl sığdırabileceğini sordu (doktorunun dediğine göre Nike BioKNX

"belkemiği ağrılarına" yol açmış). Okula giderken yolda okuyacağı bir *GamePro* dergisi vardı elinde ve şelalelerin oluşumu üstüne bir sözlü sınav konusunda kaygılıydı. Ben gazeteleri karıştırırken Robby dün gece parti bittikten sonra sesler duyduğundan şikayet etti. Nereden geldiklerinden emin değildi... tavanarasından ya da çatıdan geliyor olabilirlerdi, ama evin yan taraflarından geldikleri kesindi. Ayrıca kapısının tırmalandığını ve bu sabah uyandığında eşyalarının yerlerinin değişmiş olduğunu gördüğünü, kapısının dibinde üç dört derin çizik bulunduğunu (bunları kendisinin yapmadığında ısrarlıydı) ve kapı koluna dokunduğunda ıslak olduğunu fark ettiğini söyledi. "Üstüne sümük gibi bir şey bulaşmış," dedi ürpererek.

Başımı gazeteden kaldırınca Jayne'in bana bakarak "Ne demek istiyorsun tatlım?" dediğini gördüm.

Ama Robby her zamanki gibi, ayrıntılar sorulunca boynunu büküp sustu.

Kendimi tekrar canlandırıp aklıma Robby'ye soracağım ve fazla açıklama gerektirmeyecek bir soru getirmeye çalıştım, ama o sırada içeri Sarah'yla Marta girdiler. Sarah'nın üstünde gümüşi pullu harflerle *gecelik* yazılmış fırfırlı bir tişört vardı. Victor hemen rahatlamış bir halde, sevinçten kuyruk sallayarak onun yanına koştu ve ardından cam duvara gidip arka bahçeye dikkatle bakarak çılgınca havlamaya başladı, kafamı patlatırcasına.

"Otur Victor! Çök. Çök!" diye emrettim. "Öff, biriniz şu köpeği susturamaz mısınız?" Tekrar gazetelere döndüm ama Sarah bana şimdiden hazırladığı Noel listesini uzatıyordu... bilgisayardan çıktısı alınmış uzun bir sütunun başında bir Pokemon Stadium oyunu yer almaktaydı. Ona henüz Ekim'de olduğumuzu hatırlattım (buna aldırmadı) ve sonra

listeye onunla birlikte baktım, ta ki gözlerimle Jayne'den yardım isteyene dek, ama Jayne cep telefonuyla konuşurken çocukların öğle yemeklerini (şekersiz Graham bisküvileri, Diet Snapple şişeleri) paketleyip "Hayır... çocuklar kesinlikle geliyor," gibi laflar ediyordu.

Sarah bana listesindeki her maddenin anlamını teker teker açıkladı, ta ki ben ilgisizce sözünü kesene kadar. "Terby ile aran nasıl tatlım?" diye sordum. (Dün gece cidden ödümü patlatmış mıydı? Sabah ışığında her şey farklı görünüyordu şimdi: Aydınlık, temiz, normal.)

"Terby iyi," dedi o kadar, ama işe yaradı: Noel listesini unutarak dün okul sergisi için yaptığı resimleri parmaklamaya ve onları bir şeffaf klasöre koymaya başladı. Robby cep bilgisayarına bakarken mutfakta kasıla kasıla yürüyor, sert görünmeye çalışıyordu.

Birdenbire masadaki okul eşyaları karmaşasının arasında karton kapaklı bir *Sineklerin Tanrısı* kitabı görüp elime aldım. Kapağı açıp da ilk sayfada Sarah'nın isminin el yazısıyla yazılmış olduğunu görünce afalladım. "Bir saniye," dedim. "Birinci sınıf öğrencilerine bunu okuttuklarına inanamıyorum."

Herkes –Sarah dışında– bana baktı.

"Ben bu kitabı *şimdi* bile anlamıyorum. Vay be, bari *Moby Dick*'i de okutsunlar. Bu çok saçma. *Delilik* bu!" Kitabı Jayne'e sallarken Sarah'nın şaşkın bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Ona eğilip sakin, yatıştırıcı, sağduyulu bir ses tonuyla "Bunu okumana gerek yok tatlım," dedim.

Sarah annesine korkuyla baktı. "Okuma listemizde var," dedi usulca.

Can sıkıntısıyla Robby'ye dönerek bana müfredat programını göstermesini istedim.

"Neyi?" diye sordu kaskatı durarak.

"Ders programını göster salak."

Robby sırt çantasını ürkekçe karıştırıp bilgisayarda hazırlanmış buruşuk bir liste çıkardı: Sanat Tarihi, Cebir 1, Bilim, Olasılık Hesaplarına Giriş, Fizik, İstatistik, Kurgusal Olmayan Edebiyat, Sosyal Bilimler ve Konuşmalı İspanyolca. Listeye şaşkınca baktım ve Robby masaya oturunca ona geri verdim. "Bu delilik," diye mırıldandım. "Olacak şey değil. Çocukları nereye gönderiyoruz böyle?"

Robby birdenbire önündeki musli dolu kaseye odaklandı –Marta'nın önüne bıraktığı yulaf ezmesini kenara itmişti– ve elini bir soyalı süt kutusuna uzattı. Jayne, Robby'nin yulaf ezmesi sevmediğini unutuyordu hep, ama ben hiç unutmuyordum çünkü yulaf ezmesini ben de sevmezdim.

Robby nihayet omuz silkti. "Sorun değil."

"Okuldaki danışman, bir çocuğu Ivy League'de* okutabilmek için hazırlığa birinci sınıftan başlanması gerektiğini söyledi," dedi Jayne, çocukları kaygılandırmamak istercesine ilgisizce, ama bence onu dinledikleri yoktu zaten.

"Hattâ daha da önceden başlamak gerekiyormuş," diye hatırlattı Marta.

"Seni dolduruşa getiriyor güzelim," diyerek iç geçirdim. "Kanma, üzülme, kafanı takma böyle şeylere," dedim bir *rap* şarkıcısı taklidiyle.

Robby'nin birdenbire kıkırdaması çok hoşuma gitti.

Jayne kaşlarını çattı. "Çocukların yanında *rapçiler* gibi konuşma. Bundan nefret ediyorum."

"Ben de o danışmandan nefret ettim," dedim. "Neden biliyor musun? Senin korkularını körüklemiş de ondan tatlım."

"Bunu başka zaman konuşalım," dedi Jayne; lavaboda ellerini yıkarken boyun kasları gergindi. "Hazır mıyız çocuklar?"

* Amerika'nın en gözde sekiz üniversitesinin yer aldığı grup, (çn).

Robby'nin müfredat programının şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamamıştım ve ona avutucu bir şeyler söylemek istiyordum, ama muslisini bitirmiş ve sırt çantasını tekrar doldurmaya başlamıştı bile. Quake III adlı bir bilgisayar oyununu, onu ne yapacağını bilemiyormuşçasına inceledikten sonra cep telefonunu çıkarıp şarjlı olup olmadığını kontrol etti.

"Hey dostum, okula neden cep telefonu götürüyorsun ki?"

Robby, ellerini bir kağıt havluyla silmekte olan Jayne'e kaygıyla baktı. "Bütün çocuklarda var," dedi Jayne kısaca.

"On bir yaşındaki çocukların cep telefonlarının olması anormal bir durum Jayne," dedim, ölçülü olduğunu umduğum öfkeli bir ses tonuyla.

"Senin. Üstünde. Bir. Çarşaf. Var." dedi Jayne... verdiği karşılık buydu.

Robby'nin kafası karışmış gibiydi... şaşkın görünüyordu.

Neyse ki sonunda Sarah sessizliği bozdu.

"Anneciğim, dişlerimi fırçaladım," dedi.

"İyi de yemek yedikten sonra fırçalamıyor musun tatlım?" diye sordu Jayne; randevu defterindeki, gelecek hafta çekim tekrarlarına katılmak üzere Toronto'ya yapacağı yolculuğa dair bir şeyleri Marta'ya gösterirken. "Bence kahvaltıdan sonra dişlerini fırçalamalısın."

"Dişlerimi fırçaladım," dedi Sarah tekrar... Jayne'den karşılık alamayınca bana döndü. "Bret, ben alfabeyi biliyorum."

"Eee, koca kız oldun, bileceksin tabii," dedim teşvik edici bir sesle, ama bir yandan da alfabeyi bilmekle gurur duyan bir kızın neden *Sineklerin Tanrısı*'nı okuması gerektiğine şaşarak.

"Alfabeyi biliyorum," dedi gururla. "A B C D E F..."

"Tatlım, Bret'in başı felaket ağrıyor. Biliyorsan biliyorsundur, sana inanıyorum."

"...G H I J K L M N..."

"Harfleri okuyabiliyorsun. Bu cidden harika tatlım. Jayne?"

"...O P Q R S T U V..."

"Jayne, şuna şekersiz donut filan verir misin lütfen?" *Migrenim azıyor,* dercesine alnıma dokundum. "Lütfen."

"Eşkenar dörtgen ne demek onu da biliyorum!" diye haykırdı Sarah neşeyle.

"Harika."

"Altıgeni de!"

"Tamam ama lütfen acı bana güzelim."

"İkizkenar yamuğu da!"

"Tatlım, babanın sinirleri tepesinde, ayrıca uykusu var ve kusmak üzere, bu yüzden lütfen sesini biraz alçaltır mısın?"

Sarah hemen Jayne'e döndü. "Anne, ben günlük tutuyorum," dedi. "Terby de bana yardım ediyor."

"Belki Terby yazma konusunda Bret'e de biraz yardım edebilir," dedi Jayne alayla, Marta'yla birlikte göz attığı notlardan başını kaldırıp bakmadan.

"Bebeğim, şu anda öyle muhteşem bir roman yazıyorum ki ben bile inanamıyorum," diye homurdandım, *USA Today*'in spor sayfalarını karıştırarak.

"Ama Terby üzgün," diye somurttu Sarah.

"Neden? Keyfi yerinde sanıyordum," dedim biraz ilgisizce. "Hayrola, tüyleri filan mı dökülüyor?"

"Diyor ki, sen onu sevmiyormuşsun," dedi Sarah sandalyesinde dönerek. "Onunla hiç oynamıyormuşsun."

"Yalan söylüyor. Onunla hep oynuyorum. Sen okuldayken. Hattâ Terby, Salı günü beni tavlada yendi. Terby'nin sözlerine inanma..."

"Bret," dedi Jayne öfkeyle. "Kes artık."

"Anneciğim?" diye sordu Sarah. "Babacığım nezle mi olmuş?"

"Tatlım, şu anda babanın içi mikrop dolu," dedi Jayne, Sarah'nın önüne bir kase dolusu tepesi frambuazlı yulaf ezmesi bırakarak.

"Anneciğinin de huysuzluğu üstünde," diye mırıldandım.

Jayne beni ya duymadı, ya da duymazdan geldi. "Acele etmezsek hepimiz geç kalacağız."

Sonra etrafımdaki hiçbir şeyle ilgilenmez oldum, ta ki Jayne'in "Babana sormalısın," dediğini işitene dek.

Kendime geldiğimde Robby bana kaygıyla bakıyordu.

"Boşver," diye mırıldandı.

"Yo, söyle," dedim. "Bana ne soracaksın?"

Yüzü öyle kaygılıydı ki, keşke soruyu bilsem de Robby'nin sormasına gerek kalmadan cevaplayabilsem diye düşündüm.

Robby korkuyla "*Matrix*'in DVD'sini alabilir miyiz?" diye sordu.

Bunu hemen düşündüm. Robby kendini cevabıma hazırladı.

"İyi de bizde zaten video kasedi var," dedim yavaşça, hileli bir soruyu yanıtlarcasına.

"Evet ama DVD'sinde ekstralar var ve..."

"Ne ekstrası? Keanu..."

"Bret," dedi Jayne yüksek sesle, Marta'yla yaptığı, Sarah'nın bale kursuna dair konuşmayı yarıda keserek; sonra Robby'ye döndü. "Neden o tişörtü giydin?" diye sordu ona birden.

"Nesi var ki?" diye lafa karıştım, kendimi kurtarma umuduyla.

"Okula kostümle gidemiyoruz, unuttun mu?" diye mırıldandı Robby öfkeyle. "Unuttun mu?" diye sordu suçlayıcı bir edayla.

Bu seneki Cadılar Bayramı hakkında ebeveynlere gönderilen e-postalardan bahsediyordu. Öğleden sonra partiler düzenlenecek olsa da, okula kostümle gelinmemesi istenmiş,

öğrencilerin "kendileri" olarak gelmelerinin yeğlendiği söylenmişti. Okul ilk başta "münasip" kostümleri kabul etmiş, uygunsuz olan her şeyeyse ("şiddet içeren", "korkutucu" ya da "silahlı" kostümlere) karşı olduğunu bildirmişti, ama çocuklar kullandıkları bütün ilaçlara karşın topluca zıvanadan çıkmaya başlamışlardı elbette, bu yüzden bütün kostümler yasaklanmıştı (bezgin ebeveynler bir orta yol bulunmasını rica etmişlerdi –"Birazcık korkutucu olsa olmaz mı?"– ama bu istekleri reddedilmişti). Robby bu konuda büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu, bu yüzden Jayne bulaşık makinesinden yeni çıkmış bardakları incelerken ben oğlumu teselli etmeye çalıştım. Babacan bir edayla ona okula kostümsüz gitmesinin muhtemelen herkes için en iyisi olduğunu açıkladım ve caydırıcı bir örnek niyetine, yedinci sınıftayken Cadılar Bayramı'nda okula Kanlı Vampir kılığında gidişimi ve ilkokul öğrencilerinin yıllık merasim yürüyüşlerine katılmama izin verilmediğini, çünkü ağzıma, çeneme ve yanaklarıma bol miktarda suni kan bulaştırdığım için müdürün kesinlikle çocukların ödünü patlatacağıma karar verdiğini anlattım. Bu öyle utanç verici bir durum olmuştu ki –hattâ bir dönüm noktasıydı, cidden– o günden sonra hiç kostüm giymemiştim. O kadar rezil bir durumdu. Bir bankta tek başıma oturup da şen şakrak ilkokul öğrencilerinin önümden geçip gitmelerini izlemenin acısı hâlâ içimdeydi. Robby'nin beni çok daha ilginç bulmaya başlamasını bekledim birden.

Mutfağa huzursuz edici bir sessizlik çöktü. İnsanlar öykümü dinlemişlerdi. Jayne elinde çatlak bir margarita kadehiyle durmuş bana bakıyordu. Birden diğer herkesin de –Sarah'nın, Marta'nın, Robby'nin, hattâ Victor'ın bile– bana tuhaf tuhaf bakmakta olduklarını fark ettim.

Tamamen afallamış görünen Robby nihayet konuştu, usul-

ca ve elinden geldiğince vakarla. "İyi de... Kanlı Vampir kılığında gitmek istediğimi nereden çıkardın?" Duraksadı. "Ben Eminem kılığında gitmek istiyorum Bret."

"Babanın senin yaşındayken kafadan çatlak olması senin de öyle olduğun anlamına gelmez tatlım," dedi Jayne.

"Kanlı Vampir ha?" dedi Robby, bana dehşetle bakarak.

Acizce Jayne'e baktığımda, yüzünün birden gevşediğini gördüm. Beni uzunca inceledi, bir şeyleri anlamaya çalışarak.

"Evet?" diye sordum ona, Robby'ye elli dolarlık bir banknotu yavaşça uzatırken.

"Sana bir şey sormak istediğimi fark ettim," dedi Jayne.

"Nedir?"

Köpek vereceğim yanıtı merak etti. Bana yan bir bakış fırlattı.

"Bir bulaşık makinesinin içini boşaltmak zorunda kaldın mı hiç? Sırf meraktan soruyorum."

"Şey, Jayne..." Bu bulaşık makinesi sorusunun ardından yine bir sürü imalı laf gelecek gibiydi. O evdeyken içimde tuhaf bir suçluluk duygusu –yanlış bir şeyler yaptığım hissi– oluyordu sürekli. Sessiz ve düşünceli görünmeyi, diğer tek seçeneğe yeğledim: Izdırapla ve yenilgiyle düşüp bayılmaya.

"Eee?" Jayne hâlâ yanıt bekliyordu.

"Hayır, ama bugün Dr. Kim'le görüşeceğim."

Mutfağa rahatlık hissinin dev bir okyanus dalgası gibi dolduğunu hayal ettim. Kahvaltının bir an önce bitmesini istiyordum –gözlerimi kapatarak bunu diledim–, evdeki herkesin usulca çıkıp gitmesini istiyordum. Sonra bunu yaptılar.

4. roman

Ergen Vajinası'nın müsveddesine yazın başlamıştım ve Gateway'imde saatlerce Tetris oynamama, sürekli e-postalara bakmama ve ofisimin duvarlarını kaplayan sayısız raftaki yurtdışı edisyonlarının yerlerini değiştirip durmama karşın epey ilerleme kaydetmiştim. Bugünkü terslik: New York'taki bir tanışımın yazdığı banal, zararsız bir kitap için, bir sürü hürmetli eleştiri aldıktan sonra tamamen unutulacak olan sıradan, vasat bir siyasi roman için (*Kırkayağın Pişmanlığı*) alıntı yapılacak güzel bir laf etmem gerekiyordu. Sonunda bulduğum laf samimiyetsiz ve muğlaktı; öyle belirsiz bir sözcük silsilesiydi ki, hemen her şeye dair kullanılabilirdi: "Kendisini bu kadar kararlılıkla vurgulayan bir eserle yıllardır karşılaşmıyorum herhalde." Sonra yazı dersindeki öğrencilerimden birinin yazdığı kısa bir öyküye çabucak göz attım. Sayfa kenarlarına soru işaretleri koydum, sözcükleri çember içine aldım, cümlelerin altını çizdim, tashih yaptım. Dengeli kararlar verdiğimi hissettim.

Ergen Vajinası üstünde çalışmaya devam etmeden önce e-postalarıma göz gezdirdim. Sadece iki tane vardı. Biri Buckley'dendi: Gelecek hafta veli toplantısı varmış; müdür not olarak Jayne'le benim Eylül'deki veli toplantısına katılmadığımızı eklemişti. Sonra diğer e-postanın nereden (Bank of

America'nın Sherman Oaks şubesinden) ve ne zaman (gece 2:40'ta) geldiğini görünce iç geçirdim. Tekrar iç geçirdikten sonra e-postaya tıkladım ve her zamanki gibi karşımda boş bir sayfa belirdi. Herhangi bir açıklama ya da talep içermeyen bu e-postaları Kasım başından beri almaktaydım. O şubede bir hesabım olduğu için bankayı birkaç kere aramıştım (babamın külleri de oradaki bir kiralık kasada duruyordu hâlâ), ama bankanın kayıtlarında bu e-postalar yoktu ve bana o saatte (yani gece yarısı) kimsenin çalışıyor olamayacağını sabırla açıklamışlardı. Canım sıkılmıştı, ama bu işin peşini bıraktım. E-postalar gelmeyi sürdürdüler, giderek alıştığım bir sıklıkla. Ama bugün arşiv dosyama bakıp ilkini buldum. 3 Ekim, 2:40. Bu tarih ve saat tanıdık geliyordu, ama sebebini bulamıyordum. Bunu bulamamanın verdiği sinirle AOL'u kapatarak *Ergen Vajinası* dosyasını açtım hevesle.

Ergen Vajinası'nın ilk ismi *Aman Tanrım!* idi, ama Knopf (ki sırf Kuzey Amerika'daki yayın hakları için bir milyon dolara yakın para ödemişti) bana *Ergen Vajinası*'nın kitabı daha çok sattıracak bir isim olduğunu söylemişti. (*Afallatıcı Mike* ismini de bir ara düşünmüştük, ama sonunda "tartışma koparmayacak" bir isim olduğuna karar vermiştik.) Knopf'un kataloğunda kitabın "pornografik macera" bölümüne konulacak olması beni çok heyecanlandırıyordu; kişisel bir sohbette bana o şey yayınlandığında Alfred'le Blanche Knopf'un mezarlarında dönecekleri söylenmişti. Yepyeni bir edebiyat akımı başlattığımı fark ettiğimden beri ilham perim geri gelmişti ve her gün kitabın üstünde çalışıyordum, her ne kadar henüz hâlâ müsvedde aşamasında olsam da. Kitapta Manhattanlı genç, tiki bir bekar olan Michael Graves'in –"sevgi göstermeyi ve karşılığında sevilmeyi seven bir adamın"– öyküsü anlatılıyordu; şiddet içerikli ama zarif bir üslubun arasına ala-

metifarikam olan az ve öz esprilerimi katmayı hedefliyordum. En az yüz tane seks sahnesi barındıracak olan kitap ("Tanrı aşkına, neden olmasın ki?" diye sormuştum Patroon'un barında birlikte öğle yemeği yediğim editörüme kahkahalarla, o kan şekerini aylakça ölçerken), "yeni cinsel iğrençlikler" üstüne bir hiciv olarak da okunabilirdi, kadınları şehvetiyle kirletmeyi seven sıradan bir adamın sade öyküsü olarak da. İnsanları *hem* tahrik edecek, *hem de* onları düşündürecek ve güldürecektim. Kombinasyon buydu. Müstehcen espriler bulup kullanacaktım. Planım buydu. İyi bir plan gibiydi.

Ergen Vajinası, lüks dairelerden öfkeyle çıkan kızlarla, gergin cep telefonu konuşmalarıyla, ana karakterlerin peşinden ayrılmayan kamera ekipleriyle ve altı yedi aşırı doz vakasıyla (kızların çapkın erkeğimizin gönlünü kazanma girişimleri) dolu olacaktı. Binlerce cosmopolitan sipariş edilecek, karakterler anal seks yaparken birbirlerini kameraya çekecek ve gerçek hayattaki porno yıldızları da kitapta yer alacaklardı. Kitabımın yanında *Sodomania, Bir Böceğin Hayatı* gibi kalacaktı. Bölümlerin isimleri şunlardı: "Surata Attırmak", "Silikonlu Kraliçe", "Lazımlık", "Cesur Üçlü", "O Memeler", "Klitoris Hastaları", "Kaçış", "Kıllı Pembe Tacolar", "Sana Çok mu Büyük Geldim?", "Şu Anda Bir Kız Arkadaş İstemiyorum, Cidden", "Bak, Sabah Erkenden Uçağa Binmem Gerekiyor, Tamam mı?", "Hey... Giysilerimi Kuru Temizlemeciden Aldın mı?", "Artık Epey Mesafeli Davranırım Herhalde" ve "Otuz Bir Çeksem Senin İçin Sorun Olur mu?"

Kendine Seks Uzmanı diyen kahramanımız sadece mankenlerle çıkar ve içi türlü türlü kayganlaştırıcılarla, Ben-Wa toplarıyla, titreşimli klitoris uyarıcılarıyla ve bir düzine kadar anal boncuk ipiyle dolu büyük bir çanta taşır. Karşılaştığı her kız heyecandan ıslanır. Başkalarının yanında onların yüzlerini

yalamak, Balthazar'da onları masa altından parmaklarken kokteyllerine OxyContin katmak gibi sevimli huyları vardır. Bir kızı öyle şiddetli düzer ki kızcağızın leğen kemiği kırılır. Biraz ünlü bir TV aktrisini, kadının *Live with Regis and Kelly* programında canlı yayına çıkmasından birkaç dakika önce yeşil odada düzer. Bisepslerini ve baklava dilimli karnını ("Michael'ınki altı santim değil... yirmi dört santim!") herkese gösterir. Kadınlar ona daha açık ve duygusal olması için yalvarıp durur ve "Orospu değilim ben!", "*Hiçbir şey* hakkında konuşmak istemiyorsun!", "Keşke bir oda tutsaydık!", "Çok kabasın!" ve "Hayır... şu evsiz barksız adamla sen seyredesin diye yatacak değilim!" gibi laflar ederler sürekli... ki bunların arasında en sevdiğim şu ikisidir: "Beni kandırdın!" ve "Polisi arıyorum!" Kahramanımızın olağan cevapları: "Yutmak *da* bir iletişimdir bebeğim," ve "Tamam, özür dilerim; peki hâlâ suratına attırabilir miyim?" Bu sevimsiz tavırlarının çoğunda özrü vardır, çünkü Mike pek çok açıdan saftır, gerçi her zaman bağışlanmasının sebebinin düzdüğü her kızı defalarca orgazma ulaştırması olması çok daha büyük bir olasılıktır. Ama kadınların çoğu onun tavırlarından öyle rahatsız olurlar ki, "lezbiyenlik geçmişlerine" geri dönmeden önce sakinleştirici verilmeleri gerekir; ayrıca Mike'ın kendisinden yaşlı kadınlarla seks yaparken çektiği videoların "şüpheli" bir şekilde internette yayınlanmasıyla kopan bir skandal vardır. "Ne yani? Hayatını düzüşerek kazanmayı mı planlıyorsun?" diye haykırır bu yaşlı kadınlardan biri (zengin bir sanayicinin karısı) ona. Kahramanımız kadına karşısında bir moron varmış gibi baktıktan sonra ona zorla bir gaz maskesi giydirir. Ayrıca bir sürü kokteyl icat eder... mesela Çıplak Sırt, Önsüz Don, Taş Gibi, Minicik, Çifte Deliniş, Düzücü ve Meni Torbası.

En son fethi, oral seksle hamile kalınacağını ve Snapple'dan

AIDS bulaşabileceğini sanan –ve kitaba adını veren– on altı yaşındaki sönük bir kızdır. Kız ayrıca kuşlarla konuşur, Corky adlı bir sincabı vardır ve gümüş sofra takımlarından hiç hazzetmez; restoranlarda, spesiyalleri sayan garsonların sözünü hep çok yavaşça konuşarak keser: "Bunu yemek için çatal gerekiyor mu?" Ama Mike onun masumluğunu cezbedici bulur ve kıza kısa sürede kendi dünyasını tanıtır, o dünyada ona transparan kıyafetler giydirir (özellikle transparan dantel tangalar) ve seksten önce "Bana bir kemik at", içine girince de "Babam kim?" gibi laflar söyletir. Kızın klitorisine kokain sürer. Milan Kundera kitapları okumaya zorlar ve *Jeopardy*'yi izlettirir. Chateau Marmont'daki bir grup seks partisi için uçakla L.A.'a giderler ve Sunset Bulvarı'ndaki Hustler Butiği'nden aldıkları kiralık seks oyuncaklarını Mike'ın kiralık siyah Cadillac Escalade SUV'unun bagajına doldururlar, kız "durmadan" kıkırdarken. Mike kızın babasını bile etkilemeyi başarır... ki adam önceden kahramanımıza, reşit olmamış kızının peşini bırakmazsa o biçimli kıçına tekmeyi basacağı tehdidini savurmuştur. Çok duygusal bir anda Mike kıza sahte bir kimlik kartı satın alır. Kendisiyle aynı yitik dünyada yaşayan diğer bekar arkadaşları sinirlenince, "O kadar salak olmak onun suçu değil," diye savunur kızı sürekli. Bir gece kıza öyle çok uyuşturucu mantar yedirir ki, kız kendi vajinasını bulamaz.

Ama bu çılgınca hayatın gerisinde eski bir kız arkadaşın trajik öyküsü vardır, ki bu kız öyle çok kokain kullanmıştır ki suratı içine göçmüştür ("Seni pis Rus fahişe!" diye haykırır Mike ona acizce) ve ölü çiçeklerle dolu odalar vardır ve Mike kendisine miras kalan paranın neredeyse tamamını Las Vegas'taki Hard Rock Kumarhanesi'nde kaybeder ve ardından düzenlemeye kalktığı yeni bir grup seks partisinde (bu

seferki Williamsburg, Brooklyn'dedir) "rezillik dizboyu" olur ve roman bir kürtajla ve Nello'daki gergin bir Sevgililer Günü yemeğiyle (etkileyici bir sahne) üzücü bir şekilde son bulur. Romanın son cümlesi "Bunu bana nasıl yaptın?"dır. Bu kitap çok satsın diye yazılacaktı (bir milyon dolarlık avans bunun garantisiydi), ama bir yandan da dokunaklı ve epey sarsıcı olacak, benim kuşağımdaki diğer bütün yazarları kıskandıracaktı. O uslu çocuklar "Şimdi Neredeler?" konulu web sitelerinde eriyip biterken ben hâlâ çok başarılı ve adı kötüye çıkmış bir şöhret olarak kalacaktım.

Bugün Mike'ın alacağı bütün seks "yaralarının" listesini çıkaracaktım: Halı yüzünden tahriş olmuş dizler; kanayana kadar tırnakla çizilmiş sırt, şiddetli kas krampları, yarılmış hayalar, testis morlukları, çatlamış kan damarları, fazla emilmekten kaynaklanan morluklar, penis kırığı ("Bir çatırtı koptu, ardından şiddetli bir acı, ama Tandra bir Ralph Lauren havlusuna kırık buz doldurarak Mike'ı arabayla acil servise götürdü") ve son olarak genel bir dehidrasyon.

Telefon çalınca –hattımın ışığı yandı– bilgisayardan kimin aradığına baktım. Arayan temsilcim Binky idi. Telefonu hemen açtım.

"En sevdiğim yazarımın keyfi nasıl?"

"Hey, bunu bütün yazarlarına söylüyorsundur bence. Hattâ söylediğini biliyorum."

"Aslında haklısın, ama lütfen onlara söyleme."

"Tamam, söz. Ama bunu söylediğini duymak yine de hoş."

"Aslına bakarsan bugün en sevdiğim yazarlarımdan biri aradı."

"Kimmiş o?"

"Jay." Binky duraksadı. "Geçen gece büyük bir parti düzenlemişsin."

"Cidden harika bir partiydi." Ben de duraksadım; bir şeyi fark etmiştim. "Bu arada Jay'in söylediği hiçbir şeye inanma."

"Tabii, tabii," dedi kadın iç karartıcı bir şekilde. "Bu arada, İngilizlerden *Amerikan Sapığı* için büyük bir telif alacaktın, aldın mı? New York'taki banka hesabına aktartmıştım."

"Evet, bankadan hesap özetini aldım. Harika." Monty Burns taklidi yaptım.

"Jayne nasıl? Çocuklar nasıl?" Duraksadıktan sonra donuk bir sesle devam etti: "Bunu sana sorduğuma inanamıyorum. Seni tanıyalı on beş yıldan fazla oluyor; böyle bir soru soracağım hiç aklıma gelmemişti."

"Ben artık ailesine bağlı bir baba ve kocayım," dedim gururla.

"Evet," diye mırıldandı Binky tereddütle. "Evet."

Onu inandırmak için hararetle ekledim: "Ayrıca öğretmenlik yapıyorum."

"İnanılmaz."

"Gerçi üniversiteye haftada sadece bir gün gidiyorum, ama çocuklar bana bayılıyor. Yazı dersime orada ders vermiş diğer tüm yazarlardan daha çok öğrenci yazılmış. En azından bana öyle dediler."

"Kaç öğrencin var?"

"Şey, aslında sadece üç tane istemiştim, ama yönetim kurulu bunun çok az olduğunu söyledi." Derin bir soluk aldım. "Bu yüzden elimde on beş tane minik piç kurusu var."

"Peki kitap nasıl gidiyor?" diye sordu Binky.

"Ah... geyik muhabbeti buraya kadarmış demek."

"Deminki geyik muhabbeti miydi?"

"Müsvedde bitmek üzere ve kitap tıkır tıkır ilerliyor." Bir sigaraya ihtiyacım vardı; bir paket bulmak için çekmecelerimi karıştırmaya başladım. "Artık ufak tefek işlerle uğraşmı-

yorum Binky."

"Eee, ayrıntılı bir kitap yazacak kadar vaktin olacak mı?"

"Şimdi bu Knopf'un gelecek sonbaharda çıkaracağı en önemli kitap olacak, yani Ocağa kadar bitirmem gerekiyor, değil mi?"

"Şey, bu kitabı altı ayda yazabileceğini söyleyen sendin Bret," dedi. "Buna kimse inanmadı, ama sözleşmendeki tarih bu ve yayınevinin sahibi Almanlar gecikmelerden hoşlanmazlar."

"Cilveli bir edan var Binky," dedim, sigarayı boşvererek. "Çok cilvelisin. Hoşuma gidiyor."

"Senin de alerjilerin azmış galiba," dedi Binky soğuk bir sesle. "Bugün Claritin almayı ihmal etmişsin. Bu *hiç* hoşuma gitmedi."

"Ne yapayım, alerjilerim azdı," diye itiraz ettim, sonra duraksayıp ne dediğimi düşündüm. "Bu arada Jay'in söylediği hiçbir şeye inanma."

"Cidden Bret... ne alerjisi?"

"Alerjilerimle dalga geçme. Burnum tıkandı ve nefesim hırıltılı. Onlar... yüzünden." Duraksadım, bunun pek ikna edici olmadığını bilerek. "Hey... aslında Yoga yapıyor ve Pilates dersi alıyorum. Fena rehabilitasyon sayılmaz ha?"

Derin derin iç geçirerek konuyu kapadı. "Harrison Ford diye birini duydun mu hiç?"

"Bir zamanlar çok popüler olan şu ünlü aktör mü?"

"*Much to My Chagrin*'e* yaptığın düzeltmeleri beğenmiş. Seninle bir proje hakkında konuşmak istiyor. Önümüzdeki birkaç hafta içinde gidip onunla ve adamlarıyla konuşman gerek. Sadece bir iki günlüğüne." Tekrar iç geçirdi. "Şu anda çok parlak bir fikir mi emin değilim. Sana haber veriyorum o kadar."

---

* "Canım Çok Sıkıldı", (çn).

“Sağol.” Duraksadım. “İyi ama onlar neden buraya gelmiyorlar ki? Çok güzel, küçücük bir kasabada yaşıyorum.” Daha uzun bir sessizlik. “Alo? Alo?”

“Sadece bir iki günlüğüne gitmen yeterli.”

“Konu neymiş?”

“Kamboçya’da veya Küba’da geçen bir şey. Pek anlamadım.”

“Konuyu benim –yazar olarak– bulmamı bekliyorlar herhalde ha?” diye sordum öfkeyle. “Öff.”

“Ben sadece haber verdim Bret.”

“Keanu Reaves başrolü paylaşmayacaksa Harrison’la seve seve buluşurum..” Sonra duyduğum bazı söylentileri anımsadım. “Peki bu herif kasıntının teki değil miymiş?”

“Zaten bu yüzden birbirinize çok uyacağınızı düşünüyorum.”

“Şey, Binky, ne demek istiyorsun?”

“Bak, gitmeliyim. Berbat bir gün.” Arkadan bir asistanın seslendiğini işittim. “Onlara ilgilendiğini söyleyeceğim. Sen de L.A.’da olabileceğin günleri bildirirsin.”

“Şey, aradığın için çok teşekkürler. Şakacıktan resmiyetimize bayılıyorum.”

“Ha, bu arada...”

“Evet?”

“Cadılar Bayramın kutlu olsun.”

Telefonu kapatırken ansızın Sherman Oaks’taki Bank of America’dan gelen e-postalarda beni rahatsız eden şeyi fark ettim. 3 Ekim. Babamın doğum günüydü. Hemen ardından bir şeyi daha fark ettim. Gece 2:40. Adli tıp doktoruna göre babamın öldüğü saatti bu. Bunun üstünde bir dakika düşündüm... rahatsız edici bir bağlantıydı. Ama akşamdan kalma ve bitkindim, ayrıca yarım saat içinde kampüste olmam ge-

rekiyordu, bu yüzden belki de sadece bir rastlantıydı ve belki de gereğinden fazla kafa yoruyordum. Çalışma odamdan çıkmak üzere ayağa kalktığımda bir şeyi daha fark ettim: Mobilyaların yerleri değişmişti. Masam artık pencere yerine duvara bakıyordu ve eski yerine kanepe konmuştu. Bir lamba farklı bir köşeye yerleştirilmişti. O anda yine bunun suçunu partiye attım, o günkü diğer her şey gibi.

5. üniversite

Kasabanın oturduğumuz bölümü rüya gibi, ferah, modern bir yerdi: Birbirinden epey uzakta olan eğik binaların ön cepheleri düşen kurdeleleri andırıyordu, beton plaklar sarsak bir şekilde üst üste duruyordu, binaların etrafında elektronik tabelalarla dev sıvı kristal ekranlar vardı, akan yazılarda borsa haberleriyle günün manşetleri veriliyordu, adliye sarayı neon lambalarla bezeliydi ve kasaba merkezindeki tam dört sokağı kaplayan Bloomingdale's'in tepesinde bir Jumbotron TV vardı. Ayrıca bu semtin ilerisinde 200 dönümlük bir doğal alanla at çiftlikleri ve iki golf sahası da bulunmaktaydı ve Barnes & Nobles'ınkilerden daha çok çocuk kitabevi vardı. Üniversiteye giderken bir sürü oyun alanından ve bir beyzbol sahasından geçiyordum; Ana Cadde'de (orada durup bir Starbucks *latte* aldım) bir sürü gurme şarküteri, birinci sınıf bir peynirci, reçeteli Klonopin ve Xanax'larımı veren dostane bir eczacı, hak ettiği ilgiyi görmeyen bir sinema ve bir ailenin işlettiği bir hırdavat dükkanı vardı ve etraftaki bütün sokaklar manolyalarla ve kızılçubuk ve kiraz ağaçlarıyla çevriliydi. Taze çiçeklerle bezeli bir trafik lambasının yanında diyet *latte*mi yudumlarken bir sincap bir telefon direğine tırmandı. *Latte* beni öyle canlandırdı ki, akşamdan kalmalığım geçen hafta olan bir şeymiş gibi hissettim.

Arabamı şehrin gölgeli sokaklarında sürerken ansızın tuhaf bir huzura kapıldım. Bir patates tarlasının yanından geçtim. Bir ahırın önünde otlayan atların yanından geçtim. Kampüs kapısındaki güvenlik görevlisini *latte*mi kaldırarak selamladığımda, şapkasının önünü eğerek karşılık verdi.

Krem rengi 450 SL'yi ilk kez o ılık, bulutsuz Cadılar Bayramı ikindisinde gördüm. Fakültenin otoparkının hemen önündeki kaldırımda duruyordu; yanından geçerken babamın yetmişlerin sonlarında kullandığı ve on altı yaşımda bana verilen arabanın aynı modelinden ve renginden olduğunu fark edince gülümsedim. Bunun da üstü açılabiliyordu ve bu şaşırtıcı rastlantı kısa süreliğine bir sürü anıyı canlandırdı... bir otoyol, kaputta parlayan güneş ışığı, teypte Go-Gos bangır bangır çalarken Mulholland'ın yılankavi yollarını ön camdan izlemek, tepeden aşağı inerken yukarıda salınan palmiyeler. O sırada bana önemli gelmedi: Üniversitede bir sürü zengin çocuğu vardı ve öyle bir arabanın orada bulunması yadırgatıcı değildi. Bu yüzden kendi yerime park edip de kısa öykü kitabım *Muhbirler*'in karton kapaklı basımlarını yan koltuktan alarak kampüse tepeden bakan küçük ve hoş bir kırmızı ahırın –binanın ismi Ahır'dı zaten– içinde bulunan ofisime doğru yürürken anılar siliniverdiler. Kendi kendime gülümsemeyi sürdürürken, bugün burada bulunmamın tek sebebinin artık Aimee Light'ın benimle sadece ofisimde görüşecek olması olduğunu fark ettim.... güya ona danışmanlık yapacaktım, oysa o benim öğrencim olmadığı gibi ben de onun öğretmeni değildim ve bu danışmanlık işi de planlanmış bir şey değildi. (Onun kampüs dışındaki dairesinde buluşmayı denemiştik bir keresinde, ama evdeki iğrenç kedi alerjimi azdırmıştı.)

Metal ve cam kaplı bir kütüphanenin basamaklarında ak-

şamdan kalma öğrenciler güneşleniyordu. Avludan geçerken yeni bir heykelin önünde durup bir varilin açılmasına yardım ettim (ve bir bira kaptım). DKNY marka eşofmanlar giymiş futbolcular avlunun yeşil sahasında koşturuyorlardı ve kafeteryanın (ki taşıdığım *Muhbirler* paketini oradaki, "Öğrenci Kartıyla Bedava" yazılı masalardan birine bıraktım) tentesinin altında oturan birkaç *Goth*un dışındaki herkes sanki bir Abercrombie & Fitch kataloğundan çıkagelmiş gibiydi. Bütün bunlar son derece çekici bir şeylere benziyorlardı... yine geçmişime, Camden'daki yıllarıma döndüm. Hattâ bütün kampüs –havasıyla, yurtların yerleriyle, ana binaların tasarımlarıyla– Camden'ı anımsatıyordu bana, her ne kadar burası önemsiz bir yerdeki küçük, pahalı ve sıradan bir liberal sanatlar fakültesi olsa da.

"Hey Bay Ellis, dün geceki parti harikaydı... n'abersiniz?" diye seslendi biri. Yazı dersimdeki biraz yetenekli atletik bir tipti seslenen.

"Hey, idare ederim, şöyle böyle Jesse," diye seslendim keyifle; sonra birden aklıma gelmişçesine ekledim: "Eğlenmeye devam."

Ahır'a giderken etraftan öğrenciler seslenip duruyor, bana hiçbirinin davet edilmediği ama anlaşılan hepsinin de geldiği o parti için teşekkür ediyorlardı. Profesörce gülümseyişimin ardından minnettar kahkahalar kopuyordu. Huzursuz görünüşlü Yahudi öğrencinin (David Abromowitz) yanından geçerken başımla selam verdim, ki ondan biraz hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Müthiş partiye dair iltifatlar yağmaya devam ediyordu ve ilk kez gördüğüm öğrencilerin dostça el sallamalarına karşılık veriyordum.

Ofisimin kapısında ismini hiç duymadığım bir kız öğrencinin anımsamadığım bir randevuyu iptal ettiğini belirten ve

geçen hafta Çarşamba günü derste "bağırıp çağırdığı" için özür dilediği bir not vardı. O öğrenciyi ve neden bağırıp çağırdığını hatırlamaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi, çünkü o ders benim için uykuda gezmek gibiydi... öyle rahat, gevşek ve gayri resmi geçiyordu ki, bağırıp çağırma düşüncesi bile rahatsızlık vericiydi. Sınıfta hep keyifli ve şevklendirici görünmeye çalışırdım, ama çok ünlü ve muhtemelen diğer tüm öğretmenlerden daha genç olduğum için (gerçi fakültenin geri kalanından tamamen bağımsız olduğumdan emin değildim) öğrencilerim bana hayrandılar. Öykülerini eleştirirken yüzlerindeki korku ve kaygı ifadelerini görmezden gelmeye çalışırdım.

Masama oturup hemen dizüstü bilgisayarımı açtım ve karımın evlilik danışmanımız Dr. Faheida aracılığıyla bulduğu minik Koreli psikiyatrist Dr. Kim'e malzeme olsun diye bir rüya uydurmaya koyuldum. Tam bir Freud hayranı olan ve bilinçaltının kendini rüya imgeleri aracılığıyla ifade ettiğine tamamen inanan Dr. Kim, benden her hafta birlikte yorumlayacağımız yeni bir rüya getirmemi istemişti, ama kadının şivesi yüzünden söylediklerinin yarısını anlamadığım ve ayrıca artık rüya görmediğim için seanslar neredeyse katlanılmaz geçiyordu. Ama Jayne ona gitmemde ısrar ediyordu (parasını da o ödüyordu), bu yüzden gitmeyip de başıma bela almaktansa dişimi sıkıp o saatlere dayanmayı yeğliyordum. (Hem o saçma sapan seanslar Klonopin ve Xanax alabilmemin tek yoluydu, ki onlarsız biterdim.) Bu arada Dr. Kim durumu anlamaya başlamıştı –uydurduğum her yeni rüyayı giderek artan bir şüphecilikle karşılıyordu– ama bugün bir rüya daha götürmem gerekiyordu, bu yüzden Aimee Light'ın gelmesini (soyunacağını umarak) beklerken şu anda bilinçaltımın nasıl bir rüya üretebileceğinde odaklandım. Kol saati-

me bakınca acele etmem gerektiğini anladım. Üçe kadar rüyayı uydurup, yazıp, çıktısını alıp –bir şekilde Aimee Light'la seks yaptıktan sonra– üçte Dr. Kim'in ofisinde olmam gerekiyordu. Bugün: Su, uçak kazası, enerjik bir... porsuk tarafından kovalanmak (unutmamalıydım ki hayvanlar dostum değildi); uçakta çıplaktım, enerjik porsuk... da uçaktaydı ve belki de ismi... Jayne'di.

Başımı kaldırınca kapı eşiğinde belirmiş bir öğrencinin bana koyun gibi bakmakta olduğunu gördüm. Çocukta ilk bakışta bir tuhaflık yoktu: Uzun boyluydu, yakışıklı sayılırdı, az çok biçimli ve ince uzun bir suratı vardı; kalın kızılımtırak saçları kısacık kesilmiş, omzuna bir sırt çantası asılmıştı. Kot pantolon ve üstünde tasarımcının amblemi –bir kartal– bulunan antika bir zeytuni Armani kazak giymişti (antikaydı çünkü üniversite öğrencisiyken ben de aynısından giyerdim). Elinde bir Starbucks fincanı tutuyor ve kampüsteki kısık gözlü aylaklardan daha dikkatli görünüyordu. Onu hatırlamasam da tanıdık geldiğinden ilgimi çekti. Ayrıca elinde ilk romanım *Sıfırdan Az*'ın bulunması ayağa kalkıp "Selam," dememi sağladı.

Çocuk ona hitap etmeme afallamış gibiydi ve hiçbir şey diyemedi, ben hemen tekrar konuşana dek.

"Elindeki roman harikad..."

"Ha, evet, selam, umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Yok canım. Gel, gel."

Gözlerini kaçırıp kıpkırmızı olduktan sonra ayaklarını sürüyerek ofise girdi ve karşıma, masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

"Şey, ben büyük bir hayranınızım Bay Ellis."

"Burada resmiyet kanuna aykırı değil mi?" dedim canım sıkılmış gibi yaparak; sandalyede sopa yutmuş gibi oturduğu-

nu görünce onu biraz rahatlatmak istemiştim. "Bana Bret de." Duraksadım. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Şey, ben Clayton'ım ve buradaki ilk senem, yani sanmıyorum," dedi çocuk. "Bunu imzalatmak istiyordum da." Kitabı uzatan elleri hafifçe titriyordu.

"Elbette. Memnuniyetle." Bana yepyeni kitabı uzatan çocuğu süzdüm. Kitabın telif bilgilerinin bulunduğu sayfayı açınca birinci baskı olduğunu gördüm, ki bu durumda oldukça nadide ve değerli bir nüshaydı.

"Birkaç dakika sonra dersim var, bu yüzden..." Bir el hareketi yaptı.

"Ah, elbette. Fazla zamanını almam." Kitabı bırakıp masamda kalem aradım. "Eee Clayton... bütün arkadaşların sana Clay diyorlardır herhalde."

Bana bir süre baktıktan sonra –nereye varacağımı anlayınca– sırıtarak "Hı hı," dedi. Kitaba doğru elini salladı. "Romandaki Clay gibi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim bir çekmeceyi açarak. "Başka var mı?" Bir kalem bulup başımı kaldırdım. Bana sorgulayıcı gözlerle bakıyordu. "Evet, bu en iyi seçim. Haklısın," dedim, ama sonra kendimi tutamadım: "Çok tanıdık geliyorsun."

Omuz silkmekle yetindi.

"Eee, hangi bölümde okuyorsun?" diye sordum.

"Yazar olmak istiyorum." Bunu itiraf etmekte zorlanmış gibiydi.

"Yazı dersime başvurdun mu?"

"Daha yeniyim. O dersi sadece üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri alabiliyor."

"Şey, sana bir kıyak yapabilirim," dedim kibarca.

"Niye ki?" diye tersledi.

Birden ona asıldığımı fark ederek hemen tekrar kitaba ve elimdeki kaleme baktım, kendimden utanarak.

"Pek iyi sayılmam," dedi doğrularak; odadaki ani ve hafif atmosfer değişikliğini fark etmişti.

"Şey, bu diğer öğrencilerim için de geçerli, yani yabancılık çekmezsin." Yapmacık bir kahkaha attım. O atmadı.

"Ailem..." Yine duraksadı. "Şey, aslında babam... işletme okumamı istiyordu ve..."

"Ah, evet, asırlardır süregelen bir ikilem."

Clayton göstere göstere saatine baktı... gitmesi gerektiğinin bir başka belirtisiydi bu. "İsmimi yazın yeter... şey, yani isminizi." Ayağa kalktı.

"Yazdığın bir şeyler var mı?" diye sordum kibarca, kitabın ilk sayfasına ismimi nadir bir özenle yazarken.

"Şey, bir romanın bir kısmını bitirdim."

Ona kitabı geri verdim. "Bana göstermek istediğin bir şey varsa..." Cümlemi tamamlamadım, teklifimi kabul etmesini bekleyerek.

O anda Clayton'ı daha önce nerede gördüğümü anladım.

Dün geceki Cadılar Bayramı partisindeydi.

Patrick Bateman kılığında gelmişti.

Onu Sarah'nın penceresinden görmüş, Elsinore Sokağı'nın karanlığına karışmasını izlemiştim.

Derin bir soluk aldım, göğsüm sıkıştı, ürperdim.

O kitabı sırt çantasına koyarken "Baksana, dün gece eşimle birlikte düzenlediğim partide değil miydin?" diye sordum.

Kaskatı kesilerek "Hayır. Hayır, değildim," dedi.

Bunu öyle içtenlikle söylemişti ki yalan söyleyip söylemediğine karar veremedim. Hem partiye davetsiz gelmişse bile niye itiraf etsindi ki?

"Sahi mi? Seni orada gördüm sanki." Elimde olmadan ısrar

ediyordum.

"Şey; hayır, o ben değildim." Masamın karşısında durmuş bekliyordu.

Onu harekete geçirecek bir şeyler söylemem gerektiğini fark ettim.

"Şey, tanıştığımıza sevindim Clayton."

"Evet, ben de."

Elimi uzattım. Şaşkınca sıktı, gözlerini kaçırdı ve bir teşekkür mırıldandı, ben koridordan yaklaşan ayak sesleri duyarken.

Clayton da ayak seslerini duydu ve başka bir şey demeden ofisimden çıkmak üzere sırtını döndü.

Ama Aimee Light ona kapı eşiğinde çarptı ve bir an bakıştılar, Clayton hemen kaçmadan önce.

"Kimdi o?" diye sordu Aimee ilgisizce, odaya salınarak girerken.

Deminki görüşme yüzünden hâlâ biraz sersemlemiş halde kapıya giderek Clayton'ın boş koridorda gözden kaybolmasını izledim. Orada durup onun neden dün geceki parti konusunda yalan söylediğini anlamaya çalıştım. Şey, utangaçtı. Şey, davet edilmemişti. Şey, gelmek istemişti. Her neyse.

Aimee yine konuştu: "Öğrencin mi?"

"Hı hı," dedim kapıyı kapatarak. "Kendisine ayrılan yedi dakika demin dolmuş olan çok ilginç bir delikanlı."

Aimee masama yaslanmış bana bakıyordu, üstünde seksi bir yazlık elbiseyle; Ekim sonunda seksi bir yazlık elbisenin nasıl bir tepki uyandıracağını çok iyi biliyordu... bir cinsellik vaadiydi. Hemen ona yaklaştım; masaya oturup bacaklarını açınca aralarına girdim ve bacaklarını belime doladı, ben ona tepeden bakarken. Bütün bunlar oldukça cesaret vericiydi.

"Bir yalaka mı?" diye sordu usulca.

"Hayır... öyle olsa on dakika ayırırdım."

Öpüştük.

"Ne kadar demokratik," diye iç geçirdi.

"Hayır, öğretmenlik yeminimin parçası." Onu öperken tadını aldığım dudak parlatıcısı beni lise yıllarıma geri götürdü, ki o zamanlar çeşnili dudak parlatıcıları modaydı ve Encino'daki siyah zeminli bir havuzun yanındaki bir şezlongta yiyişiyordum ve bronz tenliydim ve boynumda bir denizkabuğu kolyesi vardı ve Foreigner'ın "Feels Like the First Time"* parçası çalıyordu ve kızın adı Blair'di ve ofise şimdi o hafif meyveli balonlu çiklet kokusu yayılıyordu ve kendimi kaybetmiştim, ta ki Aimee'nin geri çekilmiş ve aşağıdan bana bakmakta olduğunu fark edene dek. Elim ensesindeydi.

"Demin Alvin'i gördüm," dedi.

İç geçirdim. Alvin Mendolsohn onun tez danışmanıydı. O herifle tanışmamıştım.

"Alvin ne diyor?"

O da iç geçirdi. "'Neden zamanını bununla harcıyorsun?' diyor."

"Danışmanın neden benden bu kadar nefret ediyor?"

"Tahminlerim var."

"Benimle paylaşmak ister misin?" Bir parmağımı önkolu boyunca gezdiriyordum usulca. Hafifçe bileğini okşadım.

"Senin problemin bir parçası olduğunu düşünüyor."

"Vay göt herif." Onu tekrar öptüm; ellerim şaşmaz yön hisleriyle göğüslerini buldular.

Ellerimi itti. "Evin durumu nasıl? Fazla dağılmamıştır umarım," diye sordu, ereksiyonumu bacağının üst kısmına dayadığımda kasılarak. Giderek daha ısrarcı oluyordum ve tam dizüstü bilgisayarını itip Aimee'yi masaya yatıracakken "Jay-

* "İlk Seferki Gibi", (çn).

ne'in bizden haberi var mı?" dedi.

Ondan biraz uzaklaştım, ama daha fazla gerilememi bacaklarını sıkıp sırıtarak engelledi.

"Neden sordun?" diye sordum. "Neden *şimdi* soruyorsun?"

"Dün gece bana tuhaf tuhaf bakıyordu."

Tekrar yaklaşıp boynunu ve kolunun iç tarafını öptüm... artık tüyleri ürperiyordu. "Işıklandırma yüzündendir. Boşver."

Aimee yine uzaklaştı. "Beni inceliyordu, eminim."

İç geçirerek doğruldum. "Bu işi yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Ah, Tanrım..."

"Çünkü ben bu iş için fazla genç olduğumu düşünmüyorum."

Kafasını geriye atarak kahkahayı bastı. "Hayır, sorun bu değil."

"Sen de hayatımda gördüğüm en gösterip de vermeyen kıza dönüşüyorsun hızla ve bu hiç komik değil Aimee." Elini kavrayıp kasığıma götürdüm. "Bak bakalım bu ne kadar komik, ha?"

"Seninle ilişkiye girmemem için birkaç sebep var," dedi kıpraşarak. Ama yerimden kımıldamadım. İç geçirip duruyordu. "Bak, birincisi sen evlisin..."

"Daha üç ay oldu!" diye sızlandım.

"Bret..."

Tekrar yaklaşıp yüzümü boynuna gömdüm. "Evli erkekler daha uzun yaşar."

"Evlenmenin iyi bir fikir olduğuna dair bilimsel bir araştırma yok."

Diz çekerek ayrık bacaklarının arasına bakmaya başladım. Elimi elbisesinin altına sokarak, yumuşak ve bronz karnında-

ki göbek halkasına dokundum. Elim karnının altından kalça kemiklerine kaydı. Kıçının hemen üstündeki, belkemiğinin dibindeki minik çukuru usulca okşadım, çok hafif ve daire-sel hareketlerle masaj yaptım ve ardından ellerim kalçalarının bacaklarıyla birleştiği yere doğru kaydı. Ellerim külotuna ve altındaki keşfedilmemiş bölgeye yöneldiler. Bacaklarını kapamaya çalıştı ama onları sımsıkı tutarak bunu engelledim. "Bir dergide okuduğum bir inceleme vardı," demeyi başardım, harcadığım çaba yüzünden güçlükle. Bacaklarını kapamaya çalışıyordu. Dişlerimi sıkmıştım. "Seksin ömrü uzattığına dair." Nihayet onu bıraktım, soluk soluğa.

"Çok saçma," dedi gülerek.

"Bak, seni azdırmaya çalışıyorum... neden zevkten kıvranmıyorsun?"

Ben doğrulunca gevşedi ve tekrar öpüştük. Kendimi yine onda kaybettim. "Tanrım, ne sürmüşsün böyle?" diye mırıldandım. "Bu koku beni geçmişe götürüyor."

"Nereye?"

Ağzını yalıyordum. "Hiç, geçmişe işte. Eskiye. Bütün ergenliğimi tekrar yaşıyorum."

"Sırf bu dudak parlatıcısıyla mı?"

"Evet." İç geçirdim. "Proust'taki o küçük mandalinalar gibi."

"Kurabiye demek istedin herhalde."

"Evet, o küçük mandalinalar gibi."

"Baksana... bu işi nasıl aldın sen?"

"Biçimli bacaklarım sayesinde." Yine karnını okşuyor, göbekdeliğindeki halkayı hafif hafif çekiştiriyordum. "Ben de bunlardan taktırabilir miyim? Göbek halkalarımız aynı olabilir. Bu güzel olmaz mı?"

"Evet, göbeğini kesinlikle daha güzel gösterir."

"Baklava dilimli karın kaslarımdan mı bahsediyorsun?"
"Galiba, şey, *varilinden* bahsediyorum."
"Çok seksisin bebeğim, ama ben de o kadar seksiyim."
Sonra her zamanki gibi yarıda kaldı. Bu kez karşılıklı olarak. Onun gitmesi gereken yerler vardı, benim de bir rüyanın çıktısını alıp Dr. Kim'e gitmem gerekiyordu.
Ofisten çıkmaya birlikte hazırlanırken Aimee bir şey dedi.
"Demin buraya gelen o çocuk..."
"Evet. Tanıyor musun?"
Duraksadı. "Hayır, ama tanıdık geldi."
"Evet, bana da öyle geldi. Onu dün geceki partide mi gördün?" diye sordum, ödevim yazıcıdan çıkarken.
"Emin değilim ama bana birini anımsattı."
"Evet, Patrick Bateman kılığında gelmişti. Armani takım elbiseli adamdı. Ürkütücü bir tip."
"Şey, Bret, sana bir haberim var: Kafan öyle iyiydi ki, o partide gördüğün herhangi birini tanıyabileceğini sanmıyorum."
Omuz silkerek rüyayı ceket cebime koydum ve öğrencilerin kapımın yanındaki kutuya bıraktığı birkaç öyküyü aldım. Ortalık sessizdi. Aimee bir sigara yakarken başka şeyler düşünüyordu.
"Evet? Ne var?" diye sordum. "Geç kalacağım."
"Patrick Bateman demen tuhaf," dedi.
"Neden?"
"Çünkü bence Christian Bale'e benziyordu biraz."
İkimiz de uzun süre sessiz kaldık, çünkü Christian Bale, *Amerikan Sapığı*'nın film versiyonunda oynayan aktördü.
"Ama sana da benziyordu," dedi Aimee. "Yirmi yaş farkla."
Yine ürpermeye başladım.
Otoparka geri döndüğümde krem rengi 450 SL gitmişti.
Fark ettim.

6. psikiyatristler

Geç kaldığım için, Dr. Kim'le evlilik danışmanımız Dr. Faheida'nın çalıştığı binaya yürüyerek değil arabayla gittim. Rüyamı cebimden çıkarıp açarak lobiye dalınca asansörden çıkan bir kadına çarptım. Rüyama bakarak kendimi sınava girmek üzere olan bir çocuk gibi hissederken kadın yana çekilerek "Selam Bret," dedi. Başımı kaldırıp kadının yüzüne baktım: Kara kuru, kırkların ortalarında, İspanyolumsu, ince siyah saçlı, çarpık gülümseyişliydi. Bir kucak dolusu dosya ve kitapla öylece durmuş sabırla bekliyordu, ben kısık gözlerle ona bakarak kim olduğunu anlamaya çalışırken.

Sonra fark ettim.

"Ah, Dr. Fajita. Nasılsınız?" dedim rahatlayarak.

Bir an duraksadı. "Dr. Fe-hay-da," dedi.

"Dr. Fe-hay-da," diye taklit ettim. "Evet. Eee, nasılsınız?"

"İyiyim. Gelecek hafta eşinizle birlikte gelecek misiniz?"

"Evet ve bu defa ikimiz de geleceğiz," diye söz verdim.

"Güzel. Öyleyse görüşürüz." Ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı, ben asansöre atlarken.

Evlilik danışmanlığı meselesi evliliğimizdeki seks noksanlığından çıkmıştı. Bunun sorumlusu itiraf etmeliyim ki bendim ve Jayne'in peşinden Dr. Faheida'ya gitmemin sebebi suçluluk duygusuydu. Temmuz'da ilk geldiğimde bile hafta-

da sadece bir kez seks yapıyorduk, Jayne daha sık yapmamızı sağlamaya çalışsa da. Ama durmadan reddedilince çabalamayı kısa sürede kesti. İlgisizliğimin sebebini bulamıyordum. Jayne –ki bir zamanlar bana öyle çekici gelirdi ki, çok fazla seks yaptığımızdan yakınırdı– benim için yeni bir şeydi artık, seksi kız arkadaştan farklı bir şey. Eşti, anneydi, kurtarıcımdı. Ama bu neden sekssiz bir ilişkiye yol açsındı ki? ("Ah evet, cidden neden?" diye fısıldıyordu kafamın içindeki karanlık ses sık sık.) Suçu perdeleri çekili, kapısı kilitli, ışıkları söndürülmüş yatak odasındaki, üstünde birlikte yattığımız dev yatakta, yumuşak penisim bacağımın üstünde hareketsiz dururken bulduğum yalanlara atıyordum: Yorgunluk, stres, roman, şehvetin doğal gelgitleri, kullandığım antidepresanlar; hattâ çocukluğumdan kalma cinsel yaraları bile ima ettim. Jayne öfkesini bastırıp duruyordu. Ben utancımı gizliyordum, ama onun erkekliğimi suçluluk duymadan sorgulayabilmesine yol açacak kadar değil; böylece bu konuda ısrar etmek kendini kötü hissettiriyordu. Bana onu hâlâ çekici bulup bulmadığımı sorup duruyordu... bulduğumu söyleyip duruyordum ona. Jayne Dennis'in karım olmasından gurur duyuyordum. Milyonlarca erkek onu seks bombası olarak görüyorlardı. Genç ve popüler bir film yıldızıydı. Ama aramızda cinsellik tuhaf bir şekilde yavanlaşmıştı ve giderek daha ender sevişiyorduk. Artık beni eskisi gibi sertleştirmiyordu ve onu Oprah'dan kaptığım muğlak, basmakalıp laflarla avutmaya çalışıyordum. "Seks çocuklarımızdan ve kariyerlerimizden daha mı önemli Jayne?" diye sormuştum bir gece. "Bence hayatımız çok güzel." Karanlıkta iç geçirmişti. "Seks yapmıyorsak ne olmuş yani? Sen buradasın ya," demiştim usulca (misafir odasında geçirdiğim ilk geceydi o). Böylece "evlilik eğitmenimizle" yaptığımız görüşmelerde bir sürü teo-

ri atılıyordu ortaya. Belki de testosteron seviyem düşüyordu. Ama testlerde seviyem normal çıktı. Günlük bitkisel takviyeler almaya başladım. Mitral yetmezliğim olduğu için Viagra kullanmamı tercih etmedik... o ilaç bu hafif kalp rahatsızlığımı tetikleyebilirdi. Diğer seçenekler arasında Levitra ve Cialis vardı... *Ama iktidarsız değilim ben!* diye haykırmak istedim. Ama *sonuçta* "nötrdüm". "Karşılıklı bağlılığı" kavrayamıyordum. "Negatif iletişim" ustasıydım. "Dengesiz bir birlikteliğin" oluşmasına katkıda bulunmuştum. "İşbirlikçi ittifaklar" kurmayı öğrenmem gerekiyordu. Tek yaptığım "karşı teklifler" sunmaktı. "Uzlaşmaya yanaşmamakla" suçlanıyordum. ("Ayrılıktan kaçınmakta" direten Jayne'di, her ne kadar "kendini ayrı tutma" sorunu olduğunu itiraf etse de.) Bir dadı tutmamız, birbirimize baştan çıkarıcı notlar bırakmamız, hâlâ çıkıyormuş gibi yapmamız, bir otelde kalmamız, yakınlık planları yapmamız, cinsel ilişki tarihlerini belirlememiz söylendi. Ama Eylül sonunda ilişkimiz iyice kötüleşmişti ve o zaman sebebini anladım. Bunun sorumlusunun bir ismi vardı artık: Aimee Light. Jayne'e göre evliliğimizin "en şaşırtıcı ve üzücü tarafı" beni hâlâ seviyor olmasıydı.

Derin bir soluk alarak Dr. Kim'in ofisine girdim. Kapısı açıktı ve beni beklerken *New York Reviev of Books*'a göz atıyordu. Başını kaldırıp baktı... küçük, kahverengi, inceleyici yüzü gergin bir gülümseyişle buruştu.

"Kusura bakmayın, geç kaldım," dedim, kapıyı arkamdan kapatıp kadının karşısındaki koltuğa oturarak. Ofisinin dinginliği ve sadeliği seanslara başlamadan önce gevşememi sağlardı hep, ama bugün hemen konuya girdi ve "aşırıya kaçma problemlerime" dair giderek artan kaygısı sohbete kısa sürede hakim oldu. Bunun sebebi sızlayan ve hasarlı burnumdaki kanlı sümük sicimlerini kağıt mendille silip durmamdı

muhtemelen. Sonra Robby'den bahsetmeye başladı ve onu hâlâ suçlayıp suçlamadığımı sordu ve ardından lafı Jayne'le tam olarak ne yapmayı planladığıma getirdi; kısa sürede sabrım taştı ve artık bir sorguya benzemeye başlamış olan bu konuşmayı kesmek zorunda kaldım. Kucağındaki bir not defterine bir şeyler yazıp duruyordu harıl harıl.

"Bak, buraya gelmemin tek sebebi karıma yardım alma sözü vermiş olmam; o yüzden geldim ve yardım almaya çalışıyorum ve herkesin zamanını harcadığıma dair yeni bir nutuk dinlemeye ihtiyacım yok, tamam mı?" Bir kağıt mendil daha alıp sümkürdüm. Kağıt mendil kırmızı ve ıslak oldu.

"Peki neden buradasınız Bay Ellis?"

"Şey, kaygılarım var ve... eee, bilirsin işte, kaygısal bozukluklar."

"Ne hakkında?"

"Şey... uçak kazaları... teröristler..." Duraksayarak samimiyetle ekledim: "Şu kayıp çocuklar."

Doğruldu. "Bay Ellis, sizin için siroz, uçak kazasından çok daha büyük bir tehlike bence." İç geçirerek bir şeyi işaretledi ve hemen ardından konuyu değiştirdi: "Eee, yeni rüyalar var mı?"

"Evet, önemli bir rüya," dedim, ona bilgisayar çıktısını uzatırken gönülsüzlüğümü gizlemeye çalışarak.

Dr. Kim bugün öğleden sonra alelacele yazdığım şeylere bakarak bir cümlenin altını çizdikten sonra oturduğu yerden gözlerini bana çevirdi. Ben beklerken ilgisiz bir edayla bir raftaki küçük bir kaktüsü inceliyor ve mırıldanarak şarkı söylüyordum.

"Bu rüya bana tamamen uydurma gibi geliyor Bay Ellis." Bana öfke ve şüpheyle bakıyordu. "Bence siz bu rüyayı uydurmuşsunuz."

"Bu ne cüret!" diye doğruldum hiddetle... onun ofisinde sık sık yapmaya alıştığım bir hareket olduğunu fark ettim bunun.

"Bu rüyaya inanmamı mı bekliyorsunuz?" Tekrar sayfaya baktı.

"Koca ağızlı bir levrek sizi havuza kadar takip ediyor ve orada yüzen uçağa binerek kurtuluyorsunuz ve *business class*-ta oturuyorsunuz... ve uçağın yan tarafında babanızın ismi yazılı?"

"Bu bilinçaltım, Dr. Kim." Omuz silktim. "Bunlar gayet geçerli kaygılar olabilir." İç geçirerek pes ettim.

"Karınıza tekrar uyuşturucuya başladığınızı söylememişsiniz," dedi.

"Evet." Yine iç geçirerek bakışlarımı kaçırdım. "Ama biliyor. Biliyor."

"Peki hâlâ kanepede mi uyuyorsunuz?"

"*Misafir odasında! Misafir odasında* uyuyorum yahu! Kanepemizde uyunmaz, tamam mı?"

"Bağırmanıza gerek yok Bay Ellis."

"Bak." İç geçirdim. "Bu dünyaya uyum sağlamam cidden çok zor oldu, ayrıca evin erkeği filan olmanın da getirdiği bir sürü sorumluluk var, ha bir de evet, uyuşturucuya tekrar başladım –ama birazcık–, içkiye de –ama birazcık– ve evet, tamam, Jayne'le seks yapmıyoruz ve üniversiteden bir kızla çıkıyorum ve galiba bir başka öğrencim romanlarımdan birindeki bir karakter gibi davranıyor ve Jayne'in küçük kızı galiba kafayı yemiş ve oyuncağının canlı olduğunu ve kendisine saldırdığını düşünüyor ve ayrıca bana 'Babacığım' deyip duruyor ve Harrison Ford ona bir senaryo yazmamı istiyor ve L.A.'dan sanırım babamla ilgili e-postalar alıp duruyorum ve bütün o kayıp çocuklar ödümü patlatıyor ve bütün bunlar iç

dünyamda muazzam çatışmalara yol açıyor." Duraksadım. "Ha, bir de golden retriever'ımız benden nefret ediyor." Derin derin iç geçirdim. "Yani başımda bir sürü dert var... üstüme gelme." Sonra elinde tuttuğu sayfayı uzanıp aldım, "Ver şunu bana," diyerek.

Kağıdı sımsıkı tutarak bana öfkeyle baktı. Çekmeyi sürdürdüm. Bırakmadı. Bakıştık. Nihayet geriye yaslandım, soluk soluğa.

Sabırla bekledi. "Bay Ellis, burada bulunmanızın temel sebebi oğlunuzu tanımanın yollarını bulmanız. Bu çok önemli. Bu gerekli. Oğlunuzla iletişim kurmanız."

"Bunu hallediyorum," demekten başka yapacak şey yoktu.

"Hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü buraya geldiğinizden beri ondan hiç bahsetmediniz."

7. robby'nin odası

Marta mutfakta akşam yemeği hazırlıyor, alüminyum bir çukur tavada sebze pişiriyordu; çocuklarsa üst katta bayramın "hile mi kıyak mı" kısmı için giyinmekteydiler. Hava kararmıştı, ama Dr. Kim'in ofisinden eve arabayla dönerken ebeveynlerin kostümlü çocuklarına şimdiden sokaklarda eşlik ettiklerini görmek ürkütücü bir şekilde kayıp oğlanları anımsatınca bir içki dükkanına uğrayıp birer şişe Groth Sauvignon Blanc'la Ketel One almak zorunda kalmıştım ve ofisime kapağı atınca şarabın yarısını dev bir fincana döküp iki şişeyi de masamın altına sakladım (eşyalarım hâlâ yerleri değişmiş haldeydiler). Evde aylak aylak gezindim. Ön kapının yanındaki, üstünde mini Nutri-Grain'lerle dolu bir kase bulunan masayı geçerek dışarı çıktım. Birileri insan yüzü şeklindeki oyuk balkabaklarını yakmışlardı bile. Victor çimenlikte yatıyordu. Bana ilgisizce bakınca aynı şekilde karşılık verdim ve ardından yerdeki bir frizbiyi alıp köpeğe fırlattım. Frizbi yanına düştü. Frizbiye küçümser bir bakış fırlattıktan sonra başını kaldırıp bana salakmışım gibi bakarak burnuyla o turuncu diski itti.

Eve geri dönüp oturma odasından geçerken eşyaların tekrar eski yerlerine konduklarını fark ettim. Yine de odaya tuhaf bir açıdan bakıyormuşum hissine kapıldım. Halı daha

koyu ve yıpranmış görünüyordu; o uçuk bej artık neredeyse çamurcun* rengine ya da yeşile dönüşmüştü... ve sabahki temizlik üstündeki ayak izlerini silmeye yetmemişti. İzlerden birini hafifçe tekmeledim –büyük ve kül rengiydi– ve mokasenimin burnuyla halıyı düzeltmeye çalışırken üst katta Jayne'in "Eminem kılığında *çıkamazsın*!" diye haykırdığını ve bir kapının sertçe kapandığını işittim birden. Bir Klonopin aldım, şarabımı bitirdim, şişenin geri kalanını fincana döktüm ve ihtiyatla üst kata, Robby'nin odasına çıktım, iyi olup olmadığına bakmak için.

Kapısına yaklaşınca o sabah bahsettiği çizikleri gördüm. Kapının dibindeydiler ve beklediğim kadar derin olmasalar da, boya sahiden de *tırmalanmıştı*; bunu Victor'ın içeri girmeye çalışırken yaptığını düşündüm. Parti sırasında hiç kimse yukarı çıkmamıştı, ama birden aklıma Sarah'nın parçalanmış yastığı gelince bir an belki de o çiziklerin Robby'nin işi olduğunu düşündüm –dikkat çekmek için filan sergilediği saldırganca bir davranış olabilirdi–, ama sonra Robby'nin böyle bir şeyi asla yapmayacağını anladım; buna kalkışmayacak kadar pasif ve güçsüzdü. Sonra gözümde yine Terby ile o parçalanmış yastık canlandı. Çocuklar güvenilmezdiler... kullandıkları ilaçlar bunun kanıtıydı. Ayrıca Robby son günlerde yeni antidepresanlar kullanmaya başlamıştı. Altı yaşından beri geçirdiği ve gelişimden beri şiddetlenen panik ataklar yüzünden artık Luvox da kullanıyordu... yan etkileri nelerdi kimbilir? Doktoru bize hafif mide ve bağırsak problemleri dışında sorun yaşamayacağını söylemişti, ama hep böyle derler zaten, ayrıca ilaçlar olmadan Robby yerinde duramazdı. İlaçlar olmadan planetaryuma gidemezdi. Ritalin kullanmasa bu hafta alışveriş merkezinden kostüm alamazdı. Oda-

* Çakırkanat, (çn).

sına girerken az kalsın bir kaykaya basıp düşüyordum, ama televizyonun sesi öyle açıktı ki, yatakta oturmakta olan Robby beni fark etmedi.

Robby'nin odası uzay çağı tarzı döşenmişti: Duvarların her tarafına yapıştırılmış gezegen, kuyrukluyıldız ve ay çıkartmaları insanda uzayın zifiri karanlık derinliklerinde salındığı hissini uyandırıyordu. Halı Mars gezegeni desenliydi ve üstündeki ayrıntılı kanyon, yarık ve krater resimleri etkileyiciydi. Şık bir yorgan serili büyük bir *art deco* yatağın üstündeki, tavanda asılı duran parlak, vahşi görünüşlü bir asteroidden cam boncuktan yapılma küreler sarkıyordu. Bir sürü Beastie Boys ve Limp Bizkit posterlerinin yanı sıra çeşitli ay resimleri vardı: Jüpiter'in İo'su, Satürn'ün Titan'ı ve Uranüs'ün dev yarıklarla kaplı Miranda'sı. Odada aynı zamanda küçük bir buzdolabı, parlak renkli lambalar, deri bir kanepe ve bir müzik seti bulunmaktaydı; bir duvar, boş bir paten sahasının siyah beyaz fotoğrafıyla kaplıydı tamamen. Şimdi *Simpsons* ve *South Park* DVD'lerinin arasındaki bir Playstation 2'nin bağlı durduğu geniş ekran televizyonun etrafında yere video oyunu kartuşları saçılmıştı. Ayrıca yatağında yeni Tommy Hilfiger gömlekleri duruyordu üst üste. Büyük kısmı güreş dergilerinden ve Harry Potter serisinin tamamından oluşan kütüphanenin raflarında Japon aksiyon figürleri diziliydi ve rafların üstünde büyük bir bronz zodyak resmi bulunuyordu. Bir bardak Starbucks buzlu çayın kalıntısı, bilgisayar ekranında ışıldayan dev bir saydam ayın –Robby'nin ekran koruyucusunun– yanında duruyordu.

Robby, *Nintendo Power Monthly* dergisine bakarken Puma çoraplar giyiyordu ve ardından Nike'larını bağladı. Televizyonda WB kanalı açıktı ve kapı eşiğinde dururken bayağı bir çizgi filmin ortasında çocuklara yönelik ve nefret ettiğim rek-

lamlardan birinin verilmesini izledim. Ellerini sıska kalçaları-na dayamış pejmürde ve çok hoş bir delikanlı kameraya meydan okurcasına bakarken tonlamasız bir sesle aşağıdaki sözleri söylüyor ve cümleleri alttan kan rengi bir yazıyla veriliyordu: "Neden hâlâ milyoner olamadın?" Ardından: "Hayatta her şey paradır." Ardından: "*Mutlaka* bir ada satın almalısın." Ardından: "Asla uyuma, çünkü ikinci fırsat diye bir şey yoktur." Ardından: "Ama yağcı ve ikna edici olmak önemlidir." Ardından: "Bizimle gel voliyi vur." Ardından: "Zengin değilsen aşağılanmayı hak edersin." Sonra reklam bitiyordu. Hepsi bu kadardı. Bu reklamı defalarca görmüştüm ve ne anlama geldiği ya da hangi ürünü pazarladıkları konusunda hâlâ bir fikrim yoktu.

Robby'nin omuzları çöküktü ve ayağa kalkıp gerinirken beline bağlı Hilfiger kazak kayıp düştü. Yastığında genç yetişkinlere yönelik *Burası Bir Zamanlar Dünyaydı* adlı bir kitap duruyordu. Oğlum on yedi yaşındaydı, bir Prada cüzdanı ve Stussy göz bandı vardı, beline ter emici bir Lacoste şerit bağlamıştı, bir astronomi kulübü kurmak istemiş ama yaşıtlarının ilgisizliği yüzünden başaramamıştı, en sevdiği şarkıların isimlerinde *uçan* sözcüğü geçiyordu ve bütün bunlar beni üzüyordu. Elinin tersine Hugo Boss kolonyası sıktı ama koklamadı. Kapı eşiğinde durduğumu hâlâ fark etmemişti.

"Demek annen *rap* yıldızı kılığında gitmene izin vermedi ha?" dedim.

Hızla, hayretle döndü. Sonra kendini topladı.

"Vermedi," dedi asık suratla. Utanmış, eli kolu bağlı bir hali vardı.

Üzüldüm. Bir yudum şarap daha içerek odaya girdim.

"Şey, aslında platin sarısı saçlara ve dövecek bir eşe sahip olman gerek, ama madem sende ikisi de yok..." Ne demeye

çalıştığım konusunda hiçbir fikrim yoktu; tek istediğim ona kendini daha iyi hissettirmekti, ama bunu her deneyişimde genel kafakarışıklığını daha da artırıyordum sanki.

"Evet ama Sarah, Posh Spice kılığında gidecekmiş," diye homurdandı televizyonun sesini kısarken.

"Şey, annen *rap*ten pek hazzetmez..." Başka şeyler de söyleyecekken kendimi tuttum. "Eee, hangi kılıkta gideceksin peki?"

"Şey, hiçbir kılıkta gitmeyeceğim herhalde." Duraksadı. "Belki astronot olurum."

"Sadece astronot mu?" diye sordum. "Biraz daha... eğlenceli bir şey gelmiyor mu aklına? Annen geçen sene de o kılıkta gittiğini söyledi."

Bir şey demedi.

O geniş odada dostane bir edayla dolanarak bir sürü şey ilgimi çekmiş gibi yaptım.

"Bir sorun mu var?" diye kaygıyla sorduğunu işittim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır, hayır Robby," dedim. "Tabii ki hayır. Odana hayranım o kadar."

"Tamam da, eee, niye?"

"Sen çok... şanslısın."

"Sahi mi?"

Bunu sorma tarzından nefret ediyordum. "Evet, yani, bütün bunlara sahip olduğuna şükretmelisin," dedim. "Şanslı bir çocuksun."

Kollarını iki yana sarkıtmış ve kamburu çıkmış halde bezgince durarak odayı keyifsizce inceledi. "Bunlar sadece nesne, Bret."

"Yani demek istediğim, çocukken tek istediğim bir televizyon ve kapımda bir kilitti." Elimle abartılı bir hareket yaptım.

"Tek istediğim Legolarla oynamaktı."

Odanın ortasından sarkan gezegenlere baktım... yıldızlı tavanın altında salınan evrene. Yörüngedeki uydular, roketler ve astronotlar, uzay gemileri, aytaşları, Mars, dünyaya doğru gelen sıcak meteor, uzaylıların görüldüğüne dair kaygılar, güneş sisteminde koloniler kurma ihtiyacı. Bütün bunlar bana korkunç bir şekilde beyhude geliyordu çünkü uzayda gökyüzü hep karaydı ve ayda hiç ses yoktu ve başka bir dünyada hep kaybolurdunuz. Ama Robby'nin itiraz edeceğini, o buz gibi soğuk kraterlerle kum fırtınalı yüzeylerin çok altlarında sıcak ve sevecen bir yüreğin bulunduğunu söyleyeceğini biliyordum. Bir lazer ışını sadece iki buçuk saniyede aya gidip gelebiliyordu, Robby'nin yıllarca önce Nashville'deki düğünde bana söylediğine göre.

"Evet, astronot fena fikir değil herhalde," dedi.

"Tamam, güzel," dedim. "Bence hoş bir kostüm olur."

Yataktaki başlığı ve gardıroptaki bir askıda asılı duran turuncu NASA uzay elbisesini nihayet fark ettim. "Aşağıda görüşürüz ahbap."

Robby odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapayana kadar bana baktı. Kapıyı kilitlediğini duyunca irkildim. Yanından geçtiğim bir aplik yanar gibi oldu.

8. cadılar bayramı

Hava bunaltıcıydı –şimdiye kadarki en sıcak 31 Ekim'di– ama Los Angeles'ta büyümüş olduğumdan böyle havalara alışıktım; Jayne'le çocuklarsa sokağın sonuna vardığımızda kan ter içinde kalmışlardı. Robby başlığını çoktan çıkarmıştı, saçı ıslatılıp yatırılmıştı; ünlü bir beyzbol oyuncusu kılığına girme fikrinden, adamın eşcinsel olduğu söylentisi yayılınca vazgeçmiş olan Ashton Allen'la sohbet ediyordu, ki o çocuğun ebeveyni Mitchell'le Nadine de şimdi yanımıza gelmişlerdi ve küçük kızları Zoe, Sarah'yla o akşamki bakıcıları Marta'ya "hile mi kıyak mı?" diyordu. (Zoe, Hermione Granger kılığındaydı, Sarah ise sahiden de Posh Spice kılığına girmiş, üstüne ERKEK ARKADAŞIM DERS ÇALIŞTIĞIMI SANIYOR yazılı bir tişört giymişti). İki oğlan kaldırımda bekledikten sonra kız kardeşlerinin topladığı şekerlere bakarak onların gittiği evlere gidip gitmemeye karar vereceklerdi. Sarhoştum.

Hep birlikte mahallede yürürken çeşitli video oyunlarından (Shadow Phoenix'teki Ninja ve Mortal Kombat'taki Scorpion kılığına girmiş oğlanlar vardı) ve filmlerden (Jedi saç örgülü ve ışın kılıçlı Anakin Skywalker'lar) ilham alınmış kostümler gördüm; ayrıca Elsinore Sokağı, Harry Potter'larla doluydu... Quidditch cüppeleri giymiş, süpürge sopaları ve si-

hirli değnekler taşıyorlardı ve Shrek kılığındaki koca *ogre*lerle konuşurlarken alınlarındaki yeşil şimşek yaraları karanlıkta parlıyordu. Etrafta balerinler, cadılar, serseriler, hayaletler –çocukluğumun ev yapımı sade kostümleri– yoktu, yaşlanıyordum ve Nadine'in elindeki Fiji suyundan bir yudum aldığını görünce canım birden yine içki içmek istedi felaket bir şekilde. Sarah kendi ekseni çevresinde dönerek önden koşturuyordu, Zoe ile Marta ona yetişmeye çalışıyorlardı ve iki çift ebeveyn çocuklarına seslenerek gözden kaybolmamalarını söyleyip duruyorlardı. Bu sene sokağın arabalarla dolu olması –uzun sıralar halinde dizilmiş ağır ağır ilerleyen SUV'lar– ve içlerindeki kostümlü çocukların çıkıp koşarak evlere gittikten sonra arabalara geri dönmeleri herkesin konuşma konusuydu. Her yere sessiz bir tereddüt hakimdi. Bu da kayıp çocukları hatırlattı bana ve Nadine etrafta normalden fazla el feneri bulunduğunu ve balkabaklarının çok mutlu göründüklerini fark etti (bu Cadılar Bayramı'nın çok neşeli geçmesi isteniyordu). Ben kulak kabartıp dinlemeye çalışırken kırmızı gözlü bir zombi yanımdan bisikletle geçti. Jayne'in elinde arada sırada kullandığı ama genellikle kullanmadığı bir dijital kamera vardı. Sinirli ve çekici bir çift olan Mark ile Sheila Huntington'la ve Adam ile Mimi Gardner'la karşılaştık... komşularımız olan bu iki çift de Allen'ın Pazar günkü akşam yemeği partisine davetliydiler. Çocuklarımızın evden eve gitmelerini izlerken herkesin ne kadar kaygılı göründüğünü ve bunu gizlemeyi hiç başaramadığımızı fark ettim. İnsanlar bu yıl çocuklarını North Hill'e götürmekten bahsediyorlardı, oysa kayıp çocukların hiçbiri buralı değildi. Ayrıca insanların sessizliğini de fark ettim; gölgelerde pusu kurmuş yabancının dikkatini çekmek istemiyorlardı sanki. Birisi Jayne'in yanına gelip imza istedi.

Çeşitli çiftlerin yaptıkları sohbetlere (zeki kedi, işleyen demirin pas tutmaması) odaklanamıyordum çünkü takip edildiğimiz... daha doğrusu takip edildiğim hissine kapılmıştım. Bunu uykusuzluğa, bir şişe şaraba, Dr. Kim'in ofisinde gönülsüzce yüzleştiğim gerçeklere, ceplerinde dün geceden kalma kokainlerin bulunduğu kot pantolonları bulamayışıma, cinsel açlığıma, öğleden sonra ofisimde bana yalan söylemiş olan çocuğa yormaya çalıştım.

Ama o arabayı yine gördüm.

O krem rengi 450 SL, Elsinore Sokağı'nda ağır ağır ilerliyordu ve Bedford Sokağı'nda durdu. Öylece durmasına çaresizce bakarken gelecek hafta Los Angeles'a ne zaman gidebileceğimi düşünerek kafamı dağıtmaya çalıştım. Şimdi kaldırımda çifter çifter yürüyen sekiz yetişkin o arabaya yaklaşıyorlardı. Birdenbire –şimdi düşününce sebebini bulamıyorum– Jayne'den dijital kamerayı istedim. Mitchell'le Ana Cadde'de açılacak yeni In-N-Out Burger şubesi hakkında dert yanmakta olan Jayne kamerayı bana verdi. Kameranın içinden Mercedes'e baktım. Sokak lambalarının fazla parlak ışıkları her şeyi aydınlatıyor, görmeyi zorlaştırıyordu. O arabanın neden artık masum görünmediğini ve neden –sadece iki kere görmemden sonra– bir şeyleri, karanlık bir şeyleri *ifade etmeye*, hatırlatmaya başladığını anlayamıyordum. Yaklaşarak arabanın bagajına ve ardından arka penceresine zum yaparken araba sanki onunla ilgilendiğimi sezmişçesine –kararı veren sürücüsü değil *kendisiydi* sanki– Elsinore'den Bedford'a saparak gözden kayboldu. Şaşkın haldeydim. Takip edildiğimi hissediyordum ve birden sıcak bir rüzgar esmeye başladı ve elektrikli bir aletin vızıltısına benzer bir ses duyunca ürperdim. Nabzım hızlandı ve sonra anlaşılmaz bir şekilde kederlendim. O gece devasa olan ay kara gökyüzünde alçakta asılı duruyordu, kenar-

ları turuncuydu ve insanlar yeryüzüne ne kadar yakın göründüğünü söyleyip duruyorlardı.

Jayne kendisini ilgiyle dinleyen ebeveyenlere gelecek hafta Toronto'ya gitmek zorunda oluşunun sebebini açıklarken birden izin istemek zorunda kaldım. Yorulduğumu söyledim o kadar. Altımdaki kaldırım sallanıyordu ve ter içindeydim. Jayne bir şeyler diyecekken Sarah'nın perende atmaya çalıştığını görünce ona dikkatli olmasını haykırdı. Herkese iyi geceler diledim, Allen'lara Pazar gecesini iple çektiğimizi söyledim ve sonra Jayne'e kamerayı verdim. Gitmemin akıllıca olmadığını biliyordum ama başka seçeneğim yoktu. Jayne'in kararsızlığını ve hoşnutsuzluğunu fark ederek eve geri dönmeye başladım; evin karanlığını sadece suratları şimdiden göçmeye başlamış olan balkabakları aydınlatıyordu. Tökezleyerek uzaklaşırken Robby'nin rahatladığını hissedebiliyordum.

Ofisimde kendime büyük bir kadeh dolusu votka koydum ve dışarı çıkarak aydınlık havuza, arka bahçeye ve koruluğa kadar uzanan geniş açıklığa baktım. Ayın turuncu ışığında ağaçlar kara ve çarpık görünüyorlardı. Votkayı yudumladım. Şunu merak ettim: İnsanların Haziran'da, bulutlu ve gri gökyüzünde gördüklerini söyledikleri tuhaf titrek ışıkların, kaybolmaya o sıralar başlamış olan çocuklarla bir bağlantısı var mıydı? Bulduğum diğer açıklama beni bu sorunun yanıtının evet olduğunu ummaya yöneltti.

Tepemden bir şey uçarak geçti.

Birden Victor evden fırlayıp yanımda durarak soluk soluğa havlamaya başladı. Koruluğa bakıyordu.

"Kapa çeneni," dedim bezgince. "Sus."

Bana kaygıyla baktıktan sonra inleyerek oturdu.

Tenimde sıcak rüzgarı hissederek gevşemeye çalıştım, ama gözlerim jakuzinin yanında duran bir şeylere takıldı; bu arada

jakuzinin fokurdamakta olduğunu –birisi çalıştırmıştı– ve sıcak sudan buhar yükseldiğini fark ettim. İçkimi barbekünün üstüne bırakarak havuzun etrafından kaygıyla dolandım, ta ki bir erkek mayosunun başında durana dek. Partiden artakaldığını düşündüm, ama elime aldığımda ıslaktı, sanki jakuziden yeni çıkmış birisi tarafından çıkarılmış gibi. Sonra üstündeki desenleri fark ettim: İri, soyut, kırmızı çiçekler. Birden aklıma Hawaii ve çocukluğumda ailemin kaldığı Mauna Kea Oteli geldi. Bu benim mi? diye sordum kendime sessizce, çünkü eskiden bende de aynısından bir tane vardı (babamda da), ama yanıtın hayır olduğunu hemen anladım. Mayoyu suyunu sakince sıktıktan sonra havuzun parmaklığına astım, kurusun diye. İçkimi yudumladım sonra daha büyük bir yudum aldım. Derin bir soluk alarak tekrar koruluğa baktım.

Gece karanlıktı ve karanlık cidden afallatıcıydı. Ayrıca rüzgarın sesi yükselmiş gibiydi ve Victor'ın yine ayaklanmış olduğunu ve koruluğa baktığını, sıcak rüzgarın altın sarısı tüylerini dalgalandırdığını fark ettim. Koruluğun karanlığına bakıp duruyor, her zamanki gibi karanlığa çekiliyordum. Üstüme vuran rüzgar...

...vahşiydi sanki...

En uygun kelime buydu. Rüzgar vahşi gibiydi.

"Selam karanlık, eski dostum..." Bu şarkı sözü aklıma gelince sanki bir sınırın silinmekte olduğunu hissettim. Gözlerimi kapadım. Birden ne kadar yalnız olduğumu fark ettim. (*Ama sen böyle gezersin,* diye karşılık verdi rüzgar fısıldayarak, *sen hep böyle yaşadın.*) Koluma bir pervane konunca gözlerimi açtım. Sanki bütün dünya ölüyor, kararıyordu. Karanlık her şeyin üstüne çöküyordu.

Sonra Victor havlamaya başladı... bu kez çok daha ısrarla, koruluğa bakarken titreyerek... sonra havlamalarına hırlama-

lar karıştı. Sonra aynı şekilde ansızın susuverdi.

Kımıldamadan duruyordu. Bir şey işitmişti.

Koruluğa bakıp duruyordu.

Sonra yine havlayarak ağaçlara doğru koşmaya başladı.

"Victor," diye seslendim.

Tarlada süzülen gölgesini görebiliyordum, bir şeyi kovalar gibiydi ve hâlâ havlıyordu, ama koruluğa girince havlaması kesildi.

İçkimi yudumlayarak onun geri dönmesini beklemeye karar verdim.

Mayoya baktım. Elsinore Sokağı'nda süzülen Mercedes'i düşündüm. Bizi ne kadar zamandır takip ediyordu? Jakuziye kim girmişti?

Sonra Victor'ı görür gibi oldum. Koruluktan kısa boylu, kambur bir şey çıkmıştı, ama net göremiyordum. Victor'ın boyutlarında, belki biraz daha iriydi, ama örümcek gibi yan yan gidiyordu tuhaf bir şekilde; koruluğun ön sırasındaki ağaçların arkasına dalıp çıkıyordu beceriksizce.

"Victor!" diye seslendim yine.

Yaratık bir an durdu. Sonra kara gövdesiyle yan yan kaçmaya başladı, giderek hızlanarak; koruluğa geri döndü. Onun sanki ava çıkmış olduğunu fark edince içim bulandı.

"Victor!"

Köpeğin sanki çaresizce inlediğini duydum, ama sesi birden kesildi ve ortalığa sessizlik çöktü.

Bekledim.

Kısık gözlerle bakarken, Victor'ın araziden ağır ağır döndüğünü gördüm ve köpek yanımdan geçerek mutfağa girince –şimdi tuhaf bir şekilde sakindi– bitkince bir rahatlık hissettim ister istemez. Ama sonra bir şey burada yalnız olmadığımı anlamaya zorladı beni.

Beni hissedebiliyor musun? diye sordu.

"Git buradan," diye fısıldadım. Bununla uğraşamayacak kadar berbat haldeydim. "Git buradan..."

Bir şeyler öğrenmenin vakti gelmişti. İnlediğini hissediyordum.

Yalnız değildim.

Oradaki her ne ise, kim olduğumu biliyordu.

Korulukta yine bir şey vardı.

Ansızın esen kükürt kokulu sıcak bir rüzgar salıncakları takırdatmaya başladı ve hemen ardından sallanmayı kestiler.

Yaklaşan bir şeyin çıkardığı hafif sesleri duyabiliyordum. Hevesle ilerliyordu. Fark edilmek istiyordu. Görülmek ve hissedilmek istiyordu. İsmimi fısıldamak istiyordu. Beni kandırmak istiyordu. Ama henüz kendini göstermiyordu. Karanlığa bakarken, arazide başka bir şeyin yabaya benzer bir şeyi tutarak koştuğunu gördüm. Havuzun kenarında kalakalmıştım. Dişlerim takırdamaya başlamıştı. Rüzgar yine esiyordu. Sonra bir çekirge sürüsünün sesini duydum. Titremeye başladım. Korkuyorum, diye düşündüm birden. Yaratık korkumu sezince havaya tuhaf bir koku yayıldı.

Eve gir, dedim kendime. Hemen eve gir.

Ama dönüp eve bakınca, beni dışarıdaki şeyden koruyamayacağını anladım. O şey her ne ise içeri girebilirdi.

Sonra mezartaşını gördüm. Bahçemizin bir kenarında çarpık bir halde duruyordu, araziyi kaplayan çalıların arasında... dekoratörlerin onu götürmemiş olmalarının yol açtığı anlık sinir yerini dehşete bıraktı, elimde olmadan oraya doğru yürümeye başladığımda. Mezartaşının altındaki toprak etrafa saçılmıştı... oraya gömülü bir şey dışarı çıkmışçasına. Kanat sesleri duyuyordum, gürleyen rüzgara karşın tuhaf bir netlikle. Mezartaşına yaklaşırken o sahte mezardan dışarı cidden

bir şeyin çıktığına emin oldum. Evin üstünden devasa, kara bir şey geçiyordu –uçuyordu– ve sonra havada dönerek birden altıma geçti ve rüzgar uluyup duruyordu ve bir an korudan dövüşen hayvanların hırıltıları geldi ve sonra yaratık tepemde turlamaya başladı, ben yerdeki çukurun yanındaki mezartaşının önüne diz çökerken. Mezartaşında bir yazı vardı. Mezartaşını suni likenlerden ve örümcek ağlarından temizlemeye başladım. Mezartaşında kuru kan lekeleri vardı. Üstüne kırmızı harflerle şu yazılmıştı:

ROBERT MARTIN ELLIS 1941-1992

Rüzgarın etkisiyle dengemi yitirip arkaya düştüm.

Arazi ıslak ve süngersiydi... doğrulmaya çalışırken büyük bir çamur birikintisine basıp kaydım. Ama düşmemek için elimi yere dayadığımda bulaşan şey pis kokulu, yapışkan, sümüksü bir sıvıydı ve ayağa kalkmaya çabalayıp duruyordum çünkü bir şey yaklaşıyordu. Rüzgar mutfak kapılarını kapamıştı. Yaklaşan her ne ise açtı. Zavallıydı. Heybetliydi. Vermek istemediğim bir şeye ihtiyacı vardı. Sonunda haykırarak ayağa fırlayıp eve koştum. Arkamdaki şey ayaklarını sürüyerek, ellerini uzatmış tutmaya çalışarak ilerliyordu.

Eve girince misafir odasına koşup kendimi içeri kilitledim.

Jayne'le çocukların eve dönmelerini bekledim çaresizce.

Döndüklerinde evin bütün kapılarını kilitlettirdim ve bütün alarmları çalıştırttım. Sarah'nın şekerleriyle ilgilenmiş gibi yaptım. Jayne bana aldırmadı. Robby odasına çıkmaya başlarken bana göz ucuyla baktı.

Misafir odasına geri dönünce, şişeden votka içerken tek bir şeyi düşünüp durdum, sadece iki sözcüğü.

Geri dönmüş.

9. dışarıda

Misafir odasında bir yaprak toplayıcının sesiyle uyandım ve pencereden dışarı bakınca (bahçıvanın garaj yolundaki kapısız kamyoneti Cumartesi gününde olduğumu anımsattı) kendimi bir an iyi hissettim, ta ki tamamen giyinik olduğumu (hayra alamet değildi) ve dün gece nasıl uykuya daldığımı anımsamadığımı (bu da öyle) fark ederek kaygıya kapılana dek. Hemen yatakta doğrulup ayaklarımı yere basarken votka şişesini devirdim... ama boştu (bir başka kötü alamet). Yine de o Ketel One şişesi hissettiğim korkunun sadece akşamdan kalmalıktan kaynaklandığını gösteriyordu... güvendeydim, yaşıyordum, iyiydim. Ancak yatağın altına sakladığım büyük Slurpee fincanın şimdi komodinde yarısına kadar sidik dolu halde durmakta olmasına karışık bir tepki verdim; demek ki gecenin bir vakti, misafir yatağından birkaç metre ötedeki misafir banyosuna gidemeyecek kadar sarhoş olmuştum, ama fincana dikkatle işemeyip de sidiğimi bej halıya damlatacak kadar değil, yani: Tamam, halıya değil o büyük Slurpee fincana işemiştim... peki bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey mi? Hemen misafir odasının kapısına giderek, sızmadan önce kilitleyip kilitlemediğimi kontrol ettim. Kapıyı kilitlemiş olduğumu, yani Jayne'in gelip beni o halde (sidiğimle dolu bir fincanın yanında leş gi-

bi votka kokarak sızmış halde) görmüş olamayacağını anlayınca her sabah hissettiğim kaygı biraz hafifledi. Ama muhtemelen bunu denemeye bile zahmet etmemiş olduğunu düşününce tekrar kaygılandım.

Fincanı dikkatle mutfağa taşıyarak (içini misafir banyosuna boşaltmayı unutmuştum) oturma odasından geçerken ayaklarımın altındaki kararmış halıyı fark ettim yine... beji artık neredeyse uçuk yeşildi ve iyice eskimiş görünüyordu (ilk tepkim: Halı *büyüyor*). Rosa temizlik yapıyor, elektrikli süpürgeyi tek bir noktaya odaklıyordu. İhtiyatla yanına gidince küllü ayak izlerini gördüm ve "Bunları neden *dün* temizlememiş ki?" diye düşündüm. Rosa başını kaldırıp bakınca elektrikli süpürgeyi kapattı ve bir şey dememi bekledi, ama ben mobilyaların hâlâ eski yerlerine konmamış olduklarını fark etmekle meşguldüm ve akşamdan kalmalığımla şaşkınlığım (çünkü oda bana kaçınılmaz bir şekilde tanıdık gelmekteydi şimdi), herhangi bir şey söylememi gereksiz kılıyordu.

Nihayet Rosa halıyı gösterdi. "Sanırım partide olmuş, Bay Ellis."

Halıya gömülü küllü ayak izlerine baktım. "Halının rengi nasıl partide değişmiş olabilir ki?"

"Duyduğuma göre çok kişi gelmiş." Duraksadı. "Belki içkileri dökülmüştür?"

Yavaş yavaş dönerek ona baktım. "Onlara ne içirdik sanıyorsun? Yeşil boya mı?"

Rosa haddi bildirilmiş bir halde bana bakıyordu. Sanki on yıllık bir sessizlik oldu. Sesimin sertliğini rahat bir el hareketiyle telafi etmeye çalıştım. Hiç düşünmeden Slurpee fincanı dudaklarıma götürdüm ve aynı rahatlıkla kendimi durdurdum.

Rosa sadece "Bayan Dennis... dışarıda," dedikten sonra gözlerini kaçırdı ve elektrikli süpürgeyi tekrar açtı, ben mut-

fağa giderken.

Masada sabah gazeteleri vardı ve bir manşette bu kez Maer Cohen adlı bir çocuğun ortadan kaybolduğu yazılıydı. Fotoğrafına çabucak göz atınca (on iki yaşındaydı, Yahudi olduğu az çok belliydi), oturduğumuz eyaletler arası yoldan arabayla sadece on beş dakikalık mesafedeki Midland'de kaybolmuş olduğunu fark ettim. Tepkim gazeteyi çevirmek oldu. "Bugün olmaz, bugün böyle şeyler istemiyorum," dedim yüksek sesle, lavaboya giderek Slurpee fincanı boşaltıp yıkarken. Tezgaha yaslanınca, kiraz tahtası panellerin ardına gizlenmiş sessiz Miele bulaşık makinesinin titreşimlerini hissettim ellerimde. Titreşimler rahatlatıcıydı, ama evin yan tarafından ilerleyip arka bahçeye geçen yaprak temizleyicinin gürültüsü kısa sürede başımı kaldırıp cam duvarın ardına bakmama yol açtı.

Sonra mezartaşını hatırladım.

Boynumu uzatarak araziyi taradım ihtiyatla.

Artık orada olmadığını kabullenmeden önce bir an tereddüt ettim.

Dün gecenin derin karanlığını hatırladım.

Ama dışarıdaki havuza çıktığımda gün aydınlık ve güzeldi, hâlâ mevsime uymayacak kadar sıcaktı ve bu aydınlıkta her şey çok daha az tehditkar görünüyordu, sanki dün gece gördüklerim (ve hissettiğim korku) hiç olmamışçasına. Victor karşımda uzanıyordu, yaprak toplayıcının gürültüsünden rahatsız olmadan; mutfak kapısını açtığımda kuyruğunu hevesle yere vurmaya başladı, ama gelenin kim olduğunu anlayınca kuyruğu havada kalakaldı ve ardından yavaşça inerek arka bacaklarının arasına kıvrıldı. Köpek ıslak burun deliklerini kabartarak derin derin iç geçirdi. Kot pantolonumun ceplerini karıştırarak bulduğum bir Xanax'ı yutunca kendimi bir an ferahlamış hissettim, ama sonra havuzcunun (evet, ke-

sinlikle Cumartesiydi) jakuziden ölü kargaya benzer bir şey çıkardığını gördüm. (Pazar gecesi Allen'larda, Larson'ların evinin önündeki büyük bir çam ağacına bir başka karganın çivilenmiş olduğunu ve yine bir karganın "ortasından kırılarak" Moore'ların posta kutusuna tıkıştırıldığını öğrenecektim; Nicholas Moore'un Grand Cherokee'sinin bagajında da parçalanmış –'Mark Huntington'ın tabiriyle "çiğnenmiş"– bir karga ve O'Connors'ların ön bahçesindeki iki meşenin arasındaki dev bir örümcek ağında asılı bir başka karga bulunmuştu.) Jakuziye yaklaşırken bu kargayı daha önce gördüklerimden farklı kılan şeyin anormal bir şekilde uzun ve sivri gagası olduğunu fark ettim. Havuzcuyla yan yana durup dilimiz tutulmuş bir halde kuşu inceledik, ta ki adam "Kediniz var mı?" diye sorana dek. Havada duman kokusu vardı ve güneş hâlâ gökyüzünde yükseliyordu. Sarah'nın havuz kenarında bırakmış olduğu Terby, sabah ışığında kara ve ölü bir şeye benziyordu.

Araziye tekrar baktım, mezartaşının gittiğine emin olmak için.

O boş araziye ve koruluğun hemen önündeki hafif yükseltiye bakarken Jayne'in oraya "çayır" dediğini anımsadım, ki bu tanım bana fazla masumca geliyordu şimdi. Yaprak temizleyicinin sesi iyice yaklaşınca bahçıvana (şimdiye kadar hiç konuşmadığım beyaz delikanlıya) doğru yürüdüm. Makineyi kapatarak yanıma geldi, parlak güneşin altında gözlerini kısarak. Bahçıvana ona göstermek istediğim bir şey olduğunu söyleyerek araziyi gösterdim. Birlikte yürürken ona son zamanlarda gördüğü ya da duyduğu tuhaf bir şeyler olup olmadığını sordum. Yanıtını beklerken kararlı adımlar attığımı fark ettim; ayaklarımız kuru yaprakları eziyordu.

"Tuhaf mı?" diye sordu. "Şey, Bayan Dennis bitkileriyle çi-

çeklerini yiyen bir şeyden şikayetçiydi. Paramparça edilmiş birkaç fare ve bir iki sincap buldum. O kadar." Bahçıvan omuz silkti. Ses tonu bütün bunların olağan olduğunu belirtiyordu.

"Köpeğimiz yapmıştır herhalde," diye kestirip attım. "Havuzun yanındaki o yaratık. Zalim, fesat bir tarafı vardır."

Bahçıvan buna ne diyeceğini bilemedi. Bir an gülümsedi, ama şaka yapmadığımı anlayınca gülümsemesi silindi.

"Şey, köpekler genellikle Bayan Dennis'inki gibi çiçekleri yemez."

Artık bahçenin kenarına gelmiştik.

"O köpeği bilmezsin," dedim. "Yapabilecekleri konusunda hiçbir fikrin yok."

"Öyle... mi?" diye mırıldandı bahçıvan.

"Dün gece arazide tuhaf bir şey buldum."

Alçak bir beton duvarın üstünden geçerek dün gece mezartaşının ve birilerinin açtığı çukurun (en iyimser senaryomdu) bulunduğu yere gittik. Kaymama yol açan geniş, siyah, ıslak bölümü gösterdim, ki şimdi mezartaşının önceden durduğu yerden bahçemize doğru uzanıyor ve duvarın dibinde birden kesiliyordu. Bahçıvan yaprak toplayıcıyı bırakıp kepini çıkararak alnındaki teri sildi. O siyah iz sabah ortası güneşinin altında parlıyordu... kenarları beyaz bir kabukla kaplıydı ama izin hepsi tamamen kurumamıştı.

"Bu da nesi?" diye sordu, yüzünde genellikle cesetler karşısında sergilenen bir ifadeyle.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum."

"Şey, çamura benziyor."

"Bu çamur değil. Sümüksü bir şey."

"Ne?"

"Sümüksü. *Sümüksü* bir şey." Bu sözcüğü üç defa söylediğimi fark ettim.

Bahçıvan hafifçe yüzünü ekşitti. Diz çökerek mırıldandığı birkaç kelimeyi duyamadım. Tekrar havuzcuya bakınca, kargayı beyaz bir plastik kovaya atmakta olduğunu gördüm. Ilık bir rüzgar havuz suyunu titreştiriyordu ve gökyüzünde yükseklerde hızla ilerleyen beyaz bulutlar güneşi örterek bulunduğumuz yeri karartıyorlardı. Bu arazi bir mezarlık, dedim kendime ansızın. Altımızdaki toprak ölülerle dolu ve bir tanesi kaçtı. Bu izin sebebi o. Evimize doğru sürünen oydu. Mahallede bir yerlerde oynayan çocukların sesleri –*canlılık* ifadesi olan şaşkınlık ve hayal kırıklığı çığlıkları– beni bir anlığına rahatlattı; Xanax kan dolaşımımı öyle artırmıştı ki göğsüm acımadan soluk alıp verebiliyorum.

"Dün gece buna basıp düştüm," dedim sonunda ve kendime engel olamadan ekledim: "Sebebi ne olabilir?"

"*Sebebi* mi?" diye sordu bahçıvan. "Şey, bir tür *sümüksü* iz olduğu doğru." Duraksadı. "Bence bir salyangoz sürüsü bırakmış olabilir, ama... cidden bu kadar büyük bir izi... salyangozların bırakabileceğini sanmıyorum." Yine duraksadı. "Hem bu civarda salyangoz problemimiz hiç olmadı."

Başımı eğip bahçıvana baktım. "Salyangozların bırakamayacağı kadar büyük bir iz ha?" İç geçirdim. "Bu cidden açıklayıcı oldu. Cidden cesaret verici."

Bahçıvan ayağa kalktı, şaşkın bakışlarını izden ayırmadan. "Bir de *tuhaf* bir kokusu var..."

"Bunu temizleyemez misin?" diyerek sözünü kestim.

"Bu cidden çok tuhaf..." diye mırıldandı; *ama sen de öylesin* diyordu yüz ifadesi. "Belki de canınızı sıkan o köpeğin işidir." Salakça omuz silkti; espri yapmaya çalışmıştı.

"Olabilir," dedim. "Ondan her şey beklenir. Hiç şaşmam."

İkimiz de dönerek, konuştuklarımızdan habersiz bir halde masumca uzanmakta olan Victor'a baktık. Başını yavaşça kal-

dırdı ve bir an duraksadıktan sonra bize doğru esnedi. Sonra tekrar esneyecekmiş gibi oldu, ama bunun yerine başını tembelce öne, yere uzattı ve dili dışarı çıktı.

"O... şey, bipolardır," dedim bahçıvana.

"Evet, bir sorunu olduğu belli... sanki," diye mırıldandı bahçıvan.

Bir şey demedim.

"Bu izi hortumla temizlerim... geri gelmeyeceğini umalım."

(*Ama gelecek,* diye mırıldandığını işittim koruluğun.)

Konuşmamız böylece son buldu. Daha fazla konuşmak anlamsız olduğundan bahçıvanın yanından ayrıldım ve eve dönerken Allen'ların evine bakan cepheden gelen insan seslerini işittim. O tarafa yöneldim.

Köşeyi dönünce Jayne'le müteahhitimiz Ömer'in (son zamanlarda antreye bir çatı penceresi eklenmesi konusunda uzun tartışmalar yaşanmıştı) aynı pozisyonda durduklarını gördüm: Eller bellerde ve yüzler ikinci kata çevrilmiş halde. Jayne beni fark edince gülümsedi; bunu bir davet addederek yanlarına gittim. Yürürken ben de yukarı baktım. Ana yatak odasının büyük pencerelerinin etrafında ve altındaki medya odasının sürgülü kapılarının yukarısında evin beyaz boyası dökülmüş ve alttaki pembe stüko meydana çıkmıştı. Elinde bir Starsbucks buzlu kahve ve alnında bir Persols gözlükle durmakta olan Ömer hayretler içinde gibiydi. İlk bakışta evin boyası rastgele yerlerden dökülmüş gibi görünüyordu, sanki birileri duvarı alelacele ve kıvrımlarla körlemesine kazımışçasına (Robby'nin gece yarısı duyduğu gürültü bu olabilir miydi?); ama o yuvarlak izler baktıkça bilinçli kazınmış ve anlamlı gibi geliyorlardı, bir mesaj, bir şifre içerircesine. Duvar bize (bana) bir şey diyordu. Bu duvarı tanırım, dedim kendime. Daha önce görmüştüm. Okunmayı bekleyen bir sayfay-

dı. Ayaklarımızın dibinde un yığınlarını andıran incecik boya parçaları vardı.

"Bu mümkün değil," dedi Ömer.

"Çocuklar yapmış olabilir mi? Cadılar Bayramı şakası diye?" diye sordum. "Parti gecesi olmuş olabilir mi?" Duraksadım ve sonra Jayne'in gözüne girmek için ekledim: "Bence Jay'in işidir."

"Hayır," dedi Jayne. "Bu yaz başından beri oluyor ve giderek artıyor."

Ömer evin yan duvarına dokundu (ürperdim) ve ardından avuçlarını haki pantolonuna sildi. "Şey... pençe izine benziyor." dedi.

"Bu bir çeşit alet mi?" diye sordum. "Pençe izi nedir?"

"Hayır... yani bir şey tırmalamış gibi demek istiyorum." Sonra Ömer sustu. "Ama bir insan –ya da her ne ise– oraya nasıl çıkmış bilemiyorum."

"Şey, burada daha önce kimler kalıyordu?" diye sordum. "Belki kendiliğinden dökülüyordur." Sonra onlara Ağustos sonuyla Eylül başındaki sağanakları hatırlattım.

Jayne'le Ömer bana dik dik baktılar.

"Ne var? Yani, bu niye tekrar boyanmış ki?" diye sordum omuz silkerek. "Rengi... güzelmiş."

"Bret, bu ev yeni." Jayne iç geçirdi. "Bu ilk boyası."

"Evet, ilk boyası bu," dedi Ömer.

"Şey, belki de boya oksitlenmiştir, bilirsiniz ya, eee, altındaki parlatıcı yüzünden?"

Ömer kaşlarını çatarak benden çabucak sıkıldı ve bir cep telefonu çıkardı.

Jayne duvara bir kez daha baktıktan sonra bana döndü. Bu sabah fazla neşeli gibiydi ve yüzüme tekrar bakınca gülümsedi. At kuyruğu yaptığı saçını okşamak için elimi uzatınca gü-

lümseyişi daha da genişledi.

"Neden gülümsediğini bilmiyorum bebeğim. Jakuzimizde ölü bir karga var."

"Dün gece sen çıktıktan sonra olmuştur herhalde."

"Dün gece jakuziye girmedim ki bebeğim."

"Eee, parmaklıkta ıslak bir mayo asılıydı?"

"Evet, gördüm ama benim değil," dedim. "Belki Jay uğramıştır."

Jayne'in alnı kırıştı. "Senin olmadığına emin misin?"

"Evet, eminim. Ha, bu arada... bu sabah dekorasyon şirketinden birileri uğradı mı?"

"Evet, bir mezartaşı unutmuşlar." Bir an duraksadı. "Ayrıca bir iskeletle birkaç yarasa."

"Böyle şeyler de hep Cumartesileri olur, değil mi?" diye sırıttıktan sonra neşeli havayı yitirmemeye çalışarak olabildiğince fütursuz bir edayla sordum: "Birilerinin o mezartaşına babamın adını yazdığını biliyor muydun?"

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Jayne.

"Dün gece geldiğimde gördü... baksana, yorulup da 'hile mi kıyak mı' faslını kaçırdım diye bana kızmadın... değil mi?"

İç geçirdi. "Bak, ayın birindeyiz. Olmuş her şeyi unutup baştan başlamaya çalışalım, tamam mı? Ne dersin? Baştan başlayalım. Yeni başlangıçlar."

Akşamdan kalmalığım kayboluverdi. Korkum geçti. Her şey yoluna girebilir, diye düşündüm.

"Kendini toplamalarına bayılıyorum," dedim.

"Evet, çabuk kızarım, daha da çabuk affederim."

"Bu yönüne bayılıyorum ve hayranım."

Geri çekildi. "Neye... bu kadar yumuşak başlı oluşuma mı?"

Arkasında Ömer elinde cep telefonuyla dolanıp duvarı gös-

teriyordu, ki ben de ister istemez başımı kaldırıp baktım.. Oraya *nasıl* çıkılabilir ki? diye merak ettim. *Ya uçuyorduysa?* diye bir karşılık geldi.

"Mezartaşı hakkında ne diyordun?" diye soruyordu Jayne. "Bret?"

Dikkatimi güçlükle duvardan çekip alarak tekrar Jayne'de odakladım. "Evet, dün gece eve döndüğümde partiden kalma olduğunu fark ederek bakmaya gittim ve eğilip bakınca birilerinin üstüne babamın adını yazmış olduklarını gördüm... ayrıca doğum ve, şey, ölüm tarihini de biliyorlardı."

Jayne'in yüzü ciddileşti. "Bu sabah üstünde öyle bir şey yoktu."

"Nereden biliyorsun?"

"Adamlar götürürlerken baktım." Duraksadı. "Üstünde hiçbir şey yoktu."

"Sence... dün gece yağmur yağmış olabilir mi?" Başımı yana eğdim.

"Sence... dün gece içkiyi fazla kaçırmış olabilir misin?" O da başını yana eğdi, beni taklit ederek.

"İçtiğim filan yok Jayne..." Kendimi durdurdum.

Birbirimizi uzun süre inceledik. O kazandı. Rahatladım. Kabullendim.

"Tamam," dedim. "Yeni başlangıçlar."

Ellerimi omuzlarına koymam bana acı acı gülümsemesine yol açtı.

"Hey... bugün neler oluyor?" diye sordum. "Çocuklar nerede?"

"Sarah üst katta ödev yapıyor, Robby de futbol antremanına gitti ve dönünce onları alışveriş merkezindeki sinemaya götüreceksin," dedi Jayne "teatral" sesiyle.

"Sen de bizimle geleceksin tabii."

"Ne yazık ki bütün günü antrenörümle geçireceğim, onun şehir merkezindeki küçük ve hoş spor salonunda, çekim tekrarlarına hazırlanmak için. Yani maalesef tek başına olacaksın." Duraksadı. "Becerebilir misin?"

"Ah, evet," dedim. "Gece yarısı bir gökdelenin tepesinden fırlatılmayı öğrenmen gerekiyor. Unutmuşum."

Sertçe yutkundum. Hafifçe ürperdikten sonra Cumartesimin gerçekliğini kabullendim. Ömer'in dibinde dolanıp durduğu ev duvarına baktım elimde olmadan; boya alabalık rengiydi ve beni etkiliyor, geçmişte bir yerlere götürüyordu. Jayne tekrar konuştu.

"Hı hı, tamam, alışveriş merkezi," diye mırıldandım iç rahatlatıcı bir şekilde.

"Sana bir şey soracağım, ama sakın kızma." Artık gülümsemiyordu.

"Tatlım, zaten hep kızgınım, bu yüzden beni kızdırman imkansız."

"Bugün içtin mi?"

Derin bir soluk aldım. Bu güvensizliği fark etmek korkunçtu. Öyle saf ve kaygılı bir soruydu ki alınmam imkansızdı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Daha yeni kalktım."

"Yemin eder misin?" diye sordu.

Gözlerim yaşarmaya başladı. Kendimi berbat hissediyordum. Ona sarıldım. Buna izin verdikten sonra usulca geri çekildi.

"Yemin ederim."

"Çünkü çocukları arabayla alışveriş merkesine götüreceksin ve..." Ne demek istediği belliydi, cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Tepkimi görünce şakacıktan soruyormuş gibi yaparak "İçim rahat olabilir mi?" dedi.

Ben de şaka yapmaya karar verdim. "Bu sınavı geçmek çok

kolay." Soluk verdikten sonra onu öptüm. Vücudu yumuşak ve minicikti.

Geri çekildiğimde yine gülümsüyordu, ama hâlâ kaygılı gibiydi (onu hiç kaygısız görecek miydim?), "Peki başka bir şey aldın mı?" diye sorarken.

"Bak tatlım, kafam iyiyken *tek başıma* bile araba kullanmam, hele çocuklarımız varken asla," dedim.

Yüzü yumuşadı ve bu sabah ilk kez cidden gülümsedi, kendini zorlamadan, numara yapmadan. Anlık, provasız bir gülümseyişti.

Bunu görünce "Ne oldu? Ne var?" diye sordum.

"Bir şey dedin de."

"Ne dedim?"

"'Çocuklarımız' dedin."

10. alışveriş merkezi

Gazeteleri tarayıp on altı sinema salonlu Fortinbras Alışveriş Merkezi'nde neler oynadığına bakarak, Sarah'nın kafasını karıştırmayacak ve Robby'nin sinirini bozmayacak bir film seçmiştim (genç ve yakışıklı bir uzaylının otoriteye başkaldırması ve sonunda ıslah olması üstüne bir film) ve Robby'nin Jayne tarafından tatlı dille kandırılmadıkça dünyada gelmeyeceğini tahmin ettiğimden (o sahneyi hayal etmek bile istemiyordum... Jayne'in ricalarını ve Robby'nin sinsice yalvarışlarını), dövüşmeden pes etmeyeceğine karar vermiştim, bu yüzden onun (yıkanıp üstünü değiştirdikten sonra) ayaklarını sürüye sürüye ön kapıdan çıkıp başı eğik bir halde Range Rover'a doğru yürüyüşündeki sakinliğe şaşırdım... ki orada Sarah ön koltukta oturmuş bir Backstreet Boys CD'si çalmaya çalışmaktaydı (sonunda ona yardım edip CD'yi diskçalara taktım), bense ön camdan dışarı bakarak romanımı düşünmekteydim. Robby arka koltuğa geçince futbol antremanının nasıl geçtiğini sordum, ama kucağındaki Discman'in kulaklığını çözmekle uğraştığından beni duymadı. Bu yüzden tekrar sordum ve aldığım tek karşılık şu oldu: "Futbol antremanı işte Bret. Ne demek nasıl geçti?" Cumartesi günümü böyle harcamak istemiyordum –*Ergen Vajinası* beni bekliyordu–, ama Jayne'e bu gezintiyi borç-

luydum (zaten Cumartesiler artık bana ait değildi). Temmuz'da eve taşınışımdan beri giderek artan suçluluk duygusu iyice belirginleşmeye başlamıştı ve temeli şuydu: Robby'nin acılarının sorumlusu bendim, oysa Jayne onunla beni yakınlaştırmaya çabalıyordu. Yalvaran o oluyordu ve bu Jayne'le neden birlikte olduğumu tekrar anımsattı bana.

"Kemerlerinizi taktınız mı?" diye sordum neşeyle, yola çıkarken.

"Annem ön koltukta oturmama izin vermiyor," dedi Sarah. Üstünde Peter Pan yakalı bir Liberty baskılı tişört, *boot cut* pantolon ve saf angora bir panço vardı. ("Altı yaşındaki bütün çocuklar Cher gibi mi giyiniyor?" diye sormuştum Marta'ya, Sarah'yı ofisime getirdiğinde. Marta omuz silkip "Bence hoş görünüyor," demekle yetinmişti.) Sarah'nın elinde içi Cadılar Bayramı şekerlemeleriyle dolu minik bir Hello Kitty el çantası vardı. Küçük bir teneke kutudan çıkardığı Skittle'ları ağzına atmaya ve ilaç yutarcasına kafasını geriye atıp bacaklarıyla o oğlan grubunun şarkısına tempo tutmaya başladı.

"Neden şekerleri öyle yiyorsun tatlım?"

"Çünkü annem banyoda öyle yapıyor."

"Robby, kardeşinden şu şekerleri alır mısın?"

"O benim gerçek kardeşim değil," denildi arka koltuktan.

"Olsun, ben de gerçek babası değilim," dedim. "Ama bunun senden rica ettiğim şeyle ilgisi yok."

Dikiz aynasına baktım. Robby turuncu çerçeveli gözlüğünün ardından ateş saçan gözlerle, tek kaşını kaldırmış bana bakarken eminim ki Jayne'in zorla giydirdiği hakim yaka merinos kazağın boynunu çekiştiriyordu.

"Gördüğüm kadarıyla bugün pek soğuk ve içine kapanıksın," dedim.

"Harçlığıma zam istiyorum," diye karşılık verdi.

"Biraz daha sıcakkanlı olsan istediğini yapmak hiç zor olmazdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Harçlığınla annen ilgilenmiyor mu?"

Derin derin iç geçirdi.

"Annem ön koltukta oturmama izin vermiyor," dedi Sarah yine.

"Baban bunda bir terslik görmüyor. Hem gayet rahat görünüyorsun. Bu arada şu Skittleları öyle yemeyi keser misin?"

O sırada Voltemand Sokağı'ndaki üç katlı ve koloni dönemi tarzı taklidi iğrenç bir binanın önünden geçerken Sarah doğrulup evi göstererek "Ashleigh'in doğum günü buradaydı!" diye haykırdı.

Eylül'deki o partiden bahsedilmesi bir an paniğe kapılmama yol açınca direksiyonu sımsıkı kavradım.

Sarah'yı Ashleigh Wagner'ın partisine Jayne'e kıyak olsun diye götürmüştüm ve partide on beş metrelik bir stegosaurus balonu, gezgin bir hayvan gösterisi, girişi çevreleyen ve Beanie Babies'ten oluşma bir kemer ve arka bahçeye durmadan köpük fışkırtan bir makine vardı. Doğum gününden iki hafta önce bir "prova" parti düzenlenmişti, hangi çocukların "uyum sağlayıp" hangilerinin sağlayamayacağı, kimin sorun çıkarıp kimin uslu duracağı, kimin en kötü öğrenme bozukluğuna sahip olduğu ve kimin Mozart'ı duyduğu, kimin yüz boyamaya en iyi tepkiyi verdiği ve kimin en çarpıcı ÖRN'ye (özel rahatlatma nesnesi) sahip olduğu anlaşılsın diye; her nasılsa Sarah sınavı geçmişti (gerçi Jayne Dennis'in kızı olduğu için davet edildiğinden şüphelenmiştim). Wagner'lar ortalıkta gezinen ebeveynlere sütsüz imal edilmiş sıcak çikolata ikram etmişlerdi (o gün kesinti yapılan diğer şeyler: buğday, gluten, süt mamulleri, mısır şurubu) ve bana da bir fincan

verdiklerinde kalıp gevezelik etmiştim. Babalık yapıyordum ve hiçbir şeyin bunu asla değiştiremeyeceğine yemin ettiğim bir dönemdeydim (ayrıca Klonopin kullanmak sabır veriyordu) ve gördüklerimden dehşete düşsem de normal göründüğümü umuyordum. Her şey zararsız görünürken –sıradan bir abartılı zengin partisiydi işte– birden bütün çocukların ilaç kullandıklarını (Zoloft, Luvox, Celexa, Paxil), bu yüzden de uyuşuk hareket edip cansız, monoton seslerle konuştuklarını fark etmiştim. Bazıları kanatana kadar tırnaklarını kemiriyorlardı ve "her ihtimale karşı" bir çocuk doktoru hazır bekletiliyordu. Bir IBM yöneticisinin altı yaşındaki kızı kolsuz bir tişört ve yüksek tabanlı ayakkabılar giymişti. Birisi elime evcil bir kobay tutuşturdu, ben çocukların birbirleriyle iletişim kurmalarını izlerken... bir paraşüt yüzünden kıskançlık krizine girdiler, bayrak yarışı yaptılar, bir futbol topunu tekmeleyerek parlak bir diskin içinden geçirdiler, birbirlerini orta karar azarladılar, çok az kustular, Sarah bir karidesin kuyruğunu çiğnedi (*"Une crevette!"* diye cırladı; evet, Wagner'lar haşlanmış karides ikram ediyorlardı)... ben de kobayı kucağımda taşıdım, ta ki onun ellerimde kıvrandığını fark eden bir garson alıp götürene dek. İşte tam o sırada olan oldu: Elsinore Sokağı'ndan ve Midland İlçesi'nden kaçıp gitme arzusuna öyle yoğun kapıldım ki, canım felaket kokain çekti, Wagner'lardan içki istememek için iradem sonuna kadar zorladım ve bu yüzden, Sarah'yı uygun saatte gelip alacağıma söz vererek oradan ayrıldım. O iki saat boyunca az kalsın arabaya atlayıp Manhattan'a geri dönecektim, ama sonra o gözüdönmüşçe planı üstünde tekrar düşünülmüş bir fikre dönüştürecek kadar sakinleştim ve gidip Sarah'yı aldığımda elinde, içinde bir Raffi CD'si bulunan ve yiyecek hiçbir şey bulunmayan bir poşet taşıyordu ve bana en az sevdiği üç söz-

cüğü öğrendiğini söyledikten sonra "Dedem benimle konuştu," dedi.

Dönüp ona baktığımda bir karidesi çiğniyordu masumca. "Kim konuştu dedin tatlım?"

"Dedem."

"Deden Dennis mi?" diye sordum.

"Hayır. Diğer dedem."

Mark Strauss'un (Sarah'nın babasının) Jayne'le tanışmadan önce ebeveynini kaybettiğini biliyordum ve o zaman kaygılanmaya başladım. "Diğer deden de kim?" diye sordum dikkatle.

"Partide yanıma gelip dedem olduğunu söyledi."

"Ama tatlım, deden öldü," dedim avutucu bir sesle.

"Ama dedem ölmedi babacığım," dedi neşeyle, koltuğu tekmeleyerek.

O günü hatırlarken arabanın içi sessizdi –Backstreet Boys dışında– ve eyaletler arası otoyolda araba sürerken unutmaya çabaladım.

"Babacığım, neden çalışmıyorsun?" diye sordu Sarah. Her Skittle yutuşundan sonra hazla ağzını şapırdatıyordu.

"Ama çalışıyorum tatlım."

"Neden işe gitmiyorsun?"

"Çünkü evde çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben ev babasıyım," diye karşılık verdim sakince. "Hey, neredeyiz biz ha? Kokteyl partisinde filan mı?"

"Niye ki?"

"Lütfen bunu şimdi yapma, tamam mı tatlım?"

"Neden evde kalıyorsun?"

"Şey, üniversitede de çalışıyorum."

"Babacığım?"

"Efendim tatlım?"
"Üniversite nedir?"
"Son derece yeteneksiz tembellere nesir yazmayı öğretmek için gittiğim bir yer."
"Ne zamanlar gidiyorsun?"
"Çarşambaları."
"Bu iş sayılır mı peki?"
"İş insanların canını sıkar tatlım. Çalışmak hiç hoşlanmayacağın bir şey. Hattâ çalışmaktan olabildiğince kaçınmalısın."
"Ama sen çalışmıyorsun ve yine de canın sıkkın."
Bunu söyleyen Robby idi. Dikiz aynasından ona gergin bir bakış fırlattım. Çenesini eline dayamış, pencereden dışarı bakıyordu.
"Canımın sıkkın olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.
Bir şey demedi. Robby'nin bu soruyu yanıtlayabilecek kapasitede olmadığını fark ettim. Şunu da fark ettim: O meseleye hiç girmeyelim.
"Bence gayet mutlu biriyim ben," dedim.
Uzun, korkunç bir sessizlik.
"Çok şanslıyım," diye ekledim.
Sarah bunu düşündü. "Neden şanslısın babacığım?"
"Şey, sizler de çok şanslısınız. Hayatlarınız bu kadar güzel olduğu için şanslısınız. Hattâ babanızdan bile şanslısınız."
"Neden babacığım?"
"Şey, babanızın hayatı zor. Babanız biraz dinlenmek istiyor. Babanız biraz şekerleme yapmak istiyor. Babanız oyun parkına gitmek istiyor."
Robby'nin elleriyle kulaklarını kapadığını dikiz aynasından görebiliyordum.
O sezonluk kapanmış olan su kaydırağının yanından ge-

çerken Sarah birdenbire "Kaydıraktan kaymak istiyorum!" diye haykırdı.

"Neden?" Soru sorma sırası bendeydi.

"Çünkü kaymak istiyorum!"

"Neden?"

"Çünkü çok eğlenceli," dedi neşesi biraz sönerek; soru sorulan taraf olmak kafasını karıştırmıştı.

"Neden?"

"Çünkü... seviyorum?"

"Neden sevi..."

"Neden neden diye sormayı keser misin?" dedi Robby yalvarırcasına.

Dikiz aynasından Robby'ye baktım hemen; perişan görünüyordu.

Gözlerimi Backstreet Boys CD'sinin döndüğü yere çevirdim. "Siz çocuklar bu iğrenç şeyde ne buluyorsunuz anlamıyorum," diye mırıldandım. "Size CD'ler alayım. Doğru dürüst bir şeyler dinleteyim. Springsteen, Elvis Costello, The Clash..."

"Elvis Costello kim ya?"

Robby'nin Elvis Costello hakkındaki lafı, dur işareti, Aimee'nin arabasını görmem, arabasında bir *erkek* bulunduğunu fark etmem... bütün bunlar birkaç saniyede oldu, neredeyse aynı anda.

Arabaya hemen U dönüşü yaptırıp peşlerine düştüm.

Backstreet Boys şarkısına sadece dudaklarını oynatarak eşlik eden Sarah birden koltuğunda döndü. "Babacığım, nereye gidiyoruz?"

"Alışveriş merkesine gidiyoruz tatlım."

"Ama alışveriş merkezine giden yol bu değil ki."

"Sen kafanı yorma da, oturup babanın sürücülük yeteneği-

nin tadını çıkar."

"Ama babacığım, nereye gidiyoruz?"

"Bir şeyi merak ettim o kadar tatlım."

Aimee arabayı sürüyordu. Gülüyordu. Tam arkalarındaydım ve gülüyordu. Sonra elini uzatıp adamın yanağına dokundu.

Bir sonraki ışıklarda (üç sokak boyunca onun kahkahasından başka bir şey duymamış ve beyaz bir BMW'nin arkasından başka bir şey görmemiştim) adamı öptü.

Arabayı yanlarına çekip durmak istedim. Adamın –rakibimin– kim olduğunu görmek istedim.

Ama bulvar kalabalıktı ve her iki şeritte de yanına yaklaşamadım. Cep telefonuma uzanıp onun numarasını çevirirken çocuklar bana bir şey diyor muydu hatırlamıyorum (onları tamamen silmiştim... hem bunu zaten alışveriş merkezinde yapacaktım, çocuklar filmi izlerken) ve Aimee Light'ı ararken hep hissettiğim suçluluk duygusuna kapıldım –bu panikli, kıskanç halimde bile– çünkü bu numarayı ezberlememe karşın içinde oturduğum evin numarasını aklımda tutmakta zorlanıyordum.

Aimee'yle o herifin (profilini bir an gördüm, ama doğru dürüst değil) gösterge paneline aynı anda bakmalarını çok dikkatli izledim.

Bekledim. Aimee cep telefonunu alıp arayan numaraya baktı.

Sonra telefonu aldığı yere bıraktı.

Sesi: "Ben Aimee, lütfen mesaj bırakın, teşekkürler."

Telefonu kapadım. Terliyordum. Havalandırmayı açtım.

"Açmadı," dedim yüksek sesle.

"Kim babacığım?" diye sordu Sarah. "Kim açmadı?"

Yeşil ışık yandı. BMW uzaklaştı. Uzaklaşırken içindeki

adam dönüp Range Rover'a baktı, ama güneş arka camdan yansıdığından yüz hatlarını seçemedim. Onları takip edemeyecek kadar kötü durumdaydım. Hem çocuklar Jayne'e ne derlerdi? *Anne, babacığım bir kadını takip etti ve onu aradı, kadın da telefonu açmadı.* Israrla çalınan bir korna tekrar harekete geçme vaktimin geldiğini anımsattı. Tekrar U dönüşü yapıp arabayı alışveriş merkezine doğru sürdüm ve oranın etrafını kilometrelerce turlayan asfaltta gittim, ta ki Robby eğilip "Şurada boş yer var Bret. Park etsene artık," diyene kadar.

Dosdoğru sinemaya gittik. Kafam Aimee'nin yanındaki adamla meşgul olduğundan gevşeyemiyordum. Tez danışmanı Alvin Mendolsohn olabilir miydi? Hayır, bu herif daha genç biriydi, Aimee'nin yaşlarında, belki de öğrenciydi. Profilini ve suratının anlık görüntüsünü hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. *Bazıları Ona Asi Der* filminin biletlerini aldım ve öyle dalgındım ki çocuklar şeker, patlamış mısır ve kola istediklerinde hepsini aldım dalgınlıkla, oysa Jayne almamamı söylemişti. Dev sinema salonunda istedikleri yere oturmalarına göz yumdum; salon bir Cumartesi matinesine göre tuhaf bir şekilde boş olduğundan, pek sevilmeyen bir film seçtiğimi sanarak kaygılandım ama Robby –bir film manyağı olarak– şikayet etmedi. Gerçi Jayne'in onu buraya getirmek için yaptığı onca pazarlığı hatırlayınca, Robby'nin *Yahudi Soykırımı* filmini bile sonuna kadar izleyebileceğini fark ettim. Robby ile aramda oturan Sarah gazozunu fazla hızlı içiyordu ve onu bu konuda uyardığımda Robby gözlerini devirerek iç geçirirken bir naneli şeker kutusunu açtı ve kısa süre sonra ikisi de tüm dikkatlerini beyaz perdedeki hareketli filme verdiler. Yirmi dakika kadar sonra artık dayanamayacak hale geldim ve eğilip Robby'ye kardeşine göz kulak olmasını, telefon etmeye gitmem gerektiğini söyledim ve du-

raksadım, çünkü en son kaybolan çocuğun ismi gelmişti aklıma: Maer Cohen. Robby bana bakmadan başıyla ciddiyetle onaylayınca kimsenin onu bir yere götüremeyeceğini anladım (*kendi rızasıyla gitmezse tabii*, diye bir düşünce geldi durup dururken). Sinemanın lobisinde yürürken Aimee'nin numarasını tekrar çevirdim ve bu kez mesaj bıraktım: "Selam Aimee, ben Bret. Şey. Seni kırk dakika kadar önce gördüm, Whole Foods'tan çıkıyordun ve epey... eee... eğleniyor gibiydin." Cılız bir kahkaha attım. "Şey, bu kadar. Beni cebimden ara." Telefonu kapadım. Salona geri döndüğümde beyaz perde bulanıktı. Boşuna uğraşıyordum. Odaklanabildiğim tek şey, o arabada Aimee Light'ın yanında olduğum düşüncesiydi. Yanında oturan adamın ben olduğumu düşünüyordum. Dikkatimi verdiğimde: Uzayda duran siyah hoverkraft donanmaları gördüm.

Filmden sonra birtakım şeyler yaptım rüyada gibi: Yemek bölümünde soğuk yoğurt yedim, oyun bölümünde lazer tabancasıyla oynadım ve Sarah, Abercrombie & Fitch'e gitmek istedi, ki orada cep telefonumu sımsıkı tutarak ve irade gücümle çaldırmaya çalışarak bir kataloğu karıştırdım, çocuklar da kıyafet denediler, ta ki Robby, Mail Boxes Etc.'ye uğramak istediğini söyleyene dek. Sebebini sorduğumu hatırlıyorum ama verdiği cevabı hatırlamıyorum (büyük bir hata yaptığımı sonradan anlayacaktım). Sarah'yla ben onun peşinden alışveriş merkezinin diğer tarafına gittik. Sarah adımlarını sayıyor ve bana odası için bir sürü neon lamba ve boncuklardan oluşma bir perde istediğini söylüyordu. Mail Boxes Etc.'nin önünde Robby burnu havada birkaç arkadaşıyla karşılaştı, Robby'nin girmekte olduğu lüks postaneden çıkmaktaydılar (tesadüfen) ve Robby beni tanıştırmak zorunda kaldı.

"Bu Bret," dedi.

"Babasıyım," dedim çocuklara.

"Evet, babam," dedi Robby soğuk bir edayla.

Robby'nin yüzü kızarmıştı birden. Kafa sallayıp duruyordu, yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşulanlardan tek kelime anlamadığı halde. Bana ilk kez baba deyişiydi bu. Beni o çocuklarla ayrı ayrı tanıştırmayacağını fark edince (dört kişiydiler) Sarah'yla birlikte yakındaki bir banka oturdum ve sohbetlerini izledim. Okulda yakartop oyununun yasaklanması üstüne tartıştıktan sonra Cadılar Bayramı'nda yaptıklarını karşılaştırdılar. Çocuklar birbirlerine ateş saçan gözlerle baksalar da her tavırlarında bariz bir cansızlık vardı ve birbirlerine boş tehditler savuruyorlardı âdet yerini bulsun diye. Hepsinin de boyunlarından kulaklıklar sarkıyordu ve Banana Republic marka bol pantolonlar giymişlerdi ve hepsinde de Robby'ninkinin aynısı turuncu gözlükler vardı. Çocuklardan biri vebalıymışım gibi öfkeyle bana bakınca Dikkat Dağıtıcı olduğum... konuşmanın birazdan benim yüzümden biteceği nihayet kafama dank etti. Onları izlediğimi fark ettiklerinde, içgüdüsel olarak en çok nefret duyduğum çocuk bana "Sen kim oluyorsun be?" dercesine baktı ve "gerizekalı" dendiğini işittim, kimden bahsedildiğinden emin olamasam da. Daha sivilce bile çıkmamış o haşin ve pürüzsüz suratlar, modaya uygun asker tıraşları, ilaçlar yüzünden titreyen eller, birbirlerinden emin olamayışları... bütün bunların benim için tek bir sonucu vardı: Hiçbirine güvenmiyordum. Sonra grup birden dağıldı. Birbirlerine besledikleri ilgi (sebebi her ne idiyse) öyle çabuk söndü ki sanki hiç var olmamıştı. Robby alışveriş merkezinin ışıkları altında ayaklarını sürüyerek bize doğru yürüdü ve hayatında şiire ya da romantizme pek yer olmayışı beni rahatsız etti birden. Her şey gündelik hayatın donukluğunda ve kaygılandırıcılığında çakılı kalmıştı. Her şey bir perfor-

mansıı. Ama canımı daha da sıkan şey –o çocuklardan hoşlanmayışımın asıl sebebi–, Sarah'yı o yakındaki banka götürmek üzere dönerken bir tanesinin Maer Cohen ismini telaffuz ettiğini duymuş olmamdı. O ismi duyunca hemen dönüp bakmıştım ve iki çocuk, o ismi söyleyen çocuğa susmasını işaret etmişlerdi. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce pozlarını kusursuzlaştırmışlardı. Maer Cohen'in aralarından biri olmasına, yaşıtları olmasına, bu alışveriş merkezine sadece birkaç dakikalık mesafede otururken şimdi ortadan kaybolmuş olmasına karşın sürdürdükleri bir poz. O bankta huzursuzluktan kıvranmama sebep olan şeyse, o beş oğlandan hiçbirinin (oğlum da dahil) korkmuş görünmemesiydi. Hiçbiri ürkmemişti. Beni en çok kaygılandıran şey, bir yetişkinin yanında neşelerini –canlılıklarını– dizginlemeleriydi.

Sonra: Sarah'nın bir sorusuyla yarıda kesilen ani bir adrenalin akışı.

"Babacığım?" diye sordu.

"Efendim?"

"İnsanlara yardım ediyor musun?"

Ama artık ona cevap vermeyecektim çünkü Aimee Light'ın BMW'sinin yolcu koltuğunda oturan kişinin kimliğini keşfetmiştim.

Kitap imzalatmak için ofisime gelen çocuktu.

Bir Cadılar Bayramı partisine Patrick Bateman kılığında gelen çocuktu.

Aimee Light'ın daha önce hiç görmediğini iddia ettiği çocuğun ta kendisiydi.

Clayton'dı.

"Babacığım... insanlara yardım ediyor musun?" diye sordu Sarah tekrar.

11. dedektif

Her şey ansızın bir seraba dönüştü. Robby ile Sarah'yı arabayla eve bırakırken, Aimee Light'la tanışmamı ka famda canlandırdım: Bir kampüs partisinde bana ifadesizce bakan bir kızdı, pis tuvalette çektiğim kokain beni enerjik ve özgüvenli kılmıştı, daha sonra onun tezi üstüne yaptığımız sohbette o kızı muhtemelen kontrolüme alabileceğimi fark ettim, her ne kadar tam tersi bir hava verse de –bahçede tezinin başlığını söylediğinde ("Hedef Hiçlik") ve hesaplı kayıtsızlığından, samimiyetsiz (keyifsiz) kahkahalarından, "can sıkıntısından" anlamıştım–: Bunların hepsi savunma mekanizmalarıydı sadece... ama sabırlıydım ve sadece yatmak istediğim kadınlarla aslında cidden ilgileniyormuş gibi yapmakta öyle ustaydım ki kendi performansımı kusursuzlaştırmıştım: Şeytani sırıtış, derin ve ikna edici kafa sallayışlar, başka kız arkadaşlarıma ve meşhur karıma dair laf arasında söylediğim sözler. Sonuçta her şey roldü. Bir sahnedeydik. Aimee'nin içinden bira yudumladığı bardak bir destekti ve sonrasında üst dudağında biriken köpük, gözlerimin sanki prova yapmışçasına ağzında odaklanmalarına yol açtı ve Aimee gözlerimi dikmiş baktığımı fark edince barakanın bir köşesinde asılı duran, tellerden yapılma bir heykele doğru salındı –ve o heykeli övdü–. Yanından yılan gibi geçen erkek

üniversite öğrencileri karanlıkta belli belirsiz seçiliyorlardı ve bir lava lambası Aimee'nin yüzüne turuncu şeritler düşürüyordu ve içeride tam bir saat farkında olmadan Aimee'nin peşinden dolandım ve artık sürekli gülümsüyordu, saat geç olduğundan ve evde ailem beklediği için gitmek zorunda olduğumda bile, çok üzücüydü ve artık inancımı yitirmiştim. Ama dönüp bakınca kaşlarını çatmış olduğunu gördüğümde inancım geri gelmişti. Clayton'ı o zamanlar tanıyor muydu? Clayton ofisime onun orada olduğunu bilerek mi gelmişti? Acaba...

Sarah'nın "Babacığım, yine yeşil ışık yandı," diye sızlandığını duyunca öne baktım.

Bir radar tarafından yönlendirilircesine arabayı Ira İçki Dükkanı'na sürdüm ve önüne park ettim. Robby'ye kardeşine göz kulak olmasını söyledim, ama Discman'ini açmış ve dünyayı kapamıştı, varlığım geleceğini karartıyordu, Sarah'ya bir şeyler mırıldandım ve karşılık vermesine fırsat tanımadan kapıyı kapadım ve içki dükkanına dalıp bir şişe Ketel One satın aldım. Bir dakika bile geçmeden Range Rover'a geri döndüm... alışverişi o kadar hızlı yapmıştım ki.

Elsinore'da: Jayne eve bir saat sonra gelecekti, Marta ise Rosa'yla akşam yemeği hakkında konuşuyordu, Robby güya bir sınava çalışmak için yukarı koştu, Sarah da Pinobee adlı, uçmayı beceremeyen ve tuhaf bir şekilde sevimsiz, yüzündeki tiksinti ifadesi beni hep kaygılandıran bir yaban arısıyla ilgili bir video oyununu oynamak için medya odasına gitti. Ben ofisime gidip kapıyı kilitledim ve büyük bir kahve fincanını votkayla doldurdum (artık miksere ihtiyacım yoktu, hattâ buza bile) ve yarısını içtikten sonra Aimee Light'ı tekrar cebinden aramaya çalıştım. Masada oturup telefonun açılmasını beklerken dün bakmadığım e-postalarıma göz attım. Biri

Jay'dendi, Binky ise Harrison Ford'un adamlarının ilgilenmeme çok sevindiklerini ve L.A.'dan ne zaman ayrılabileceğimi sorduklarını yazmıştı, Knopf'taki editörüm Gary Fisketjon da tuhaf bir mektup yazarak Midland İlçesi Şerif Departmanı'ndan olduğunu söyleyen bir dedektifin ofisini arayarak benimle nasıl bağlantı kurabileceklerini sorduğunu söylemişti, Gary onlara numaramı vermesinin sorun olmayacağını umuyordu. Ama korkuya kapılmama fırsat kalmadan yine dün gece Sherman Oaks'taki Bank of America'dan gelmiş bir e-posta buldum. Gece 2:40'ta gelmişti.

Boş sayfada aşağı indim, Aimee'nin telefonu çalmayı kesene ve mesajı bitene dek. Telesekreterimin ışığı yandı. Eğilip Play tuşuna bastım.

"Bay Ellis, ben Dedektif Donald Kimball. Midland İlçesi Şerif Departmanı'nda çalışıyorum ve sizinle... şey, acil bir mesele hakkında konuşmak istiyorum; bu yüzden ilk fırsatta konuşsak iyi olur." Duraksama, cızırtı. "İsterseniz burada, Midland'de konuşabiliriz ama konuşacağımız konu göz önüne alındığında size uğramam daha iyi olabilir." Bir cep telefonu numarası bıraktı. "Tekrar söylüyorum, lütfen beni olabildiğince çabuk arayın."

Fincandaki votkayı bitirip bir tane daha koydum.

Kimball'ı aradığımda "bu meseleyi" telefonda konuşmak istemediğini söyledi, ben de Midland 'de konuşmak istemiyordum, bu yüzden ona adresimizi verdim. Kimball yarım saat içinde gelebileceğini söyledi, ama telefonu kapadıktan on beş dakika sonra geldi, ki bu tutarsızlık bu meselenin sandığımdan daha ciddi olduğunu düşünüp huzursuzlanmama yol açtı. Oysa kafamın dağılacağını, Aimee'yi bir süreliğine unutacağımı umduğum için sevinmiştim başta. Ama Kimball'ın söyledikleri hiç de iç açıcı değildi. Geldiğinde sarhoştum.

Gittiğindeyse tamamen ayık.

Donald Kimball'ın dikkat çekici bir tarafı yoktu –benim yaşlarımdaydı, yakışıklı sayılırdı (*Onunla yaparım*, diye düşündüm sarhoş bir şekilde, sonra da: *Neyi... yaparım?*), rahat bir kot pantolonla bol bir Nike tişört giymişti, sarışın ve kısa saçlıydı, Wayfarer güneş gözlüğünü ben ön kapıyı açar açmaz çıkardı... ve arkasında park edilmiş duran vasat Sedan olmasa, mahallede oturan yakışıklı, zengin banliyö babalarından biri sanılabilirdi. Onu ayıran şey elinde *Amerikan Sapığı*'nın bulunmasıydı. Eskimiş, sararmıştı ve üstü yapışkan sarı kağıtçıklarla kaplıydı iğrenç bir şekilde. El sıkıştık ve onu içeri davet ettim ve bir içki teklif ettikten sonra (reddetti) ofisime götürdüm, elindeki kitaba bakıp dururken. Kitabı imzalatmak mı istediğini sorduğumda Kimball somurtkan bir edayla duraksadı, teşekkür etti ve istemediğini söyledi.

Döner koltuğuma oturup kahve fincanından küçük yudumlar aldım. Kimball karşımdaki dar, modern İtalyan kanepeye oturdu, ki bu kanepenin aslında odanın diğer tarafında olması gerekiyordu ama *Sıfırdan Az*'ın film afişinin altına taşınmıştı. Ofisimdeki eşyaların yerleri değiştirilmişti yine. Kimball söze başlarken ben votka içmeye ve odayla eşyaların yerleri konusunda neden bir şeyler yapmadığımı anlamaya çalıştım.

"Şerif departmanını arayıp kontrol etmek isterseniz buyrun," diyordu Kimball.

Ona dikkatimi vermeye başladım. "Neyi... kontrol edeyim?"

Kimball duraksadı. "Buradaki varlığımı Bay Ellis."

"Şey, yayınevim bunu kontrol etmiştir herhalde, değil mi?" diye sordum. "Yani, editörüm bir tuhaflık görmemiş gibiydi." Duraksadım. "Yani, söylediğiniz kişiyseniz eğer, size inanma-

ya hazırım." Yine duraksadım. "Kolay inanan biriyimdir." Tekrar duraksadım. "Ama, şey, sapık bir hayranımsanız ve karımın peşindeyseniz başka tabii." Duraksadım. "Öyle değilsiniz... değil mi?"

Kimball gergince gülümsedi. "Hayır, hayır, ilgisi yok. Karınızın kasabada yaşadığını biliyorduk ama burada mı yoksa New York'ta mı olduğunuzdan emin değildik, yayıneviniz de sadece kartvizitinizi verdi o kadar, yani... sonuçta buradayız işte." Yüzünde hafif bir kaygı belirdi. "Şu... çılgın hayranlar, sapıklar filan çok çıkıyor mu?"

O anda birden ona güvendim. "Çok değil," dedim, masamda oraya hiç koymadığım bir paket sigarayı ararken. "Arada sırada yaklaşma yasağı filan çıkarılıyor işte, bilirsiniz, fazla korkutucu değil. Sıradan bir meşhur çiftin... sıradan hayatı işte."

Evet, ağzımdan bu çıktı. Evet, Kimball ne diyeceğini bilmezcesine gülümsedi.

Derin bir nefes alıp öne uzandı, elinde hâlâ kitabı tutarak beni inceledi. Kahve fincanımdan bir yudum daha aldım ve kitabımla birlikte tuttuğu kahverengi bir not defterini açtığını gördüm.

"Evet, çalışma odamda bir dedektif var, yanında *Amerikan Sapığı*'nı getirmiş," diye saçmaladım. "Umarım beğenmişsinizdir, çünkü benim için çok özel bir kitaptı." Geğirmemi bastırmaya çalıştım ve başaramadım.

"Şey, hayranınızım Bay Ellis, ama geliş sebebim bu sayılmaz."

"Nedir peki?" Ufak bir yudum daha aldım.

Kucağında duran not defterine baktı. Sanki devam etmek istemiyordu, sanki Kimball işbirliğimi kazanmak için ne kadar şeyi açığa vurması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu

hâlâ. Ama yüz ifadesi birden değişti ve boğazını temizledi. "Size söyleyeceğim şeyden epey rahatsız olacaksınız sanırım; özel konuşmamızı istememin sebebi buydu."

Hemen elimi cebime atıp bir Xanax çıkardım.

Kimball sabırla bekledi.

Boğazımı temizledikten sonra güçlükle "Hazırım," dedim.

Kimball artık iyice ciddileşmişti. "Son günlerde –son birkaç günde– meslektaşlarımla ben, Midland İlçesi'nde soruşturduğumuz bir vakaya dair bir teorinin artık teori olmaktan çıktığına emin olduk ve..."

Birden aklıma bir şey gelince sözünü kestim. "Bu kayıp çocuklarla ilgili değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Kimball dikkatle. "Kayıp çocuklarla ilgili değil. Her iki vaka da aynı zamanlarda başladı, yazın başında ya da o civarlar, ama bağlantılı olduklarını sanmıyoruz."

Bu kasabaya yazın başında taşındığımı Kimball'a söylemeye gerek görmedim. "Neler oluyor?" diye sordum.

Kimball boğazını temizledi. Not defterindeki bir sayfayı açtı ve sonra çevirip bir sonrakini inceledi. "Bir Haziran'da Robert Rabin adlı biri akşam dokuz buçuk sıralarında Commonwealth Caddesi'nde öldürüldü. Köpeğini gezdirmeye çıkmıştı ve sokakta saldırıya uğradı, vücudunun üst kısmına gelişigüzel bıçak darbeleri indirildi ve boğazı kesildi..."

"Aman Tanrım."

"Bu cinayetin teşvik edici bir sebebi yoktu. Soygun değildi. Anladığımız kadarıyla Bay Rabin'in düşmanı da yoktu. Rastgele işlenmiş bir cinayetti. Kendisi yanlış zamanda yanlış yerdeydi –en azından öyle sandık–." Duraksadı. "Ama bu cinayetin, saldırının vahşiliği ve sebepsiz görünmesi dışında tuhaf bir tarafı daha vardı." Kimball yine duraksadı. "Gezdirdiği köpek de öldürüldü."

Ofise yine sessizlik çöktü. "Bu da... korkunç," dedim nihayet, tahminde bulunarak.

Kimball'ın bir sonraki duraksamasının sessizliği odaya belirgin ve neredeyse elle tutulur bir gerilim yükledi.

"Shar-Pei cinsiydi," dedi.

Durup bunu düşündüm. "Bu... daha da korkunç, değil mi?" diye sordum uysalca ve votkamdan bir yudum daha aldım.

"Şey, epey nadide bir köpek cinsidir ve buralarda daha da ender rastlanır."

"Evet... anlıyorum." Birden votka şişesini saklamadığımı fark ettim. Ortalık yerde, masamın üstünde öylece duruyordu, yarısı boş ve kapağı açık halde. Kimball şişeye bir an baktıktan sonra başını eğip not defterindeki bir sayfaya baktı. Karşısında oturduğum yerden bir çizelge, listeler, numaralar, bir grafik gördüm.

"*Amerikan Sapığı*'nın özel basımında," dedi, "yüz altmış dört ila yüz altmış altıncı sayfalar arasında, bir adam aynen Robert Rabin gibi öldürülüyor."

Bir sessizlik oldu, ki bu sırada bir şeyleri anlayıp bağlantı kurmam bekleniyordu.

Kimball devam etti: "Kitabınızdaki adam da köpeğini yürüyüşe çıkarmıştı."

İkimiz de derin birer soluk aldık, sırada ne olduğunu bilerek.

"Onun da köpeği Shar-Pei cinsiydi."

"Bir saniye," dedim otomatikman, Kimball vermek istediği bilgiye yaklaştıkça artan korkumu bastırmaya çalışarak.

"Evet?"

Ona aval aval baktım.

Başka bir şey demeyeceğimi fark edince notlarına geri dön-

dü. "Geçen Aralık'ta, Rabin cinayetinden altı ay önce, ilçeye dışarıdan gelmiş Albert Lawrence adlı biri kör edildi. Vaka çözülemedi ama beni rahatsız eden bazı ayrıntılar var." Duraksadı. "Bazı benzerlikleri ilk başta fark edememiştim."

Odanın havası gerilimi çoktan aşmış, resmen dehşet vericiydi şimdi. Votka artık işe yaramazdı ve fincanı elim titremeden masaya bırakmaya çalıştım. Başka bir şey duymak istemesem de elimde olmadan sordum: "Nasıl yani?"

"Bay Lawrence saldırıya uğradığında sarhoştu. Hattâ Coleman'deki Sutton Sokağı'nda sızıp kalmıştı."

Coleman. Midland'in elli kilometre kadar uzağındaki küçük bir kasaba.

"Bay Lawrence'ın ifadesi, tüketmiş olduğu aşırı miktarda alkolden dolayı güvenilmez kabul edildi; zaten saldırganın görünüşüne dair net bir tasvir alamadık." Kimball bir sayfayı çevirdi. "Kendisine saldıran adamın takım elbiseli olduğunu ve bir valiz taşıdığını, ama yüzü, boyu, kilosu, saç rengi filan gibi herhangi bir fiziksel özelliğini anımsayamadığını söyledi." Kimball başını kaldırıp bana bakmadan önce bir süre daha notlarını inceledi. "Yerel gazetelerde bu vaka hakkında birkaç haber çıktı, ama o sıralar Coleman'de olanlar yüzünden –bomba paniği filan– Bay Lawrance'ın uğradığı saldırı pek dikkat çekmedi, ama ırkçılıkla ilgisi olduğu söylentisi çıktı."

"Irkçılıkla mı?" Hem Coleman'de bomba paniği mi yaşanmıştı? Geçen Aralık'ta neredeydim? Ya uyuşturucu kullanıyordum ya da rehabilitasyondaydım herhalde.

"Bay Lawrance'ın dediğine göre saldırgan gitmeden önce ırkçı bir ifade kullanmış."

Kimball duraksayıp duruyordu, ki buna artık seviniyordum çünkü böylece verilen her yeni bilgiden sonra kendimi toplamaya fırsat buluyordum.

"Yani bu Bay Lawrence... zenci miydi?"

Kimball bir başka duraksamadan sonra başıyla onayladı. "Ayrıca onun da köpeği vardı. Küçük bir kırma; o da saldırıya uğradı." Tekrar başını eğip not defterine baktı. "Saldırgan, köpeğin ön bacaklarını kırdı."

İstemesem de Kimball'ın ziyaret sebebini anlamaya başlamıştım.

"Ayrıca Bay Lawrence geçmişte ruh hastalıkları geçirmiş biriydi ve çeşitli hastanelerde yatmıştı; Midland İlçesi'nde fazla zenci olmadığı için, bu suçun ırkçılık yüzünden işlenmiş olması pek mantıklı görünmüyordu. Vaka hâlâ çözülmüş değil." Kimball duraksadı. "Ama bu meselede de kafamı kurcalayan bir şeyler vardı. Sanki bu vakayı daha önce bir yerlerde okumuş gibiydim. İşte..." –Kimball kucağındaki kitabımı açtı– "...*Amerikan Sapığı*'nın yüz otuz birinci ve ikinci sayfalarında..."

"Sokaklarda yatan bir zenci kör edilmişti." Bunu kendime mırıldanmıştım.

Kimball başıyla onayladı. "Ayrıca bir köpeği vardı ve Patrick Bateman hayvanın bacaklarını kırmıştı." Not defterine tekrar bakıp kafa salladı. "Temmuz'da, Brigham'daki bir Çin restoranında çalışan Sandy Wu adlı bir teslimatçı çocuk öldürüldü. Bay Rabin gibi onun da boğazı kesildi."

Doğruldum. "Köpeği... var mıydı?"

Kimball huzursuzca kıpırdanıp kaşlarını çatarak, birbirimizi anlamadığımızı ima etti. Oysa bu doğru değildi. Kaçınılmazı geciktirmek istiyordum o kadar.

"Ee, hayır, köpeği yoktu, ama bana yine *Amerikan Sapığı*'nı anımsatan bir ayrıntı vardı." Kimball not defterinden bir şey çıkarttı ve bana uzattı: Ming's adlı bir restoranın dar bir plastik torbaya konmuş fişi. Fiş buruş buruş olmuştu ve –bu-

nu görünce yutkundum– üstünde kahverengi lekecikler vardı. Diğer tarafına mürekkeple *Seni de elime geçireceğim... kaltak,* yazılıydı.

Kimball fişi geri aldıktan sonra duraksadı.

"Bu sipariş Rubinstein ailesine gönderilmişti."

Kimball tepkimi bekledi, ama boşuna.

"Yüz seksen ve yüz seksen birinci sayfalarda, bir teslimatçı çocuk aynen Bay Wu gibi öldürülüyor ve saldırgan yine kitaptaki gibi, Patrick Bateman'in fişin arkasına yazdığı mesajın aynısını yazmış."

Gözlerimi kapadım ve açmaya çalışırken Kimball'ın iç geçirdiğini işittim.

"Outer Circle Sokağı'nda oturan Victoria Bell adlı yaşlı bir kadınla ilgili çözülmemiş bir başka vakayla daha bağlantı kurduk... şey, daha doğrusu şimdilik sadece ben kurdum." Kimball duraksadı. "Kadının kellesi kesilip koparılmıştı."

Bu ismi biliyordum. Kimball'ın lafı nereye getirmeye çalıştığını anlayınca birden her şey açıklığa kavuştu.

"*Amerikan Sap* ığ ı'nda da Victoria Bell diye biri var..."

"Bir saniye, bir saniye, bir saniye..."

"...ama bu seferki bir yıl kadar önce, Coleman'in hemen dışında, 50. Yol'daki bir motelde bulundu. Soyulmuş. bir banyo küvetine konulmuş ve üstü kireçle kaplanmıştı."

"Bir saniye... üstü *çilekle* mi kaplanmıştı?" dedim irkilerek.

"Hayır, *kireçle*. Çözücü bir maddedir Bay Ellis."

Gözlerimi tekrar kapadım. O kitaba geri dönmek istemiyordum. Babam hakkında bir kitaptı (öfkesi, statü saplantısı, yalnızlığı), onu kurgusal bir seri katile dönüştürmüştüm ve o deneyimi tekrar yaşamak niyetinde değildim... ne Robert Ellis'i tekrar ziyaret etmek istiyordum, ne de Patrick Bateman'i. Yirmili yaşlarımda yazdığım kitaplarda epey ön planda olan

soğukkanlı katliamları, kesik kafaları, kan çorbalarını ve vajinasına kendi kaburgası saplanan kadını geride bırakmıştım. O tarz şiddeti keşfetmek "ilginç" ve "heyecanlı" olmuştu, zaten hepsi "metafordu"... en azından hayatımın o döneminde benim için öyleydi, çünkü genç ve öfkeliydim ve henüz kendi ölümlülüğümü kavramamıştım, o zamanlar fiziksel acı ve gerçek ızdıraplar benim için anlamsızdı. "Sınırları aşıyordum" ve o kitap "biçemle" ilgiliydi aslında ve artık Patrick Bateman'in korkunç suçlarını tekrar yaşamanın anlamı yoktu. Çalişma odamda Kimball'ın karşısında otururken, tam da bu anı defalarca kurgulamış olduğumu fark ettim. Kitabı kötüleyenlerin beni yaşanacağı konusunda uyardıkları andı bu: Bu romanın yayınlanmasının sonucunda herhangi birine bir şey olursa suçlu Bret Easton Ellis'ti. 1991 kışında Gloria Steinem, Larry King'e bunu defalarca söylemişti ve Ulusal Kadın Organizasyonu'nun kitabı boykot etmesinin sebebi buydu. (Kara ironilerle dolu küçük bir dünyada, Bayan Steinem sonunda David Bale'le, yani filmde Patrick Bateman'i oynayan aktörün babasıyla evlendi.) Bu fikir çok komik gelmişti bana... gerçek dünyada bu kurgusal karakter kadar kaçık ve vahşi birinin bulunmayacağını düşünmüştüm. Hem Patrick Bateman'in anlattıklarına güven olmayacağı bilinirdi ve kitabı okursanız bu suçların cidden işlenip işlenmediğinin muğlak olduğunu görebilirdiniz. Bateman'in bunları sadece hayal ettiğine dair büyük ipuçları vardı. O cinayetlerle işkenceler aslında onun Amerika'daki hayat tarzının ve kendisinin bu hayatın içinde kısılı kalmış olmasının –ne kadar parası olursa olsun– yol açtığı öfke ve hiddetle kurulmuş fantezilerdiler. O fanteziler bir kaçıştı. Kitabın tezi buydu. Toplumla, davranış tarzlarıyla ve geleneklerle ilgili bir kitaptı, kadınları kesip biçmekle değil. Kitabı okuyan biri nasıl olur da bunu gör-

mezdi? Ama romana gösterilen şiddetli tepkiler yüzünden, bu durumun belki de aslında o kadar komik olmadığı korkusu hep yakınlardaydı; kitabın yanlış ellere geçmesi durumunda olabileceklerin kaygısı hep pusudaydı. Öyle bir durumda nelere ilham kaynaklığı edebileceğini kim bilebilirdi ki... gerçekti, vardı ve bana işkence ediyordu. Ama bütün bunların üstünden on seneden fazla geçmişti ve bu süre içinde uzaktan yakından ilgili hiçbir şey olmamıştı. O kitap beni zengin ve ünlü kılmıştı, ama bir daha elimi bile sürmek istemiyordum. Şimdi her şeyi hatırlamaya başlıyordum ve kendimi Patrick Bateman'in yerinde buluyordum: Güvenilmez bir anlatıcı gibi hissediyordum kendimi, öyle olmadığımı bilsem de. Ama sonra düşündüm de: O da aynı şeyi mi düşünmüştü acaba?

Kimball internetten çıktılarını aldığı gazete haberlerini şimdi çıkarıp seriyor ve benimle paylaşmak istiyordu, ben çalışma odamda üzüntüyle oturup pencereden dışarıdaki, sokağa doğru eğimli çimenliğe ve dedektifin oraya park edilmiş arabasına bakarken. Kaykaylı iki çocuk hızla geçtiler, dengelerini korumakta zorlanarak. Çimenliğe konmuş olan bir karga bir sonbahar yaprağını miskince gagasına aldı. Peşinden daha büyük bir başka karga geldi. Çimenlik bana oturma odasındaki halıyı anımsattı birden.

Kimball dikkatimi dağıtmaya, olanları irademle silmeye çalıştığımı fark etmişti ve usulca "Bay Ellis, ne demeye çalıştığımı anlıyorsunuz..." dedi.

"Bir şüpheli miyim?" diye sordum birden.

Kimball şaşırmış gibiydi. "Hayır, değilsiniz."

Hissettiğim hafif rahatlama sadece bir an sürdü.

"Olmadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Bir Haziran gecesi bir rehabilitasyon kliniğindeydiniz.

Sandy Wu'nun öldürüldüğü gece de üniversitede bir konuşma yapıyordunuz, şey hakkında..." –Kimball notlarına göz attı– "...Velet Sürüsü'nün Amerikan edebiyatına mirası hakkında."

Yutkunup tekrar kendimi topladım. "Yani bütün bunlar tesadüf olamaz."

"Bizler –yani ben ve Midland Şerif Ofisi'ndekiler– bu suçları işleyen kişinin kitaptan ilham aldığına inanıyoruz."

"Bakalım anlamış mıyım." Tekrar yutkundum. "Bana Paterick Bateman'in yaşadığını ve Midland İlçesi'nde insanları öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır, kitaptaki cinayetleri taklit eden biri var. Hem de sırayla. Rastgele değil. Aslında o kadar dikkatli ve iyi planlanmış ki, saldırgan tıpatıp aynı olmasa da benzer isimlere ya da mesleklere sahip insanları –kurbanları– bulmak için uğraşmış."

Donuyordum. Midem bulanmaya başlamıştı.

"Şaka yapıyor olmalısınız. Bu bir şaka, değil mi?"

"Bu artık bir teori olmaktan çıktı Bay Ellis," demekle yetindi Kimball, birilerini uyarırcasına.

"Elinizde ipuçları var mı?"

Kimball yine iç geçirdi. "Soruşturmamızdaki en büyük engel şu ki, suç mahalleri –katilin her birinde oldukça uzun süre kalmış olmasına rağmen– şey, bu mahaller..." –bu defa omuz silkti– "...tertemiz."

"Ne demek bu? 'Tertemizden' kastınız nedir?"

"Yani adli tıp uzmanları şaşkın." Kimball notlarına baktı, oysa buna gerek duymadığını biliyordum. "Ne parmak izi var, ne saç, ne de lif."

Hayalet gibi. Aklıma ilk gelen buydu. *Hayalet gibi.*

Kimball kanepede kımıldandı ve ardından gözlerimin içine

bakarak sordu: "Son zamanlarda tuhaf e-postalar aldınız mı? Bir hayranınızdan gelen ve size bir terslik olabileceğini düşündürecek herhangi bir mektup?"

"Bir saniye... niye ki? Bu kişi benimle temas kurmuş olabilir mi diye düşünüyorsunuz?" Paniğimi kontrol edemediğim için hemen utandım.

"Hayır, hayır. Sakin olun lütfen Bay Ellis. Bu kişinin böyle bir çabası yok gibi görünüyor," dedi Kimball, ama beni rahatlatmayı başaramadı. "Ama herhangi birinin sizinle uygunsuz gelen bir şekilde temasa geçtiğini ya da bir şekilde rahatsız ettiğini düşünüyorsanız lütfen bana şimdi söyleyin."

"Bu kişinin *benim peşimde* olmadığına emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Şey, yani, o zaman... sırada kim var?"

Kimball not defterine baktı, oysa bu sefer de buna gerek duymadığına emindim. Bu hesaplı ve gereksiz hareket canımı sıktı.

"Kitaptaki bir sonraki kurban Paul Owen."

"Yani?"

Kimball duraksadı. "Clear Lake'te oturan Paul Owen diye biri var."

"Clear Lake buradan sadece yirmi beş kilometre uzakta," diye mırıldandım.

"Bay Owen şimdi sürekli gözetim altında tutuluyor ve polis korumasına alındı. Şüpheli biri ona yaklaşmaya çalışırsa yakalamayı umuyoruz." Duraksadı. "İşlenen suçlar arasındaki bu bağlantıların basına açıklanmamasının sebebi de bu. Böyle bir şey bu aşamada soruşturmayı zorlaştırır o kadar... Sizin de basına bir şey söylemeyeceğinizi umuyoruz elbette."

"Bu kişinin bana ya da aileme saldırmayacağını neden düşünüyorsunuz ki?" diye sordum tekrar. Artık döner koltukta

ileri geri sallanıyordum.

"Şey, kitabın yazarı kitapta yok," dedi Kimball; rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştı ve hiç başaramadı. "Yani, Bret Ellis kitaptaki bir karakter değil ve saldırgan şimdiye kadar sadece kurgusal karakterlerin kimliklerine ya da isimlerine benzer kimlik ya da isimlere sahip insanlarla ilgilendi." Duraksadı. "Siz kurgusal bir karakter değilsiniz, değil mi Bay Ellis?" Kimball bu gülümsemenin beni rahatlatmadığını bildiğinden tekrar denemedi. "Bakın, altüst olmanızı anlıyorum, ama bu aşamada cidden kesinlikle tehlikede olmadığınıza inanıyoruz. Yine de sizi rahatlatacaksa hiç dikkat çekmeyecek bir şekilde polis korumasına alabiliriz. Bu konuyu Bayan Dennis'le konuşmak isterseniz..."

"Hayır, karımın bu meseleyi bilmesini istemiyorum, şimdilik. Onu korkutmanın anlamı yok. Şey, ama koruma hizmetleriniz filan konusunda en kısa sürede sizinle bağlantı kuracağım..." –ayağa kalkmıştım ve dizlerim titriyordu– "...kendimi cidden iyi hissetmiyorum, bu yüzden... şey, pardon, cidden iyi değilim." Oda artık umutsuzluk akıntılarıyla doluydu. Votkayla yarı sarhoş haldeyken ve hızla ayılırken, Kimball'ın kimseyi kurtaramayacağını ve yeni suç mahallerinin de kanla kararacağını o zaman bile biliyordum. Korku beni dürtükleyip duruyordu. Altıma yapmamak için çaba harcadığımı fark ettim birden. Masaya tutunmak zorunda kaldım. Kimball yanımda huzursuzca duruyordu. O anda hiç işe yaramaz haldeydim.

Üstünde birkaç telefon numarası bulunan bir kartvizit uzatıldı. "Şüphe uyandırıcı" ya da "anormal" (bu iki sözcük öyle avutucu bir şekilde söylenmişti ki, bir ninnide geçiyorlardı sanki) herhangi bir şey olursa aramam söylendi, ama hiçbir şey duyamıyordum. Kimball'ı arabasına kadar körleme geçi-

rirken teşekkürlerimi mırıldandım. Tam o anda Jayne, Porsche'siyle garaj yoluna girdi. Yanımda Kimball'ı görünce arabasında oturup izledi, cep telefonuyla konuşuyormuş gibi yaparak. Kimball arabasına binip gidince Jayne gülümseyerek arabadan çıkıp yanıma geldi; o sabah birbirimize vaat ettiğimiz yeni başlangıçların sevinciyle ışık saçıyordu hâlâ. Kimball'ın kim olduğunu sordu ve bir öğrenci deyince inandı ve elimi tutup beni evimize geri götürdü. Jayne'e Kimball hakkındaki gerçeği söylemedim çünkü onu korkutmak istemiyordum ve ayrıca söylersem gitmemi isteyeceğini düşündüm, bu yüzden çenemi tuttum, ondan gizlediğim şeylere bir yenisini ekleyerek.

Akşamın geri kalanı rüyada gibi geçti. Akşam yemeği sırasında, masada otururken, çocuklar alışveriş merkezinde iyi vakit geçirdiklerini kabul ettiler ve Jayne'i izlediğimiz filmin çeşitli sahneleriyle eğlendirdiler, sonra da Victor hakkında uzun bir tartışma yaşandı (Victor artık evde uyumak istemiyordu ama geceleri dışarıda panikle havlaması bu talebine uymayı imkansız kılıyordu). Beni etkileyen –içinde bulunduğum sisten çıkaran– tek şey Sarah'nın Terby'yi bana getirmesi oldu; gerçi o sırada neredeydim anımsamıyorum. Koltuğa mı çökmüştüm yoksa plazma TV'nin karşısında mıydım? Yoksa akşam yemeği sırasında mıydı, ailemle birlikte oturmuş ve gözlerimi kabaklı ve mantarlı bir tabağa dikmiş halde gülümseyip olanlarla ilgilenmeye çalışırken, etraftaki veri akışında odaklanırken miydi? (Kendi kendime şarkılar mırıldanarak rahat görünmeye çalıştım ama bu sinir bozucu bir şeydi ve Robby'nin kaşlarını çattığını görünce yine aynı rahat edayla kestim.) Bildiğim tek şey, Sarah o korkunç Terby'yi getirdiğinde ve pençelerinin neden kurumuş kızıl boyaya benzer bir şeyle kaplı olduğunu sorduğunda ve mutfak lava-

bosunda o pençeleri yıkamasına yardım etmemi istediğinde o evde bir yerlerde olduğum. ("Pislenmişler babacığım," diye açıkladı Sarah, ben sersemce kafa sallarken. Evet, o konuşmayı hatırlıyorum. O şeyin iğrenç kokusunu da hatırlıyorum.) TV'de bir futbol maçı vardı ve başka gece olsa izlerdim, ama kendimi çalışma odama kapatıp Aimee Light'ın numarasını tekrar çevirirken Jayne kapıyı açtı ve birden beni üst kata götürdü ve beni titreşen apliklerin yanından geçirip büyük yatak odasına sokarken kulağıma bir şeyler mırıldandı ve tatlı gülümseyişini görünce bir şeyler beklediğini anladım, bir tür vaat. Karşılık vermeye çalıştım ama başaramadım... çok geçti. Onda kendi yansımamı görmem gerekiyordu ve göremiyordum işte. Bir Ambian almıştım ve Ketel One'ın kalanını bitirdim ve yatağa girince kısa sürede deliksiz bir uykuya daldım, karımın arzularıyla uğraşmaktan kurtulmuştum, evin yan cephesinden gelen tırmalama seslerinden, alt katta kendi kendine yer değiştiren mobilyalardan ve altlarındaki kararan halıdan kurtulmuştum ve dördümüz uyurken yaratmış olduğum bir kaçık eyalette kol geziyordu ve kasabanın üstü bulutlarla kaplandı ve tepelerinde bir yerlerde olan ay gökyüzünü aydınlatıyordu. *Geri döndü.* Misafir odasında titreyerek geçirdiğim o karanlık gecede bu iki sözcüğü kendime fısıldamıştım, evimizin arkasındaki ıssız arazide gördüklerimi anımsarken. Patrick Bateman'i değil babamı düşünmüştüm elimde olmadan.

Oysa yanılmıştım. Çünkü artık ikisi de geri dönmüştü.

12. akşam yemeği partisi

Ana yatak odasında gözlerimi açtığımda haftalardır ilk kez sabah uyanıyormuşum gibi hissettim, boş yatakta keyifle gerindim, dün geceki Ambien zindelik vermişti, mutfakta Jayne kuşluk yemeği hazırlıyordu, ben de aileye katılmak için giyinmeden önce miskince duş aldım. Aşağı inmeden önce aynadaki yansımama baktım –gözlerimin altında torbalar yoktu, cildim lekesizdi– ve cidden aç olduğumu, bir şeyler yemeye can attığımı fark ederek afalladım. Pazar kuşluk yemeği, haftanın diyet kısıtlamaları yapılmayan tek öğünüydü; susamlı ve tohumlu bageller ve krem peynir, beykınlı omletler ve sosis, Krispy Kreme donutları ve Robby için yumurtalı ekmek (yine dün gece kapısının tırmalandığından yakındı mırıldanarak), Sarah içinse sıcak çikolata ve pankek (içine kapanık ve yorgun görünüyordu, geçen ay yazılmış olan ve sonunda etkisini göstermeye başlayan yeni ilaç kokteyli yüzünden herhalde), ama Jayne çekim tekrarları yüzünden sadece muzlu ve soyalı *smoothie* içti ve gelecek hafta Toronto'ya gidecek olmasının kaygısını belli etmemeye çalıştı. O Pazar ailenin keyifli tek mensubu bendim ilk kez. Sakin ve huzurluydum, gazetelere göz attıktan sonra bile, ki Maer Cohen'ın kayboluşuna dair haberlerle doluydular yine, ayrıca son beş ay içinde kaybolmuş olan (toplam on üç) oğlan-

dan uzun uzun bahsediliyordu. Fotoğrafları yerel gazetenin ilçe bölümünün tam bir sayfasını kaplamıştı, fiziksel tasvirleri, kayboluş tarihleri ve son görüldükleri yerlerle birlikte. (Tom Salter, Morningside Gölü'nde kano kullanırken kaybolmuştu; Cleary Miller'la Josh Wolitzer, Elroy Caddesi'ndeki postanenin önünde; Edward Burgess son görüldüğünde Midland Havaalanı'nda yürüyordu sakin sakin, güvenlik kameraları tarafından çekilmişti.) Kayıp çocuklar yıllığıydı bu; gazeteyi kenara bıraktım. Robby ile Sarah yukarı çıkınca Jayne'le ben o gece Allen'ların akşam yemeği partisinden nasıl kurtulabileceğimizi konuştuk, ama artık çok geçti. Dişimizi sıkıp katlanmak iptal etmekten daha kolaydı. Bu yüzden günümü ona göre planladım; akşam yedide evden çıkacaktık.

Sabahın geri kalanını oturma odasındaki eşyaları eski yerlerine koymakla geçirdim, ama bunu yaparken eşyaların yeni yerlerinden *hoşlandığımı* fark ettim... ve kanepeleri, masaları, sandalyeleri iterken tuhaf bir nostaljiye kapıldım. Üstelik halı lekesizdi –hâlâ uçuk renkli olsa da–: Küllü ayak izleri görülmüyordu artık ve her ne kadar o koca bej rengi tüylü halının şimdi yeşilimtırak olması can sıkıcıysa da, odanın hali yoruma açık değildi artık. Sonra dışarı çıkıp arazideki o kararmış ıslak yere gittim; neredeyse tamamen kuruduğunu ve çukurun tekrar dolmaya başladığını görünce rahatladım ve dönümlerce ötedeki kara koruluğa taze sonbahar havasını derin derin içime çekerek bakarken bir an Jayne'in haklı olduğunu, buranın *sahiden* de ölüler mekanı değil bir çayır olduğunu hissettim. Sonra Robby'nin kapısındaki tırmalama izlerine bakmak için yukarı çıktım ve diz çöküp elimi Cadılar Bayramı'nda gördüğüm çiziklerde gezdirdiğimde bir fark algılayamadım. Yine: rahatlayış. Kimball'ın dün verdiği kötü haberlerin dengelendiğini hissediyordum artık. İkindi uzun,

sakin ve olaysız geçti. Futbol maçları izledim ve Aimee Light hâlâ aramadı.

Jayne altıda bana bol bir siyah Paul Smith pantolonla gri bir Gucci balıkçı yaka ve Prada mokasenler giydirdi... şık ama klasik ve gayet prezentabl bir kılık. O daha sonraki bir saatini kendine çeki düzen vermeye ayırırken ben de Marta Pazarları çalışmadığından o gece çocuklara bakıcılık yapacak olan Wendy'yi karşılamak için aşağı indim. Wendy üniversiteden tanıdığım çirkin denemeyecek bir kızdı, ebeveyniyle Jayne tanışıyorlardı ve ayrıca mahalledeki bütün anneler onu öve öve bitiremiyorlardı. Jayne önce Wendy'yi aramak istememiş, sadece birkaç saatliğine yan komşuya gideceğimizden çocukları yanımıza alabileceğimizi söylemişti, ama Mitchell Allen, Ashton'ın kulak enfeksiyonundan bahsederek planımızı ustaca veto etmişti. Kimball'ın dün bana söylediklerinden sonra evde çocuklara bakacak birinin olmasına memnundum. Jayne'i beklerken bilgisayara Cadılar Bayramı'nda çektiği fotoğrafları yükledim: Robby ile Ashton somurtkan ve terliydiler, o tatil için şimdiden fazla büyüktüler; Sarah ise bir çocuk fahişeye benziyordu. Krem rengi SL'nin bir görüntüsü önce ilgimi çekti, ama artık anlamlı gelmiyordu sanki... başka birinin arabasıydı o kadar. Bunu fotoğrafı büyüterek plakasını okumaya çalışıp da başaramayınca fark ettim; sokak lambalarının ışığı yüzünden plaka okunmuyordu ve o Pazara dair her şey gibi pek de önemli sayılmaz gibiydi. İçinde yer aldığım fotoğrafları atladım, ama en çok canımı sıkanlar benim ürkek bir tavşan gibi göründüklerim değil, Mitchel Allen'la Jayne'in Bridge Sokağı'ndaki Larson'ların evinin önünde verdikleri pozlardı; Mitchell koruyucu bir edayla Jayne'in beline sarılmış, şakadan pis pis sırıtıyordu. Cadılar Bayramı gecesi kısa süreliğine ödümü koparan ve artık koparmayan o

küçük ve masum arabadan çok daha kaygı verici geldi bu.

Mitchell Allen'la Camden'da beraber okumuştum ama onunla orada pek samimi değildik, okul, ufacık ve kimin eli kimin cebinde belli olmayan bir yer olmasına karşın. Beni asıl şaşırtan Mitchell Allen'ın şimdi Jayne'in kapı komşusu olduğunu değil, evli ve iki çocuk sahibi olduğunu öğrenmek olmuştu: Ashton evinin yakınlığı sebebiyle Robby'nin en yakın arkadaşıydı, Zoe ise Sarah'dan bir yaş küçüktü. Mitchell hakkında Camden'da öğrendiğim çok az şeyden yola çıkarak tamamen ibne değilse bile biseksüel olduğuna karar vermiştim. Ama AIDS öncesi o zamanlarda, tarihin o kısa cinsel serbestlik döneminde herkes herkesi düzüyordu zaten. Mezuniyetimizden ve seksenlerin geçip gitmesinden sonra, o dönemde tanıdığım "lezbiyenlerin" evlenip çoluk çocuğa karışmaları görülmemiş şey değildi ve aynı durum New Hampshire'da geçirdikleri dört sene içinde cinsel kimlikleri belirsizleşmiş olan Camdenlı erkeklerin çoğu için geçerliydi. Camden'da biseksüellik klastı –en azından biseksüel *görünmek*– ve öğrenci kurulu bu duruma sadece aşırı müsamaha göstermekle kalmıyor, faal olarak destek veriyordu. Çoğu erkek başka erkeklerle tek gecelik ilişkiler yaşamayı normal buluyordu, hattâ bazıları bununla övünüyordu. Camden kızları bunu çekici buluyorlardı, Camden oğlanlarıysa gizemli ve tehlikeli olduğunuzu düşünüyorlardı, bu yüzden önünüzde kapılar açılıyordu ve arzulanırlık seviyeniz artıyordu ve kendinizi her açıdan bir sanatçı hissetmenizi sağlıyordu, ki hepimizin peşinde olduğu şeydi bu... çağdaşlarımıza sınır olmadığını, her şeyin yapılabileceğini, sınırları aşmanın kabul edilebilir olduğunu göstermek. Baştaki şaşkınlığımdan (çünkü Mitchell'e dair anımsayabildiğim tek şey, bir başka sınıf arkadaşım olan Paul Denton'la uzun bir ilişki yaşadığıydı) kurtul-

duktan sonra son bir iki dönemde Candice diye bir kızla takıldığını ve ardından Columbia'da lisansüstü eğitimi görürken Low Kütüphanesi'nde Nadine'le, Mitchell'in üniversitedeyken çıktığı aptal ve seksi sarışının bir kopyasıyla tanıştığını anımsadım. Bu yaz mahalledeki bir barbekü partisinde Mitch'le tekrar karşılaştığımda beni Jay McInerney'le karıştırmış gibi yaptı, bu salakça şaka öyle hoşuna gitti ki beni tanıştırdığı diğer çiftlere üç kez tekrarladı, ama onlar "okuyucu" olmadıklarından şakayı anlamadılar ve Mitchell esprisinin boşa gittiğini fark etti. İkimiz de birbirimizi daha yakından tanımaya ya da Camden anılarından ve çılgın gençliklerimizden bahsetmeye hevesli değildik, oğullarımızın hatırına bile (ki birbirlerinin en yakın arkadaşı olmaları şaşırtıcıydı). Zaten Mitchell'in gözü Jayne'e bakmaktan beni görmüyordu. Artık büyümüştük ve farklı bir dünyada yaşıyorduk ve Mitchell, Jayne'in varlığı karşısında, bir film yıldızıyla yakın temasa geçen erkeklerde sık görülen o tuhaf dengesizliğe salıvermişti kendini. Camden'daki o havalı, umursamaz insan rolünden –zarif muğlaklığından, MDA'lı punçlardan, tek gecelik ilişkilerden– eser kalmamıştı. Bu yaşıyla da ilgiliydi tabii, ama banliyöde yaşamasıyla da ilgisi vardı (Manhattan'da oturan yaşıtım pek çok erkek hâlâ gençliklerindeki havayı az çok koruyorlardı). O yakışıklı ve havalı cinsel maceraperestin yerini karıma kölece bir bağlılık duyan, kırkına yaklaşan salak herifin teki almıştı. Nadine de bunu fark etmişti ve okul aktivitelerinde ya da akşam yemeği partilerinde dördümüz bir araya geldiğinde Mitchell'i dizginlemeye çalıştı; benimse umurumda değildi, çünkü benim de ilgilendiğim kişiler oluyordu ve Jayne'in ona hayatta yüz vermeyeceğini biliyordum. Orta yaşların başında olup sıkılmanın ve güzel bir kadınla evli olmanın kaçınılmaz sonucuydu bu. Ama Nadine hiç

utanmadan bana asılınca... işte o zaman banliyönün iç bayıcılığı ve basmakalıplığı, muhtemelen asla olamayacağım sorumluluk sahibi bir adama dönüşmeye çalışan biri olarak yaşadığım yeni hayata yönelik şevkimi köreltti.

Çocuklara iyi geceler dedikten sonra (Robby dev plazma ekranın karşısına serilmiş *1941*'i izlemekteydi ve gidişimizi pek fark etmedi bile, Sarah ise odanın diğer tarafında Wendy ile oturmuş *Sineklerin Tanrısı*'nın özetini okuyordu) Jayne'le ben Elsinore Sokağı'na çıktık ve Allen'lara yaptığımız kısa yürüyüşte Jayne bana herkesin kim olduğunu ve ne yaptığını sabırla anımsattı, çünkü hep unutuyordum ve bu çevrede hoş karşılanmayan bir şeydi bu. Mitchell yatırım bankacılığı sektöründeydi şaşırtıcı bir şekilde, Mark Huntington ise golf sahaları yapıyordu ve Adam Gardner güya atık maddelerin geri dönüşümü alanında kariyer sahibi olan mafyavari bir tipti... mükemmel çocuklarımızın dünyada yükselişini garantilemek için birbirinden güzel eşlerimizle el ele hep birlikte yarattığımız yumuşacık ve rüyamsı servet ışığında yaşayan bir grup sıradan babaydık işte. Jayne'le ben birlikte evimizden Allen'lara yürürken bir esinti kaldırım kenarındaki ağaçların yapraklarını hışırdattı. Jayne elimi tutup bana yaslandı. Biraz yana çekildim, cebimdeki cep telefonunun kabarıklığını hissetmesin diye.

Mitchell kapıyı açtı ve havada kalan elimi sıkmayı ancak Jayne'e sımsıkı sarıldıktan sonra akıl edebildi. Gelen son çifttik ve Mitchell bizi hemen içeri aldı, çünkü Joe ile Ashton geçen hafta öğrendikleri yoga hareketlerini yetişkinlere göstereceklerdi. Salonda Adam ve Mimi Gardner'a, Mark ve Sheila Huntington'a başlarımızla selam verdik; hepimiz o engin mekanda ayakta öylece dururken Zoe sanırım beş dakika boyunca ağaç taklidi yaptı, ağabeyi de yerde köpek gibi gerine-

rek etkileyici nefes egzersizlerini sergiledi. (Ashton ağlamış gibiydi –gözleri kırmızıydı, yüzü kızarmış ve şişmişti– ve rutinini sanki zorla yapar gibi bir hali vardı, gerçi bu berbat halini kulak enfeksiyonuna yormuştum o sırada.) İkisi de "kalasta yan yana yürüdükten" sonra kıvrılıp "kaya pozisyonuna" geçtiler. En sonunda da kafalarının üstünde boncuklu yastıklar taşıdılar, yetişkinler alkışlayana dek. "Ne şirin," diye mırıldandım bu gösteriden çok hoşlanmış olan Nadine Allan'a, ki yanımda ayakta durduğunu yeni fark ediyordum ve eli kalçamdaydı. Bana müşfikçe gülümsedi (Klonopin yüzünden ağzı gaga gibiydi) ve sonra elini Ashton'a uzattı, ama Ashton birden dönüp hışımla odadan çıktı. Nadine'in yüzünde kaygı belirdi –ama sadece bir anlığına– ve ardından yine bir ev sahibesinin gülümseyen maskesini takındı. Önemli bir andı. Şimdiden gerilmiş ve yorulmuştum.

Allen'ların evi bizimkinin neredeyse tıpatıp aynısıydı... minimalist ve mükemmel bir saray yavrusuydu. Hattâ yüksek tavanlı antredeki ahizeyle iki katı birleştiren döner merdiven bile aynıydı ve çocuklar odalarına gider gitmez Mitchell içki siparişleri almaya başladı ve buzlu votka istediğimde Jayne bana baktı ve itiraz edince şakacı bir edayla bakışına karşılık verdim ve istemediğini bildiğim bir kadeh beyaz şarapta karar kıldım ve arka planda çalan bir Burt Bacharach CD'si eşliğinde kokteyl gevezeliğine başladık... bu CD ironik bir resmiyetle sunulmuş hesaplı, *kitsch* bir tavırdı ve sadece ebeveynlerimizin zevkleriyle dalga geçmekle, burjuvalıklarını ve vasat zevklerini tiye almakla kalmıyordu, aynı zamanda rahatlatıcıydı da; bizi çocukluğumuzun güvenliğine geri götürmesi planlanmıştı ve sanırım bazılarında gayet işe yaradı, tıpkı annelerimizin yemeklerinin bir üst versiyonu olan menü gibi: Kiev usulü tavuk (ama Jamaica tarzı da vardı... tadı na-

sıldı kimbilir), patates ograten (ama *manchego* peynirli) ve yine yetmişlerin gözbebeği olan *sangria*, ki o döneme dair pek çok şey gibi tekrar revaçtaydı.

Sofraya oturduğumuzda odadaki insanlara baktım ve onlarla aramdaki ortak noktaların azlığını fark edince kalan keyfim de kaçtı –kariyerli babalar, sorumluluk sahibi ve çalışkan anneler– ve kısa sürede dehşete ve yalnızlık hissine kapıldım. Evli çiftlerin genelde sergilediği ve ortamda yoğun bir şekilde hissedilen kibirli üstünlük havasına odaklandım –ortak varsayımlar, tatlı ve huzurlu kayıtsızlık, sürekli vardı bunlar–, oysa içeride bu tavrın yöneltilebileceği bekar hiç kimse yoktu. Farklı davranma, istediğin zaman istediğini yapma olayının bittiğine karar verdim içim sızlayarak. Gelecek yoktu artık. Her şey geçmişteydi ve orada kalacaktı. Ayrıca –bu gruba en son katılan kişi olduğumdan ve henüz ritüelleriyle alışkanlıklarını tam olarak öğrenmediğimden– yalnız, yabancı, tek başınalığı sonsuza dek sürecek gibi görünen kişinin ben olduğumu farz ediyordum. Kendimi bu dünyada bulmanın şaşkınlığı geçmemişti hâlâ. Her şey resmi ve boğucuydu. Kokteyllerden akşam yemeğine taşınan kibar sohbetler öyle bayıcıydı ki bir tür acımasızlığı vardı, bu yüzden kadınlarda odaklandım; Mimi'yi, Sheila'yı ve Nadine'i birbirleriyle karşılaştırdım dikkatle, üçünü de çekici buldum (gerçi Jayne hepsinden güzeldi). Mitchell karıma yaslanıyordu ve Nadine bardağıma alkolsüz olduğuna kanaat getirdiğim *sangria*yı döküp duruyordu ve baktığım her yerde bir zamanlar rahatça benimsenen cinsel serbestliğin dizginlenişini görüyordum ve bu kendimi yaşlı hissettiriyordu. Grup seks yaptığımızı hayal ettim bir ara (kadınların çekiciliği göz önüne alınınca pek de fena bir fantezi sayılmazdı), ta ki Mimi Gardner'ın Basket* adında bir Po-

* Sepet, (çn).

meranya köpeği bulunduğunu işitene dek.

Sonra konuşma Buckley'ye geldi, ki bu dört çiftin Allen'ların evindeki sade ve süssüz salondaki yuvarlak masada loş ışıkta oturmalarının tek sebebi buydu... hepimizin çocukları okula gidiyordu. Yarın gece veli toplantısı yapılacaktı, peki gidecek miydik? Kesinlikle dedik Jayne'le ben masadakilere, gidecektik. ("Buckley'deki veli toplantısına hayatta gitmeyiz," desem neler olacağını düşününce ürperdim.) Sohbet sığ yeteneklere, derin inkarlara, değer yargılarındaki farklılıklara, büyük bağlantılara, şu muazzam bağışa, uygun koşullara uzandı... netlik ve örnekler gerektiren büyük ve kişisel konulara, ama isim vermeyerek içini rahat tutuyordu herkes. Sürekli çocuklardan bahsedilen bir akşam yemeği partisine ilk kez katılıyordum ve yeni baba olduğumdan o rahat görünen sohbetin altındaki duygusal anaforlara ve kaygılara anlam veremiyordum... ayrıca çocuklarıyla neredeyse saplantı derecesinde ilgiliydiler. Evet, onlarla gerçekten ilgileniyorlardı ama karşılığında bir şeyler istiyorlardı, yatırımın karşılığını istiyorlardı... neredeyse dinsel bir ihtiyaçtı bu. Dinlemesi yoran ve aşağılık bir şeydi çünkü çocuklarının mutluluğunu istemiyorlardı. İnsanlara çocuklarının sadece hallerinden memnun ve havalı olmaları yetmiyor muydu artık? Onlara dünyanın berbat bir yer olduğu söylenmiyor muydu artık? Biraz burnu sürtülmek yok muydu artık? Bu ebeveynler bilim adamlarıydılar ve artık çocuklarını içgüdüleriyle yetiştirmiyorlardı... hepsi dene yapacaklarını öğrenmek için kitaplar okumuş, videolar izlemiş veya internette gezinmişlerdi. "Anaokulu" metaforu olarak "giriş kapısı" dendiğini duydum cidden (Sheila Huntington söyledi) ve beş yaşındaki çocukların korumaları vardı (Adam Gardner'ın kızının). İlkokul baskısı yüzünden başdönmesi nöbetleri geçiren çocuklar vardı ve on yaşındaki

çocuklar gerçekdışı vücut imgeleri yüzünden beslenme bozukluğu çekiyorlardı. Dr. Wolper'a akapunktur yaptırmak için sıra bekleyen dokuz yaşında çocuklar vardı. Robby'nin sınıfındaki çocuklardan birinin küçük bir şişe Clorox içtiğini öğrendim. Sonraki konular: okulun öğle yemeklerinde verilen pastaları iptal ettirmek, *bar mitzvah** yemeklerini yapan aşçı, iki yaşında çocuklar için Pilates kursu, beden eğitimi dersinde sütyen takması gereken altıncı sınıf öğrencisi, lüks süpermarkette annesini çekiştirip "Bunda karbonhidrat var mı?" diye soran oğlan. Hırıltılı soluklarla süt ürünleri arasındaki bağlantı üstüne bir sohbet başladı. Daha sonra: ekinazyayla ilgili saçma sapan bir muhabbet. Beyin sarsıntıları, yılan ısırığı, boyunluk, sınıflarda kurşun geçirmez camların gerekliliği... bana fütürist, anlamsız ve boş gelen konuların ardı arkası kesilmiyordu. Ama Jayne hı hı diyerek kafa sallıyor ve düşünceli bir edayla dinleyerek destekleyici laflar ediyordu ve birden şunu fark ettim ki, Jayne ünlendikçe –ve insanların kendisinden beklentileri arttıkça– bir politikacıya benziyordu giderek. Nadine kolumu tutup bana takip etmediğim konu hakkındaki fikrimi sorunca kitap yayıncılığındaki kötü durum hakkında muğlak laflar ettim. Sözlerime herhangi bir tepki gelmeyince, kabul görmek istediğimi anladım. Öyleyse neden gönüllü olarak bilgisayar dersleri vermiyordum? Neden tenis takımına kaptanlık etmiyordum? Nadine kayıp çocuklardan birinin Cape Cod'da görüldüğü söylentisinden bahsederek beni kurtardıktan sonra yine Ashton'a bakmak için izin isteyip masadan kalktı... ki sayabildiğim kadarıyla o yemek boyunca yedi kez yaptı bunu. *Sangria*ya öyle sık uzanmaya başladım ki kadehimi ağzına kadar

---

* Yahudilikte, dini mesuliyet yaşına gelen erkek çocuklar için düzenlenen tören, (çn).

doldurduğumda Jayne şişeyi alıp uzağa koymak zorunda kaldı. Ama robot sesiyle "İyi de kadehim boşalınca ne olacak?" diye sorduğumda herkes güldü, oysa şaka yaptığımın farkında değildim. Jayne'e donuk ve şehvetli gözlerle bakan Mitchell'e bakıp duruyordum; Jayne ona bir şeyler açıklamaya çalışıyordu boş yere, Mitchell'in verdiği tek tepkiyse durmadan hızlı hızlı solumaktı. Akşam yemeği tam üç saat sürdü.

Kadınlar masayı toplayıp tatlı servisini hazırlamak için mutfağa gittiler, erkeklerse puro içmek için havuz kenarına çıktılar, ama Mark Huntington sarılmış dört tane esrarlı sigara getirmişti ve ben daha ne olduğunu anlamadan sigaraları yakmaya başladık. Esrara bayılmazdım ama hoş bir sürprizdi: Akşamın geri kalanı epey sürecekti –taze meyveli şerbetler ve uzun vedalaşmalar ve iç karartıcı yeni akşam yemekleri planları– ve kafam iyi olmazsa yatağa kavuşana kadar geçecek süre çok uzun gelecekti. İlk nefesten sonra, geniş bahçeye özenle dizilmiş şezlonglardan birine çöktüm; bu bahçe bizimkinden farklı olarak evin arka değil yan tarafındaydı, gece karanlık ve ılıktı ve havuzdan gelen ışık adamların çehrelerini fosforlu maviye boyayarak hayalete benzetiyordu. Uzandığım şezlongtan evimizin yan tarafını görüyordum ve esrarlı sigaradan derin nefesler çekerken gözlerimi kısıp evi inceledim. Çift kanatlı kapının ardındaki medya odasını görebiliyordum, Robby hâlâ yerde televizyonun karşısında yatıyordu, Sarah ise hâlâ Wendy'nin kucağındaydı ve bakıcı ona o yitik adada mahsur kalmış çocukların öyküsünü okuyordu ve tepelerinde karanlık ana yatak odası vardı. Bir de hepsini saran büyük, boyaları dökülen duvar. Dün sabah yakından bakınca duvardaki lekeler bu açıdan bakıldığı zamanki kadar büyük görünmemişti. Şimdi duvarın neredeyse tamamı pembe stükoyla kaplıydı ve zambak beyazı boya ancak

küçük küçük yerlerde görülüyordu. Yeni bir duvar keşfedilmişti *–eskisinin yerine geçmişti zorla–* ve bu beni ürpertmeye yetecek kadar kaygılandırıcıydı (çünkü bir tür uyarıydı, değil mi?) ve uzatılan yeni bir esrarlı sigaradan derin bir nefes çektikten sonra *Ne... tuhaf...* diye düşündüm miskince ve ardından aklım Aimee Light'a kaydı ve anlık bir şehvet, ardından da hayal kırıklığı hissettim her zamanki gibi. Mutfaktaki kadınların silüetleri görülüyordu ve uzaktan gelen boğuk sesleri erkeklerin sohbetine hoş bir arka plan teşkil ediyordu. Erkekler sırım gibiydiler, karınları düzdü, saçları masraflı bir şekilde boyanmıştı, yüzleri pürüzsüz ve ameliyatsızdı, yani hiç birimiz yaşımızı göstermiyorduk, ki şezlongta esnerken bunun herhalde iyi bir şey olduğunu düşündüm. Hepimizin dikkati dağılmıştı biraz ve kıs kıs gülmeye meyilliydik, ayrıca onların hiçbirini doğru dürüst tanımıyordum... herkes hâlâ kısa ilk izlenimlerden ibaretti. Allen'ların çatısındaki bir rüzgar gülüne bakarken Mitchell bana beklediğim gibi fesatça değil, içten bir ilgiyle "Eee, dünyanın bu bölgesinde ne işin var Bret?" diye sordu. Uykuluydum ve komşumuzun evinin arkasındaki karanlık araziyi tarıyordum.

Uygun bir kayıtsızlık edasını hedefleyerek kıs kıs güldüm. "Şey, Jayne babasız büyüyen çocukların ileride suç işleme olasılıklarının arttığına dair bir sürü yazı okumuş dergilerde. İşte bu yüzden buradayım." İç geçirdim ve sigaradan bir nefes daha çektim. Devasa bir bulut ayı kaplıyordu. Yıldız yoktu.

Neşesiz kıkırtıların ardından yine kıs kıs gülüşler geldi. Sonra konu tekrar çocuklara döndü.

"Demek metilfenidat kullanıyor" –Adam bunu hiç zorlanmadan telaffuz etti– "oysa altı yaşından küçük çocukların kullanabileceği onaylanmadı henüz,"; ardından Hanson'la

Kane'in dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluklarına geçti, böylece doğal olarak günde üç kez verilen 7.5 miligramlık Ritalin'den ve çocukların yatak odasında televizyon bulunmasını doğru bulmayan çocuk doktorundan ve *Monsters Inc.* filminden –öyle demode ki– bahsedilmeye başlandı, Mark Huntington oğluna bir kompozisyon yazarı tutmuştu, çocuk istemese de. Sonra kayıp çocuklardan bahsedildi, bir kaçıktan, New Orleans'ta yeni patlamış bir bombadan, yeni bir ceset yığınından, Vegas'ta Bellagio'nun önünde makineli tüfekle taranmış bir grup turistten. Marihuana –epey güçlüydü– seslerimizi boğuklaştırmış, komikleştirmişti.

"Sağır baba rutinini denedin mi hiç?"

Soru bana sorulmamıştı, ama ilgimi çektiği için doğrulup "Hayır, nedir?" dedim.

"Sızlanmaya başlayınca ne dediğini anlamıyormuş gibi yap." Bunu diyen Mitchell'di.

"O zaman ne oluyor?"

"Canı öyle sıkılıyor ki vazgeçiyor."

"Bu bilgiye ulaşmak için Google'da kaç saat harcadın Mitch?"

"Zahmetli bir şeye benziyor," diye iç geçirdi Adam. "Ne istiyorsa vermek daha kolay değil mi?"

"Onu denedim. İşe yaramıyor dostum."

"Niye ki?" diye sordu biri, oysa yanıtı hepimiz biliyorduk.

"Çünkü hep daha fazlasını isterler," diye karşılık verdi Mark Huntington.

"Olsun," dedi Mitchell omuz silkip sigaradan bir fırt çekerek, "onlar evlatlarım."

"Biz saklambaç oynuyoruz," dedi Adam Gardner uzun bir sessizlikten sonra. O da bir şezlonga uzanmış, kollarını kavuşturmuş, yıldızsız göğe bakıyordu.

"O nasıl oluyor?"

"Kane 'ebe' oluyor ve yüz yetmişe kadar sayıyor."

"Sonra?"

"Ben Loew'deki sinemaya gidip film izliyorum."

"Sinirleniyor mu peki?" diye sordu Adam. "Yani seni bulamayınca."

Gardner omuz silkti. "Sanmam. Gidip bilgisayarın başına oturuyor. Bütün gün o lanet şeye bakıp duruyor." Gardner bir şeyler düşündü. "Sonunda beni buluyor."

"Zaman değişti," diye mırıldandı Huntington. "Bizden çok farklı beceriler geliştirdiler, bu da bizi ayırıyor."

"Görsel verileri değerlendirmeyi biliyorlar." Gardner omuz silkti. "Aman ne önemli. Şahsen beni pek etkilemiyorlar."

"Bağlam içinde değerlendirme yapmak diye bir şey bilmiyorlar," diye mırıldandı Huntington yine, yeni bir esrarlı sigaradan bir nefes daha çekerken donuk gözlerle. Ortada hâlâ iki sigara dönüyordu ve herkesin kafası iyiydi.

"Sadece parçalarda odaklanıyorlar."

"Ama teknolojik açıdan bizden ileriler." Bunu söyleyen Mitchell'di, ama Mark'la tartışıyor muydu anlayamadım çünkü sesi tonlamasız ve kayıtsızdı.

"Zararlı teknoloji deniyor ona."

Birden Victor'ın bahçemizde havladığını duymaya başladım.

"Mimi artık Hanson'ın Doom oynamasını istemiyor."

"Niye ki?" diye sordu biri.

"Dediğine göre ABD ordusunun asker eğitmekte kullandığı bir oyunmuş." Derin derin iç geçirdi.

Mülkümüzü Allen'lannkinden ayıran tek şey alçak bir çalı çitti, ama evler birbirinden o kadar uzaktaydı ki mahremiyet konusunda hiç sorun çıkmıyordu. Medya odasındaki çocuk-

ları görebiliyordum hâlâ, ama bakışlarım yukarı kaydı ve büyük yatak odasının ışıkları açıktı şimdi. Tekrar kontrol ettim, ama Wendy hâlâ sandalyede oturuyordu, kucağında Sarah'yla.

Ne... tuhaf... diye düşündüm yine, ama bu sefer hafif panikle.

Ana yatak odasının ışıklarının demin kapalı olduğuna emindim. Yoksa açıktı da fark etmemiş miydim? Hatırlayamıyordum.

Eve tekrar odaklandım, önce medya odasına baktım, ama sonra büyük yatak odasının penceresinin ardındaki bir gölge dikkatimi çekti.

Birden yok oldu.

"Bakın, disipline aşırı meraklı biri değilim," diyordu babalardan biri, "ama hatalarının sorumluluğunu üstlenmesini sağlıyorum."

Şezlongta huzursuzca kımıldandım, ikinci kata bakmayı sürdürerek.

Hareket yoktu. Işıklar hâlâ açıktı ama gölge yoktu.

Biraz rahatladım ve tam sohbete tekrar katılacakken bir silüet pencerenin yanından hızla geçti. Sonra tekrar belirdi, sadece bir gölge, görülmek istemiyormuşçasına çömeldi.

Kim olduğunu seçemiyordum, ama erkeğe benziyordu, takım elbiseli.

Sonra tekrar kayboldu.

Yine Robby'ye, bakıcıya ve Sarah'ya baktım ister istemez.

Ama belki de erkek değildi, diye düşündüm otomatikman. Belki de Jayne'di.

Kafam karışmış halde doğrulup arkama döndüm ve boynumu uzatarak Allen'ların mutfağına baktım; orada Nadine'le Sheila kaselere ahududu dolduruyorlardı ve Jayne tezgahta

durmuş bir dergideki bir şeyleri Mimi Gardner'a gösteriyordu ve ikisi de gülüyorlardı.

Pantolonumun cebindeki telefonuma yavaşça elimi uzattım ve hızlı aramaya bastım.

Wendy'nin Sarah'ya okuduğu kitaptan başını kaldırdığını gördüm ve kalkıp onu kucağında taşıyarak havuz masasındaki kablosuz telefona gitti. Wendy arayan her kimse mesaj bırakmasını bekledi.

Silüet tekrar belirdi. Şimdi pencerenin ardında öylece duruyordu.

Telefonun çaldığını duyunca hareket etmeyi kesmişti.

"Wendy, ben Bay Ellis, açsana," dedim makineye.

Wendy hemen telefonu açtı, Sarah'yı bir koluyla tutarak.

"Alo?" dedi.

Silüet Allen'ların bahçesine bakıyordu.

"Wendy, evde arkadaşın mı var?" diye sordum olabildiğince dikkatle.

Bir bacağımı şezlongtan indirerek –karıncalanıyordu– yine alt kattaki medya odasına baktım; üçü de oradaydı, üst kattaki kişiden habersiz.

"Hayır," dedi Wendy etrafa bakınarak. "Burada bizden başka kimse yok."

Ayağa kalktım ve sendeleyerek eve doğru yürümeye başladım; yer sarsılıyordu. "Wendy, çocukları hemen evden çıkar, tamam mı?" dedim sakince.

Silüet pencerenin önünde durmayı sürdürüyordu, ışık arkadan geldiğinden yüzü seçilemiyordu.

Arkamdaki adamların nereye gittiğimi sormalarına aldırmadan Allen'ların evinin yan tarafına gittim ve bir kapıyı açarak kaldırıma çıktım; Elsinore Sokağı'na yeni dikilmiş karaağaçların arasından ikinci kat penceresini rahatlıkla görebili-

yordum hâlâ.

Eve yaklaşırken bahçenin önüne park edilmiş krem rengi 450 SL'yi fark ettim birden.

İşte o zaman plakasını gördüm.

"Bay Ellis, ne demek istiyorsunuz?" diye soruyordu Wendy. "Çocukları niye evden çıkarayım? Sorun nedir?"

Tam o anda, sanki biri dinliyormuşçasına, penceredeki silüet dönüp gözden kayboldu.

Donakaldım, konuşamıyordum, sonra ön kapıya uzanan taş yolda yürümeye başladım.

"Wendy, ön kapının önündeyim," dedim sakince. "Çocukları dışarı çıkar, hemen. Hemen."

Victor arkada bir yerlerde havlamaktaydı ve sonra havlamaları ulumaya dönüştü.

Kapıya hızla vurmaya, sonra yumruklamaya başladım.

Wendy kapıyı açtı, şaşkındı, hâlâ kucağında olan Sarah beni görünce gülümsedi. Robby arkalarında duruyordu, kaygılıydı ve beti benzi atmıştı.

"Bay Ellis, evde bizden başka kimse yok..."

Onu kenara itip çalışma odasına girdim, kasayı birkaç saniyede açtım ve orada tuttuğum, 38 kalibrelik küçük el tabancasını çıkardım ve sonra derin nefesler alarak ve içtiğim ot yüzünden başım döner halde tabancayı belime tıkıştırdım, çocukları korkutmamak için. Merdivene doğru yürümeye başladım.

Ama oturma odasının yanından geçerken durdum.

Mobilyalar yine yer değiştirmişti. Her yerde küllü ayak izleri vardı.

"Bay Ellis, beni korkutuyorsunuz."

Dönüp baktım. "Çocukları dışarı çıkar. Sorun yok. Bir şeyi kontrol etmek istiyorum o kadar."

Bunu söylemek kendimi güçlü hissettirdi, sanki durum kontrolüm altındaymış gibi, oysa muhtemelen değildi. Korkumun yerini zihin açıklığı ve soğukkanlılık almıştı, ki şimdi düşünüyorum da sanırım Mark Huntington'ın otunu içtiğim için. Yoksa o kadar gözükara davranmazdım, büyük yatak odasındaki her kimse karşısına dikilmeyi aklımdan bile geçirmezdim. O merdiveni çıkarken hissettiğim şey, bunu bekliyor olduğumdu. Her şey bir anlatının parçasıydı. Vücudum adrenalin pompalıyordu, ama hızlı hareket etmiyordum. Adımlarım yavaş ve kararlıydı. Tırabzanı sımsıkı tutarak, çıkmamı kolaylaştırıyordum. Kendimi öyle nötr hissediyordum ki transta gibiydim.

Merdiveni çıkınca döndüm. Büyük yatak odasına giden koridor karanlık ve sessizdi. Ama gözlerim kısa sürede alışınca morumsu bir renge dönüştü. O koridordan geçmemi sağlayan güç sadece giderek artan bir panikten kaynaklandı.

"Kim var orada?" diye seslendim karanlığa, boğuk ve titrek bir sesle. "Kim var orada?"

Koridorun sonundaki kapıya yürürken böyle deyip duruyordum.

Bir aplik, yanından geçerken titreşti ve söndü.

Bir başkası da aynı şeyi yaptı.

Sonra bir şey duydum. Bir hışırtı. Büyük yatak odasının kapısının arkasından gelmişti.

Karanlık koridorun ortasında durduğum yerden, kapının altından gelen ışığın söndüğünü gördüm.

Sonra bir kıkırtı işittim.

İnledim. Kapının arkasından gelen kıkırtı sürüyordu.

Ama neşesiz bir kıkırtıydı.

Aplikler titreşmeyi kesmişti ve koridordaki tek ışık arka bahçeye bakan pencereden giren ay ışığıydı. Victor'ın arka

ayakları üstüne oturmuş eve dikkatle, nöbet tutarcasına baktığını görebiliyordum (*ama neye karşı nöbet tutuyordu?*) ve köpeğin arkasındaki arazi ay ışığında düz, gümüş rengi bir çarşaf gibiydi.

Kıkırtı tiz bir cırlamaya dönüştü.

Ana yatak odasına körlemesine yürüdüm; hiçbir şey göremiyordum. Duvara yaslanarak ilerliyordum. Sadece birkaç adım kalmışken kapının açıldığını işittim.

"Kim var orada? Kimsin? Kim var orada?" Sesim tonlamasızdı. Gömleğimin altındaki tabancaya uzattım elimi.

Cırlamalar kesilmişti.

Karanlıkta kapı açıldı ve bir şey dışarı fırladı.

Bana doğru koşuyordu ama hiçbir şey göremiyordum.

"Hey!" diye haykırdım, sonra sıçrayıp yanımdan uçarak geçti.

Dönüp ellerimi savurdum ona doğru.

Sonra Robby'nin odasının kapısı birden kapandı.

Şimdi tabancayı indirmiştim ve karanlıkta el yordamıyla ilerledim, yine duvara yaslanarak, Robby'nin kapısına ulaşana kadar.

"Bay Ellis?" diye seslendiğini işittim Wendy'nin. "Neler oluyor? Çocukları korkutuyorsunuz."

"Polis çağır," diye seslendim, Robby'nin odasındaki şey beni duysun diye. "Hemen 911'i ara Wendy. Çabuk!"

"Baba?" Konuşan Robby idi.

"Tamam Robby, sorun yok. Dışarı çık." Sesimin titremesini engellemeye çalışıyordum.

Derin bir nefes alarak Robby'nin kapısını yavaşça açtım.

Oda da zifiri karanlıktı, bilgisayarın ekran koruyucusundan ay ışığı dışında. Elsinore Sokağı'na bakan pencere açıktı.

Odada bir hareket sezdiğimi sandım ve içeride dört adım

atmışken hırıltılı bir soluk işittim.

"Kimsin sen?" diye haykırdım. Korkmaya başlamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Tabancam var pislik," diye bağırdım beyhude bir şekilde. (*Kullanmasını bilmiyorsun ki*, diye kıkırdıyordu sanki o yaratık, dalga geçiyordu.)

Geri geri giderek serbest elimi duvarda gezdirdim, ışık düğmesini bulana dek.

Tam o sırada, ışık düğmesine uzanan elimi bir şey ısırdı. Bir tıslama duydum ve sonra elimin ısırıldığını hissettim.

Haykırarak ışığı açtım.

Tabancayı öne uzatarak odada sağa sola çevirdim.

Hareket eden tek şey Terby idi, yere inmişti ve öne atıldıktan sonra yan yattı, tuhaf gözlerini bana dikerek.

Karnı deşilmiş küçük bir ölü farenin yanında yatıyordu.

Ama odada başka bir şey yoktu. Öyle rahatladım ki az kalsın yığılıp kalacaktım.

Yutkunarak açık pencereye yürüdüm.

Tiz tekerlek sesleri duyunca pencereye koştum.

Dışarıda, Elsinore Sokağı'nda, krem rengi 450 SL köşeyi dönerek Bedford Sokağı'na sapıyordu.

Merdivenden apar topar inip ön kapıya koştum; Wendy, Robby ve Sarah şimdi orada afallamış bir halde durmaktaydılar. Wendy eğilip Sarah'yı kucağına aldı ve sımsıkı tuttu, korumak istercesine.

"Şu arabayı gördünüz mü?" Soluk soluğaydım ve birden kusacağımı fark ettim. Onlara sırtımı dönüp eğilerek çimenliğe kustum. Sarah ağlamaya başladı. Tekrar kustum –bu kez daha şiddetli–, spazmlar geçirerek. Tabancalı elimin tersiyle ağzımın kenarını silerken kendimi toplamaya çalıştım.

"O arabaya binen birini gören var mı?" diye sordum yine. Hâlâ soluk soluğaydım.

Robby bana tiksintiyle bakıp eve geri yürüdü.

"Sen kafayı yemişsin!" diye öfkeyle haykırdıktan sonra hüngür hüngür ağlamaya başladığını işittim.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı; kendinden öyle emindi ki.

"Ne arabası?" diye sordu Wendy; gözleri faltaşı gibi açıktı ama korkudan değil, berbat bir şüpheden dolayı.

"Mercedes. Demin giden araba." Boş sokağı gösteriyordum.

"Bay Ellis... o araba öylesine geçiyordu. Neler oluyor?"

"Hayır, hayır, hayır. Arabaya binip uzaklaşan kişiyi görmedin mi?"

Wendy arkama bakıyordu. Döndüm.

Jayne ağır ağır bize yaklaşıyordu, kollarını kavuşturmuş ve suratı asık halde.

"Evet, neler oluyor Bret?" diye sordu usulca, bana yaklaşarak.

Yüzündeki ifadeyi şefkat sandım, ama sonra hiddet olduğunu fark ettim.

"Wendy, Sarah'yı odasına götürebilir misin?" Elimi Sarah'ya uzatınca gerileyen bebek bakıcısının yanına gittim; Sarah da yüzünü benden kaçırmıştı ve öyle hüngür hüngür ağlıyordu ki tükürüğü akıyordu.

Jayne bana sürtünerek yanımdan geçip kızına ve ardından Wendy'ye bir şeyler fısıldadı; Wendy başıyla onaylayıp Sarah'yı eve geri götürdü. Hâlâ bitkin ve soluk soluğaydım ve Jayne yanıma gelirken ağzımdaki tükürüğü sildim. Silaha, sonra tekrar bana baktı.

"Bret, ne oldu?" diye sordu usulca. Kollarını hâlâ kavuşturuyordu.

"Allen'ların bahçesinde oturmuş muhabbet ederken eve bakınca odamızda birini gördüm." Düzenli nefes almaya çalışı-

yordum ama başaramıyordum.

"Bahçede ne yapıyordunuz peki?" Yanıtı zaten bilen bir profesyonelin edasıyla sormuştu bunu.

"Öylesine takılıyorduk işte, sadece..." Görünmez bir şeyi gösterdim. "Takılıyorduk."

"Ama esrar içiyordunuz, değil mi?"

"Şey, evet ama benim fikrim değildi..." Durdum. "Jayne, odamızda bir şey vardı –bir adam sanırım– ve bir şey arıyordu, sonra buraya gelip bakmak için yukarı çıktım ama beni itip Robby'nin odasına kaçtı ve..."

"Şu haline bak." Sözümü kesti.

"Ne?"

"Şu haline bak. Gözlerin kan çanağı, sarhoşsun, leş gibi esrar kokuyorsun ve çocukların ödünü patlattın." Alçak sesle ve hızlı konuşuyordu. "Tanrım, artık ne yapacağımı bilemiyorum. Cidden bilemiyorum artık."

Seslerimiz alçaktı çünkü ön bahçede, ortalık yerde duruyorduk. Etrafa bakındım yine ister istemez. Sonra öfke ve hayal kırıklığıyla "Bir saniye, esrar içtim diye halüsinasyon gördüğümü, o yukarıdaki şeyin hayal olduğunu sanıyorsan..." dedim.

"Yukarıdaki şey neydi ki Bret?"

"Öff, siktir et. Polisi arıyorum." Cep telefonumu tuttum.

"Hayır. Aramıyorsun."

"Neden Jayne? Evde bir şey vardı ve orada olmaması gerekiyordu."

El kol hareketleri yapıp duruyordum. Tekrar kusacak gibiydim.

"Polisi aramayacaksın." Jayne bunu sakin ve kesin bir edayla söylemişti. Tabancayı elimden almaya çalıştı ama geri çekildim.

"Polisi neden aramayayım ki?"

"Çünkü polislerin gelip de şu sefil halini görmelerini ve çocukları daha da korkutmalarını istemiyorum."

"Hey, bir dakika," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Ben de korkuyorum, Jayne. *Ben de* korkuyorum, tamam mı?"

"Hayır, senin kafan iyi Bret. Senin kafan iyi. Şimdi şu tabancayı ver bana."

Kolunu kavradım ve beni eve doğru çekmesine göz yumdum; eve varınca ön kapıyı itip açtım. Oturma odasını ve yeri değişmiş mobilyaları gösterdiğimde arkamda duruyordu. Sonra ayak izlerini gösterdim, hastalıklı bir tür zafer hissiyle. Tepkisini bekledim. Tepki göstermedi.

"Bu sabah eşyaların yerini değiştirdim Jayne. Bu gece bıraktığımızda böyle değildi."

"Değil miydi?"

"Değildi Jayne, ayrıca benimle öyle küçümser gibi konuşma sakın," dedim kaşlarımı çatarak. "Biz yokken birisi yerlerini değiştirmiş. Biri bu eve girmiş, eşyaların yerini değiştirmiş ve *bunları bırakmış.*" Küllü ayak izlerini gösterirken çok hızlı konuştuğumu ve ter içinde olduğumu fark ettim.

"Bret, şu tabancayı bana vermeni istiyorum."

Başımı eğip baktım. .38'liği kavrayan elimin eklemleri bembeyazdı.

Derin bir soluk alıp diğer elimin avcuna baktım. Oradaki küçük yara şimdiden iyileşiyor gibiydi.

Tabancayı sakince aldı ve konuşmayı sürdürdü, alçak sesle, karşısında bir çocuk varmışçasına. "Eşyaların yeri parti için değiştirildi..."

"Hayır, hayır, hayır... *ben* bu sabah eski yerlerine koymuştum Jayne."

"...şu ayak izleriyle soluklukla da yine partiden kalma ve bir temizlik şirketini aradım bile..."

"Kahretsin Jayne... halüsinasyon görmedim diyorum sana," dedim horgörüyle, bana inanmayı reddedişine afallamış halde. "Evin önüne park edilmiş bir araba vardı ve yukarıda biri vardı ve..."

"Bu kişi şimdi nerede Bret?"

"Gitti. Arabaya binip gitti."

"Nasıl gitti?"

"Nasıl yani?"

"Yukarı çıkınca bu kişiyi gördüğünü ve sonra onun dışarı kaçıp bir arabaya bindiğini söyledin, değil mi?"

"Eee, evet, ama onu göremedim çünkü ortalık karanlıktı ve..."

"Öyleyse kaçarken çocuklarla Wendy'nin yanından geçmiş olmalı," dedi Jayne. "Arabasına gitmek için yanlarından koşarak geçişini görmüş olmalılar, değil mi?"

"Şey... hayır. Yani... bence, sanırım Robby'nin penceresinden aşağı atladı."

Jayne'in yüzünde tiksinti belirdi. Benden yürüyerek uzaklaşıp çalışma odasına girdi ve tabancayı kasaya geri koydu, kasayı kilitledi. Ben sessizce peşinden giderken etrafa bakınarak eve birinin girdiğine ve *sangria*yla esrarı fazla kaçırdığım için ve artık ısrarla üstüme üstüme gelen negatif enerjiler yüzünden hayal görmediğime dair kanıtlar bulmak amacıyla etrafa bakındım. Jayne merdiveni çıkmaya başladı. Peşinden gittim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Koridordaki aplikler yanıyor, içeriyi her zamanki donuk ışıklarıyla aydınlatıyorlardı.

Robby'nin kapısı kapalıydı; Jayne açmaya çalışınca kilitli olduğunu fark etti.

"Robby?" diye seslendi Jayne. "Tatlım?"

"Anne... ben iyiyim. Git," dediğini işittik kapının ardından.

"Robby, kapıyı aç da gireyim. Sana bir şey sormak istiyorum," dedim, kapıyı itip açmaya çalışarak.

Ama kapıyı açmadı. Karşılık vermedi. Tekrar sormadım, çünkü verebileceği tepkiyi kaldıramazdım. Ayrıca Terby de oradaydı, ölü fare de, açık pencere de.

Jayne iç geçirerek Sarah'nın odasına gitti; Wendy, Sarah'yı yatağına yatırmıştı. Lavanta rengi bir yorganın altındaki Sarah o korkunç oyuncağı tutuyordu ve yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Eninde sonunda ağlamayı keseceğini düşünerek içimi rahatlatmaya çalıştım sefilce, ama o noktada ona Robby'nin odasındaki o şeyin şimdi kollarının arasında ne aradığını nasıl sorabilirdim ki?

"Anneciğim!" diye haykırdı Sarah, dehşet ve rahatlamadan titreyen bir sesle.

"Geldim," diye karşılık verdi Jayne bitkince. "Geldim güzelim."

Jayne'in peşinden odaya girecektim ama kapıyı suratıma kapadı.

Orada kalakaldım. Jayne'in söylediğim hiçbir şeye inanmayışı ve bu yüzden benden uzaklaşması, o geceyi daha da korkutucu ve katlanılmaz kılıyordu. Korkumu yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım. Histerik bir halde Sarah'nın kapısının önünde durup, içeriden gelen avutucu sesleri anlamaya çalışırken evin başka bir yerinden bir gürültü geldiğini işitince yine kusacağımı sandım, ama sonra aşağı inince Victor'ın içeri alınmak için mutfak kapısını tırmalamakta olduğunu ve sonra fikrini değiştirdiğini gördüm. Pencerelerden dışarı bakıp duruyor, o arabayı arıyordum, ama sokak bu gece sakindi her zamanki gibi ve dışarıda kimseler yoktu. Jayne'e, Robby'ye, Sarah'ya bana inanmalarını sağlayacak ne söyleyebilirdim ki? Tanık olduklarıma dair söyleyeceğim her şey dış-

lanmamı hızlandıracaktı. Hiçbiri gördüğüm hiçbir şeye inanmayacaktı. O gece ansızın o evde olmam gerektiğini kavradım. Onlardan biri olmalıydım. Orada yaşayan ailenin parçası olmalıydım. Dünyada en çok ihtiyaç duyduğum şey orada olmaktı. Çünkü o gece, ailemi kurtarabilecek tek kişinin ben olduğuma inandım. O sıcak Kasım gecesinde bu zor gerçeğe ikna ettim kendimi. Bu kavrayışın sebebi Allen'ların bahçesinde esrar içerken ana yatak odasında gördüğüm hayalet gölgelerden, holün karanlığında yanımdan hızla geçen şeyden ya da ölü farenin yanındaki Terby'den çok, Jayne'le (kimseyle) asla paylaşamayacağım bir ayrıntıydı, çünkü bardağı taşıran son damla olurdu bu. Söylesem biletim kesilirdi. Daha birkaç dakika önce evimizin önünde duran o krem rengi 450 SL'nin plakası, ölü babamın yirmi yıldan fazla zaman önceki plakasının aynısıydı.

13. veli toplantısı gecesi

Kendimi hiçbir şey görmediğime inandırdım. Bunu daha önce de pek çok kez yapmıştım (babamdan dayak yediğimde, Jayne'den ilk ayrılışımda, Seattle'da aşırı dozdan gidecek gibi olduğumda, oğluma ulaşmayı her düşündüğüm anda) ve gerçeği silmekte ustaydım. Bir yazar olarak, gerçekten olmuş şeyler yerine bana daha uygun senaryolar kurgulamak benim için kolaydı. Bu yüzden o yaklaşık on dakikalık olayın –Allen'ların arka bahçesinde başlayan ve geçmişimden gelme bir araba Bedford Sokağı'nda ortadan kaybolurken benim oğlumun odasında elimde bir tabancayla durmamla son bulan olayın– yerine başka bir şey koydum. Belki de Allen'ların sofrasındaki konuşmaları dinlerken dalıp gitmeye başlamıştım. Belki de güya gördüğüm o şeyler esrarın ürünüydü. Dün gece olanlara inanıyor muydum? İnanmam bir şeyi değiştirir miydi? Kimse bana inanmazken ve hiç kanıt yokken? Yazarlar bütün kanıtları ulaşmak istedikleri sonuçlara göre yontarlar ve bu sonuçların çoğunlukla gerçekle pek ilgisi yoktur. Ama o 3 Kasım sabahı gerçeğin zaten önemi yoktu –ne de olsa gerçek diskalifiye edilmişti bile– ve bu yüzden yeni bir film kurgulamakta serbesttim. Bir şeyler uydurup ayrıntılarla bezemekte, allayıp pullamakta usta olduğumdan, farklı sahnelere sahip yeni bir film kurgulamaya başladım ve

bu filmin sonu farklıydı, sonunda ben misafir odasında yapayalnız ve korkudan zangır zangır titreyerek tek başıma durmuyordum. Ama yazarların yaptığı budur işte: Hayatları bir yalan girdabıdır. Yazarlar allayıp pullamaya odaklanır. Başkalarını memnun etmek için yaparız bunu. Kendimizden kaçmak için yaparız. Bir yazarın fiziksel yaşamı durağandır ve bu kısıtlamayla savaşmak için her gün zıt bir dünyanın ve bir başka benliğin inşa edilmesi gerekir. O sabah karşılaştığım problem şuydu ki, dün gecenin dehşetine karşı huzurlu bir alternatif kurgulamam gerekiyordu, oysa yazarın yarım dünyasında dram ve acı teşvik edilir ve yenilgi sanat için iyidir: Gündüzü gece yapardık, sevgiyi nefrete dönüştürürdük, sükunet kaosa dönüşürdü, müşfiklik fesatlığa dönüşürdü, Tanrı şeytana dönüşürdü, bir kız evlat orospuya dönüşürdü. Bu sürece katıldığım için fazlasıyla ödüllendirilmiştim ve yalan söylemenin yazarlık hayatımdan –kapalı bir bilinç küresinden, zamanın dışında var olan ve beyaz, boş bir ekrana doğru, olmayan şeylerin aktığı bir yerden– somut ve canlı hayatıma sızdığı sık sık oluyordu. Ama itiraf etmeliyim ki o 3 Kasım günü bulunduğum noktada bu ikisinin birbirine karıştığına ve ayırt edemediğime inanıyordum.

En azından kendime böyle diyordum. Oysa gerçeği biliyordum. Dün gece olanları biliyordum.

Dün gece gerçekti.

Ama hayatıma devam etmek için, kendime delirmediğimi kanıtlamak için, gördüğüm şeyleri kendimce mantıklı kılmak zorundaydım. Hayali olanla gerçek ve asıl olduğunu tamamen bildiğiniz şeyler arasında gidip gelmek muazzam bir odaklanma ve denge gerektiriyordu ve bu ikisini birleştiren yolda bir yerlerde takılıp kalmayacağınızı ummak zorundaydınız. Bu yüzden 3 Kasım günü kendime bir şeyler söyledim.

Bunu yapmak zorundaydım çünkü beni bekleyen yeni bir gün vardı ve bu günü aklı başında biri gibi görünerek geçirmek istiyorsam dün geceyi inkar etmek zorundaydım. Şunu silip çıkar: Yarattığım karakter, bir canavar, bir romanımdan kaçmıştı. Kendini onun dün gece eve gelmediğine ikna et. (O krem rengi Mercedes bunu zorlaştırıyordu, California plakası yüzünden.) Terby seni ısırmamış gibi yap (oysa avcumda ufak bir yara izi vardı) ve Cumartesi uğrayan o dedektifin iğrenç, saçma sapan yalanlar söylediğini düşün. "Hiç Olmamış Gece" başlıklı yeni bir bölüm kurgula. Kendine hepsi bir rüyaydı de. Dün gece rüyamda Terby'nin havuzun ışıklarında kasımpatı çalısının yanından badi badi geçtiğini, turuncu bir çiçeği dikkatle yediğini gördüm. Dün gece evde uykumda gezinirken, bütün kapılarla pencerelerin kilitlerini kontrol ederken bu rüyayı gördüm. O oyuncak bebeğin her nasılsa Sarah'nın kollarından kurtulup arka bahçeye gittiğini gördüm rüyamda. Dün gece ana yatak odasının kapısının ardından, koridordan ağlayan çocuk sesleri geldiğini gördüm rüyamda. Dün gece bir sincabın daha karnı deşilmiş halde havuzun kenarında yattığını gördüm rüyamda; bağırsakları karnından çekilip çıkarılmıştı ve kafası yoktu. Dün gece rüyamda Robby'yi ilk gördüğüm yer olan Nashville'deki düğüne, bir otelin çalı çitlerinin altında bana göstermek istediği bir şey olduğu için elimi tutup bana *şşşt* dediği o düğüne aslında gitmemiştim. Dün gece rüyamda o hafif eğimli çimenlikten geçtiğimizi gördüm, gölgelerimiz aşağıdaki çimlerden takip ediyordu bizi ve Robby beni çekerek götürüyordu, tıpkı Hawaii'deyken babamı Robby'nin bana göstermek istediği ve Nashville'de de var olmayan o kertenkeleyi göstermeye götürürkenki rüyamdaki gibi. Bu rüyalar sayesinde, günü geçirebilmek için gerekli dengeyi tekrar kazandım. Bu silmeler

sayesinde, günü yaşamak çok kolaylaştı. Günü rahat geçirdim... bunun bir sebebi uykusuzluktan bitkin düşmemdi (o gece huzursuzca uyuklayabilmiştim biraz o kadar), ayrıca durmadan Xanax alıp duruyordum ve yazar beni her şeyin normal olduğuna ikna etmişti, günün yüzeysel dinginliğinin geçici olduğunu, yaklaşan bir zifiri karanlığın ertelenmesi olduğunu bilmeme karşın.

O Pazartesi, planım gece Jayne'le birlikte Buckley'ye gidene kadar ortalıkta görünmemekti. Ama saklanmama gerek yoktu çünkü çocuklar okuldaydı, Jayne ise çekim tekrarları için kasabadaki spor salonuna gitmişti. Ev boşalınca (var olmayan ayak izlerini elektrikli süpürgeyle silen Rosa dışında), bir uğraş bulmam gerektiği için araştırma yaptım.

Önce gazetelere göz attım, kayıp çocuklar hakkında yeni haberler var mı diye.

Yoktu.

Donald Kimball'ın bana anlattıklarıyla ilgili bir haber var mı diye de baktım.

Yoktu.

Ana yatak odasına girince hiçbir şey bulamadım (zaten ne arıyordum ki? Bir hayalet nasıl ipuçları bırakabilir ki geride?) ve pencerenin başında dururken jaluziyi açıp Allen'ların bahçesine baktım ve bir an sanki o şezlongta uzanıp kendime baktığımı gördüm. Sadece bir andı, ama birden dün geceki o silüete dönüştüm, rüyamda gördüğüm o gölgeye. (Yine aynı anda, Aimee Light'ın BMW'sinin içinde yanında oturan o çocuğa dönüşüverdim.) Odada gezinerek gölgenin hareketlerini taklit ettim, ne aramış olabileceğini merak ederek. Dolabımdan ve çekmecemden hiçbir şey alınmamış gibiydi ve halıda ayak izi görülmüyordu (gerçi rüyalarımda o izler hep oturma odasında oluyorlardı ve şimdi çalışma odamda da

vardılar). Sonunda Robby'nin kapısına gittim ve yine içeri girmeden önce tereddüt ettim. Sağ alt köşede hâlâ o tırmalama izleri vardı ve boyanmaları gerekiyordu ve

(*Senden nefret ediyorum.* Bunu babama kaç kez söylemiştim? Asla. Söylemeyi kaç kez istemiştim? Binlerce kez.)

fare gitmiştir dedim kendime çünkü onu hayal etmiştim ve odada dün gece gördüğüm rüyaya dair tek bir ayrıntı, ipucu ya da iz bile yoktu. Robby'nin dolabının önünde Salvation Army'ye bağışlanacak eski giysilerle yarıya kadar dolu kutular duruyordu. Ekran koruyucusunda ay nabız gibi atmayı sürdürüyordu.

Çalışma odama geçince romanıma odaklanamadığım için *Amerikan Sapığı*'ndaki, Paul Owen'ın öldürüldüğü sahneyi tekrar okudum ve cinayetin ayrıntıları beni afallattı... yeri kaplayan gazeteler, Patrick Bateman'in takım elbisesini korumak için giydiği yağmurluk, Paul'ün kafasını yaran balta, etrafa sıçrayan kanlar ve kafatası açılırken çıkan tıslama sesi. Beni en çok korkutan şuydu: Ya Midland İlçesi'ne dadanmış bu kişi öfkeli değildiyse? Ya işlediği suçları soğukkanlılıkla planlıyor ve titizlikle uyguluyor idiyse, tıpkı süpermarkette alışveriş arabasını iterek dolanıp listesindeki maddelerin üstünü teker teker çizen biri gibi? Bu suçları işleyen her kim idiyse, bunu sırf hoşuna gittiği için yapıyor gibiydi.

Aimee Light'ı yine aradım. Yine açmadı. Yine mesaj bırakmadım. Artık ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü onun arabasıyla, yanında Clayton'la Whole Foods otoparkından çıkıp Ophelia Bulvarı'na gittiğini görmüştüm rüyamda. Bu –rüyadaki bu noktada– Cumartesi günü öğleden sonra olmamıştı.

Robby'nin okuldan gelişini görmedim ve ailesiyle birlikte akşam yemeği sofrasına oturmadı, ödev yapacağını söyleyerek odasında tek başına yemeyi yeğledi. Jayne ve benimle

birlikte oturan Sarah dün geceki olaylardan etkilenmemiş gibiydi ve yemek sırasında sebebini buldum: Rüyanın parçasıydı o.

Veli toplantısı gecesi için bir takım giydim. Sorumluluk sahibi biri gibi görünüyordum. Çocuğunun akademik gelişimine dair haberler duymaya can atan ilgili bir veliydim. O geceki yatak odası sahnesi için bir diyalog yazdım (ama Jayne oynamayı reddedip tekrar yazdı):

"Ne giysem?" diye sordum.

Uzun bir sessizlikten sonra. "Bence gülümse yeter."

"Anadan doğma bir şekilde salak salak sırıtarak gitsem olur mu yani?"

Neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla: "On dakika boyunca birkaç öğretmene kafa sallayıp gülümseyecek ve müdürle tanışacaksın o kadar. Bunu delirmeden yapmayı başarabilir misin? Veya silah filan çekmeden?"

Özür diler bir edayla: "Denerim."

"Sırıtmayı kes."

Jayne eve kaç civarı döneceğimizi konuştu Marta'yla.

Jayne işleri ne kadar ciddiye aldığımın farkında değildi.

Range Rover'a bindik ve okula sessizce gittik, Jayne'in yarın gece Dr. Faheida'yla görüşeceğimizi söylemesi dışında. Niye her zamanki gibi Çarşamba günü gitmediğimizi sormaktan kaçındım çünkü rüyada bunun önemi yoktu artık.

Buckley'de ortalık güvenlik görevlisi kaynıyordu. Bahçe kapılarında durmuş, listelerindeki isimleri kontrol ederken arabaları el fenerleriyle inceliyorlardı. Otoparkta da başka güvenlik görevlileri –bazıları silahlıydı– ısrarla fotoğraflı kimlik istiyorlardı. Buckley'de anaokulundan onikinci sınıfa dek toplam sadece altı yüz öğrenci vardı (her sınıfta kırk kadar öğrenci okuyordu) ve bu geceye sadece ilkokul öğrenci-

lerinin ebeveynleri davetliydi ve görünüşe bakılırsa hepsi gelmişti. Kampüs şık giyimli genç çiftlerle doluydu ve Jayne elzem bakışlara maruz kalıyordu. Kütüphanenin önüne kurulmuş olan Starbucks büfesinde Adam ve Mimi Gardner'la karşılaştık ve beni görmezden geldikleri ve kimsenin dün geceden bahsetmeyeceği belli olunca, onların da rüyamın parçası olduklarını fark ettim.

Okul bakımlı ve endüstriyeldi, nereye baksanız büyük çelik kapılar görüyordunuz ve bütün kampüs yapraklarla çevriliydi. Okulun tepesi ağaçlarla kaplıydı... okul bir ormanda gizliydi. Bu ağaçların arasında bir dizi bina bloğu vardı... sınıfların çoğunu teşkil eden, üstleri yarığa benzer ufak pencerelerle bezeli, sıra sıra uzanan isimsiz bungalovlar. Mimari o kadar minimalistti ki, sinir bozucu bir ihtişama sahipti. Her şey kontrol üstüne kuruluydu ama klostrofobik değildi, okul bahçesini çevreleyen bütün o karaağaçlara ve çalılara rağmen. Rahatlatıcı, hattâ neşelendiriciydi. Küçük, kesinlikle klas bir okuldu. Geniş spor salonunda beton sıralara oturup müdürün verimlilik ve organizasyon, zihinle ruhun birleştirilmesi, güvenlik ve meydan okuma, çocuklarımızın bilinmeyeni araştırmaya dair daha büyük bir özlem duyması konularında özlü ama zoraki bir konuşma yapmasını dinledik. Daha sonra televizyona defalarca çıkmış gümüşi saçlı, yumuşak sesli, Kanadalı bir davranışbilimci pediatrist konuştu ve bir ara okulda Dondurulmuş Hayvanlarınızı Getirin günü düzenlenmesini önerdi. Kesik kesik alkışlardan sonra öğretmenlerle kısa görüşmeler yapmaya gittik. Bize Robby'nin çizimleri gösterildi (hepsi de ay manzaralarıydı) ve olumlu yönleriyle (pek fazla yoktu) geliştirilmesi gereken yönleri anlatıldı (dalıp gitmişim). Sarah'ya dil becerileri, sözcük tanıma, sayı sayma ve asal sayılar dersleri veren öğretmen, Buck-

ley'de genellikle çocukların sadece eğitimsel değil duygusal ihtiyaçlarının da karşılandığını açıkladı ve çocukların strese bağışıklı olmadıklarını belirttikten sonra Sarah'yla Robby'yi özgüven artırıcı bir seminere yazdırmamızı önerdi ve verdiği broşür rengarenk giysili oyuncak bebeklerle ve köpük üflemede ustalaşmak gibi ("düzenli nefes alıp vermek hoş bir akış sağlar") rahatlama tekniklerine dair ipuçlarıyla doluydu ve olumlu düşünmeyle ilgili, çocukların "içlerindeki dinginliği" bulmalarına yardım eden kitapların bir listesini içeriyordu. Jayne tatlı tatlı itiraza başlayınca bize şöyle dendi: "Bayan Dennis, çocukların stres sahibi olmalarının sebebi genellikle istedikleri doğum günü partilerine davet edilmemeleri ya da kabadayılar tarafından tehdit edilmeleri değil, şey, ebeveynlerinin de stresli olmasıdır." Jayne yine itiraz etmeye başladı, bu kez daha az tatlı bir şekilde ve sözü şöyle kesildi: "Bir anne ya da babanın stresle başa çıkma tarzı, çocuğunun da nasıl başa çıkacağının göstergesidir." Buna ne diyeceğimizi bilemediğimizden öğretmen şunu ekledi: "Geçen sene on yaş altı çocuklardan yüzde sekiz buçuğunun intihara kalkıştığını biliyor muydunuz?" Bunu duyunca görüşmelerin geri kalanı boyunca çıt çıkarmadım. Bir başka öğretmenin kaygılı bir ebeveyne şöyle dediğini işittim: "Çocuğunuz bunun yüzünden kişilerarası sorunlar yaşayabilir." O çifte, oğullarının çizdiği bir ornitorenk gösterildi ve bir ornitorenkin normalde bu kadar "kaçıkça" görünmemesi gerektiği söylendi. Jayne bir ara usulca "Ben yoga yapıyorum," diye mırıldandı ve Sarah'nın yazdığı "Keşke Güvercin Olsaydım" adlı kaygı verici bir kompozisyonu okuduk ve Jayne ağlamaya başladı, ben de Terby resimlerine –bunlardan düzinelerce vardı– konuşmadan baktım, ki bunlarda Terby bizimkine benzeyen bir evin üstüne sinirli bir halde ve tam saldırı modunda pike yapıyor-

du. Ebeveynlere ücretsiz "stres sepetleri" dağıtıldı; bunlarda yer alan çeşitli şeyler arasında *Bir Yabani Ot Bir Çiçeğe Dönüştürülebilir* adlı bir kitap vardı. Bu görüşmeler beni yeterince yaralamıştı. İçkiye her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyordum. Rüya çatlamıştı ve akmayı sürdürmesine ihtiyacım vardı. Herkese karanlık bir edayla gülümsemekten başka çarem yoktu.

Nihayet kütüphanedeki resepsiyonda, dört kadeh acı *chardonnay*den sonra izin isteyip ayrılmak zorunda kaldım.

Dışarıda, kütüphaneye uzanan taş kaldırımda devriye gezen silahlı güvenlik görevlisini başımla selamlayarak sigarası olup olmadığını sordum. Sadece hayır dedi ve okulda sigara içmenin yasak olduğunu söyledi. Espri yapmaya çalıştım ama güvenlik görevlisi yanımdan ayrılıp karanlıkta gözden kaybolurken gülümsemedi. Normal bir ornitorenk, diye düşündüm gezinirken. Normal bir ornitorenk.

Kütüphane üç katlıydı ve bir cephesi geniş, üstü açık bir avluya bakıyordu. Binanın panel şeklindeki yarı şeffaf pencerelerinden yayılan hafif beyaz ışık karanlığı aydınlatıyordu. Bulunduğum yerden, ortalıkta dolanan ebeveynlerin gölgelerini görebiliyordum; uzaktan, binanın içinden gelen mırıltıları film müziği gibiydi ve arkalarında uzun kütüphane rafları vardı. Avluda Buckley Grifon'unun, okulun yarı-kartal yarı-aslan maskotunun tunç bir heykeli vardı ve üç metre uzunluğundaki bu heykel kanatlarını açmış, her an platformdan sıçrayıp uçacak gibiydi. Grifon'a bakmak ve biraz yalnız kalmak için merdiveni indim, ama ceketimin iç cebindeki cep telefonumu aldığımda (Aimee Light'ı aramak o akşamın başından beri aklımdaydı) tek başıma olmadığımı fark ettim.

Gölgelerin arasındaki bir banka oturmuş biri vardı. O kişiye yaklaşınca ismimi söyledi ve Nadine Allen olduğunu fark

ettim. Bunu anlayınca tereddüt ettim. "Bret" sözcüğünün bana yöneltildiğine emin olmak için etrafa bakındım, öyle olmadığını boş yere umarak... ama sonra iç bayıcı bir monotonlukla tekrar ismimi söyleyince iç geçirerek ona yaklaşmayı sürdürdüm.

Yüksek bir granit duvardan çıkan küçük banka, Nadine'in yanına tek kelime etmeden oturdum. Nadine'e aldırmadan başımı kaldırıp kütüphaneye miskin miskin bakarken, toprak seviyesinin altında olduğumuzu fark ettim. Ama hareket etmesi Nadine'e bakmama yol açtı. Yarısı beyaz şarap dolu plastik bir bardağı dudaklarına götürerek granit duvara aylakça yaslanıyordu ve sarhoş olması beni rahatlattı, çünkü böylece gerçekte gördüğüm şeylere alternatif bir şekilde geniş ekrana yansıyan rüyanın akışı sağ salim devam edebilecekti.

Avluda insan yapımı bir havuza küçük bir şelale akıyordu ve havuza göz atınca turuncu *koi*ler görür gibi oldum. Tepemizde ağaçlar dalgalanıyordu ve etrafımızdaki granit ağaçlardan sarkan gür, kalın asmalar renkli yer lambaları tarafından sarı ve yeşile boyanıyordu. Nadine ceketine sımsıkı sarındı, hava ılık olmasına karşın (gerçi yağmur bulutları ayı örtmeye başlamıştı) ve ardından tek kelime etmeden bana yaslandı ve buna göz yumdum. Güzel kadındı, yaşını göstermiyordu ve saçının boyanmış kısımlarına hafifçe dokunmasını izledim. Hâlâ bir şey demeyince tunç grifon heykele baktım. Nadine'in sessizliği nihayet sinirimi bozmayı başarınca geyik muhabbetine hazırlandım (ah, hepsi öyle değil miydi zaten?) ve tam dün gece hazırladığı akşam yemeğinden bahsedecekken ansızın bir şey dedi. Tam olarak anlayamadığımdan tekrarlamasını istedim. Başını omzuma sürterek kıkırdadı.

"Olmayan Ülke'ye gidiyorlar."

Duraksayıp omzumu düzeltince Nadine gevşekçe doğrul-

mak zorunda kaldı. Dönüp yüzüne baktım. Gözleri kısıktı ve cidden sarhoştu. Konuşmanın geri kalanına altmış saniye ayırdıktan sonra avluyu usulca terk edecektim.

"Kimler... Olmayan Ülke'ye gidiyor?" diye sordum.

"Çocuklar," diye fısıldadı. "Onlar Olmayan Ülke'ye gidiyorlar."

Boğazımı temizledim. "Hangi çocuklar?"

"Kayıp çocuklar," dedi Nadine. "Hepsi."

Bunu düşündüm. Karşılık vermemi bekliyordu. Bir bağlantı kurmaya çalıştım.

"Sence... Michael Jackson'ın bütün bunlarla bir ilgisi mi var?"*

Nadine yine kıkırdayıp bana yaslandı, ama cinsel bir şey hissetmedim çünkü kayıp çocuklar lafı etrafımızdaki her şeyi kaplamaya başlamıştı.

"Hayır... Michael Jackson değil, salak." Sonra birden kıkırdamayı kesti. İri, sarhoş bir uçan kuş taklidi yaptı elleriyle. Öne eğilip ileri geri sallanmaya başladı. "Olmayan Ülke.. Peter Pan'deki gibi. Çocuklar orada." Kuş taklidi yapmak epey yorduğundan bana bakmadan duvara yaslandı yine. Bir yer lambası yüzünün –kaybolmuş ifadesi vardı, ağır makyajlıydı ve badem gözleri bu gece tahta gibiydi– yarısını yeşile boyuyordu.

"Yani... ne demek istiyorsun Nadine?" diye sordum ihtiyatla.

"Ne mi demek istiyorum?" Birden ayıldı. Sesi sertleşti. Belki de ürkmüş göründüğüm için. "'Ne demek istediğimi' bilmek ister misin Bret?"

İç geçirerek duvara yaslandım. "Aslında hayır. Hayır Nadine. İstemiyorum."

---

* Michael Jackson, Neverland –Olmayan Ülke– adlı bir malikaneye sahiptir, (çn).

"Neden?" İtirafım onu canlandırmış gibiydi ve sesindeki öfkenin kaynağı sarhoşluk değil korkuydu sanki. "Demek istediğim şu ki Bret, demek istediğim şu ki" –derin bir nefes aldıktan sonra boğuk, üzüntülü bir ses çıkardı– "demek istediğim şu ki kimse onları hiçbir yere götüremez."

Buna kafa yorarcasına düşünceli bir edayla başımı salladıktan sonra "Kusura bakma ama hiçbir şey anlamadım Nadine," dedim.

"Demek istediğim şu ki..." –birden açıkça horgörülü bir hal almıştı– "demek istediğim şu ki, bilmen gereken şu ki..." Granit bankın yan tarafına eğildi ve neredeyse boş bir şarap şişesi aldığını görünce afalladım. Nadine resepsiyondan bir şişe Stonecreek Chardonnay çalmıştı ve çocuklarının okulunun karanlık avlusunda içmekteydi. Şarabın kalanını plastik bardağına dikkatle döktü. Asmaların etrafımızı sardığından giderek kaygılanmasam gülebilirdim. Birden korkmaya başladım. Rüyanın sinyalini kaybediyordum. Ayrıca Nadine'in sarhoşluktan değil, kontrolünden çıkmakta olan belirli bir kaygı yüzünden böyle davrandığını fark ettim. "Demek istediğim şu ki" –bir yudum alıp dudaklarını büzdü– "hiçbiri asla geri dönmeyecek."

"Nadine, bence Mitchell'i bulmamız gerek, tamam mı?" diyebildim o kadar.

"Bret, Mitchell karının yanında duruyor, Müdür Cameron bol bol fotoğraf çektiririrken." Nadine bunu öyle bir şekilde söyledi ki, herhangi bir şeyi açıklığa kavuşturmadan bir şeyleri aydınlattı... tek yaptığı kafa karışıklığımı artırmaktı. O cümlenin söyleniş tarzı ve bazı sözcüklere yapılan vurgu bütün ilişkilerimize yeni bir anlam katıverdi birden. Rüya kayboluyordu.

Nadine şarabını yudumlayarak karanlıktaki görünmeyen

bir şeye bakmayı sürdürdü. Etrafımızdaki asmalar hışırdıyordu. Nadine'in yüzüne bakmamaya çalışıyordum ve sonra ayağa kalkmayı denedim. Nadine öyle uzun süredir sessizdi ki fark etmez sandım, ama ben harekete geçer geçmez birden ön kolumu kavrayıp beni kendine geri çekti. Şimdi bana bakıyordu –gözleri korku doluydu– ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. O kadar özenle kurguladığım rüya eriyip gitmekteydi. Rüya tamamen kaybolmadan, bir başkasının deliliği tarafından yutulmadan önce Nadine'in yanından ayrılmalıydım. Artık Nadine'in rüyasına dönüşüyordu, ama bana rüyasını anlatışındaki telaşta korkunç bir gerçeklik dokusu vardı. Ben tekrar otururken çabucak fısıldadı: "Bence bizi terk ediyorlar."

Bir şey demedim. Yutkundum ve elim ayağım buz kesti.

"Ashton çocuklar hakkında bilgi topluyor." Nadine hâlâ önkolumu sımsıkı tutuyor ve kafa sallayıp durarak bana bakıyordu. "Evet, bilgisayarında bir dosya var ve bulduğumu bilmiyor. Çocuklar hakkında bilgi topluyor," –derin bir nefes alıp peş peşe yutkundu– "ve arkadaşlarıyla değiş tokuş yapıyor..."

"Bu beni hiç ilgilendirmez Nadine."

"Ama ilgilendirir Bret. Seni çok ilgilendirir."

"Beni neden ilgilendirsin ki Nadine?"

Bana itiraf ettikleri yüzünden ondan nefret ettim birden ve kalkıp gitmek istedim, ama yapamadım. Sesini alçaltarak avluya göz gezdirdi, karanlıkta bizi dinleyen var mı diye, sanki bunu bana itiraf etmek riskliymişçesine.

"Çünkü bilgi alışverişi yaptığı çocuklardan biri Robby."

Nefesim kesildi. O noktada her şey silinmeye başladı.

"Ne diyorsun sen Nadine?" Kolumu çekerek elinden kurtarmaya çalıştım.

"Anlamıyorsun Bret," –artık nefesi iyice hızlanmıştı– "Ashton o çocuklarla ilgili yüzlerce sayfa indirmiş internetten."

Kolumu çekip kurtararak sırtımı dönerken onun titreyişini hissedebiliyordum.

"Onları e-postayla gönderiyor Bret." Nadine bunu öyle yüksek sesle söyledi ki boş avluda yankılandı.

"Kime gönderiyor?" Kendimi tutamamıştım. Sormam gerekiyordu.

"O çocuklara gönderiyor."

O zaman geri çekilmeyi kestim ve korkunun zorlamasıyla yavaşça dönüp ona baktım.

"Kaybolan çocuklardan... bazılarını tanıyor muydu?" diye sordum.

Nadine bana bakıyordu. Evet derse her şeyin yıkılacağını sezdim.

"Hayır," dedi. "Hiçbirini tanımıyordu."

İç geçirdim. "Nadine..." diye söze başladım bezgince.

"Ama onlar kaybolduktan sonra e-postalar gönderdi onlara," diye fısıldadı Nadine. "Anlam veremediğim şey bu. Onları kayboluşlarından *sonra* gönderdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sormam epey uzun zaman aldı.

"Geçen gün keşfettim." Şaraba aldırmadan doğrulup üstünü başını düzeltiyordu; bu konuşmada bir partneri olduğunu fark etmişti birden. "Bir tür şifreyle yazılmıştı ve Robby'ye aktardı." Bunu el kol hareketleriyle açıklamaya çalışıyordu. "Cleary Miller'a bir mesaj göndermiş, bir tane de Eddie Burgess'e ve tarihlerine baktım; onlar kaybolduktan sonra gönderilmişler Bret. Şeyden sonra... anlıyor musun?" Yine soluk soluğaydı. "Ashton'ın AOL hesabının klasöründe buldum, ama anlamı nedir veya neden bunu yapmış çözemedim ve

kendisine sorduğumda bana özel hayatına tecavüz ettiğim için bağırdı... ve ondan sonra bir daha baktığımda dosyalarla e-postalar artık orada yoktu..." Tam kendine gelmeye başlıyor gibiyken Nadine birden dağıldı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bileğimi sımsıkı tuttuğunun hayal meyal farkındaydım. Dün geceyi hatırladım, Ashton'ın gözyaşı izleri taşıyan yüzünü ve Nadine'in ona bakmak için defalarca izin isteyip gidişini. Başka kaç kişi Nadine'in paranoyasına hedef olmuştu? Nadine bu çılgınca teoriyle başka kaç kişiyi tuzağa düşürmüştü? Bana bir şeyler anlatmaya çalışıp duruyor ve başaramıyordu.

Onu sakinleştirmek için huyuna huyuna gittim. "Yani Ashton, Olmayan Ülke'deki çocuklara yazıyordu, öyle mi?"

"Evet." Yine hıçkırdı. "Kayıp Çocuklara." Gözleri yalvarıyordu ve yüzündeki gergin ifade yerini rahatlamaya bırakıyordu, çünkü ona inanan biri vardı artık.

"Nadine, Mitchell'e söyledin mi?" Bunu rahatlatıcı bir ses tonuyla sormuştum ama artık sinirlerim öyle bozuktu ki sesim tiz ve çatlak çıktı. "Polise bu teoriden bahsettin mi?"

"Teori değil." Küçük bir kız gibi başını salladı. "Teori değil Bret. O çocuklar kaçırılmadı. Fidye talebi olmadı. Hiç ceset bulunmadı." Çantasını karıştırıp bir kağıt mendil çıkardı. "Bir planları var. Çocukların bir planı var. Bence bir planları var. Ama neden? Neden bir planları var? Yani, başka açıklaması yok. Polis hiçbir şey bulamadı. Bunu biliyor musun Bret? Hiçbir şey bulamadılar. Onlar..."

Sözünü kestim. "Çocuklar nerede Nadine?"

"Kimse bilmiyor." Derin bir nefes alıp ürperdi. "Mesele de bu ya. Kimse bilmiyor."

"Şey, belki de onlarla konuşsak, Ashton'la ve..."

"Yalan söylerler. Sana yalan söylerler ve..."

"Ama eğer..."

"Çocuklar tuhaf davranmıyor mu sence?" diye sordu, sözümü keserek. Bana onaylatmaya çalıştığı bir şey vardı, ki pek dikkat etmemiş olduğumu itiraf etmeliyim.

"Hangi... açılardan?"

"Bilmiyorum..." Artık en kötüsünü itiraf ettiğine göre gevşeyip açılabileceğini düşündüm, ama kağıt mendili çekiştirip duruyordu elleriyle. "Ketumlar ve... ve... kapalılar?" Bunu soru şeklinde ifade ettiği için yanıt vermem gerekecekti ve sonra onun rüyasında kısılı kalacaktım.

"Nadine, onlar on bir yaşında oğlanlar. Komedyen değiller. Beşinci sınıfta okuyan çocuklar pek sosyal olmazlar. O yaşta ben de öyleydim." Durmadan konuşmak istiyordum. Onu susturmak için aklıma ne gelirse söylemek istiyordum.

"Hayır, hayır, hayır..." Gözlerini kapamıştı ve zangır zangır titriyordu. "Bu farklı. Bir planları var. Onlar..."

"Nadine, hadi ayağa kalk."

"Anlamıyor musun? Kafan basmıyor mu?" Sesi yükseliyordu. "Bir şeyler yapmazsak onları kaybedeceğiz. Bunu anlıyor musun?"

"Nadine, hadi Mitchell'i bulalım..."

Yine kolumu tuttu, elleri ceketimin yenini çekiştiriyordu. Hızlı hızlı soluyordu.

"Bir şeyler yapmazsak onları kaybe..."

Zıt yönden hızla gelen rüya kendini baştan yazıyordu. Nadine'i granit banktan kaldırmaya çalışıyordum, ama ağırlığını vererek orada kalıyordu zorla. Sonra birden "Bırak beni!" diye haykırarak elimden kurtuldu. Orada öylece kalakaldım, ben de soluk soluğaydım, nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu verileri birbiriyle ilişkilendirmeye çalışıyordum.

Sonra: bir müdahale.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi biri tepemizden.

Yukarı baktım. Demin sigara istediğim silahlı bekçi bir tırabzana yaslanmış avluya bakıyordu; sonra küçük bir el fenerinin ışığını suratıma çevirdi. Bir elimle gözlerimi kapayarak "Evet, evet, iyiyiz," dedim olabildiğince nazikçe. Bulunduğum yerden bakıldığında grifonun dev kafası adamın tam altındaydı.

"Bayan?" diye sordu bekçi, ışık huzmesini Nadine'e çevirerek.

Nadine kendini topladı, burnunu sildi. Boğazını temizledi, gözlerini kısarak bekçiye baktı ve gülümseyerek, sahte bir neşeyle ve gergince "Biz iyiyiz, biz iyiyiz, çok sağolun," dedi. Nadine'in maskesi ışığı emiyordu ve bekçi bize tereddütle baktıktan sonra gitti. Bekçinin müdahalesi bizi gerçekliğe geri döndürmüştü ve Nadine'in ayağa kalkıp bana bakmadan merdivene doğru hızla yürümesine yol açtı, itiraflarından utanmışçasına. Onu bir şekilde reddetmiştim ve bu fazlasıyla utanç vericiydi onun için. Randevu girişimi başarısız olmuştu. Riske girmiş ve kaybetmişti. Artık eve gitme vaktiydi. Bana bir daha asla bunlardan bahsetmeyecekti.

"Nadine," diye seslendim, tökezleyerek peşinden giderken.

Peşinden merdiveni çıktım ve onu tutmaya çalıştım, ama fazla hızlı hareket ediyordu; merdiveni koşarak çıktı ve tepede Jayne beklemekteydi.

Nadine karıma bakıp gülümsedikten sonra hızla kütüphaneye yöneldi.

Jayne candan bir edayla başıyla selam verdi. Tavrında suçlama yoktu hiç... esnemesini bastırıyordu o kadar ve kaşları ancak Nadine ona aldırmayınca bir anlığına çatıldı. Jayne'i görünce rüyam geri gelmeye başladı ve tökezleyerek en üst basamağa ulaştım ve rüyanın beni tekrar sarmalamasına bı-

raktım kendimi, Jayne'e sarıldım ve bana sarılmayı reddetmesi umurumda olmadı.

Arabayla Elsinore Sokağı'na geri dönerken, gösterge panelinin üstündeki ve ön camın ardındaki engin karanlık ufukta, eyaletler arası otoyola yeni dikilmiş turunçgil ağaçlarını görüyordum ve yanımızdan hızla geçip gidiyorlardı, arada sırada da yabani palmiyeler, yaprakları mavi siste hayal meyal seçiliyordu ve Pasifik Okyanusu'nun kokusu bir şekilde Range Rover'ın içine girmişti, "Someone Saved My Life Tonight"ı* söyleyen Elton John'la birlikte, oysa radyo açık değildi ve sonra bir çıkış rampası gördüm ve üstündeki tabelada SHERMAN OAKS yazılıydı titreşen parlak harflerle ve Batı Yakası'ndaki terk ettiğim şehri düşündüm ve arabayı kullanan karıma bundan bahsetmeme gerek olmadığını fark ettim, çünkü ön cam yağmur damlalarıyla kaplandı birden, artık otoyolu her taraftan çevreleyen palmiyeleri gizleyerek ve tepelerinde uzak bir saat dilimine ait bir takımyıldızın geometrisi vardı ve Jayne'e bundan bahsetmeme de gerek olmadığını fark ettim çünkü sonuçta ben sadece yolcuydum o kadar.

* "Bu Gece Biri Hayatımı Kurtardı", (çn).

14. çocuklar

Merdiveni yavaşça çıkıp Robby'nin odasına giderken duyduğum, zombilere saplanan mermilerin boğuk sesleri sanırım bilgisayarından geliyordu. Merdivenin tepesinde duraksadım, şaşırmıştım çünkü kapısı açıktı ve asla açık olmazdı; sonra Jayne'le eve birbirimizle konuşmadan girdiğimiz için (benden usulca uzaklaşarak bedava stres sepetini Marta'nın çalışma odasına götürmüştü) Robby'nin geldiğimizi işitmemiş olduğunu fark ettim. Açık kapıya yaklaşırken yine tereddüt ettim, çünkü onu irkiltmek istemiyordum. Odaya ihtiyatla bakınca gördüğüm ilk şey, Sarah'nın kucağında Terby ile Robby'nin yatağına uzanmış, donuk gözlerle bir şeye bakışı oldu. Robby yerde, televizyonun önünde, sırtı bana dönük halde bağdaş kurmuş, bir *joystick* kullanarak bir ortaçağ şatosunun karanlık koridorlarında hoplaya zıplaya ilerliyordu. Odaya bakarken aklıma gelen ilk düşünce şu oldu: Mobilyalar aynen Sherman Oaks'taki çocukluk odamdaki gibi yerleştirilmişti. Yerleri tıpatıp aynıydı... yatak duvara yaslanmıştı dolaba bitişik halde, sokağa bakan pencerenin altında masa vardı, televizyon *stereo* müzik setiyle kitapların bulunduğu bir rafın yanındaki alçak bir sehpadaydı. Benim odam çok daha küçüktü ve daha az eşya vardı (kendime ait buzdolabım yoktu) ama duvarların bej to-

nu aynıydı ve yatağın iki tarafındaki sehpalarda duran lambalar bile benimkilere benziyorlardı biraz, gerçi Robby'ninkilerin *kitsch*liği şimdilerde şık görünürken benim yetmişlerin ortalarında sahip olduklarım artık çoktan unutulmuşlardı ve o zamanlar ucuz bir klaslığın temsilcisiydiler. Robby'nin odasıyla benimkini ayıran onyılları boşvererek şimdiki zamana geri dönünce gözlerim Robby'nin bilgisayarına ilişti. Ekranda bir oğlanın metinlerle çevrili resmi vardı ve oğlan tanıdık geldi (birkaç saniye sonra Maer Cohen olduğunu fark ettim) ve o yüzü görünce odaya usulca, fark edilmeden girdim, ta ki Sarah gözlerini televizyondan ayırıp "Babacığım, dönmüşsün," diyene dek.

Robby donakaldı ve sonra birden ayağa fırladı, *joystick*i sakarca elinden düşürerek. Bana bakmadan bilgisayara gitti ve bir tuşa basarak Maer Cohen'in (o olduğuna artık emindim) yüzünü sildi. Robby döndüğünde gözleri parlak ve dikkatliydi ve gülümseyişi beni öyle şaşırttı ki neredeyse geri geri giderek odadan çıkacaktım. Gülümseyişine karşılık vermeye başladım ama sonra fark ettim ki: Numara yapıyordu. Ekrandaki şeyi unutturmaya çalışıyor ve numara yapıyordu. Dün geceki "Senden nefret ediyorum" çığlıklarından eser kalmamıştı ve ona şüpheyle bakmamak güçtü... ama bu durumun sorumlusu ne kadar bendim ve ne kadar Robby idi? Beklentili bir sessizlik vardı.

"Selam," dedi Robby. "Nasıl geçti?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Artık kendi babamdım. Robby artık bendi. Yüzünde kendi yüz hatlarımı görüyordum... dünyam orada yansıtılıyordu: o kumral saçlarda, uzun ve buruşuk alında, hep düşünceli ve hevesli bir edayla büzülen dudaklarda, doğru dürüst gizlenemeyen bir hayretle yüklü ela gözlerde. Onu neden yitirene kadar fark edememiştim?

Başımı eğdim. Neden bahsettiğini anlamam bir an sürdü. Omuz silkerek "Şey... iyiydi," demekle yetindim. Yine bir sessizlik oldu ve Robby'nin şimdi önünde durduğu bilgisayara hâlâ bakmakta olduğumu fark ettim. Robby başını çevirip arkaya baktı; onu rahatsız etmeyi kesip gitmemi ima ediyordu bu hareketiyle.

Yine omuz silktim. "Şey, eee, dişlerinizi fırçaladınız mı diye bakmak istedim de." Bu öylesine salakça ve bana öylesine ters bir laftı ki yüzüm kızardı.

Robby bilgisayarın önünde durarak başıyla onayladı ve "Bret, bu gece savaşla ilgili bir şey izliyordum ve bilmem gereken bir şey var," dedi.

"Evet?" "Bilmesi gereken" şey her ne ise, cidden merak ediyor olmasını istiyordum ama etmediğini biliyordum. Merakında bir tuhaflık vardı, bir tür intikamcılık. Ama onunla iletişim kurmayı öyle çok istiyordum ki, dikkatimi bilmemi istemediği bir şeyden uzaklaştırmaya çalışmadığına inandırdım kendimi. "Nedir Rob?" İlgili görünmeye çalıştım ama sesim tonlamasızdı.

"Askere alınacak mıyım?" diye sordu, benden cidden bir yanıt bekliyormuşçasına başını yana eğerek.

"Şey, sanmıyorum Robby," dedim, Sarah'nın yattığı yatağa ağır çekimle hareket ederek. "Artık askerlik hizmetinin zorunlu olduğunu bile sanmıyorum."

"Ama tekrar zorunlu olacak deyip duruyorlar," dedi. "Ya ben on sekizime girdiğimde savaş hâlâ devam ediyor olursa?"

Telaşla düşünen zihnim şuna ulaştı: "Savaş o kadar sürmez."

"Ama ya sürerse?"

Şimdi o öğretmendi, bense manipüle edilen öğrenciydim, bu yüzden oynanan bu sahnede daha iyi odaklanabilmek için

yatağın kenarına oturmak zorunda kaldım. Taşındığımdan beri ilk kez Robby benimle sohbet ediyordu ve sebebini bulmaya çalışınca içim karardı. Ya Ashton Allen onunla temas kurmuş idiyse? Ya Ashton onu Nadine'in o iddia edilen e-postaları bulduğu konusunda uyarmış idiyse? Etrafa bakınarak ipucu arıyordum. Yarıya kadar elbise dolu ve üstlerinde SALVATION ARMY yazılı iki kutuyu görünce yutkundum, artık alışmaya başladığım hafif ve artan panikle boğuşarak. Şunu fark ettim ki, bu provası o kadar iyi yapılmış bir sahneydi ki son replikleri tahmin edebilirdim. Tekrar Robby'ye bakınca kayıtsızlığının ardında tiksinti, onun da ardında hiddet yattığını hissettim elimde olmadan.

Kutulara bakakaldığımı fark ettiğinde şüphelerimi sezmiş olacak ki daha ısrarla "Ama ya sürerse babacığım?" dedi.

Tekrar ona baktım hemen. "Babacığım" lafı doğal gelmemişti. Bir oyun oynuyordu ve oyuna katılmak istiyordum, çünkü herhangi bir yanıta ulaşmamın tek yolu buydu. O sahte ayrıntıları ezip daha büyük bir gerçeğe ulaşmak istiyordum... her ne idiyse. Numara yaparak ondan bir şeyler kabul etmek istemiyordum; bana samimi olmasını istiyordum. Ama sırf numaradan bile olsa bir sohbet başlatmıştı ve sürmesini istiyordum.

"Şey, vatanın için... ölmek istemiyorsun sanırım," dedim ağır ağır, düşünceli bir edayla.

Sarah "ölmek" sözcüğünü duyunca oyuncağıyla oynamayı kesip bana kaygıyla baktı.

"Peki öyle bir durum olursa ne yapacağım?" diye sordu gayet rahat, fütursuz bir edayla. "Yani askere alınırsam?"

Yanıtı düşündüm uzun bir sessizlik boyunca. Basit, pratik bir tavsiye bulmaya çalıştım, ama Salvation Army kutularına tekrar bakınca birden sertleştim ve bu oyunu artık oynama-

maya karar verdim. Boğazımı temizleyip gözlerine baktım ve "Ben olsam kaçarım," dedim.

Ben bunu der demez Robby'yi canlandıran sahte ışık bir anda söndü ve daha yanıtımı başka şekilde ifade etmeme fırsat kalmadan içine kapanıverdi.

Ona meydan okuduğumu biliyordu. Bilgisayarın önünde durmayı sürdürüyordu ve ona kenara çekilebileceğini, kayıp çocuğun yüzünün kaybolduğunu ve artık onu gizlemesine gerek kalmadığını söylemek istiyordum. Çaresizce Sarah'ya baktım –oyuncağına bir şeyler fısıldıyordu– ve sonra tekrar Robby'ye döndüm.

"Kız kardeşin burada ne arıyor?" diye sordum usulca.

Robby omuz silkti. Yine her zamanki sessizliğine bürünmüştü ve gözleri inceleyici, soğuk olmuştu.

"Korkuyorum." Sarah, Terby'ye sarıldı.

"Neden korkuyorsun tatlım?" diye sordum; Sarah'ya yaklaşmak üzereydim, her ne kadar Terby'nin varlığı beni uzakta tutsa da.

"Evimizde canavarlar mı var babacığım?"

Robby bunu duyunca bilgisayarın önünden çekildi –ekranda yine ay manzarası nabız gibi atıyordu şimdi– ve kız kardeşiyle konuşmaya dalacağımı düşünüp rahatlayarak yere oturup yine bağdaş kurdu ve video oyununu oynamaya devam etti.

"Hayır, hayır..." Cadılar Bayramı'ndan beri rüyalarımda gördüğüm şeyler bir anda aklımdan geçince ürperdim. "Bunu niye soruyorsun tatlım?"

"Bence evde canavarlar var." Bunu boğuk, uyuşuk bir sesle söylemişti, oyuncağa sarılarak.

"Şey, arada sırada olabilir tatlım, ama..." dediğimi ancak Sarah yüzünü ekşitip birden hüngür hüngür ağlamaya başla-

yınca fark ettim.

"Tatlım, hayır, hayır, hayır, onlar gerçek değil tatlım. Onlar sahte. Seni incitemezler." Bunları derken gözlerim onun kucağındaki kara oyuncaktaydı ve o oyuncağın yapabileceği şeyleri biliyordum; sonra oyuncağın pençelerinin artık iyice uzayıp kıvrılmış olduğunu fark ettim ve üzerlerinde kahverengi lekeler vardı. O şeyden ilk fırsatta kurtulmanın planlarını kurmaya başladım.

Sarah evde canavarlar olduğunu her nasılsa biliyordu –çünkü şimdi benimle aynı evde yaşıyordu– ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı da biliyordu. Kendisini koruyamayacağımı anlıyordu. O noktada şu iç karartıcı gerçeği fark ettim ki, ne kadar çabalarsanız çabalayın çocuklardan gerçeği sonsuza dek gizleyemezsiniz ve onlara gerçeği söyleseniz, açıkça ve tamamen anlatsanız bile sizden yine de nefret ederler bunu yaptığınız için. Terby birdenbire guruldayıp başını sanki bu konuşmanın devam etmesini istemezmişçesine bana çevirince Sarah'nın ağlama spazmları başladığı gibi ansızın kesiliverdi. Sarah'nın oyuncağı bir şekilde çalıştırdığını biliyordum ama haykırarak gerilememek için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım, çünkü oyuncak pür dikkat bizi dinliyor gibiydi. Sarah sefilce gülümseyip oyuncağın tuhaf gagasını (gece yarısı çiçekleri didiklemiş ve havuzun yanında bulunan sincapların bağırsaklarını deşmiş olan o gagayı... ama sadece algılayıcılardan ve çiplerden ibaretti, değil mi?) kulağına götürdü, bunu yapmasını oyuncak söylemişçesine. O şeyi öyle şefkatle kucakladı ki, başka herhangi bir oyuncağa bunu yapsa hislenirdim, ama o şeyi görünce midem kötü oldu yine. Sonra Sarah başını kaldırıp boğuk bir sesle "Diyor ki asıl adı Martin'miş," dedi.

("*Dedem benimle konuştu...*")

"Ya... sahi mi?" diye fısıldadım ben de; boğazım kasıldı.

"Bana ona böyle dememi söyledi." Hâlâ fısıldıyordu.

Tek yapabildiğim o şeye bakakalmaktı. Victor tam o sırada sanki planlamışçasına havlamaya başladı ve sonra sustu.

"Terby canlı mı babacığım?"

(*Hadi, avcundaki yara izine bak. Yanlış eli ısırdı Bret. Aslında silahlı eline saldıracaktı, ama yanlış eli ısırdı.*)

"Niye sordun?" diye sordum tereddütle. "Sence canlı mı?" Sesim titriyordu.

Sarah oyuncağı kulağına götürdü, dikkatle dinledi ve sonra tekrar başını kaldırıp bana baktı.

"Diyor ki senin kim olduğunu biliyormuş."

Bunu duymak beni hemen konuşmaya zorladı: "Terby gerçek değil tatlım. Gerçek bir hayvan değil. Canlı değil o." O şeye hâlâ ateş saçan gözlerle baktığımın, kafamı kendimi rahatlatmak istercesine yavaşça ileri geri salladığımın çok iyi farkındaydım.

Sarah oyuncağı tekrar kulağına götürdü, bunu yapması söylenmişçesine.

Sarah oyuncağın söylediklerini daha iyi dinleyebilmek için doğrulurken ben o şeyi elinden çekip almamak için kendimi güç tutuyordum (iğrenç kokusunu alabiliyordum). Sonra başıyla onaylayıp bana baktı.

"Terby diyor ki insan olarak değil ama" –kıkırdadı– "Terby olarak canlıymış."

O şeyi kucaklayıp neşeyle öne arkaya sallanmaya başladı.

Bir şey demedim ve yardım istemek için Robby'ye baktım, ama o kendini video oyununa kaptırmıştı veya kaptırmış numarası yapıyordu ve tüfek sesleriyle iniltilerin arasından Marta'nın sokağa inen arabasının sesini duyabiliyordum.

"Terby'nin bildiği şeyler var," diye fısıldadı Sarah.

Yutkunup duruyordum. "Nasıl... şeyler?"

"Bilmek istediği her şey," diye kestirip attı Sarah.

"Tatlım, uyku vaktin geldi," dedim ve sonra Robby'ye bakarak ekledim: "Senin de şunu kapatıp yatmanı istiyorum Robby. Geç oldu."

"Uykusuz kalırım diye kaygılanmana gerek yok," diye mırıldandı Robby.

"Ama kaygılanmak benim işim," dedim.

Gözlerini televizyondan ayırıp bana öfkeyle baktı. "Kimin için?"

"Şey," dedim şefkatli bir sesle. "Senin için ahbap."

Başka bir şeyler mırıldanıp televizyona geri döndü.

Ne dediğini duymuştum. Onu tekrarlamasını istemesem de kendimi tutamadım.

"Ne dedin Rob?"

Sonra hiç zorlanmadan ve utanmadan tekrarladı.

"Sen babam değilsin; bana emir veremezsin."

"Ne... diyorsun sen?"

"Şunu diyorum," –bu kez gayet anlaşılır bir şekilde konuştu, sırtı hâlâ bana dönük halde– "sen babam değilsin Bret."

Bu itiraf –epeydir biriken bir öfkeydi– ve günün daha öncesi beni öyle zayıflatmıştı ki susup kaldım. Tükenmiştim. Jayne odaya girip de Sarah "Anneciğim!" diye haykırınca, *Ben senin babanım Robby, hep baban oldum ve hep olacağım,* demek yerine usulca onun dünyasından çıktım, annelerinin yerimi almasına izin vererek.

Koridorda yürüdüm –duvardaki aplikler yanlarından geçerken titreştiler– ve ana yatak odasına girdim, kapıyı arkamdan kapadım ve sonra oraya yaslandım ve çok kısa, berbat bir an boyunca kim olduğumu, nerede yaşadığımı, Elsinore Sokağı'na nasıl geldiğimi tamamen unuttum ve ceket cebim-

den hiç ayrılmayan Xanax şişesinden iki tane hap alıp yuttum ve sonra çok dikkatli bir şekilde, büyük bir kararlılıkla soyunmaya başladım. Şimdi üstümde olan bokser'la tişörtün üstüne bir ropdöşambr geçirip banyoma girdim, kapıyı kapadım ve Robby'nin bana söylediği şey yüzünden ağlamaya başladım. Otuz dakika kadar sonra banyodan çıktım ve bir boy aynasında kalçalarını incelemekte olan Jayne'e (selülit paranoyası) "Bu gece burada yatacağım," dedim. Bir şey demedi. Rosa yatağa çarşaf örtmüştü bile ve bir tişörtle beyaz külot giymiş olan Jayne yatağa girip örtünün altına gizlendi. Geniş odanın ortasında durup Xanax'ın beni yeterince sakinleştirmesini bekledikten sonra "Sarah'nın o şeyden kurtulmasını istiyorum," dedim.

Jayne sehpada duran bir senaryoyu aldı, beni duymazdan gelerek.

"O oyuncaktan kurtulmasını istiyorum."

"Ne?" diye sordu huysuzca. "Yine ne var?"

"O şey... zararlı," dedim.

"Bu sefer neyi abartıyorsun?" Senaryoyu açıp dikkatle okumaya başladı. Bu hafta hangi gün Toronto'ya gideceğini anımsayamadığımı fark ettim.

"Onu gerçek filan sanıyor." Pantolonum yatağın benim tarafımda duruyordu ve gidip onu aldım, katladım ve tahta bir askıya özenle astım... Jayne'in ne kadar dikkatli ve kararlı hareket ettiğimi görmesini istiyordum.

Dolabı kapadığımda Jayne "Sarah'nın bir şeyi yok," demekle yetindi.

"Ama okulda diğer çocuklarla el tutuşmuyormuş, dediler ya."

Dişlerini sıktı.

"Bence... tekrar test edilmesi gerekiyor." Duraksadım.

"Bence bunu kabullenmeliyiz."

"Neden? Sırf zevk sahibi diye mi? Bayan Popülerlik yarışmasını kazanmayı umursamıyor diye mi? Çocukları o korkunç okula göndermek hataydı zaten... bence Sarah'nın hiçbir şeyi yok ve bu arada..." –Jayne başını senaryodan (ismi *Ölümcül Hamle*'ydi) kaldırdı– "sen durup dururken neden kaygılanmaya başladın ki?"

Jayne'in o gece öğretmenlerden duyduğu şeylere çok sinirlendiğini, hayal bile etmediğim kadar sinirlendiğini fark ettim. Jayne ya çocukları hakkındaki gerçeğe –ilaçların bile halledemeyeceği sorunlar olduğuna– inanmak istemiyordu ya da çocukların onun davranışlarından ve evdeki stresten zarar gördüklerini kabullenemiyordu. Jayne'le empati kurmak istiyordum, ama düşünebildiğim tek şey Sarah'nın çizdiği o korkunç resimlerdi... eve pike yapan o kara oyuncak ve yapabileceğini bildiğim şeylerdi.

"Bu yaşıt kültürü işte Jayne," dedim olabildiğince yumuşak bir sesle. "Hem bu..."

"Yaş itibariyle zor bir dönemden geçiyor o kadar," dedi Jayne, tekrar senaryoya bakarak. Sonra: "Bir kere *daha* test edildi zaten ve üç ay grup terapisine katıldı ve yeni ilaçlar işe yarıyor gibi ve konuşma güçlüğü iyice azaldı... belki fark etmemişsindir ama." Jayne senaryoda bir sayfa çevirdi, ama okumadığı belliydi.

"Ama öğretmenlerin dediklerini duydun." Sonunda yatağa oturdum. "Kendi kişisel alanının nerede bitip başkalarınınkinin nerede başladığını bilmiyormuş ve yüz ifadelerini yorumlayamıyormuş, ayrıca insanlar ona doğrudan hitap ettiklerinde tepkisiz kalıyormuş..."

"Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu olmadığı kanıtlanmıştı Bret," dedi Jayne, sinirlerine güç hakim olarak.

"...ve yani, Tanrım, bu gece bütün o söylenenleri duymadın mı?"

"Sen onun babası değilsin," dedi Jayne. "Sana 'babacığım' demesi umurumda değil; onun babası değilsin."

"Ama bir öğretmenin sana kızının insanlara fazla yakın durduğunu ve fazla yüksek sesle konuştuğunu söylediğini işittim, ayrıca düşüncelerini eyleme dönüştürmeyi başaramıyormuş ve..."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jayne. "Şu anda ne yapıyorsun sen?"

"Sarah için endişeleniyorum Jayne..."

"Hayır, hayır, hayır, başka bir şey var."

"Oyuncağını canlı sanıyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"O daha altı yaşında Bret. Altı yaşında. Bunu kafana sok. O daha altı yaşında." Jayne'in yüzü kıpkırmızıydı ve bunu resmen nefretle söyledi.

"Robby'ye hiç girmeyelim bile," dedim. El kol hareketleri yapıyordum. "Ortalıkta hafıza kaybı yaşayan biri gibi geziniyormuş. Bu gece aynen böyle dediler Jayne. *Hafızasını kaybetmiş biri* gibiymiş."

"Onları o okuldan alacağım," dedi Jayne, senaryoyu sehpaya bırakarak. "Şimdilik Sarah'yla ilgili saçmalamalarına dönelim. Otuz saniyen var; sonra ışığı kapatacağım. İster kalırsın, ister gidersin." Ağzının kenarları aşağı çekilmişti, Temmuz'da gelişimden beri sık sık olduğu gibi.

"Saçmalamıyorum," dedim. "Onun hayalle gerçeği ayırt edemediğini düşünüyorum o kadar. Sakin ol... dediğim sadece bu."

"Bunu yarın gece konuşalım, olur mu?"

"Neden birbirimizle konuşamıyoruz?" diye sordum. "Jayne, sorunlarımız her ne ise..."

"Seni bu gece bu odada istemiyorum."

"Jayne, kızın o oyuncağı canlı sanıyor..."

(*Ben de.*)

"Seni burada istemiyorum Bret."

"Jayne, lütfen."

"Söylediğin ve yaptığın her şey o kadar bayağı ve sıradan ki..."

"Hani yeni başlangıç yapacaktık?" Elimi bacağına uzattım. Elimi tekmeledi.

"O dediğin şeyi dün gece beş litre kadar *sangria* içip üstüne esrar çektikten sonra elinde tabancayla bu evde koşturunca bitirdin sen." Işığı kapamadan önce yüzünde umutsuzluk ve keder belirdi. "Jack Torrance rolüne soyununca bitirdin onu."

Yatakta biraz daha oturduktan sonra kalkıp odanın loşluğunda ona baktım. Kendi tarafında bana sırtını dönmüş yatıyordu ve usulca ağladığını duyabiliyordum. Odadan sessizce çıkıp kapıyı ardımdan kapadım.

Koridorda Sarah'nın kapalı kapısının önünden geçerken aplikler yine titreşti, Robby'nin kapısı hep kilitliydi zaten ve alt kattaki çalışma odama inince cep telefonumla Aimee Light'a ulaşmaya çalıştım ama telesekreteri çıktı o kadar. Bilgisayar ekranımda Binky'den gelen bir e-posta vardı; bu hafta bir ara Harrison Ford'un adamlarıyla görüşüp görüşemeyeceğimi soruyordu ve tam yanıt yazacakken Bank of America'nın Sherman Oaks şubesinden bir e-posta daha geldi. Bu seferki her zamankinden erken gelmişti ve bu kez farklı bir mesaj var mı diye üstüne tıkladım, ama yine boş bir sayfa vardı. Bankayı arayacak oldum, ama bu saatte kimseyi bulamayacağımı çünkü kapalı olduklarını fark ettim ve iç geçirerek bilgisayarı kapatmadan başından kalktım ve sonra artık

iyice alıştığım yatağa giderken birden medya odasından sesler geldiğini işittim. Artık korkamayacak kadar bitkin olduğumdan gürültüye doğru ilerledim bitkince.

Dev plazma televizyon açıktı. Yine *1941* adlı film oynuyordu... John Belushi dişlerinin arasında bir puro ve gözlerinde delice parıltılarla bir uçağı Hollywood Bulvarı'nın üstünden uçuruyordu. *Mute* tuşuna basıp sesi kapatırken filmin satın aldığımız bir DVD olduğunu ve belki de otomatik zamanlayıcının tekrar başlattığını düşündüm. Robby dün gece, Jayne'le ben Allen'lara gitmeden önce bu filmi seyrediyordu ve diski çıkarmamıştı herhalde. Ama DVD oynatıcıyı açtığımda içinde disk yoktu. Televizyona tekrar, şaşkınca baktım. Uzaktan kumandayı alıp *Info* tuşuna basınca filmin yerel bir kanal olan Channel 64'te oynadığını gördüm. Ama o haftanın kablolu TV rehberine baktığımda o film ne o kanalın listesinde vardı, ne de başka kanalların; Robby dün gece izlediği için, dünkü listelerde var mı diye de kontrol ettim. Listelere bakılırsa dün gece de oynamamıştı. Sonra Cadılar Bayramı partisi gecesi Robby'nin odasının önünden geçerken içeride Ashton Allen'ın uyuduğunu ve Robby'nin televizyonunda *1941*'in bangır bangır oynadığını gördüğümü hatırladım. O ayın otuzunun kablolu TV rehberine baktım ve *1941*'i yine hiçbir yerde bulamadım. Televizyonun önünde oturmuş, bu filmin neden oynayıp durduğuna dair telaşla bilgi ararken birden tırmalama sesleri fark ettim.

Medya odasının cumbasının diğer tarafından geliyorlardı.

Televizyonu hemen kapatıp öylece oturarak kulak kabarttım.

Sonra tırmalama sesleri kesildi. Bir an sonra tekrar başladılar.

Kalkıp mutfağa doğru yürüdüm; oturma odasının tavanın-

daki lambalar ben altlarından geçerken solup tekrar parlıyorlardı (yeşil halıyı ve yerleri değişmiş mobilyaları görmezden gelmeye çalışıyordum –başarıyordum da–). Mutfağa açılan koridorda da aynı şey oldu; karanlıktı ve ben girer girmez ışıklar yandı. Ben çıkınca söndüler.

Mutfağa geri döndüm... tekrar yandılar.

Bunu iki kez yaptım ve ikisinde de aynı şey oldu... bu deney beni biraz uyandırdı.

Varlığım ışıkları yakıyordu sanki.

(*Veya belki de seni takip eden bir şey var*... o anda üstünde fazla düşünmek istemediğim bir fikirdi bu.)

Mutfaktaki sürme cam kapıdan dışarı baktım. Yağmur çiseliyordu, ama Victor havuzun yanında uyumaktaydı, titriyordu, bir rüyaya kapılmıştı, görünmez bir düşmana dişlerini sergiliyordu ve sürme cam kapıyı açıp evin tırmalama seslerinin geldiği cephesine doğru usulca yürüdüğümde uyanmadı. Ama havuzun ışıkları ansızın yanıp suyu aydınlatarak parlak deniz mavisine dönüştürünce ve hemen ardından yine ansızın sönerek suyu tekrar karartınca kalakaldım. Jakuziden gelen hafif bir uğultu işittim ve baktığımda köpürdüğünü gördüm ve parmaklığa bakınca Cadılar Bayramı'nda bulduğum mayonun aynısının –şu üstünde büyük kırmızı çiçek desenleri olan, babamın giydiği Hawaii mayosunun– asılı olduğunu fark ettim (orada olduğunu hissetmiştim sanki). Serin, nemli havaya buhar salıyordu mayo, biri yüzdükten sonra yeni çıkarmış gibi. Tam gidip onu alacakken (sıkıp suyunu çıkarmak için, eve götürüp dokunmak, gerçek olup olmadığını anlamak için) birden tırmalama sesleri yer değiştirdi, daha uzaktan ama daha yüksek gelmeye başladı. Mayoyu ve havuzun etrafındaki betondaki giderek solan ıslak ayak izlerini boşvererek evin yan tarafına doğru büyük bir kararlılıkla ilerledim.

Karşımdaki boyaları dökülen dev duvara çaresizce baktım. Dibinde cüce gibi durduğum o duvarın tamamı, yerden çatıya dek pembe stükoyla kaplıydı şimdi. Tırmalama sesleri artık o duvardan gelmiyordu. O duvarın artık tamamlandığını ve bu sefer başka bir yerin, ön cephede bir yerlerin boyasının kazınmakta olduğunu fark ettim. Evin köşesini dönüp çimenlikte durduğumda tırmalama sesleri kesildi, ama sadece bir anlığına. Çalışma odamın penceresinin tepesinin bir kısmının boyasının kazınmış olduğunu fark ettiğim anda tekrar başladılar. Sokak lambalarının ışığında, evin boyasının kendiliğinden döküldüğünü görebiliyordum. Bunu yapan bir şey yoktu. Boya incecik parçalar halinde, beyaz bir yağmur halinde dökülüyordu ve alttan pembe stüko çıkıyordu. Buna katkıda bulunan bir şey yoktu. Çimenliğe dökülen boya parçacıklarını büyülenmiş gibi izleyerek eve yaklaştım, alttan çıkan som rengi boyaya hayretle bakarak. Bu evin altında başka bir ev vardı. Birden 1975'in bir yaz günü geldi aklıma: Havuzda bir raftın üstüne uzanmış Sherman Oaks'taki evimize bakıyordum ve elimi çalışma odasının penceresinin üst köşesine uzatırken bu anı iyice canlandı, kolumu olabildiğince uzattım ve Elsinore Sokağı'ndaki evin duvarına dokununca nihayet bağlantıyı kurdum, o kadar basitti ki. Neden daha önce aklıma gelmemişti?

Şimdi ortaya çıkmakta olan boyanın rengi, içinde büyüdüğüm evin renginin aynısıydı.

Sherman Oaks'taki Valley Vista'daki evin renginin aynısıydı.

Bunu fark edince bir an gözüm karardı, sonraysa inanç geri döndü.

Hemen içeri girip oturma odasına gittim.

Işıklar bu kez titreşmedi. Yanmayı sürdürdüler.

Mobilyalarla halıda kafamı kurcalayan şeyin ne olduğunu da fark ettim: Sandalyeler, masalar, kanepeler ve lambalar aynen Valley Vista'daki o evin oturma odasındaki gibi yerleştirilmişlerdi.

Halı da artık oradaki halı gibi orman yeşili ve kaba tüylüydü.

Halıda küllü ayak izlerinin bulunduğunu da biliyordum, ama artık o kadar kararmıştı ki seçilmiyorlardı.

Tavana bakınca evin tamamının aynen o ev gibi olduğunu fark ettim.

Bu evin bana o kadar tanıdık gelmesinin sebebi buydu.

İçinde daha önce yaşamıştım.

Sonra bir şeyi daha fark ettim.

Medya odasına geri dönüp plazma TV'yi açtım.

Channel 64'te *1941* oynuyordu hâlâ sessizce.

Bu filmi babamla birlikte 1979 Aralığında, Hollywood'taki Cinerama Dome'da izlemiştim.

1941, babamın doğduğu seneydi.

Birkaç saniye sonra –bunu fark edince– çalışma odamdaki bilgisayardan AOL'un tanıdık sesinin şunu tekrarladığını işittim: "Mektubunuz var, mektubunuz var, mektubunuz var..."

Çalışma odasına girince Bank of America'nın Sherman Oaks şubesinden peş peşe e-postalar aldığımı gördüm.

Bilgisayarın önüne geçtiğimde e-posta akışı birden kesildi.

O uzun gece boyunca hissizleşmiş bir halde çalışma odamda oturarak bir şeylerin olmasını bekledim, ailem üst katta uyurken. Etrafımdaki her şey hafifçe titreşiyordu ve kafamda geriye doğru akan gri bir kül ırmağı canlanıp duruyordu sürekli. Önce bir tür hayrete kapılmıştım, ama sonra bunun belirgin bir şeye bağlı olmadığını fark edince hayretim korkuya dönüştü. Bunu keder ve anımsamak istemediğim bir geçmi-

şin delici yankıları takip etti ve onlar yerine içime dalga dalga yayılan tahminlere odaklandım ama karanlık doğaları sebebiyle onları da boşvermek zorunda kaldım. Her şeyi inkar etmek beni gerçeklikten usulca uzaklaştırıyordu, ama sadece bir anlığına, çünkü daha sonra hatlar başka hatlarla kesişmeye başlıyorlardı ve sonunda bir ızgara oluşuyordu ve tutarlı, anlamlı bir şeye dönüşüyordu ve boşlukta nihayet beliren şey babamın görüntüsü oluyordu: Yüzü beyazdı, gözlerini kapamış dinleniyordu, ağzıysa incecik bir çizgiydi ama kısa süre sonra birden açılıp haykırıyordu. Zihnim kendi kendine fısıldayıp duruyordu ve bütün anılarım oradaydı –pembe stüko ev, kaba tüylü yeşil halı, Mauna Kea'dan alınmış mayolar, komşularımız Susan ve Bill *Allen*– ve babamın krem rengi 450 SL'sinin buraya pek de uzak olmayan Sherman Oaks diye bir yerdeki turunçgil ağaçlarıyla çevrili bir eyaletler arası otoyolda bir rampadan hızla geçtiğini görebiliyordum ve o Kasım gecesiyle sabahın erken saatlerinde kafamın içinde gürleyen seslere hayretle güldüm bazen ve kendimle konuşup durdum, ama keçileri kaçırmakta olan biriyle mantıklı bir konuşma yapmaya çalışan biriydim ve *bırak artık, bırak artık* diye haykırdım, ama olan biteni kabullenmem gerektiğini göz ardı edemezdim daha fazla: Babam bana bir şey vermek istiyordu. İsmini tekrarlayıp dururken bunun ne olduğunu fark ettim.

Bir uyarı.

15. ekli dosyalar

Bilincim geri dönerken kendimi akşamdan kalma hissettim, oysa içmemiştim. Canım sigara çekti, ama sonra geçti. Havuz kenarında bir sandalyede uyuşmuş bir halde saatlerce oturdum. Gökyüzü devasa bir beyaz ekrana dönüşünce nihayet uykusuz gözlerle eve baktım, sakinleri uyanmaya başlarken. Dış görünüşünün sadeliği içindekilerle tezattı ve tekrar içeri dönmem için bir sebep yoktu, yine de bir şeyin beni oraya çektiğini, bir gücün tekrar eve girmem için baskı yaptığını hissettim. Güven verici gülümseme işe yaramazdı artık. Plastiktim. Her şey gizlenmişti. Nesnellik, gerçekler, somut veriler... bunlar sadece dış hatlardı. Henüz hiçbir şeyi birbiriyle ilişkilendiren bir bağlantı olmadığından zihnim savunmaya geçerek kanıtları farklı bir şekilde değerlendiriyordu ve o sabah yapmaya çalıştığım buydu –kanıtları anlamlı gelecek şekilde tekrar değerlendirmek– ve başaramıyordum. Arkamdaki çıplak ağaçlarda bir yerde bir karga gizliydi ve kanat çırpışlarını duyabiliyordum ve tepemde yorulmak bilmeden turladığını görünce ona bakakaldım çünkü boş gökyüzünde bakacak başka bir şey yoktu ve düşünmek istemediğim şeyler vardı

(ve bu gece bu havuz kenarında bir sincabın daha karnı deşilecek, küçük bir kıza aldığın bir oyuncak tarafından)

ama geçmişe dönüp onunla yüzleşmek istemediğinizde olan buydu işte: Geçmiş size dönüp sizinle yüzleşmeye başlardı. Babam beni takip ediyordu

(ama hep takipteydi zaten)

ve bana acilen bir şeyler söylemek istiyordu ve bu ihtiyaç artık kendini belli etmeye başlamıştı. Evin dökülen boyalarından ve titreşip sönen ışıklardan ve mobilyaların yerinin değişmesinden ve ıslak mayolardan ve o krem rengi Mercedes'in ortaya çıkışlarından anlaşılıyordu. Ama neden? Bulmaya çalışıyordum ama aklıma gelen anılarda babam yoktu: Aydınlık bir havuz, Zuma'da boş bir kumsal, eski bir New Wave şarkısı, gece yarısı boş Ventura Bulvarı, akşama doğru gökyüzünde koyu mor şeritler, birine öfkeyle söylenen "Korkmuyorum," sözü. Babam her şeyden silinmişti. Ama artık geri dönmüştü ve yaşadığımız dünyanın altında bir başka dünya olduğunu anlıyordum. Yüzeylerin altında *başka bir şey vardı*. Bahçedeki yaprakların toplanması gerekiyordu. Yandaki Allen'ların evinden hafif ve gizli tartışma sesleri geliyordu. Noel'e az kaldı, diye düşündüm birden.

Havuz kenarındaki sandalyeden mutfağımızın içini görebiliyordum; sabah tam yedide ışıl ışıl aydınlandı. Yabancı dilde bir film izliyordum: Bir eşofman altıyla kolsuz tişört giymiş olan Jayne cep telefonuyla konuşmaya başlamıştı bile. Rosa armut dilimliyordu (şu anda ben armut dilimlemeye kalksam başaramazdım). Sonra Marta, Sarah'yı alt kata indirdi ve Sarah'nın elinde bir demet menekşe vardı ve Victor o kalabalık odaya girip çıktı salına salına ve biraz sonra Robby belirdi, Buckley üniformasını giymişti (gri bol pantolon, beyaz Polo gömlek, kırmızı kravat, ön cebi grifon armalı mavi bleyzır) ve mutfakta sanki uzaydaymışçasına, ağırlıksızmışçasına süzülerek ilerledi. Öyle sakin ve kararlıydı ki. Jayne'e

bir kağıt parçası verdi ve Jayne kağıda göz attıktan sonra tashih için Marta'ya uzattı. Robby saçlarını ayırmadan geriye taramıştı... bunu ilk kez mi fark ediyordum? Yoğun bir günün ayrıntılarıyla uğraşılıyordu. Her zamanki uzlaşmalara varılıyordu. Planlar yapılıyor ve kabul ediliyordu. Sabahın bu erken saatinde hızlı kararlar veriliyordu. Önce kim çalışacaktı? Sonra kim çalışacaktı? Bazı şeylerin feda edilmesi gerekeceğinden sızlanmalar, şikayetler olacaktı biraz, ama herkes esnekti. Robby kravatını Marta'nın tekrar bağlamasına izin verirken akış biraz hızlandı ve Jayne ellerini beline koyarak Sarah'yı kenarlarına armut dilimleri dizilmiş bir tabaktan yemeye teşvik etti. Yeni gün başlamak üzereydi ve gönülsüzlüğe mahal yoktu. Mutfakta iyi karşılanmak istiyordum. O ailenin parçası olmak istiyordum, sesimin onlara nötr gelmesini istiyordum, ama nefesim kesilmişti ve kalbimi soğuk bir el sıkıyordu hafifçe. Sarah'nın çiçeklerin isimlerini nereden aldıklarını sorduğunu hayal ettim ve Robby'nin gece göğündeki bir yıldızı sert bir ifadeyle Sarah'ya göstererek ikimize birden o ışığın çoktan ölmüş bir yıldızdan geldiğini söylediğini anımsadım ve ses tonu Elsinore Sokağı'ndaki evin benim gelişimden önce *onun* olduğunu ve bunu aklımda tutmam gerektiğini ima eder gibiydi.

(4 Kasım sabahı, bu çocuğun oğlum olması bana hayret verici geldi, ama bu hayretten haz alabilmek için bu noktaya nasıl geldiğimi –ve neden burada olduğumu– anlamak zorundaydım.)

Robby, Jayne'in söylediği bir şeye kaşlarını çattıktan sonra ona kurnazca sırıttı, ama Jayne mutfaktan çıkarken Robby'nin sırıtması kayboldu ve biraz doğruldum (çünkü gerçek bir sırıtma değil taklitti) ve yüzü sadeleşti. Uzun süre yere baktıktan sonra birden bir şey fark etti –bir anda– ve ha-

rekete geçti. Onun dünyasında ya da o evde yerim yoktu. Bunu biliyordum. Neden asla benim olmayacak bir şeye ısrarla tutunuyordum ki?

(*Ama insanlar hep böyle yapmaz mı?*)

Benim havuz kenarında çarşafla sarılı halde durduğumu gören olduysa bile görmemiş gibi yaptılar.

Bekarlık hayatıma geri dönme fikri ve Manhattan'daki hâlâ benim olan, 13. Doğu Caddesi'ndeki ev bana asitsi bir tıslamayla sürünerek yaklaşıyordu. Ama bekarlık hayatı çetin bir labirentti. Bekarların delirdiğini, yapayalnız yaşlandıklarını, asla tatmin olamayan aç hortlaklara dönüştüklerini herkes bilirdi. Bekarlar çamaşırlarını temizlikçi kadınlara yıkatırlardı. Takılmak için fazla yaşlı olduğunuz bir gece kulübünde bir Glenfiddich daha ısmarlamak, bilmedikleri yığınla şeyle tüylerinizi diken diken edip yüzünüzü ekşitmenize yol açan zor genç kızlarla çene çalmak. Ama havuz kenarındaki o sandalyede otururken şöyle düşündüm: Midland İlçesi'nden kurtul, keçi sakal bırak, sigaraya tekrar başla, yarı yaşındaki kızları baştan çıkar (ama cidden başar), evin güneşli bir köşesinde güzel bir çalışma ortamı yarat, formuna kafayı takmaktan vazgeç, bütün gizli başarısızlıklarını arkadaşlarına anlat. Özgür Bret. Baştan başla. Gençleş. Kendini ergenliğin başarıları takip eden ani düşüşlerin ve kavrulmuş cesetleri sergileyen yuvarlak resimlerin dünyasına geri gönder... gençliğini başarılı kılan şeylerin. Doğu Yakası muhafazakarlığına direnmeyi sürdür. Kendine çeki düzen ver. Omuz silkmeyi kes. Şıklıktan vazgeç. Her türlü sevimli ironiden sakın. Bir zamanlar arzuladığın o çingene pembesi yazılı ceket kılıfını aklından çıkar. Bronzlaş ve pazılarına şerif fontlu dövmeler yaptır. Kendini birdenbire bu dünyada buluvermişsin gibi davran. Ciddiyetini hiç bozmadan gangster edası takın. On-

ları dergilerde çıkan yazıları ciddiye almaya zorla, berbat ve yalan olduklarını bilsen de.

Çünkü Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı ev hayaletliydi ve o Salı sabahı aklıma gelen tek alternatif buydu. Korkumu hafifletmek için bir şeylere –dikkatimi başka bir hayata yöneltmeye– ihtiyacım vardı.

Ama o dünyaya geri dönmek istemiyordum. Hayatımızın saf ve temiz parlaklığını geri istiyordum (daha doğrusu öyle bir hayat *hayalinin* gerçekleşmesini). Bir şans daha istiyordum. Ama bu dileği ancak kendime ifade edebilirdim. Yapmam gereken şey bunu hayata geçirmek ve pes etmediğimi, o canlılığı öldürmediğimi, tekrar gençleşebileceğimi kendime kanıtlamaktı. O yavaş yoldan bir şekilde çıkabileceğimi kendime ispatlamalıydım. Hâlâ gençtim. Hâlâ zekiydim. Hâlâ bir şeylere inancım vardı. Bunu tamamen yitirmemiştim. Güçlükleri aşabilirdim. Jayne'in hıncını silebilirdim

(Niye artık ben içine girer girmez boşalmıyordu ve niye geceleri o uyurken yüzünü seyretmiyordum?)

ve Robby'nin beni sevmesini sağlayabilirdim.

Şimdi gerçekliğin sunduğu şeyden çok daha farklı bir şeyin hayalini kurmuştum, ama o rüyayı kör bir adam görmüştü. O rüya bir mucizeydi. Sabah geçip gidiyordu. Burada turist olduğumu bir kez daha anımsadım.

(Gerçi 4 Kasım sabahı bunu bilmiyordum; o sabah ailemi son kez bir arada görüyordum.)

Sonra (sanki önceden belirlenmişçesine) bütün bu düşünceler bir şeyi harekete geçirdi. Görünmez bir güç beni bir hedefe doğru itti.

Bunu fiziksel olarak hissettim.

Küçük bir iç patlama oldu.

Tepemde turlayan kargaya bakıyordum ve o anda birden

bir şeyi fark ettim.

Ekli dosyalar vardı.

Nerede?

Bank of America'nın Sherman Oaks şubesinden gelen e-postalarda ekli dosyalar vardı.

Göğsüm sızlamaya başladı ve yerimde oturmakta zorlanıyordum ama havuz kenarındaki o sandalyede ailem mutfağı terk edene ve ben Range Rover'ın sokağa çıktığını işitene kadar bekledim ve otomatik fıskiyeler ön çimenliğe su serpmeye başlar başlamaz koşarak eve girdim.

Mutfağı temizlemekte olan Rosa'nın yanından koşarak geçerken ona başımla selam verdim ve sonra çalışma odamın önünde Marta'ya rastladım –konuşmanın ayrıntılarını anımsamıyorum; öğrendiğim tek önemli bilgi Jayne'in ertesi gün Toronto'ya gideceğiydi– ve Marta'nın söylediği her şeye kafa sallayıp çarşafa iyice sarındıktan sonra çalışma odama girdim, kapıyı kilitledim, çarşafı yere bıraktım, döner koltuğa oturup bilgisayarı kullanmaya başladım telaşla. Bilgisayarın boş ekranında yansımamı görebiliyordum. Sonra bilgisayarı açınca görüntüm kayboldu. AOL'a giriş yaptım.

"Mektubunuz var," diye uyardı beni metalik ses.

Yetmiş dört tane e-posta vardı.

Dün gece gelen o yetmiş dört e-postanın her birinde –ben bağlantılar kurar kurmaz gelmişlerdi– birer ekli dosya bulunuyordu.

İlk e-postaya baktığımda –30 Ekim'de, babamın doğum gününde gelmişti– onda da bir ekli dosya olduğunu gördüm.

Bunları daha önce hiç fark etmemiş, sadece her gece 2:40'ta gelen boş sayfalara odaklanmıştım, ama artık indirilecek bir şeyler vardı.

3 Kasım'da gelen ilkinden başladım.

Ekranda: 03/10. E-posta adresim. Konu: (yok).

Oku tuşuna basarken sağ elim titriyordu. Kontrol edebilmek için sol elimle bileğimi kavradım.

Boş bir sayfa.

Ama "konu yok" isimli bir video belgesi eklenmişti.

İndir tuşuna bastım.

Bir pencere belirdi ve "Bu dosyayı indirmeyi arzuluyor musunuz?" diye sordu.

(*Arzulamak*... ne tuhaf bir fiil seçimi, düşüncesi geçti aklımdan.)

Evet'e bastım.

Dosya adı: "konu yok".

Kaydet'e bastım.

"Dosya indirildi," diye vaat etti metalik ses.

Sonra *Dosyayı Aç*'a bastım.

Derin bir nefes aldım.

Ekran karardı.

Sonra ekranda yavaşça bir resim belirdi ve bir video kaydı olduğu ortaya çıktı.

Kamera bir eve odaklandı. Geceydi ve evin etrafında sis dalgalanıyordu ama odalar aydınlıktı... hattâ fazla aydınlıktı; sanki ışıklar yalnızlığı kovmak için yakılmışlardı. Ev lükse benzer bir semtteki iki katlı modern bir binaydı. İki tarafındaki evlerin aynısıydı ve bu manzara hem tanıdıktı, hem de değildi. Kamera bunu sokağın karşı tarafından çekiyordu. Gözlerim garajın önüne yanlamasına park edilmiş olan gümüşi Ferrari'ye odaklandı; ön tekerlekleri evden aşağı doğru inen karanlık çimenlikteydi. Bu evin ebeveynimin boşanmalarından sonra babamın Newport Beach'te taşındığı ev olduğunu fark ettim iç bulandırıcı bir hayretle. Büyük cumbadan babamı görünce, üstünde beyaz bir tişörtle ve Hawaii'deki

Mauna Kea Oteli'nden aldığı kırmızı, çiçek desenli mayoyla oturma odasında oturduğunu görünce çığlık attım ve sonra elimi ağzıma bastırdım.

Claudius Sokağı'ndan sessizce geçen bir arabanın farları sisi yardı ve araba geçtikten sonra kamera babamın evine çıkan granit yolda süzülmeye başladı, çevikçe ama telaşsızca, soğuk ve gizemli bir şekilde.

Pasifiğin köpüklü dalgalarının sahile vurduğunu ve bir yerlerde küçük bir köpeğin havladığını duyabiliyordum.

Kamera büyük bir pencereye dikkatle yaklaştı ve babam içeride bir koltuğa kurulmuştu, etrafı oturma odasının cilalı ahşap mobilyalarıyla ve aynalarıyla çevriliydi. Evde müzik çalıyordu... "The Sunny Side of the Street"*. Ninemin en sevdiği şarkıydı bu ve babama anlamlı gelmesi beni şaşırtıp duygulandırınca bir an korkumu unuttum. Ama babamın bu videonun çekildiğinden habersiz olduğunu fark edince korkum geri geldi.

Şarkı bitince babam birden koltuğa tutunarak ayağa kalktı; şimdi nereye gideceğinden emin değil gibiydi. Kabadayı gibi, abartılı davranışlar sergileyen iri yarı, cüsseli bir adamdı ama yalnızken yorgun görünüyordu (bu arada Monica neredeydi? Yirmi iki yaşında, çizmeli, pembe mantolu, sarışın bir kızdı... babamla ölümünden bir ay öncesine kadar birlikte yaşamıştı ve cesedini bulan o olmuştu, ama bu videoda onun o evde yaşadığına dair bir belirti yoktu). Babam bitkin görünüyordu. Boynu ve çökmüş yanakları gri pis sakalla kaplıydı. Elinde boş bir bardak vardı. Yalpalayarak oturma odasından çıktı. Ama kamera pencerenin önünde kalarak içerisini çekmeyi sürdürdü: Yeşil halıyı, berbat empresyonist tabloları (babam taşralı bir Fransız ressamın eserlerine sahip, Beverly

* "Sokağın Güneşli Tarafı", (çn).

Hills'teki Wally Findlay galerisinin tek müşterisiydi), dev beyaz kanepeyi, üstünde Steuben ayılarını sergilediği cam sehpayı.

Ayrıntıları görebilmek için görüntüyü büyüttüm.

Kitap raflarında, o eve son gidişimde (1991 Noel'inde, çok kısa bir öğle yemeği için) görmediğim bir dizi fotoğraf vardı.

O kadar çok fotoğraf vardı ki gözlerim fıldır fıldır dönmeye başladı.

Çoğu benim fotoğraflarımdı ve babama onu terk ettiğimi bir şekilde anımsattıklarını düşündüm ister istemez.

Gümüşi bir çerçevede, resmi çeken kişiye bir portakalı masumca uzatan, askılı pantolonlu ve kırmızı bir plastik oyuncak itfaiyeci miğferi takmış kaygılı bir erkek çocuğun soluk bir Polaroid fotoğrafı vardı.

On iki yaşında, Star Wars tişörtü giymiş, Monterey'de bir kumsalda, ebeveynimin Pajaro Dunes'taki evlerinin arkasında duran Bret.

Babam lise mezuniyet töreninde toplantı salonunun önünde yanımda duruyor. Kırmızı bir kep takıp cüppe giymişim ve gizlice esrar çekmişim. Aramızda epey mesafe var. O fotoğrafı kız arkadaşımın, babamın ısrarıyla çektiğini anımsadım. (O gece daha sonra Trumps'taki kutlama yemeğinde babam sarhoş olup kıza asılınca sinirlenmiştim.)

İkimizin bir başka fotoğrafı. On yedi yaşındayım.. güneş gözlüklüyüm, gülümsemiyorum, bronz tenliyim. Babam epey yanmış. Cabo San Lucas'taki büyük bir kilisenin önünde duruyoruz, boyaları dökülmüş, fıskiyesi kuru. Güneş çok parlak. Bir tarafta mavi ve ışıl ışıl deniz var, öbür taraftaysa küçük bir köyün kalıntıları. Büyük bir hüzne kapıldım. O tatilde kaç kez kavga etmiştik kimbilir? O hafta kaç kez sarhoş olmuştu? O yıpratıcı günler boyunca kaç kez ağlamıştım?

Katlanılması öyle zor bir yolculuktu ki, yüreğim buz tutmuştu. O tatile dair her şeyi silmiştim, ayaklarımın altındaki soğuk kumlar ve bir otel odasında tepemde dönüp duran bir vantilatör hariç... diğer her şeyi unutmuştum, şu ana kadar.

Sonra gözlerim bir duvara yöneldi, orada babam fotoğraflarımın bulunduğu dergi kapaklarını çerçeveletmişti. Bir başka duvardaysa (daha üzücü bir şekilde) çeşitli gazetelerden çekilmiş fotoğraflarım vardı. O anda pes ederek inledim ve gözlerimi kaçırdım.

Babam bir münzeviye dönüşmüştü, oğlunu kaybettiğini ya bilmeyen ya da inanmayı reddeden birine.

Ama sonra kamera –ne kadar bitkin düştüğümü fark etmişçesine– ilerleyip evin yan tarafından dolanmaya başladı hızla. Kamera hem cüretkar, hem de sinsiydi.

Kamera geniş ve modern bir mutfağın penceresine yöneldi; babam tekrar belirdi orada.

Kapıldığım dehşet giderek artıyordu. Çünkü şimdi her şey olabilirdi.

Babam buzdolabının paslanmaz çelik kapısını açtı, yarım şişe Stolichnaya çıkardı ve bir viski kadehini tepeleme doldurdu sakarca. Çökmüş yüzüyle votkayı inceledi. Sonra içti ve ağlamaya başladı. Tişörtünü çıkardı ve onunla yüzünü sildi sarhoş bir şekilde. Votkanın geri kalanını da kadehe boşaltırken bir ses duydu.

Başını birden kaldırdı. Mutfağın ortasında hareketsiz kaldı.

Dönüp pencereye baktı.

Kamera ona meydan okudu. Kımıldamadı, saklanmaya çalışmadı.

Ama babam bir şey göremiyordu. Pes etti. Başka yere baktı.

Kamera evin köşesini döndü ve küçük, hoş bir arka bahçe-

yi sergilemeye başladı.

Kamera dışarı çıkan ve jakuziye doğru giden babamı takip etti; köpürdeyen jakuzinin saldığı buharı rüzgar bahçeye savuruyordu. Ay her şeyin tepesinde duruyordu ve öyle beyazdı ki ışığı bulutları delip geçiyor, burayı çevreleyen duvarları kaplayan tropik asmaları aydınlatıyordu. Babam elinde hâlâ içkisiyle yalpalayarak jakuziye doğru yürüdü ve içine yavaşça girmeye çalıştı, ama ayağı kayınca içine düşüverdi, etraftaki İspanyol fayanslara su sıçratırken içkisini başının üstüne kaldırarak korumayı başardı. Babam kendini suya gömdü; o köpüklerin arasında sadece votka kadehli eli görünüyordu artık.

Gözlerim ekrandan ayrılmıyordu. N'olur, diye düşündüm. N'olur biri kurtarsın onu.

Babam votkayı fondipledikten sonra jakuziden çıktı ve bir şezlongta duran bir havluya doğru yürüdü. Kurulandıktan sonra mayoyu çıkarıp şezlonga astı. Havluya sarındıktan sonra sendeleyerek eve gitti, beton avluda ıslak, solan ayak izleri bırakarak.

Kamera duraksadıktan sonra hızla köşeyi döndü ve yapmaması için dua ettiğim bir şeyi yaptı.

Eve girdi.

Mutfaktan geçti. Sonra bir koridordan.

Babamın ayaklarını sürüye sürüye ikinci kata çıkmakta olduğunu görünce birden durdu.

Babam dönerek, sırtı kameraya dönük halde çıkmayı sürdürünce kamera sinsice peşinden gitmeye başladı.

Ellerimi kulaklarıma bastırmıştım ve ayaklarım çalışma odamın döşemesinde tepiniyordu kendiliğinden.

Kamera ikinci kat sahanlığına çaresizce durdu. Babamın aydınlık, geniş, mermer banyoya girişini izledi.

Artık hüngür hüngür ağlıyordum, acizce ve gözlerimi alamadan izlerken dizimi dövüyordum. "Neler oluyor?" diye inleyip duruyordum.

Kamera sonra koridoru geçti ve tekrar durdu. Çıldırtıcı bir sabrı vardı belli belirsiz.

Babam dev bir aynada çökmüş yüzüne bakıyordu.

Sonra kamera yavaşça ona yaklaşmaya başladı.

Kendini babama sergilemek üzere olduğunu fark edince dehşetle tepeden tırnağa ürperdim.

Babama ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. Banyo kapısının tam önündeydi şimdi.

Sonra bilincimin videonun şokundan etkilenmemiş bir kısmının bana usulca göstermeye çalıştığı bir şeyi fark ettim.

Ekranın sağ alt köşesinde dijital rakamlar vardı: 2:38 a.m.

Gözlerim ekranın diğer tarafına baktı kendiliğinden. 08/10/92.

Babamın öldüğü geceydi bu.

Birden her şeyi kaplayan afallatıcı karanlıktan beni çıkaran tek şey babamın hüngür hüngür ağlayışı oldu. Bu yeni bir boyuttu.

Titreyerek ekrana tekrar odaklandım; gözlerimi alamıyordum.

Babam banyo tezgahına yaslandı, hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Lavabonun yanında boş bir votka şişesinin yattığını görünce gözlerimi kaçırmak istedim.

Evde bir yerlerde "The Sunny Side of the Street" çalmaya başladı yine.

Kamera süzülerek yaklaşmayı sürdürüyordu. Artık banyonun içindeydi.

Babama fütursuzca yaklaşıyordu.

Banyonun içindeki aynalarda ne kameranın ne de kamera-

yı taşıyan kişinin yansımasını göremeyince az kalsın çığlığı basacaktım.

Sonra babam ağlamayı kesti.

Başını çevirip arkasına baktı.

Sonra doğrulup kameraya döndü tamamen.

Kameranın merceğine baktı.

Kamera ölüme davetiyeydi.

Babam şimdi dosdoğru bana bakıyordu.

Kederle gülümsedi. Korkmuyordu.

Tek bir sözcük söyledi.

"Robby."

Sonra, kamera üstüne atılırken bunu tekrar söyledi.

Ekran karanlığa gömüldü.

Babama ölürken ne olduğunu görememenin hayal kırıklığıyla filmi geriye aldım, demin gördüğüm şeyleri anlamama yardımcı olabileceğine inandığım kritik bir noktaya; hareketlerim sakin ve kararlı olmuştu birden ve yapmam gereken şeyde tamamen odaklanabiliyordum.

Çünkü bir kamera olduğunu sanmıyordum.

Şimdi bile buna mantıklı bir açıklama getiremiyorum, ama 1992 Ağustos'unun o gecesinde babamın evinde bir kamera olduğunu sanmıyorum.

(Adli tıp doktorunun raporuna göre "bazı tuhaflıklar" vardı.)

Babamın mutfaktaki görüntüsünü buldum; kamera' onu pencereden izliyordu.

Yanıt olduğuna inandığım şeyi hemen gördüm.

Ekranın sağ alt köşesinde küçük, renkli bir görüntü. Pencere camındaki bir yüz yansıması.

Babamın görüntüsü hareketsiz durduğu halde o yüz netleşiyor, bulanıklaşıyordu.

Bunu kaydeden bir kamera yoktu.

Bir insanın gözlerinden bir şeyler görüyordum.

Görüntüyü büyüttüm.

Pause tuşuna basıp görüntüyü tekrar büyüttüm.

Yüz netleşirken görüntü kalitesi azalmadı.

Yüzü bir kez daha büyüttüm ve sonra durdum, çünkü artık büyütmeme gerek kalmamıştı.

Camdaki yansımanın yüzüm olduğunu sandım önce.

O video çekimi o gece orada olduğumu gösterdi bir an.

Ama o yüz bana ait değildi.

Gözleri siyahtı ve Clayton'ın yüzüydü.

O gecenin üstünden yıllar geçmişti. Neredeyse on yıl.

Oysa Clayton'ın yüzü Cadılar Bayramı'nda üniversitede, ofisimde bana imzalamam için bir kitap uzatırken gördüğüm yüzden daha genç değildi.

Clayton 1992'de dokuz-on yaşından daha büyük olamazdı.

Pencere camından yansıyan yüzse bir yetişkine aitti.

Diğer ekli dosyalara da baktım ve sonraki iki tanesini –4 Ekim ve 4 Kasım– izledikten sonra bunun anlamsız olduğunu fark ettim. Hepsi birbirinin aynıydı, yalnız Clayton'ın görüntüsü giderek netleşiyordu.

Farkında olmadan cep telefonumu alıp Donald Kimball'ın ofisini aramışım. Telefonu açmadı. Mesaj bıraktım.

Bir saat geçti.

Evden çıkıp üniversiteye gitmeye ve bir delikanlıyı bulmaya karar verdim.

16. rüzgar

"Clayton mı?" diye sordu sekreter. "İsmi mi bu, soyadı mı?"
Saat neredeyse üçtü ve kasabada amaçsızca araba sürüp o video çekimini kafamda tekrar tekrar canlandırdıktan sonra Kimball'ı tekrar arayarak bir mesaj daha bırakmıştım, akşama kadar üniversitedeki ofisimde "takılacağımı" ve kendisiyle orada görüşmek istediğimi söylemiştim. Niyetim ona gördüklerimi ayrıntılarıyla anlatmak değildi... Clayton'a dikkatini çekmek, onu muhtemel bir şüpheli olarak görüp izlemesini sağlamak istiyordum o kadar; kurgusal bir karakter, kitabımı yeniden yazan çocuk olarak. Ayrıca sakin ve nötr bir ses tonuyla konuşmuş, "takılacağım" sözünü iki defa söylemiştim, kafayı yediğimi sanmasın diye. Sonra Alvin Mendolsohn'un ofisini aramış ve telefonu açınca şaşırmıştım. Benimle soğuk konuştu; karşılıklı sınırlarımızı belirlediğimiz çok kısa ve beyhude bir tartışmada, Aimee Light'ın son iki görüşmeye gelmediğini ve "mazeret" de bildirmediğini öğrendim ve ardından "Kendisi oldukça beceriksiz bir genç bayan," dedi ve ben de buna karşılık "Niye ki... tezini Chaucer üstüne yapmıyor diye mi?" diye sorunca "Kendini bu kadar ciddiye alma," diye karşılık verdi ve ben de "Bu bir cevap değil Mendolsohn," dedim ve birbirimizin suratına telefon kapattık. Hissettiğimden daha cesur olma arzusu duyarak cesa-

retimi toplayıp kayıt ofisine gittim, bir bilgisayarın yanına tünemiş vasat ve keyifli görünüşlü genç bir sekreterin masasının önünde durdum ve bir öğrencinin ismine bakmasını ve kendisine nasıl ulaşabileceğim konusunda bilgi vermesini, çünkü ne yazık bir randevumuzu iptal etmem gerektiğini söyledim. Ama o ismi çatlak bir sesle söyleyince,

(*bir insan yoksa ismi nasıl olabilir ki?*)

"Clayton," deyince, tek bildiğim şeyin bu olduğunu o dalgın halimle bile fark ettim. Soyadını vermemişti. Ama kampüs küçüktü, o yüzden "Clayton"ın bile onu kolayca bulmaya yeteceğini düşündüm. Sekreter, öğrencilerimden birinin soyadını bilmeyişimi tuhaf karşılayıp bunun sebebini sorunca, neşeyle elimi sallayarak bu hareketle unutkanlığımı, yoğun ve özel hayatımı, meşhur bir yazar olarak dengesizliğimi açıklamış oldum. Nedense bir an karşılıklı, keyifsizce güldük ve bu beni bir an rahatlattı. Böyle şeylere alışık gibiydi... üniversitenin fakültesinde kendi öğrencilerinin soyadlarını bilmeyen başka kaçık ve tuhaf öğretmenler de vardı anlaşılan. Düşüncelere daldım ve hayatımda yarı yaşımda insanlardan yardım isteyeceğim bir döneme yaklaştığımı fark ettim. Sekreterin bilgisayara eğilip ellerini klavyeye koymasını izledim.

"Öyleyse bu isimle arayalım."

("*Ben büyük bir hayranınızım Bay Ellis.*")

İsmi hecelemek zorunda kaldım (nedense kız baş harfini *K* sandı, ki haklı da olabilirdi) ve sonra yazdı ve bir tuşa basıp arkasına yaslandı.

Bir şey bulamadığını yüzünden anladım.

Ben tam eğilip ekrana bakacakken kız birkaç tuşa daha bastı.

Peş peşe iç geçirmeye başladığını fark edince bir terslik olduğunu anladım.

(Midland İlçesi'ne hiç gelmemeliydin. New York'ta kalmalıydın. Sonsuza dek.)

"'Clayton' diye birini bulamıyorum," dedi kız kaşlarını çatıp bana bakarak.

("*Buradaki ilk senem.*")

"Buradaki ilk senesi olduğunu söylemişti," diye ekledim boş yere. "Tekrar bakabilir misiniz?"

"Yani, bakın Bay Ellis, soyadını bilseniz bile öğrenci kayıtlarından hiçbir şey çıkmaz çünkü herhangi bir yerde Clayton diye bir kayıt yok."

"Bu çok önemli ama."

"Evet, anlıyorum, ama herhangi bir yerde Clayton diye bir kayıt yok," diye tekrarladı.

"Bir daha bakın lütfen."

Sekreter ters ters gülümsedi bana... aslında anlayışlı bir ifade de vardı yüzünde.

"Bay Ellis..." –ayrıca çekici genç kadınların bana artık böyle hitap etmeleri sinir bozucuydu– "...okul kayıtlarına göre –bu ne demek biliyor musunuz?– bu üniversitede okuyan Clayton isminde ya da soyadında biri yok."

Beni afallatıp susturan şey sadece bu bilgi değil, kızın ses tonu oldu: Clayton'ı bulmamın pek mümkün olmayacağını kayıt ofisine girerken tahmin etmeliydim. Sekreterin yaptığı arama bir şeyin yanıtını vermişti, ama yeni bir sahte başlangıç başlamaktaydı. Masadan yavaşça uzaklaştım, sekreter beni sanki ufalarak başka bir dünyaya geçiyormuşum gibi incelemeyi sürdürürken. Bu zaman kaybına bir açıklama getirmediğimden yüzü sabırsızlıkla sertleşti ve sonra bana sorgulayıcı bir ifadeyle bakarak "Bay Ellis, siz iyi misiniz?" dedi. Ama kaygısı tamamen sahteydi, samimi görünmek için cidden çaba harcasa da.

Yaşadığım bu zorluğun özgüvenimi yitirmeme neden olmasına izin veremezdim. Kendine Clayton diyen ve ofisime, evime gelmiş ve Aimee Light'ın arabasının ön koltuğunda oturmuş olan bu çocuk hakkında bir şeyler biliyordum artık –kesin olarak–, bana yalan söylediğini ve –daha da kötüsü– amacı her neyse henüz ulaşmadığını biliyordum. Başım dönüyordu ve uykusuzluktan kaslarım sızlıyordu ve dün gece Buckley kütüphanesinde yediğim peynire bulanmış krakerden sonra ağzıma lokma girmemişti ve kayıt ofisinden çıkarken kampüsün ortasındaki kafeteryaya baktım. O sabah hava ılıktı ve dingin ve rüzgarsızdı, ama şimdi bir esinti etraftaki kahverengi yaprakları sürüklüyor, altlarında gizlenmiş yeşil çimenleri açığa çıkarıyordu. Sorular sistematik ve mantıklı bir şekilde ele alınamayacak kadar fazlaydı (ve tuhaftı). Günlerden Salı'ydı... kesin olan tek gerçek buydu. Kayıt binasının önünde daha fazla kalamazdım –boynuna bir mendil bağlanmış yalnız, sıska bir köpeğin satış pavyonunun etrafını koklamasını şaşkınca, dalgınca izleyerek–. Belki krem rengi 450 SL'yi veya Aimee Light'ın BMW'sini görürüm diyerek öğrenci otoparkına gittim. O anda beni o şaşkın halimden sıyırabilecek tek plandı bu. Uzakta sanat fakültesinin beyaz kubbesi güneşte parlıyordu ve sonra gökyüzü kararmaya başladı. O ikindi vakti pastırma yazı hızla geçip gitti.

Öğrenci otoparkı Ahır'ın arkasındaydı ve girişin siyah demirağacı kapılarının kemerinin altından geçerken paniğin yol açtığı bir mide bulantısı kapladı içimi ve sonra geçti. Kendimi topladıktan sonra sıra sıra düzensizce park edilmiş arabaları taramaya başladım ve deniz kokusu alıp da bu kokunun binlerce kilometre ötedeki Pasifiğin kokusu olduğunu anlayınca yine panik ve kaygıya kapıldım ve bulutlar hızla geri geri gidiyordu ve o asfaltsız, tozlu otoparkın epey yukarısın-

da kargalar uçuşuyordu. Hava saniyede birkaç derece birden soğuyordu sanki ve otoparkta bulunan iki yüz kadar arabaya bakarken birden nefesimin buharlı çıktığını fark ettim. Bulunduğum yerin üç sıra ilerisinde bir beyazlık görür gibi olunca tökezleyerek oraya doğru yürüdüm, yerdeki çakılları ayakkabılarımla ezerek.

Bir Volvo'yu silen bir öğrencinin yanından geçerken –tam o anda– bir rüzgar makinesi çalıştırıldı.

Kampüsü buz gibi bir hava kasıp kavurdu, deldi geçti.

Her şeyi kaplamış olan ölü yaprak yığınları yukarı doğru patladılar ve ansızın yerde dönüp durmaya başladılar hızla. Otoparkta güçlükle ilerlerken ceketim arkamda titreşiyordu. Üstüme esen hava bıçak gibiydi. Kargalar artık tepemde dönüyorlardı, karaydılar ve lanetler okuyorlardı, tiz çığlıkları gürleyen rüzgar tarafından bastırılıyordu ve rüzgar bayrağı öyle şiddetli titreştiriyordu ki bayrağın bağlı bulunduğu direkten *şak şak* diye sesler geliyordu. Rüzgar bir an hafifler gibi oldu ama sonra öyle hızlı esti ki beni resmen ite ite otoparktan çıkardı ve şaşkın öğrencilerin suratlarını ekşiterek binalara kaçıştıklarını görünce başımı eğip sendeleyerek Kafe'ye yöneldim ve tentenin altında durup ahşap bir sütuna tutundum, ama sonra pes ettim ve kendimi rüzgara bırakarak bir duvara çarptım. Rüzgar öyle sert esiyordu ki yanımdaki satış otomatı devrildi. Gözlerimi kısarak yukarı baktığımda saat kulesindeki akrep ve yelkovanın fıldır fıldır döndüğünü gördüm. Rüzgar hırlıyordu sanki.

(Gözlerimi sımsıkı kapadım ve korunmak için kollarımla kendimi sardım ve sersemce şöyle düşündüm: Rüzgar nedir? Bir şey yine o kadar sersemce bir yanıt verdi: Ölülerin çığlıkları.)

Arabaları aramaktan vazgeçip Ahır'la içindeki ofisin güvenliğine sığınmaya karar verdiğim anda rüzgar kesildi ve kam-

püse sessizlik çöktü.

Karmaşık düşüncelerim:

(Rüzgar seni otoparktan dışarı attı)

(Çünkü bir araba bulmanı istemiyordu)

(Sevdiklerin olmadan hayatını sürdürmeyi öğrenirsin)

(Babam öğrenemedi)

(Ama rüzgar kesildi: içme vakti)

Ofisime çıkan gıcırdayan merdivenden titreyerek geçerken boş Ahır'ın sıcaklığına alıştım. Ofis kapımın kilidini açtım ve kapının altından itilmiş öykülerin üstünden geçer geçmez buraya en son Cadılar Bayramı'nda, yani Clayton'ın benimle tanıştığı gün geldiğimi fark ettim ve sonra masama geçip kafeteryaya bakan pencerenin yanındaki bir sandalyeye yığıldım ve az kalsın ağlayacaktım çünkü yine o gün Aimee Light, Clayton'ı tanımıyormuş gibi yapmıştı. Dışarıda Midland İlçesi'ni kaplamış bulutlar dağılıyordu ve ortalık öyle aydınlanıyordu ki kafeteryanın arkasındaki, kampüsün aşağısındaki vadiyi görebiliyordum. Bir çadırın yanındaki bir merada atlar otluyordu ve kasabanın girişindeki ormanı kaplayan dev meşelerle akçaağaçların arasından sarı bir traktör geçiyordu ve sonra babamı gördüm, kargalar tepesindeki gökyüzünde turluyordu ve babam kafeteryanın bulunduğu çimenliğin diğer ucunda durmaktaydı ve yüzü beyazdı ve bana bakıyordu ve elini uzatıyordu ve o eli tutarsa benimki kadar soğuk olacağını biliyordum ve ağzı kımıldıyordu ve tekrarlayıp durduğu ismi, dudaklarının arasından ısrarla çıkan o kelimeyi bulunduğum yerden duyabiliyordum: *Robby, Robby, Robby.*

Biri ofisimin kapısını çalınca babam kayboldu.

Donald Kimball bitkin görünüyordu ve geçen Cumartesi takındığı sorgulayıcı havadan eser kalmamıştı; artık yenilmişti. İçeri davet ettiğimde bana bir bakış fırlatıp bir sandal-

yeyi gösterdi ve ben başımla onaylayınca oturdu. İç geçirip arkasına yaslandı, kanlı gözleriyle odayı tarayarak. Rüzgar hakkında bir şeyler söylemesini istedim –birinin onu onaylamasına ihtiyacım vardı, birlikte gülebilmek için– ama söylemedi. Konuştuğunda sesi keyifsizdi.

"Buraya hiç gelmemiştim." İç geçirdi. "Üniversiteye yani. Güzel yermiş."

Masama geçip arkasına oturdum. "Güzel üniversitedir."

"Burada çalışırken yazmaya vakit bulabiliyor musunuz?"

"Şey, haftada sadece bir gün ders veriyorum ve yarınki dersi iptal edeceğim ve..." Böyle konuşunca ihmalkar göründüğümü fark edip kendimi savunmaya giriştim. "Yani, işimi ciddiye alıyorum, çok zor bir iş olmasa da... yani, rutin bir iş." Saçmalıyordum. Her şeyi uzatmaya çalışıyordum o kadar. "Çok kolay." Rahat duramadığımdan –çok huzursuzdum– kalkıp ofiste dolanmaya başladım, bir şey arar gibi yaparak. Öyküleri almak için yere eğilince birden donup kaldım: Ahşap döşemede küllü ayak izleri vardı.

Eskiden Elsinore Sokağı'ndaki kararan halıda seçilebilen izlerin aynıları.

Yutkundum.

"Neden?" diye soruyordu Kimball.

"Ne... neden?" Gözlerimi ayak izlerinden güçlükle alıp öyküleri kafeteryaya bakan pencerenin yanındaki bir masaya bıraktım.

"Neden kolay?"

"Çünkü bana saygı duyuyorlar." Omuz silktim. "Bir odada oturuyorlar, gerçekliği tanımlamaya çalışıyorlar, genellikle başaramıyorlar ve sonra devreye ben giriyorum." Duraksadım. "Araya profesyonelce mesafe koymakta iyiyim." Tekrar duraksadım. "Ayrıca işten atılma kaygım yok."

Kimball bana bakıp duruyor, ikimize birden dayattığım bu salakça ön hazırlık konuşmasının bitmesini bekliyordu.

Kendimi ayak izlerine bakmamaya zorluyordum.

Nihayet Kimball boğazını temizledi. "Mesajlarınızı aldım, size ulaşmakta geciktiğim için kusura bakmayın, ama fazla kaygılı değil gibiydiniz ve..."

"Ama sanırım yeni haberlerim olabilir," dedim tekrar oturarak.

(*ama yok*)

"Evet, öyle demiştiniz." Kimball başıyla onayladı ağır ağır. "Ama, şey..." Sustu, dikkati dağılmıştı.

"İçki ister misiniz?" diye sordum birden. "Yani, buralarda bir yerde bir şişe viskim olması gerek."

"Hayır, hayır... teşekkürler." Durdu. "Stoneboat'a dönmeliyim."

"Stoneboat'ta ne oldu ki?" diye sordum. "Bir saniye, orası Paul Owen'ın oturduğu yer değil mi?"

Kimball yine derin derin iç geçirdi. Kabuğuna çekilmiş, üzgün bir hali vardı.

"Hayır, Paul Owen'ın oturduğu yer değil."

Duraksadım. "Ama Paul Owen... iyi, değil mi?"

"Evet, o, şey..." Kimball nihayet derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Bakın Bay Ellis, dün gece Stoneboat'ta bir şey oldu." İç geçirdi, devam edip etmemeye karar vermeye çalıştı. "Bu olay Cumartesi günü size bahsettiğim soruşturmanın yönünü değiştirdi bence."

"Ne oldu?" diye sordum.

Kimball bana donuk gözlerle baktı. "Bir cinayet daha işlendi."

Bunun üstünde düşündüm, kafa salladım ve sonra kendimi şunu sormaya zorladım: "Kim... öldürüldü?"

"Bilmiyoruz."

"Anlamadım."

"Sadece vücut parçaları vardı." Ellerini açtı, avuçlarını sergiledi. Kimball'ın tırnakları dikkatimi çekti. Onları kemirmişti. "Bir kadındı." İç geçirip duruyordu. "Bütün gün bununla uğraştım ve bahsederek canınızı sıkmak istemedim, çünkü bu cinayet bizim teorimize uymuyordu."

"Yani..."

"Kitapta geçmiyordu," dedi. "Soruşturduğumuz, Midland İlçesi'nde geçen yaz başlayan –yani öyle sanıyoruz– cinayetler kesinlikle kitapla bağlantılıydılar, bu seferkiyse... değildi." Arkamdaki pencereye baktı. "Arada ciddi farklar var."

O anda: Koptum. Tek başımaydım. Kimball'a Clayton'dan bahsetmem hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Artık fark etmezdi. Kimball şimdiden benimle ilgilenmeyi kesmiş gibiydi. Kitap meselesine artık inanmadığı yüzünden belliydi.

Stoneboat'taki eyaletler arası otoyolun yanında bulunan Orsic Moteli'ndeki suç mahalli –teoriyi bozan cinayet– oldukça karışıktı. Aynaların önüne halatlar ve vücut parçaları konmuştu; kafa ve eller kayıptı ve duvarlar kanla kaplıydı; bir ara pürmüz lambasının* kullanıldığına dair kanıtlar vardı ve her iki koldaki kemikler de deri yüzülmeden önce kırılmıştı ve duş kabininde bir kadın gövdesi bulunmuştu ve delik deşik olmuş yatağın arkasındaki duvara dev bir insan yüzü –kurbanın kanıyla– çizilmiş ve altına yine kanla GERİ DÖNDÜM yazılmıştı. Bu sefer de hiç parmak izi yoktu. "Odanın nasıl kullanılabildiğini bile bilen yok... Temizlikçi kadın... o..." Kimball'ın sesi kısılıyordu.

Ofis kararıyordu ve eğilip masamdaki yeşil cam abajurlu lambayı açtım, ama odayı aydınlatmadı.

---

* Benzin, gazyağı ve ispirto ile çalışan, taşınabilir, ağzından püskürttüğü alev ile lehim yapma gibi işlerde kullanılan aygıt, (çn).

Kimball'ı dinlerken kalbim küt küt atıyordu.

Suç mahalline hiç dokunulmamış olsa da parmak izi uzmanı, katile ait bir tek lekeye bile rastlamamıştı, teknisyenler de ayak izleri ya da saç telleri bulamamışlardı, serologlar kan lekelerinde ve kurbandaki yaralarda sadece onun kanını bulmuşlardı, ki cinayetin vahşiliği göz önüne alındığında oldukça ender rastlanan bir durumdu bu. Mahalle polis kordonuyla çevrilmişti bile ve bir medyuma danışılıyordu. Ayrıca her şeyde bu cinayetin kitabımda yer almadığının göstergeleri vardı.

Koltukaltlarım ter içinde kalmıştı.

Rahatlamamıştım.

(*Aimee Light kayıp*)

çünkü *Amerikan Sapığı*'nın Vintage baskısında böyle bir cinayet yer almasa da, canımı sıkan bir ayrıntı vardı. Kimball'ın anlattıkları bir ara rastgeldiğim bir şeyi anımsatmıştı. Gözlerim hemen ayak izlerinde odaklandı tekrar, Kimball'ın sesi gidip gelirken.

"...kimliğini tespit etmek en az bir hafta sürer... belki daha da fazla... belki hiçbir zaman bulamayız... bekleyip göreceğiz..."

Metanetiyle güya içimi rahatlatacaktı ve beni hayatımı mahveden bir yükten kurtardığını ve rahatlamam gerektiğini sandığını fark ettim. O konuştukça –beni suçluluk duygusundan ve stresten kurtarmak için yumuşak bir ses tonu kullanıyordu– korkum derinleşti. Çünkü bu noktada ona ne diyebilirdim ki? Kimball kendisini ne için aradığımı sorduktan sonra sabırla bekledi ve sessizlikle karşılaştı. Ona sunacak hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğimde yüzüm kızardı... ne bir kanıt, hattâ ne de bir isim, bana benzeyen bir delikanlı o kadar. Kendisine sunacak hiçbir şeyim olmadığını –gizlendiğimi– fark edince o gün Orsic Moteli'nde gördüklerini anlamlandırmaya çalışmaya geri döndü. Bana soracak sorusu

yoktu. Ona verecek yanıtım yoktu. Bir dizi anlamsız tesadüf bizi bir araya getirmişti... hepsi buydu. Artık hiçbir şey birbiriyle bağlantılı değildi. İkimiz de suskunluğa gömülürken zihnimden bu dedektifle paylaşamayacağım olasılıklar geçmeye başladı.

Bir delikanlı bir kitabı gerçek hayata taşıyordu. Ama bu delikanlının ismini bilmiyordum.

Evime girmişti. (Bunu inkar ediyordu.)

Aimee Light'ın arabasına binmişti. (Ama onu cidden gördün mü?)

İlişkim olan bir kızla ilişkisi vardı.

(Hadi bu konuyu aç. İlişkini itiraf et. Jayne öğrensin. Her şeyini kaybet.)

Ayrıca on iki yıl önce babamın öldüğü gece yapılan bir video kaydında vardı.

(Ama unutma: O kayıtta şimdiki yaşında. En ilginç ayrıntı bu. Bu davayı cidden uçuracak itiraf bu. Sana karşı kullanılacak şey bu.)

Sonunda Kimball'a hiçbir şey söylemeyişimin en geçerli sebebi beni kaçık olarak göreceği korkusuydu.

(Rüzgar mı? Nasıl yani, rüzgar bir otoparkı araştırmanı mı engelledi? Ne arıyordun ki? Var olmayan bir öğrencinin arabasını mı? Bir hayalet mi? Gençken kullandığın arabanın aynısını kullanan ve...)

Bir başka korkunç his: Durumun gerçekdışılığı giderek rahatlatıyordu beni. Beni geriyordu, ama bir yandan da bedenimden ayırıyordu. Dün gündüz ve gece yaşadıklarım şimdiye kadarki deneyimlerimden öyle farklı şeylerdi ki korkuma hafif ama bariz bir heyecan karışmıştı artık. Adrenalin bağımlısı olmaya başladığımı artık inkar edemezdim. İç bulantılarım geçiyor ve yerini korkunç, başdöndürücü bir hafiflik his-

si alıyordu. "Düzeni" ve "gerçekleri" düşününce gülmeye başlıyordum o kadar. Bir filmde, bir romanda, başka birinin yazdığı salakça bir rüyada yaşıyordum ve dağılışım karşısında hayrete kapılıyordum –heyecanlanıyordum–. Bu tersine çevrilebilir dünyadaki bütün sırların açıklaması olsa harekete geçip bunları kullanırdım

(*ama açıklama filan olamaz asla, çünkü açıklamalar sıkıcıdır, değil mi?*)

gerçi bu noktada her şeyin belirsizlik arafında asılı kalmasını istiyordum o kadar.

Birisi senin yazdığın bir romanı gerçek hayata taşımaya çalışıyor.

Ama o kitabı yazarken *senin de* yaptığın bu değil miydi?

(*Ama o kitabı sen yazmadın*)

(*O kitabı başka bir şey yazdı*)

(*Ve baban artık bir şeyleri fark etmeni istedi*)

(*Ama başka bir şey bunu istemedi*)

(*Bir kitabı hayal ettin ve bazen hayaller gerçek olur*)

(*Hayatını kurgu için feda ettiğinde bir karaktere dönüşürsün*)

(*Bir yazar her zaman gerçek deneyimlerden uzak kalır çünkü o yazardır*)

"Bay Ellis?"

Kimball bana uzak bir yerden sesleniyordu ve ikimizin de içinde bulunduğu odaya geri döndüm yavaşça. Ayağa kalkmıştı bile ve ben de kalkarken gözlerimin içine baktı, ama mesafe vardı. Sonra, "yeni bir şey çıkarsa" (öyle hoş bir muğlaklığı vardı ki bu lafın) birbirimize haber vermeye söz verdik ve onu kapıya kadar geçirdim ve sonra Kimball gitti.

Kapıyı kapatınca küllü ayak izlerinin yanında, yerde duran ambalaj kağıdı zarfı fark ettim; daha önce fark etmemiştim.

(*Çünkü daha önce orada yoktu, değil mi?*)

Zihnim omuz silkti: Artık her şey mümkündü.

Zarfa uzun süre baktım, hızlı hızlı soluyarak.

Ona bir öğrenci bana bir öykü uzattığında hissettiğim ilgisizlik ve bezginlikle değil, tüm vücudumda kasılmalara yol açan belirgin bir ürpertiyle yaklaştım.

Yerden almadan önce kendimi yutkunmaya zorlamam gerekti.

Zarfı açtım.

Bir müsveddeydi.

Başlığı "Eksi Sayılar"dı.

Başlık sayfasının kenarına "Clayton" yazılmıştı.

Orada ne kadar durdum bilmiyorum, ama birden Kimball'la konuşma ihtiyacı hissettim.

Pencereye koşunca Kimball'ın Sedan'ının arka farlarının üniversitenin yolunda uzaklaştığını ve uzakta, vadide bir ordu helikopterinin ışıldaklarının ıssız ormanı taradığını gördüm.

Artık dışarısı zifiri karanlıktı.

Kimball'a ne diyecektim peki? Ona bir şey sormak istediğimi fark edince yine donup kaldım.

Aimee Light'ın üniversiteye bir kilometre kadar uzaklıktaki, kampüste kalmayan öğrencilerin oturduğu ve yanında çamlarla çevrili bir otopark bulunan, derme çatma bir dizi evden oluşma bir mahallede bulunan stüdyosuna gideceksin arabanla. Arabası orada olmayacak. Otoparkta arabanla gezinerek arabasını arayacaksın, ama asla bulamayacaksın (*çünkü Orcis Moteli'nden alınıp bir yerlerde terk edildi*) ve avuçların terleyecek, bu yüzden ellerin direksiyondan kayacak. Ay, altındaki her şeyi yansıtan bir ayna olacak ve sen çok hızlı geçip giden bir günün üstünde kısaca kafa yorarken yanık yaprak kokusu gece havasına yayılacak. Arabanı onun boş park yerine park edeceksin ve Porsche'den çıkacaksın ve evinin

ışıklarının sönük olduğunu fark edeceksin ve sadece Sherman Oaks tepelerinde kaybolmuş baykuşların ötüşleriyle kır kurtlarının ulumalarını duyacaksın, mağaralarından çıkıp birbirlerine seslenecekler aydınlık su birikintilerine koşarken ve gittiğin her yerde Pasifik kokusu olacak. Kapıya doğru yürüyeceksin ve sonra duracaksın çünkü açmak istemeyeceksin aslında, ama kapıyı bir süre boş yere ittikten sonra pes ederek yandaki bir pencereye geçeceksin ve içeri bakacaksın

(*çünkü hissettiğinden çok daha cesur olmaya ihtiyacın var*)

ve onun masasındaki bilgisayar odadaki tek ışık olacak, bir kağıt yığınını aydınlatacak, içtiği Marlboro'ları, yerde kilimin yanındaki gemici fenerini, Kızılderili halısını ve yıpranmış deri koltuğu ve eski bir stereo teybin yanına saçılmış CD'leri ve çerçeveli Diane Arbus fotoğrafını ve Chippendale masayı (yetişme tarzının tek itirafı) ve resmen duvar kağıdı vazifesi görecek kadar çok sayıda üst üste yığılmış kitapları ve sen boş odayı tararken birden bir şey denizliğe sıçrayarak sana tehditkar bir şekilde bakacak ve çığlık atarak geriye sıçrayacaksın, karşındakinin sadece onun kedisi olduğunu fark edene dek, kedi aranızdaki camı tırmalayacak aç bir şekilde ve hayvanın çenesindeki kurumuş kan lekelerini fark edince koşarak arabana geri döneceksin ve kedi pencereyi tırmalamayı sürdürürken sen otoparktan çıkacaksın, Orsic Moteli'ne gitmek isteyeceksin ama buraya kırk dakikalık mesafede ve oraya gidersen Jayne'le birlikte evlilik danışmanına gitmeye geç kalacaksın, gerçi bu noktada asıl sebep bu değil elbette. Yine korkuyorsun çünkü kabustan uyanmanın vakti değil henüz. Uyanabilsen bile, başlamak üzere olan başka bir sürü kabus olduğunu biliyorsun.

Kimball'a sormak istediğim şuydu: Orsic Moteli'ndeki duş kabinindeki o gövdede bir göbek halkası buldunuz mu?

17. evlilik danışmanlığı

Eve döndüğümde Jayne valizlerini hazırlıyordu. Yarın sabah stüdyonun Gulfstream'iyle Midland Havaalanı'ndan yola çıkacak ve on civarı Toronto'da olacaktı. Marta bana bunu anımsatırken Jayne ana yatak odasında yatağa serili giysilerini çeşitli Tumi çantalara yerleştirmekle, bir listede yazılı her şeyi kontrol etmekle uğraştı. Söylemesi gereken her şeyi Dr. Faheida'nın ofisine saklıyordu. (Evlilik danışmanlığı bana iyimserliğin ne kadar korkunç bir şey olduğunu anımsatır hep.) Duş alıp giyindim ve öyle yorgundum ki bir seans boyunca uyanık kalabileceğimden şüpheliydim... bunun için gerekli enerjiyi düşününce ürperdim. Bu korkunç saatler genellikle Jayne'in ağlaması, benimse çaresizce bir öfkeye kapılmamla son bulduğundan, kendimi bu çetin sınava hazırladım ve Aimee Light'ın stüdyosunun önündeki otoparktayken Harrison Ford'un ofisinden aradıklarından ve Cuma günü öğleden sonra oraya gelmemin "herkes için en iyisi olacağını" (bu iğrenç yeni Hollywood konuşma tarzı dikkatimi çekti) söyleyerek gözdağı verdiklerinden bahsetmedim. Onları yarın sabah arayıp kesin kararımı bildireceğimi söylemiştim zombi gibi monoton bir sesle, içinde oturduğum Porsche'nin tepesinde karanlıkta sallanan dev çam ağaçlarına ön camdan bakarken. Bu da bir başarısızlığımdı... gerçi artık evden çıkmak için her

bahane kabulümdü. Aslında bir öncelik halini alıyordu evden çıkmak. Alt katta beklerken oturma odasıyla çalışma odamdan uzak durdum ve evin önüne park edilmiş Range Rover'a Jayne'le birlikte yürürken eve bakmadım çünkü dış yüzeyinin daha ne kadarının soyulduğunu görmek istemiyordum.

(*Ama belki de soyulmuyordu artık. Belki de benden ne istediğini artık anladığımı biliyordu.*)

Arabada genellikle böyle akşamların öncesinde yaptığımızın tersine tartışmadık hiç. Tartışmadık çünkü ısrarla susuyordum. Jayne'in evin içinde olanlardan, babamın ölümünden dakikalar önce bir video kaydının yapıldığından, Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evin eskiden San Fernando Vadisi'ndeki Sherman Oaks diye bir banliyönün Valley Vista semtinde bulunan bir eve dönüştüğünden, şiddetli bir rüzgarın beni gençken kullandığım bir arabayı aramaktan alıkoyduğundan, yazdığım bir kitap yüzünden bir katilin Midland İlçesi'nde faaliyete geçtiğinden ve –en önemlisi– arzuladığım bir kızın dün gece geç saatlerde Stoneboat'taki Orsic Moteli'ne girip ortadan kaybolduğundan haberi yoktu. Birden şöyle düşündüm: Bir şeyler yazdıysan ve gerçekleştiyse, yine bir şeyler yazarak bir şeyleri yok edebilir misin?

Eyaletler arası yolun asfaltındaki düz şeritlerde odaklandım, yolun iki tarafında ansızın bitiveren, rüzgarda eğilen palmiyeleri ve turunçgil ağaçlarını görmemek için (karanlıkta sırf benim için yere kadar eğildiklerini hayal ettim) ve camlar kapalı olduğundan Pasifik kokusu arabanın içine girmedi ve radyo kapalı olduğundan bir başka eyaletin kanalından yayını yapılan bir eski şarkılar programında "Someone Saved My Life Tonight" ve "Radio Man" şarkıları çalmıyordu. Jayne yanımda oturmuş benden uzak duruyordu, kollarını kavuşturmuştu, arada sırada emniyet kemerini çekiştiriyordu bana kendimin-

kini takmamı hatırlatmak için. Dikkatliliğimi fark edince dilini şaklattı. Aklımdan geçenleri yok etmek (sırf bu akşamlığına) tüm gücümü alıyordu, ama sonuçta kafayı yemeyecek kadar bitkin ve dalgındım. Bu geceye odaklanmanın vaktiydi. Dikkatimi odaklamaya başladığım için, birlikte otoparktan geçerken aramız yumuşadı. Ben bir şaka yapınca gülümsedi ve sonra bir şakaya daha güldük. Birlikte binaya doğru yürürken elimi tuttu ve Dr. Faheida'nın ofisine girdiğimizde umutluydum ve orada Jayne'le siyah deri koltuklara oturduk karşılıklı ve Dr. Faheida (Jayne'in bir yıldız olması onu hem huzursuz ediyor, hem de huşuya kapılmasına yol açıyor gibiydi) kenarda ahşap bir tabureye tünedi, seans boyunca üzerindeki kağıtlara notlar alacağı ve arada sırada göz atacağı sarı klasörlü bir hakem olarak. Birbirimizle konuşmamız gerekiyordu ama bunu sık sık unuturduk ve ilk on dakika boyunca genellikle şikayetlerimizi psikiyatriste yöneltirdik, belirli zamirleri kullanmamayı unutarak ve ben hep içime kapanırdım, Jayne'in ise hep çenesi açılırdı (çünkü katlanması gereken öyle çok şey vardı ki) ve sonra duyduğum bir şey beni harekete geçirirdi.

Bu geceki şuydu: "Robby ile yakınlaşmadı."

Bir sessizlik, ardından Dr. Faheida'nın sorusu: "Bret?"

Kritik nokta buydu işte, her saatin sersemletici aynılığından keskin sapış. Hemen "Bu doğru değil," diyerek kendimi savunmaya giriştim ama Jayne bezgince iç geçirerek sözümü kesti.

"Tamam... bu doğru değil demek *istiyorum* çünkü *tamamen* doğru değil... bence şimdi biraz daha iyi anlaşıyoruz ve..."

Dr. Faheida elini kaldırarak, koltuğunda kıvranmakta olan Jayne'i susturdu. "Bret'in konuşmasına izin ver Jayne."

"Yani, Tanrım, daha dört ay oldu sadece. Bir gecede olmaz ki hemen." Sesim sakin ve katıydı.

Bir sessizlik. "Bitirdin mi Bret?" diye sordu Dr. Faheida.

"Yani, asıl *o benimle* yakınlaşmadı diyebilirim." Dr. Faheida'ya döndüm. "Bunu diyebilirim, değil mi? Sorun olmaz, değil mi? Robby'nin *benimle* yakınlaşmaya çalışmadığını söyleyebilirim değil mi?"

Dr. Faheida ince boynunu okşayarak bana müşfikçe kafa sallayıp onay verdi.

"Robby büyürken o yoktu," dedi Jayne. Üzüntüsünün hiddetine galip geleceğini daha şimdiden sesinden anlıyordum –seans başlayalı henüz birkaç dakika olmuştu–.

"Bret'le konuş Jayne."

Jayne bana döndü ve bakıştığımızda gözlerimi kaçırdım.

"İşte bu yüzden o senin için sıradan bir çocuk," dedi Jayne. "İşte bu yüzden ona karşı bir şey hissetmiyorsun."

"O hâlâ büyüyor Jayne," diye anımsattı Dr. Faheida usulca.

Sonra gözlerimin yaşarmasını engellemek için "Ama sen cidden ona destek oldun mu Jayne?" dedim. "Yani, bunca yıldır gitmediğin yer kalmadı, cidden onun yanında mıydın..."

"Ah Tanrım, yine mi bu saçma sapan laflar?" dedi Jayne koltuğa gömülerek.

"Hayır, cidden. Kaç kez onu bırakıp yolculuğa çıktın? Marta'ya, babanlara ya da başkalarına emanet edip? Bak tatlım, onu asıl yetiştirenler tanımadığı bir sürü dadı..."

"İşte tam da bu yüzden bu danışmanlık işinin faydasız olduğunu düşünüyorum," dedi Jayne, Dr. Faheida'ya. "İşte tam da bu yüzden. Saçmalık işte. Tam da bu yüzden zaman kaybı."

"Bunlar saçmalık mı sence Bret?" diye sordu Dr. Faheida.

"Hayatında bir kez olsun bebek bezi değiştirmedi," dedi Jayne, şimdi yaşadığımız sorunların Robby'nin bebekliği sırasında yanlarında olmayışımdan kaynaklandığı nakaratını yine histerikçe tekrarlayarak. Tam hayatımda bir kez olsun

"üstüme kusulmadığını" söyleyecekken lafını kesmek zorunda kaldım. Kendimi durduramadım. Suçluluk duygusu ve öfkesi cidden ortaya çıkmaya başlasın istiyordum.

"Üstüme kusulduğu *oldu* tatlım," diye itiraz ettim. "Üstüme çok kusuldu. Hattâ bir ara sürekli üstüme kusuluyordu."

"*Kendi kendinin* üstüne kusmandan bahsetmiyorum!" diye bağırdı Jayne ve sonra biraz daha az umutsuzlukla Dr. Faheida'ya dönerek "Gördünüz mü... hiçbir şeyi ciddiye aldığı yok," dedi.

"Bret, neden gerçek sorunların üstünü ironi ve alaycılıkla örtmeye çalışıyorsun?" diye sordu Dr. Faheida.

"Çünkü sadece beni suçlayacaksak bütün bunları ne kadar ciddiye alabilirim bilemiyorum," dedim.

"Kimse seni 'suçlamıyor'," dedi Dr. Faheida. "Bu terimi burada kullanmayacağımız konusunda hepimiz anlaştık sanıyordum."

"Bence Jayne de sorumluluk yüklenmeli." Omuz silktim. "Geçen haftaki seansı Jayne'in sorunundan konuşarak bitirmedik mi? Hani şu küçük sorundan..." –iki parmağımı kaldırarak sımsıkı birbirine bastırdım– "...hani saygıyı hak ettiğine inanmıyormuş da *bu* her şeyi berbat ediyormuş? Bunu tartıştık mı tartışmadık mı Dr. Fajita?"

"Faheida," diye düzeltti usulca.

"Dr. Fajita, ikiniz de şunu anlamıyor musunuz ki istemediğim..."

"Off, çok saçma," diye bağırdı Jayne. "O bir uyuşturucu bağımlısı. Yine kullanmaya başladı."

"Konuştuğumuz şeylerin hiçbirinin uyuşturucu bağımlılığıyla ilgisi yok," diye bağırdım ben de. "Çocuk istememiş olmamla ilgisi var!"

Her şey gerilim yüklendi. Oda sessizleşti. Jayne bana baka-

kaldı.

Derin bir nefes aldıktan sonra ağır ağır konuşmaya başladım.

"Çocuk istememiştim. Evet. İstemedim. Ama... artık..." Susmak zorunda kaldım. Etrafımda bir çember daralıyordu ve göğsüm öyle sıkıştı ki bir an gözüm karardı.

"Artık... ne, Bret?" Konuşan Dr. Faheida'ydı.

"Ama artık istiyorum..." Öyle bitkindim ki, kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

Jayne bana tiksintiyle baktı.

"*N'olur, n'olur, n'olur* deyip duran bir canavardan daha iğrenç bir şey var mıdır?"

"Yani... benden daha ne istiyorsun?" diye sordum, biraz kendimi toplayarak.

"Dalga mı geçiyorsun? Bunu cidden soruyor musun?"

"Deneyeceğim Jayne. Cidden deneyeceğim. Ben..." Yüzümü sildim. "Sen yarın gidince çocuklara bakarım ve..."

Jayne bezgin bir edayla sözümü kesti. "Hizmetçimiz var, Marta var, çocuklar zaten bütün gün dışarıdalar..."

"Ama ben de onlara bakabilirim, yani evde oldukları zamanlar ve..."

Jayne birden ayağa kalktı.

"Ama onlara bakmanı istemiyorum çünkü sen keşin tekisin ve alkoliksin ve bu yüzden evde başkalarına ihtiyacımız var ve bu yüzden senin arabayla çocukları bir yerlere götürmenden hoşlanmıyorum ve bu yüzden herhalde tek yapman gereken..."

"Jayne, bence oturmalısın." Dr. Faheida koltuğu gösterdi.

Jayne derin bir soluk aldı.

Başka seçeneğim olmadığını (ve başka seçenek istemediğimi) fark ederek "Kendimi daha tam olarak kanıtlayamadım, biliyorum," dedim. "Ama deneyeceğim... cidden uğraşıp başaraca-

ğım." Bunu tekrarladıkça onu inandırmayı umuyordum.

Elini tutmak için elimi uzattım. Elime vurarak uzaklaştırdı.

"Jayne," diye uyardı Dr. Faheida.

"Niye deneyeceksin Bret?" diye sordu Jayne tepemde durarak. "Tek başınayken hayatın çok daha berbat olduğu için mi deneyeceksin? Yalnızlıktan korktuğun için mi? Robby'yi sevdiğin için deneyeceğini söyleme sakın. Veya beni sevdiğin için. Veya Sarah'yı. Beni böyle pis yalanlarla kandıramazsın, çünkü bencilin tekisin. Kendinle kalmaya korkuyorsun o kadar. Bizimle yaşamak daha kolay geliyor."

"Öyleyse kov beni!" diye haykırdım birden.

Jayne koltuğa yığılıp yine hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Bu beni kendime getirdi.

"Bu bir süreç Jayne," dedim sesimi alçaltarak. "Sezgisel bir şey değil. Öğrenilen bir şey..."

"Hayır Bret, *hissedilen* bir şey. Öz oğlunla yakınlaşmayı kahrolası bir kullanım kılavuzundan *öğrenemezsin.*"

"Yakınlaşmak iki kişinin de çabasıyla olur," dedim öne eğilerek. "Robby çaba göstermiyor."

"O daha çocuk..."

"Sandığından çok daha zeki o Jayne."

"Haksızlık ediyorsun."

"Evet, tamam, bütün suç bende," dedim pes ederek. "Herkese ihanet ettim."

"Fazla duygusalsın," dedi yüzünü ekşiterek.

"Jayne, beni geri kabul etmen bencilce sebepler yüzündendi. Beni Robby yüzünden geri kabul etmedin."

Ağzı açık kalakaldı.

Kafa sallıyor, ona öfkeyle bakıyordum.

"Beni kendin için geri istedin. Çünkü beni geri istiyordun. Beni *hep* geri istedin. Bunu kabullenmek istemiyorsun. Sana

döndüm çünkü beni geri istiyordun ve bu seçimin Robby ile pek ilgisi yoktu. Jayne istiyordu dönmemi."

"Bunu nasıl söylersin?" diye hıçkırdı Jayne, tiz ve sorgulayıcı bir sesle.

"Çünkü Robby'nin beni burada istediğini sanmıyorum. Robby beni hiçbir zaman istemedi bence." Bunu odadakilere itiraf edince öyle bitkinleştim ki sesim fısıltıya dönüştü. "O evde babaya ihtiyaç olduğunu sanmıyorum." Gözlerim yine yaşarmıştı. "İnsanlara babasızlık daha iyi geliyor."

Jayne ağlamayı keserek bana soğuk ve içten bir ilgiyle baktı. "Cidden mi? Cidden insanlara babasızlığın daha iyi geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Sesim neredeyse duyulmuyordu. "Öyle düşünüyorum."

"Bence bu teoriyi hemen çürütebiliriz."

"Nasıl? Nasıl Jayne?"

Jayne usulca, hiç zorlanmadan "Sana bakmamız yeterli," deyiverdi.

Haklı olduğunu biliyordum, ama bu cümleyi vurgulayacak bir sessizliğe katlanamazdım, böyle bir sessizlik ona boyut ve derinlik ve ağırlık katardı, etkileyici bir cümleye dönüştürürdü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanılıyorsun diyorum. O çocuğun bir babaya ihtiyacı var. Yani yanıldın Bret."

"Hayır Jayne, asıl *sen* yanıldın. O çocuğu *doğurman* baştan hataydı bir kere," dedim gözlerine bakarak. "Bunun yanlış olduğunu biliyordun. Planlı değildi ve bana fikrimi sorduğunda çocuk istemediğimi söyledim ve sen beni dinlemeden doğurdun, bunun yanlış olduğunu bile bile. Bu kararı birlikte vermedik. Burada yanlış yapan biri varsa sensin Jayne..."

"Sen yürüyen bir eczanesin... ne konuştuğunu bile bilmi-

yorsun." Jayne yine hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. "Böyle lafları kim dinleyebilir?"

Sabrımın sınırları zorlanıyordu, ama bitkinlik yüzünden mantıklı bir edayla konuşmayı sürdürüyordum.

"Robby'yi doğurmakla büyük bencillik ettin ve şimdi bunun ne kadar bencilce olduğunu anlıyorsun ve bu bencillik yüzünden *beni* suçluyorsun."

"Sen iğrenç bir herifsin," diye hıçkırdı Jayne perişanca. "İğrenç bir herifsin."

"Jayne," diye araya girdi Dr. Faheida. "Bret sana katılmadığın veya yanlış olduğunu bildiğin şeyler söylediğinde duymazdan gelecektin hani; bunu konuşmuştuk."

"Hey!" diye haykırdım doğrularak.

"Ah, çabalıyorum," dedi Jayne derin bir nefes alarak; yüzü pişmanlıktan çarpılmıştı. "Ama duymazdan gelmeme izin vermiyor ki. Çünkü Bay Rock Yıldızı'nın ilgi görmeye ihtiyacı var, ilgi göstermeye değil." Hıçkırmamaya çalıştıktan sonra hiddetini yine bana yöneltti. "Hiçbir şeye dışarıdan bakamıyorsun, kendi bakış açının dışından bakamıyorsun. Tamamen bencil ve çıkarcı olan sensin Bret ve..."

"Ne zaman seninle ya da çocuklarla ilgilenmeye çalışsam tek yaptığınız benden uzaklaşmak Jayne. Bu durumda artık niye uğraşayım ki?"

"Sızlanmayı kes artık!" diye çığlık attı Jayne.

"Jayne..." Dr. Faheida ayağa fırladı.

"Robby ben daha buraya gelmeden önce berbat haldeydi Jayne," dedim usulca. "Bunun sorumlusu ben değilim."

"O berbat halde filan değil Bret." Jayne öksürmeye başladı. Bir kağıt mendil aldı. "Cidden sadece bunu mu öğrendin?"

"O evde son dört aydır maruz kaldığım düşmanca tavırlardan öğrendiklerim beni *herkese* yabancılaştırdı. İşte bunu öğ-

rendim Jayne ve..."

Sustum. Daha fazla devam edemiyordum artık. İster istemez yumuşadım. Ağlamaya başladım. Nasıl böylesine yapayalnız kalabilmiştim? Her şeyin başa dönmesini istiyordum. Hemen koltuktan kalkıp Jayne'in önünde diz çöktüm, başımı eğerek. Beni itmeye çalıştı ama kollarını sımsıkı tuttum. Sözler vermeye başladım. Durmadan konuştum, içten bir sesle. Ona yanında olacağımı ve işlerin değiştiğini ve son bir haftada Robby'nin yanında *olmam gerektiğini* fark ettiğimi ve artık babalık yapmamın vaktinin geldiğini söyledim. Bunları ilk kez böylesine etkileyici bir şekilde söylüyordum ve o anda kendimi sözlerimin akışına bıraktım, ki Robby'ye doğru akıyor gibiydiler o sırada ve konuşurken durmadan ağladım. Artık sadece aileme odaklanacaktım. Benim için anlamlı olan tek şeydi bu. Sözlerimi bitirip nihayet başımı kaldırarak Jayne'in yüzüne bakınca çarpılmış, perişan halde olduğunu gördüm ve sonra aramızda gayet net ve belirgin bir his aktarımı oldu ve rüyadaymışım gibi Jayne'in başı yavaşça eğildi ve bir şeylerin yükseldiğini hissettim ve sonra yüzü sakinleşti ve bana bakmaya başladı ve ikimiz de ağlamayı kestik ve bu yeni ifadesi önceki sertliğinden öyle farklıydı ki odaya bir dinginlik çöktü ve bizi başka bir yere götürdü. Jayne yaptığım itiraf karşısında donakalmış, büyülenmişti. Hâlâ diz çökmüş haldeydim ve hâlâ el eleydik. Birbirimizi içimize çekiyorduk. Birbirimizi görmeye, rahatlamaya doğru hafif bir hareketti bu. Bu noktaya varmak için bir dünyayı kat etmiş gibi hissediyordum kendimi. İçimde bir şeyler çözüldü ve Jayne'in pişmanlık dolu bakışları bir gelecek vaat ediyordu. Ama –bu düşünceyi engellemeye çalıştım– cidden birbirimize mi bakıyorduk, yoksa olmak istediğimiz kişilere mi?

18. spago

Geçen Nisan'da Ana Cadde'nin yanında bir Spago restoran açılmıştı, ilkinin L.A.'daki Sunset Bulvarı'nda açılışından yirmi yıl kadar sonra ve bu ilkine Blair'i krem rengi 450 SL arabamla götürmüştüm, Greek Theatre'daki bir Elvis Costello konserinden çıkmıştık ve şehre bakan bir pencerenin yanındaki masada ona Camden'a kabul edildiğimi ve Ağustos sonunda New Hampshire'a gideceğimi söylemiştim ve akşam yemeğinin geri kalanı boyunca susmuştu. (Laurel Canyonlı bir kız olan Blair, Buckley yıllığındaki sayfasına Fleetwood Mac'in "Landslide" şarkısının sözlerinden alıntı yapmıştı ve o sırada bunu tuhaf bulmama karşın bir şey dememiştim, ama yirmi yıl sonra şimdi, seçtiği o iki dize beni neredeyse ağlatacaktı.) Jayne'le birlikte restorana girdiğimde yarısı boştu. Pencere kenarındaki bir masaya oturtulduk ve garsonumuz parlak saçlıydı ve tam spesiyalleri sayarken Jayne'i tanıdı ve uyuşuk sesi sahte bir canlılığa büründü ve çekingenliğini yenmeye başladı. Bunu fark ettim. Jayne fark etmedi çünkü bana hüzünle bakıyordu ve bir Stoli'yle greyfurt sipariş ettiğimde yüz ifadesi değişmedi. Bunu kabullendi ve bir kadeh Viognier sipariş etti. Masada birbirimizin eline dokunduk. Etrafa, dışarıya baktı; hava soğuktu ve Ana Cadde'deki dükkanlar kararmıştı ve boş bir

kavşağın tepesindeki bir trafik lambasında sarı yanıyordu. İkimiz de yumuşamıştık. Sadeleşmiş, demir atmıştık, burada aramızda hiçbir şey yer değiştirmiyordu ve panik yoktu ve birbirimize şefkatli davranmak istiyorduk.

"Önce adam içkiyi içer, sonra içki içkiyi içer, sonra da içki adamı içer," diye mırıldanıyordu Jayne.

Özür dilercesine gülümsedim. Bir kokteyl sipariş etmek öyle doğal gelmişti ki üstünde düşünmemiştim bile. Kendiliğinden olmuştu. "Üzgünüm..."

"Neden içki içiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü votka ödülüm olacak?"

"Böyle boktan bir laf edeceğini nereden bildim?" Ama sesi paylayıcı değildi ve loş restoranda hâlâ el eleydik.

"Bu hafta cidden burada olmak istiyor musun?" diye sordu Jayne.

Dr. Faheida'nın ofisindeki samimi yalvarışımın –diz çökmüş ve başım eğik halde– yoğunluğu unutulmuştu sanki. Ama sonra şöyle düşündüm: O tutkulu konuşma sırasında sadece kendini mi düşünüyordun? "Ne demek istiyorsun? Başka nerede olabilirim ki?"

"Şey, bir hafta tatil yapmak isteyebilirsin diye düşünmüştüm." Omuz silkti. "Nasılsa evde Marta olacak. Rosa da."

"Jayne..."

"Veya benimle Toronto'ya gelebilirsin."

"Hey," dedim öne eğilerek. "Bu kesinlikle iyi olmaz biliyorsun."

"Haklısın, haklısın." Kafa salladı. "Salakça bir fikirdi."

"Salakça değildi."

"Belki bir yerlere gitmek istersin diye düşündüm o kadar. Tatile filan."

"Gidecek başka yerim yok." *Subay ve Centilmen*'deki Ric-

hard Gere'in taklidini yapıyordum. "Gidecek başka yerim yok..."

Hafifçe güldü ve içten gibiydi ve yine birbirimizin elini sıktık.

Sonra ona söylemeye karar verdim. "Şey, Harrison Ford'la ilgili bir iş için bu hafta benimle görüşmek isteyebilirler." Duraksadım. "L.A.'da."

"Bence bu harika," dedi Jayne.

Bunu iyi karşılamasına şaşırmasam da "Sahi mi?" dedim.

"Hı hı. Bence kesinlikle düşünmelisin."

"Sadece bir iki gün sürer," dedim.

"Güzel. Umarım anlaşırsınız."

Birden sordum: "Neden benimle kalıyorsun?"

"Çünkü..." İç geçirdi. "Çünkü... seni anlıyorum galiba."

"Ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yaptığım yok," diye mırıldandım suçluluk hissiyle. "Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yaptığım yok."

"Sende potansiyel var." Sustu. Şefkati bu muğlak lafı başka bir şeye dönüştürmüştü. "Eskiden beni güldürürdün ve... iyi davranırdın..." Yine duraksadı. "Tekrar böyle olacağına inanıyorum." Başını eğdi ve uzun süre bana bakmadı.

"Dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun," dedim usulca.

Garson içkilerimizi getirdi. Jayne'i yeni tanımış gibi davranıp pişmiş kelle gibi sırıttı. Jayne ona kederle gülümsedi. Garson bizi mutfağın birazdan kapanacağı konusunda uyardı ama aldırmadık. İnsanların bardan usulca uzaklaştıklarını fark ettim. Restoranın ortasında bir hareketlilik vardı. Jayne şarabını yudumladıktan sonra elimi bırakarak "Neden daha fazla çaba göstermedik?" diye sordu. Duraksadı. "Yani en başta..." Yine duraksadı. "Ayrılmadan önce."

"Bilmiyorum." Bulabildiğim tek yanıt buydu. "Çok mu

gençtik acaba?" diye tahmin yürüttüm. "Sebep bu olabilir mi?"

"Hislerime hiç güvenmedin," diye mırıldandı kendi kendine. "Senden hoşlandığıma asla inanmadın bence."

"İlgisi yok," dedim. "İnanıyordum. Biliyordum. Sadece... buna hazır değildim."

"Şimdi hazır mısın peki? O hararetli seanstan sonra?"

"Hararet derecesi en fazla yediydi bence."

İkimiz de gülümsemeye çalıştık ve "Belki de beni asla anlamadın," dedim. Restorana girişimizden beri kullandığım yumuşak sesle söyledim bunu. "Anladığını söyledin. Ama belki de anlamadın. Anlayamadın." Bunu düşündüm. "Herhangi bir şeyi çözümlemeye yetecek kadar belki? Ama bunun sorumlusu bendim herhalde. Çok... gizli kapaklı biriydim ve..."

"Herhangi bir çözümü imkansız kılıyordun." Cümlemi tamamladı.

"Artık çözüm istiyorum. Her şeyin yoluna girmesini istiyorum... ve..." Ayağım masanın altından ayağına dokundu. Sonra bir anıyı hatırladım: Jayne günbatımında yanmış bir arazide bir mezarın başında tek başına duruyor. Bu görüntü beni bir itirafta bulunmaya zorladı: "Bir konuda haklısın."

"Ne?"

"Yalnızlıktan korkuyorum."

Kendini bir kabusun içinde buluyorsun... kurtulmaya çabalıyorsun el yordamıyla.

"Seni kaybetmekten korkuyorum... ve Robby'yi... ve Sarah'yı..."

Bir şey yazılarak var ediliyorsa, yazılarak yok edilebilir mi?

"Gitme," derken gerildim, oysa yolculuğundan bahsetmiyordum.

"Sadece bir haftalığına gideceğim."

Yaşadığım son haftayı düşündüm. "Bu epey uzun bir süre."

"'Yaz hep vardır,'" dedi hülyalı bir edayla; oynadığı ünlü bir filmden bir replikti bu... nişanlısını kilise mihrabında bırakıp giden ele avuca sığmaz sevgilinin söylediği.

"Gitme," dedim tekrar.

Bir peçeteyi açıyordu. Usulca ağlıyordu.

"Ne?" Elimi uzattım. Ağzımın kenarlarının aşağı çekildiğini hissettim.

"Bunu bana ilk kez söylüyorsun."

Jayne'le yediğim son akşam yemeği olacaktı bu.

19. kedi

Uyanınca ana yatak odasının karanlık tavanına baktım. Yazar karmaşık bir hareketi kurguluyordu: Jayne'in çocuklara veda edişi, garaj yolunun soğuk granitinde diz çöküşü, arkasında bir Sedan ve bekleyen şoförü; çocuklar okul kıyafeti giymişlerdi ve Jayne onlardan daha önce o kadar çok kez ayrılmıştı ki Sarah'yla Robby buna alışmışlardı... surat asmadılar, pek dikkat etmediler, çünkü bu bir işti o kadar: Anneleri yine bir yerlere gidiyordu. (Robby o Kasım günü biraz duygusal idiyse bile bunu Jayne'e belli etmedi.) Jayne neden Robby ile vedalaşmayı uzatıyordu? Neden onun gözlerini inceliyordu? Jayne neden Robby'nin yüzünü o suratını ekşiterek geri çekilene kadar okşadı ve neden Sarah annesinin elini huzursuzca tutuyordu hâlâ? Jayne onları sımsıkı bağrına bastı, alınları değiyordu, tepelerinde yükselen evin ön cephesinde bir harita vardı. Jayne sadece bir haftalığına olmayacaktı. O gece Toronto'daki otel odasından onları arayacaktı. (Daha sonra Buckley'de Sarah gökyüzündeki, bulutların arasında belirip kaybolan yanlış bir uçağı göstererek bir öğretmenine "Anneciğim orada, yukarıda," diyecekti ve o sırada Jayne'in hissettiği ızdırap geçmiş olacaktı artık.) Jayne neden arabayla Midland Havaalanı'na giderken ağladı? Jayne karanlık yatak odamızdan çıkarken neden *Söz veriyorum*, de-

dim? Yastığım ıslaktı. Uykumda ağlamıştım yine. Artık odaya gün ışığı giriyordu ve tavanda fütursuzca giderek genişleyen elmas şeklinde bir ışık dilimi vardı ve şemsiyeler hâlâ dönüyordu ve etrafımda parlak haleler dönüp duruyordu –hatırlayamadığım bir rüyanın kalıntıları– ve esnerken aklıma geliveren düşünce şuydu: *Jayne gitti.* Yazarın bilmek istediği şuydu: Jayne 5 Kasım sabahı neden o kadar korkuyordu? Veya, daha net bir ifadeyle, Jayne yokluğunda bize olacakları nasıl sezebilmişti?

Her şeyi görmezden gelmek çok kolaydır. Dikkat etmek çok daha zordur, ama benden beklenen buydu çünkü artık bir süreliğine hami bendim.

Artık tempo artırmanın vakti gelmişti ve bu yüzden her şey daha hızlı hareket etmeye başladı. 5 Kasım sabahı yapmam gereken şeylerin bir listesi vardı artık. Gazetede kayıp çocuklara dair haberler aranacaktı. (Hiçbir haber yoktu.)

Ayrıca Orsic Moteli'nde işlenmiş bir cinayete dair haberler aranacaktı. (Hiçbir haber yoktu.)

Aimee Light'ı en son 5 Kasım sabahı aradım. Artık cebi açık değildi bile.

E-posta kutuma baktım. Artık gece 2:40'ta Bank of America'nın Sherman Oaks şubesinden mesajlar gelmiyordu.

Oturma odasındaki halı kararmış mı seçemiyordum. Yazar karardığını söylüyordu bana. Ama artık önemli olmadığını da söylüyordu.

Mobilyalar hâlâ çocukluğumdaki şekilde yerleştirilmiş haldeydi. Yazar bunu da onaylıyordu ve sonra evin dış cephesini incelemek istedi.

Evin Allen'ların evine bakan cephesine gittiğimizde duvarın hâlâ değişim sürecinde olduğunu gördük. Som pembesi kararmıştı ve her yerde belirivermiş yuvarlak stükolar gide-

rek belirginleşiyordu. Yazar şunu fısıldadı bana: Bu ev içinde büyüdüğün eve dönüşüyor.

Evin ön cephesine gidince, boyanın uyarı niteliğinde dökülmesinin sürdüğünü gördüm.

Kesif leş kokusunu hemen fark ettim.

Evin kuzey tarafının alt kısmı boyunca uzanan bir çalı çit vardı ve bu çiti taradım, kediyi görene dek.

Yan yatıyordu, beli geriye kıvrılmıştı, donmuş sırıtışı kenetlenmiş minik sarı dişlerini sergiliyordu, bağırsakları yere saçılmıştı, topraklanmıştı. Sımsıkı kapalı gözlerini acıdan kapadığını sandım ilk başta.

Ama yazar beni daha yakından bakmaya zorlayınca, oyulmuş olduklarını fark ettim.

Yer kanla kaplıydı ve kedinin Terby'nin yardığı karnından dökülerek papatyalı çalı çite saçılmış iç organlarının üstünde sinekler uçuşuyordu.

Kediyi keşfedişime bir şeyin tanık olduğunu hayal ettim ve hızla dönünce siyah bir şeyin evin köşesinin ardında gözden kaybolduğunu gördüm.

Yazar beni hayal görmediğim konusunda temin etti.

Ama Terby'nin o kediyi nasıl yakaladığını anlayamıyordum.

O oyuncağın bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordum.

Terby bir korku filminden çıkıp gelmiş bir ayrıntıydı o kadar.

Ama yazar bir yönüyle Terby'nin o kediyi öldürmesini istemişti.

Yazar o sahneyi hayal edebiliyordu: Oyuncak, Sarah'nın penceresinde pusuda –nöbetçi–, oyuncak kediyi fark ediyor, oyuncak uçarak aşağı süzülüyor, oyuncak o düzgün budanmış çalı çitin altında kediyle boğuşuyor, bir pençe havaya

kalkıyor, sonra ne oluyor? Kediyi ikiye biçmeden önce onunla oynadı mı? Kediyi yedi mi? Kedinin son gördüğü şey o kuşun çarpılmış yüzü ve tepesinde uzanan boş bir gri gök müydü? Yazar çeşitli senaryolar üstünde kafa yorarken ben araya girip bunun doğru olmamasını umduğumu söyledim. Çünkü bu işi yapanın o oyuncak olduğuna inanırsam, üstünde durduğum toprak değişerek bataklık kumundan oluşma bir dünyaya dönüşecekti.

Ama artık çok geçti.

Kediyi tam bu noktada tanıdım.

Dün gece görmüştüm.

Ağzında kan lekeleri varken ve bir pençesindeki kan bir pencere camına bulaşırken.

Ayaklarımın dibinde yatan parçalanmış şey Aimee Light'a aitti.

Bunu yazara söylemedim çünkü kurgulayacağı senaryoya –çözeceği engellere ve beni inandıracağı dünyaya– o 5 Kasım sabahı dayanamazdım.

Bu yüzden kedinin Aimee Light'ın kedisi olduğunu fark eder etmez bu düşünceyi hemen kafamdan attım, yazarın bu ayrıntıyı fark edip kullanmasına, etrafımızdaki her şeyi karartana kadar korkunç bir mantıkla genişletmesine fırsat vermeden.

Terby o kediyi öldürmüş olsa da olmasa da, o gün ondan kurtulmakta kararlıydım.

Evin içine geri döndüm, onu bulmak için.

Marta, Robby ile Sarah'yı okula götürmüştü. Rosa mutfağı temizliyordu.

Terby evde ise yukarıda, Sarah'nın yatak odasında masum masum yatıyor olmalıydı.

Ama Terby, Sarah'nın yatak odasında değildi. Bunu odaya

üstünkörü göz gezdirince fark ettim.

Yazar bana onun saklandığını söyledi. Yazar bana onu kandırarak saklandığı yerden çıkarmam gerektiğini söyledi.

Yazara canlı olmayan bir şeyin nasıl saklanabileceğini sordum.

Yazara canlı olmayan bir şeyi nasıl kandırarak saklandığı yerden çıkarabileceğimi sordum.

Yazar bunu duyunca bir an sustu. Bu sessizlik sinirimi bozmaya başladı.

Ben Sarah'nın penceresine gidip aşağıdaki çalı çite ve parçalanmış kediye bakınca yazar tekrar harekete geçti.

Yazar, Robby'nin odasına gitmemizi önerdi.

Robby'nin odasının önündeki koridorda duraksadım ve kapının dibindeki tırmalama izlerine baktım, sonra kapı kolunu çevirip içeri girdim.

Oda gayet derli topluydu.

Odayı hiç bu kadar düzenli görmemiştim. Her şey yerli yerindeydi.

Yatak gayet muntazam yapılmıştı. Yere saçılı giysiler yoktu. Video oyunu kartuşları ve DVD'ler ve dergiler düzgünce üst üste konulmuştu. Mars desenli halı elektrikli süpürgeyle yeni temizlenmişti. Küçük buzdolabının tepesinde boş Starbucks bardakları yoktu. Masası tertemizdi. Deri kanepenin yastıklarında delikler yoktu. Bütün yüzeyler temizdi. Odada vernik ve limon kokusu vardı.

Bir sergi salonuydu bu.

Her şey mükemmeldi.

Ve oda boştu.

Güya huzur vermesi gerekiyordu.

Ama iyi bir yermiş izlenimi versin diye fazla çaba harcanmıştı.

Burada kimse yaşamamıştı.

Bu işte korkunç bir terslik vardı.

Bu terslik bilgisayara gitmeme yol açtı.

Ekranında ay nabız gibi atıyordu.

Yine: tereddüt. Sonra: gidişatın hızlanması ihtiyacı.

Nadine Allen'ın ızdırap verici teorisi döne döne daldı o ıssız odaya.

Olmayan Ülke terimi yazarın uzanıp bilgisayarın faresini tıklamasına yol açtı.

Ekranda masaüstü belirdi.

Üst katta kimseler olmadığını bilmeme karşın dönüp arkama baktım.

"Belgelerim"e tıkladıktan sonra gidip kapıyı kapadım.

Masaya döndüğümde, Gateway'in ekranında yüz kadar WordPerfect belgesinin listesi vardı.

Terlemeye başladım.

Fareyi kullanarak en aşağı inince bir yerlerden on kadar dosya indirilmiş olduğunu gördüm.

Bu dosyalarda ad olarak baş harfler vardı.

Yazar onlara hemen isimler buldu.

MC, Maer Cohen olabilirdi.

TS, Tom Salter mıydı?

EB, Eddie Burgess'ti.

JW: Josh Wolitzer.

CM, Cleary Miller demekti.

MC belgesini açtığımda birden ekranda beliren bir kutuda şifre istendi.

Bir belgeyi açmak için neden şifreye gerek olsundu ki?

Çünkü senin tarafından okunmak istemiyor, diye fısıldadı yazar.

Ben odayı tararken yazar, Robby'nin şifresinin ne olabilece-

ğini düşündü.

Yazar bir çıkış yolu bulup bulamayacağımızı düşündü.

Yazar, Marta'nın bilip bilmediğini merak etti.

Kafamı bilgisayardan kaldırınca bir boy aynasında kendimi gördüm.

Üzerimde haki bir pantolon, kırmızı bir Polo kazağın altında beyaz tişört ve Vans ayakkabılar vardı ve oğlumun bilgisayarının üstüne kan ter içinde eğilmiştim. Kazağı çıkardım. Hâlâ komik görünüyordum.

Dikkatimi tekrar bilgisayara yönelttim.

Robby'ye anlamlı gelebileceğini düşündüğüm sözcükleri yazmaya başladım.

Ay isimleri: Titan. Miranda. İo. Atlas. Hyperion.

Hiçbiri kabul edilmedi.

Yazar bunu bekliyordu ve babayı şaşırdığı için azarladı.

Bilgisayarın üstüne eğilmişken, arkamdaki kapının yavaşça açıldığını fark etmedim.

Yazar kapıyı kapadığımı varsaymıştı.

Hattâ kilitlediğimi düşünmüştü.

Bense aralık bırakmış olabileceğim kanısındaydım.

Ben boş yere şifreler girip dururken, kapı tamamen açıldı ve bir şey Robby'nin odasına girdi.

Tam yazar *olmayan ülkeyi* yazmaya karar vermişken, Nadine Allen'ın yanıldığını fark ettim.

Doğru terim *olmayan ülke* değildi.

Var olmayan ülkeydi.

Var olmayan ülke kayıp çocukların gittiği yerdi.

Olmayan ülke değil, *var olmayan ülke.*

Yazar bunu hemen yazmamı söyledi.

Belge açıldı.

Ekranda Cleary Miller'ın dijital bir fotoğrafıyla, 3 Kasım ta-

rihli ve "Hey RD" sözcükleriyle başlayan uzun bir mektup belirirken Robby'nin odasında bir boşluk daha açıldı.

(Robert Dennis, RD idi.)

Arkamdan tıkırtılar duyunca donakaldım.

Dönmeme fırsat kalmadan tiz bir çığlık yükseldi.

Terby kanatlarını açmış kapı eşiğinde duruyordu.

Artık bir oyuncak değildi. Artık başka bir şeydi.

Hiç kıpırdamadan duruyordu, ama tüylerinin altında bir şeyler kımıldıyordu.

Terby'nin varlığı –ve yaptığı onca şey– beni korkunun pençesinden kurtardı ve üstüne atıldım.

Kazağımla tutunca bir tepki vermesini bekledim.

Gagasının altındaki animatronik dudaklar açılınca varlıklarından haberdar olmadığım bir sıra enli, irili ufaklı azı dişi sergilendi.

Kazağı üstüne atarken o kara surat –gözleri parlak ve ıslaktı– birden durdu ve tüyleri kabarmaya başladı.

Ama oyuncağı kaldırdığımda çırpınmadı.

Tamam, dedim kendime, *Sarah açık bırakmış. Kendi kendine ortalarda dolanabilir. Bu yüzden bir koridordan geçmiş. Bir odaya girmiş. Kapıyı kapamamıştım. Sarah da okula giderken bunu açık unutmuş.*

Kazağı Terby'nin üstünden yavaşça çektim... Terby leş gibi kokuyordu, yumuşak ve esnekti ve ellerimde hafifçe titriyordu.

Oyuncağı ensesindeki kırmızı ışıktan kapatmak için çevirdim.

Ama oyuncağı çevirdiğimde kırmızı ışık yanmıyordu.

Bu gerçek karşısında hemen odadan fırladım.

Bunun uyandırdığı korku, enerjiye dönüştü.

Araba anahtarlarımı bulmak için çalışma odama daldım.

Oyuncağı Porsche'nin bagajına attım.

Arabayla kasaba dışına gitmeye başladım kararlılıkla.

Yanımda oturan yazar düşünüyor, teoriler kuruyordu.

Oyuncak çalışmıyordu çünkü kimse oyuncağı çalıştırmamıştı.

Oyuncak senin kokunu almıştı Bret.

Oyuncak, Robby'nin odasında olduğunu biliyordu ve o dosyaları bulmanı istemiyordu.

Tıpkı Pazar gecesi Robby'nin odasında ne olduğunu görmeni istemeyişi gibi.

Seni ısırdığı gece, tabancalı elini hedef almıştı.

O yaratık bir şeyleri koruyordu.

Öğrenmeni istemediği şeyler vardı.

Bir şey bu oyuncağı evine yerleştirdi.

Sen sadece bir aracıydın.

Kentucky Pete'i arayıp bu oyuncağı nereden bulduğunu öğrenmeliydim.

Yazara böylece bütün soruların yanıtlarını bulmaya başlayacağımı söyledim.

Tamam: Bu şeyi geçen Ağustos'ta almıştım ve Ağustos babamın öldüğü aydı ve...

Kes şunu, diye araya girdi yazar. Bir sürü soru var ve asla hepsini yanıtlayamazsın... çok fazla soru var ve hepsi de korkunç.

Yazar bunun yerine üniversiteye gitmemi istedi. Yazar "Eksi Sayılar"ı almamı istedi... Clayton'ın ofisime bıraktığı müsveddeyi. Böylece mutlaka bir yanıt bulursun, diye temin etti yazar. Ama bulacağım yanıt sonuçta başka sorular doğuracaktı ve bu sorulara yanıt istemiyordum.

Pete'i bulmak için vakit fazla erkendi, ama cebini arayıp mesaj bıraktım.

Bir ara Porsche'yi bir tarlanın yanına park ettim, eyaletler arası yolun ıssız bir kesiminde.

Dışarıda gökyüzü ikiye bölünmüştü: Kara bulutlardan oluşma yarısı, parlak bir kutup mavisinden oluşma diğer yarısını yavaşça silmekteydi. Ağaçlar artık yapraksızlaşıyordu. Tarlada çiyler parlıyordu.

Bagajı açtım.

Yazar, oyuncağı sardığım kazağa dikkatli bakmamı söyledi.

Elsinore Sokağı'ndan eyaletler arası yoldaki o tarlaya gelişim sırasında geçen yirmi dakikada kırmızı Polo kazak parçalanmıştı.

Terby'yi bir kanadından tutup bagajdan çıkarırken işemeye başladı ve sidiği ince, sarı bir kavis çizerek otoyolun asfaltına dökülürken gözlerimi kaçırdım.

Oyuncağı tarlaya fırlattım ve oraya düşüp hareketsiz kaldı; yazar tepemdeki telefon tellerine dizilmiş kargaları fark etmemi söyledi.

Tarladan yapraklar havalanmaya başladı.

Bir nehrin sesini duyabiliyordum, yoksa kıyıya vuran dalgaların sesi miydi?

Terby neredeyse anında bir sinek bulutu tarafından sarıldı.

Uzakta –bulunduğum yerden belki otuz metre kadar ötede– bir at otluyordu ve sinekler oyuncağın üstüne üşüşür üşüşmez at birden kafasını kaldırıp tarlanın daha da içlerine doğru dörtnala uzaklaştı, sanki o yaratığın varlığından rahatsız olmuş gibi.

Öldür onu, diye fısıldadı yazar. *O yaratığı şimdi öldür.*

Beni artık ikna etmene gerek yok, dedim yazara.

Yazar benden hoşlanmıyordu çünkü bir harita kullanmaya çalışıyordum.

Bir planı uyguluyordum. Hava durumunu hesaplıyordum.

Olayları tahmin ediyordum. Yanıtlar istiyordum. Netliğe ihtiyacım vardı. Dünyayı kontrol etmeliydim.

Yazarsa kaosun, gizemin, ölümün özlemini çekiyordu. Onun ilham kaynaklarıydı bunlar. Bunlara meyilliydi. Yazar patlayan bombalar istiyordu. Yazar görkemli yenilgiler istiyordu. Yazar mitler, efsaneler, rastlantılar ve alevler arzuluyordu. Yazar, Patrick Bateman'in hayatlarımıza geri dönmesini istiyordu. Yazar bütün bunların dehşetinin beni canlandıracağını umuyordu.

Bense öyle bir noktadaydım ki, yazarın bütün istekleri sadece pişmanlık duymama yol açıyordu.

(Metaforlara masumca inanıyordum, ki bu aşamada yazar onlara kesinlikle karşıydı.)

Şimdiki durumla başa çıkmak için birbirine zıt iki strateji vardı artık.

Ama yazar kazanıyordu, çünkü ben Porsche'ye geri dönerken rüzgar deniz kokusu getirdi.

20. kentucky pete

Gözlerimi ufuktan ayırmıyordum. Gökyüzü kararıyordu ve bulutlar şekil değiştirip duruyordu. Tepeleri ve binlerce kumsalın köpüklü dalgalarını andırıyorlardı. Bizi takip eden var mı diye dikiz aynasına bakıp duruyordum. Sarah'nın oyuncağının ortadan kaybolduğunu fark edince vereceği tepki umurumda değildi. Bununla başa çıkması gerekecekti, *rock'n' roll*. Yazar üniversiteye doğru gitmediğimizi fark edince "Eksi Sayılar" meselesini yine açtı. Yazara üniversiteye gitmediğimizi sabırla açıkladım. Yazara Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı eve geri döndüğümüzü söyledim. Yazara Robby'nin odasına dönmemiz gerektiğini söyledim. Robby'nin bilgisayarında bilgiler vardı. Bu bilgileri görmemiz gerekiyordu. Bu bilgiler açıklayıcı olacaktı. İşte bu yüzden üniversiteye değil eve gidiyorduk.

Bilgisayardakiler bir uyarı o kadar, diye itiraz etti yazar.

Yanıt o dosyalarda değil müsveddede, diye itiraz etti yazar.

Düşüncelere dalıyor, kendi müsveddemi düşünüyordum. O anda, o müsveddeyi tamamlayamayacağımı bildiğimi düşünüyordum. Bu gerçeği metanetle karşılıyordum.

Yazar bana gülmeye başlayınca kendimi şeffaf hissettim.

Yazar güldü: *Kenara çek.*

Yazar güldü: *İndir beni.*

Cep telefonu çaldı. Gösterge panelinden kaptım. Pete arıyordu.

"O oyuncağı nereden buldun?" diye sordum telefonu açar açmaz.

"Hey, Bret Ellis," dedi Pete ağır ağır, bir şeyler çekerek. "Saat daha erken... bu gece parti mi var?"

"Hayır, hayır," dedim yüzümü ekşiterek. "Öyle bir şey değil. O oyuncağı nereden bulduğunu..."

"Hangi oyuncağı dostum?"

"Hani kızım için istediğim şu kuş zımbırtısı vardı ya?" dedim, Pete'in en gözde keşlerinden biri değil de ilgili bir ebeveyn gibi görünmeye çalışarak. "Hani doğum günü için şu Terby'lerden birine ihtiyacım olmuştu? Hiçbir yerde kalmamışlardı? Hatırlıyor musun?"

"Ha, tamam, evet, şu çok istediğin çirkin, siktiriboktan kuşu diyorsun."

"Evet, kesinlikle," dedim, Pete'in hatırlamasının verdiği rahatlıkla. İlerleme kaydediyorduk. "Onu kimden aldın?"

Omuz silktiğini duyabiliyordum. "Birinden işte."

"Kimden?"

"Niye ki?"

"Bana ayrıntılar lazım Pete. Kimden aldın?"

"Kafanın iyi olmadığına emin misin dostum?"

Sesimin boğuk ve kesik kesik çıktığını fark edince, nötr bir tona büründürmeye çabaladım.

"Bu önemli, tamam mı? İsim filan vermene gerek yok. Aldığın kişi onu oyuncakçıdan filan mı almış?"

"Nereden aldığını sormadım ki." Pete'in söyleyiş tarzından gözlerinin donuklaştığını anladım. "Adam getirip verdi işte."

Tamam. Bir nefes aldım. İlerlemeye devam ediyordum. Aldığı kişi erkekti.

"Adamın görünüşü nasıldı?" Pete'in yanıtını beklerken direksiyonu sımsıkı kavrıyordum.

"*Görünüşü* mü nasıldı?" diye sordu Pete. "Ne oluyor yahu?"

"Genç miydi? Yaşlı mıydı?"

"Bu saçma sapan soruları niye soruyorsun?"

"Pete, bana biraz tarif et lütfen." Sesimi alçalttım. "Lütfen. Bu önemli."

"Gençti." Pete bunu şaşkınlıkla söyledi.

"Görünüşü nasıldı?"

"Görünüşü mü? Üniversiteli gibiydi. Aslında *üniversiteliydi*. Şu öğretmenlik yaptığın yerde öğrenciydi dostum."

Yazar sırıtmaya başladı.

Yazar oturduğu yerde hazla kıpırdanıyordu.

Yazar alkışlamak istiyordu.

Sessizliğim Pete'i devam etmeye teşvik etti.

"Okulun ilk haftalarında bazı çocuklarla buluşacaktım ve itiraf ediyorum ki her yere baktım, Cabo'da tanıdığım bir herife bile sordum... ama yoktu işte... çok para vereceğini de bildiğimden umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım ve herkese soruyordum ve bir gece üniversiteye... ufak bir iş için gidince bir grup çocuğa bana onlardan bir tane bulup bulamayacaklarını sordum ve çocuğun teki ertesi gün bana bir tane getirebileceğini söyledi. Sorun değil dedi."

Eyaletler arası otoyolda ilerliyordum.

Otoyolu koridora çevirmiş olan, dalgalanmayan palmiye ağaçlarını boşveriyordum.

Araba oturduğumuz sokağa paralel gidiyordu.

Kentucky Pete konuşup duruyordu, söyledikleri artık önemli olmasa da.

"Böylece Fortinbras'ın otoparkına gittim ve buluştuk ve getirmişti ve hepsi bu." Pete bir şeyden bir nefes çekince sesi

boğuklaştı. "Ona paranın yarısını verdim, kalanını komisyon olarak aldım ve iş bitti."

"Görünüşü nasıldı Pete?"

"Eee ama, bunu sorup duruyorsun, sanki önemli bir şeymiş gibi."

"Önemli. Bana görünüşünü anlat."

Peter duraksayıp tekrar bir fırt çekti. "Şey, işin kolayına kaçıyorum zannedeceksin herhalde ama biraz sana benziyordu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sormayı başardım.

"Şey, senin genç haline benziyordu."

"İsmi Clayton mıydı?" diye sormayı başardım.

"Kayıt tutmuyorum dostum."

Arabanın dışındaki her şey bulanıktı. "İsmi Clayton mıydı?"

"Tek bildiğim onunla üniversitede tanıştığım ve küçük, beyaz bir Mercedes'i olduğu." Pete öksürdü. "Arabayı hatırlıyorum. Vay be, çocukta mangır var, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu sömestrin epey bereketli geçeceğini düşündüğümü hatırlıyorum." Cızırtı. "Ama o çocuğu bir daha hiç görmedim."

Porsche hafifçe sarsıldı. Yeni bir korku dalgası yükseldi.

"İsmi Clayton mıydı?" diye kekeledim, dik oturmaya çalışarak. Kendi kendimle konuşur gibiydim.

Uzun, cızırtılı bir sessizlik oldu. Sonra cızırtılar da kesildi. Telefonu kapatmak üzereydim.

"Biliyor musun?" Pete nihayet geri dönmüştü. "Galiba ismi *sahiden* oydu. Evet, Clayton. Oydu galiba." Pete'in bir şeyleri anlamaya çalıştığı, düşünceli bir sessizlik. "Bir saniye... yani bu herifi tanıyorsun? Eee, öyleyse ne demeye beni arayıp..."

Telefonu kapadım.

Otoyolun köreltici boşluğunda odaklandım.

Demin duydukların hiçbir şeyin cevabı değil Bret. Yazar böyle dedi.

Bak gökyüzü nasıl da karanlık, dedi yazar. *Onu ben böyle yaptım.*

21. aktör

Porsche garaja girdi.

Yazarın kahkahaları dinmişti. Yazar giderek kaybolan kör bir rehberdi. Artık yapayalnızdım.

Yaptığım her şeyi tamamen kendi irademle yapıyordum.

Merdivenleri çıkarken eskisinden dik geldiler.

Robby'nin kapısını açtım.

Bilgisayar kapalıydı.

(Rahatsız edildiğimde açıktı.)

Bilgisayarı tekrar açınca ekranının önünde üç saat oturdum.

MC dosyasını açmak için şifre girer girmez bilgisayar ekranı bir an kararıp masaüstüne geri döndü.

Ekran yanıp sönmeye başladı, kenarları kararıyordu ve sonra yeşilleşti ve cızırdamaya başladı.

Sorunlarla başa çıkmaya çalıştım. Kendime o dosyaları okuyabilirsem her şeyin sorunsuz ve ağırlıksız olacağını söyledim.

Gateway'in fişini çektim. Tekrar başlattım.

Şirketin teknik servisiyle telefonda bir saat konuştuktan sonra yapabilecekleri bir şey olmadığını fark ederek telefonu kapattım.

Bir elimle tuşlara basıp diğeriyle bilgisayar faresine faydasız

çemberler çizdirirken gözlerim acıyordu, yüzüm dikkatimi yoğunlaştırmaktan kızarmıştı.

Bilgisayar artık taştan yapılma, bana bakan bir oyuncaktı. Bilgisayar bu oyunu kaybetmeyecekti.

Tuşlara her basışımda gitmek istediğim yerden biraz daha uzaklaşıyordum.

O bilgilerden uzaklaşıyordum.

Rastgele tekrarlanan yanıp sönmeler ve cızırtılar arasında San Fernando Vadisi'nden yükselen Sherman Oaks tepelerini seçebiliyordum arada sırada, ya da Meksika'daki bir otelin sahilini, babam bir iskelede durmuş elini kaldırıyordu ve bilgisayarın hoparlörlerinden okyanus sesi geliyordu.

Kısa süreliğine Ventura Bulvarı'ndaki Bank of America'nın gölgesini gördüm.

Bir başka tanıdık görüntü: Clayton'ın yüzü.

Sonra bilgisayar can çekişmeye başladı.

Sesler tamamen kesilmeden önce "The Sunny Side of the Street"ten hafif ve boğuk bir dize duydum.

Sonra bilgisayar vızıldayarak susup öldü.

Masayı iterek ayağa kalkarken yanıtları sadece Robby'den alabilirim dedim kendime.

Yazar hemen ortaya çıktı.

Yazar ince sesiyle şunu sordu: *Buna cidden inanıyor musun Bret? Oğlunun sana yanıt vereceğine cidden inanıyor musun?*

Evet deyince yazar şöyle dedi: *Bu üzücü.*

Marta'ya Robby'yi Buckley'den alacağımı söyledim. Bir şey demesine fırsat vermedim. Bunu söylerken ofisinden çıkıp gittim.

Garaj koridorunda yürürken, gönülsüzce kabul ettiğini duyabiliyordum.

Dışarıda rüzgar yön değiştirip duruyordu.

Eyaletler arası otoyolda babamın bir üstgeçitte kımıldamadan durduğunu gördüm.

Camı indirip bir güvenlik görevlisine ehliyetimi gösterdikten sonra kütüphanenin önünde dizilmiş arabalardan oluşma bir kuyruğa girdim. Etrafımızda budaklı çamlar kule külahları gibi yükseliyor, okulu çevreliyorlardı.

Avcumdaki yara izine baktım.

Bu ya bir bitiş olacaktı

(*bitişler sana çok kolay geldi hep*)

ya da bir şeyler iyileşecekti ve böylece bir trajedi engellenecekti.

Yazar kendi üslubuyla hararetle itiraz etti.

Ayrıcalıklı çocuklar kendilerini bekleyen SUV ordusuna doğru ilerlerken birbirlerini mırıltılarla uyardılar. Güvenlik kameraları çocukları takip ediyordu. Oğullar hep tehlikede olacaklardı. Babalar hep lanetleneceklerdi.

Robby sırt çantasını omzuna asmıştı ve gömleğinin önü açıktı ve grili kırmızılı, şeritli kravatı gevşetilmiş halde boynundan sarkıyordu: Yorgun bir iş adamı parodisi.

Robby, Porsche'ye ve sürücü koltuğundaki adama bakıyordu. Robby adama sorgularcasına bakıyordu, sanki ismini hiç bilmemiş biriymişim gibi.

Sorularım onun yanıtlarına karışacaktı.

Arabanın önünde kaskatı dururken şüphelendiğini hissedebiliyordum.

Ona ilerlemesi için yalvarıyordum. Teslim olmalısın, diye yalvarıyordum. Bana bir şans daha vermelisin.

Öfkeyle bir şeyler demeye davranan yazarı susturdum.

Sonra, sanki beni duymuşçasına, Robby ayaklarını sürüyerek arabaya doğru yürüdü, zoraki bir gülümsemeyle.

Yan kapıyı açmadan önce sırt çantasını indirdi.

"N'aber?" Sırt çantasını zemine koyarken sırıtıyordu.

Otururken yan kapıyı kapadı. "Marta nerede?"

"Tamam, bak," diye söze başladım, "beni gördüğüne sevinmediğini biliyorum, o yüzden böyle gülümsemene gerek yok."

Robby duraksamadı bile. Hemen döndü ve tam kapıyı açacaktı ki kilitledim. Eli kapı kolunu kavradı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim, artık ikimiz de arabanın içinde kilitli kaldığımızdan.

"Ne hakkında?" Kapı kolunu bırakıp dosdoğru ileri baktı.

Arabadaki bölünme kendini belli etmişti, beklediğim gibi.

"Bak, bu saçmalığı kes artık tamam mı?"

Bana şüpheyle baktı. "Ne saçmalığı babacığım?"

"Babacığım" demesi onu ele verdi.

"Öf ama ya, kes şunu Robby. Ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum." Derin bir nefes alıp sesimi yumuşatmaya çalıştım ama başaramadım. "Çünkü ben de o evde mutsuz oldum." Tekrar soluk aldım. "O evde herkesi mutsuz ettim. Artık rol yapmana gerek yok."

Çenesini sıkıp gevşeterek ön camdan dışarı bakmasını izledim.

"Bana olanları anlatmanı istiyorum." Koltuğumda ona doğru döndüm. Kollarımı kavuşturmuştum.

"Hangi konuda?"

"Kayıp çocuklar konusunda." Sesimdeki telaşı gizleyemedim. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Sessizliği bir şeyleri vurguladı. Etrafımızda çocuklar arabalara doluşuyordu. Arabalar yuvarlak park yerinden çıkarlarken Porsche kaldırımın yanında kaldı. Bekliyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi usulca.

"Ashton'ın annesiyle konuştum. Nadine'le konuştum.

Onun bilgisayarında ne bulmuş biliyor musun?"

"O kadın kaçık." Robby panikle bana döndü. "O kadın kaçığın teki babacığım."

"Kayıp çocuklarla Ashton'ın yazışmalarını bulmuş. Yazışmalar o çocukların kayboluşundan sonra yapılmış."

Robby'nin yüzü kızardı, yutkundu. Peş peşe: Horgörü, düşünce, kabulleniş. Yani: Ashton onları satmıştı. Yani: Ashton haindi. Robby bir kuyruklu yıldız hayal etti. Robby uzak şehirlere gittiğini ve...

Yanılıyorsun Bret. Robby kaçıp kurtulmayı hayal etti.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Seninle çok ilgisi var, çünkü Ashton sana indirmen için dosyalar yolluyor ve Cleary Miller sana mektup yolluyor ve..."

"Babacığım, bu doğru de..."

"Ayrıca Cumartesi günü alışveriş merkezinde söyledikleri-ni duydum. Arkadaşlarınla konuşurken biri Maer Cohen'in ismini söyledi. Sonra hepiniz sustunuz çünkü o konuşmayı duymamı istemediniz. Bu neydi peki Robby?" Duraksayıp sesimi alçaltmaya çalıştım. "Bu konuda konuşmak istiyor musun? Bana bir şeyler anlatmak istiyor musun?"

"Konuşacak ne var bilmiyorum." Sesi sakin ve mantıklıydı, ama söylediği yalanın kara kafası bana çevriliyordu.

"Kes şunu Robby."

"Bana niye kızıyorsun?"

"Sana kızmıyorum. Endişeleniyorum o kadar. Senin için çok endişeleniyorum."

"Neden endişeleniyorsun?" diye sordu yalvaran gözlerle. "Ben iyiyim babacığım."

İşte yine o sözcük. "Babacığım". Bir baştan çıkarmaydı bu. Bir anlığına dünyadan ayrıldım.

"Bunu kesmeni istiyorum."

"Neyi keseyim?"

"Bana artık yalan söyleme zorunluluğu hissetmemeni istiyorum."

"Hangi konuda yalan söylüyorum ki?"

"Lanet olsun Robby," diye bağırdım. "Bilgisayarında ne var gördüm. Maer Cohen'li sayfayı gördüm. Neden yalan söylüyorsun ha?"

Dehşetle bana döndü. "Bilgisayarıma mı girdin?"

"Evet, girdim. Dosyaları gördüm Robby."

"Babacığım..."

Bir an repliklerini unuttu. Doğaçlamaya başladı.

(*Veya daha da* iyisi, dedi yazar, *yardımcı aktörü devreye soktu.*)

Robby birden gülümsemeye başladı. Abartılı bir rahatlamayla geriye yaslandı.

Sonra kendi kendine gülmeye başladı.

"Babacığım, ne gördüğünü sandığını bilmiyorum..."

"Bir mektuptu..."

"Babacığım..."

"Cleary Miller'dandı..."

"Babacığım, Cleary Miller'ı tanımıyorum bile. Bana niye mektup yollasın ki?"

Yazara sordum: Diyaloglarını sen mi yazıyorsun?

Yazar yanıt vermeyince Robby'nin samimi olduğundan umutlanmaya başladım.

"Kayıp çocuklara ne oluyor? Hepimizin bilmesi gereken bir şeyler mi biliyorsun? Sen ve arkadaşların insanlara yardımcı olabilecek bir şeyler mi bili..."

"Babacığım, sandığın gibi değil." Gözlerini devirdi. "Kafanı kurcalayan bu muydu yani?"

"Nasıl sandığım gibi değil Robby?"

Robby hafifçe sırıtarak tekrar bana döndü ve "Bu sadece bir oyun babacığım," dedi. "Salakça bir oyun."

Bunun doğru mu yoksa yine kuyruklu bir yalan mı olduğuna karar vermem bir saniye sürdü.

"Nasıl bir oyun?" dedim.

"Kayıp kişiler." Kafa salladı. Hem rahatlamış, hem de biraz utanmış gibiydi. Bu ilginç bir kombinasyon muydu –güvendiğime emin olmadığım– yoksa taklit edilmiş bir tavır mıydı sadece?

"Ne demek... oyun?"

"Onların listesini tutuyoruz." Duraksadı. "Bahis oynuyoruz da."

"Ne?" diye sordum. "Neyin üstüne bahis oynuyorsunuz?"

Derin bir nefes alma sırası Robby'deydi. "İlk kimin bulunacağı üstüne."

Bir şey demedim.

"Bazen birbirimize o kişilerin ağzından e-postalar gönderiyoruz, cidden salakça, ama birbirimizi korkutmaya çalışıyoruz o kadar." Yine kendi kendine gülümsedi. "Ashton'ın annesinin gördüğü buydu..."

Ona bakakalmıştım.

Robby benim seviyeme tırmanması gerektiğini fark etti.

"Babacığım, sence o kişiler... öldüler mi?"

Yazar ortaya çıktı ve bu soruda korku olmadığına dikkat çekti.

Bu soru, Robby'nin tartabileceği bir yanıt talep ediyordu benden. Tepkimden hakkımda bir şeyler öğrenecekti. Sonra öğrendiklerine göre hareket edecekti.

Zaman yavaşlıyordu.

"Neye inanacağımı bilemiyorum Robby. Bana gerçeği mi

söylüyorsun bilemiyorum."

"Babacığım," dedi beni yatıştırma çabasıyla usulca, "eve gidince sana gösteririm."

(*Bu*, dedi yazar bana, *asla olmayacak.*

Niye ki? diye sordum.

Çünkü bilgisayar bugün öğleden sonra geberdi.

Nasıl?

Bilgisayara bir virüs gönderildi.

Peki dosyalar?

Robby'nin artık bilgisayara ihtiyacı olmayacak.

Bana ne demeye çalışıyorsun?

Bu gece öğrenirsin.)

Robby'yi elinden tutup kendime çektim.

Bir çırpıda konuştum: "Robby, bana gerçeği söylemeni istiyorum. Şimdi buradayım. Bana ne istersen anlatabilirsin. Biliyorum, belki istemediğin bir şey bu, ama şimdi buradayım ve bana inanmalısın. Ne istersen yaparım. Ne yapayım söyle? Yapacağım. Yeter ki artık rol yapma. Yeter ki yalan söylemeyi kes."

Bu zayıflık itirafının Robby'ye kendini daha güçlü hissettireceğini umuyordum, ama içtenliğinden öyle rahatsız oldu ki çırpınarak benden uzaklaştı.

"Babacığım, kes şunu. Hiçbir şey yapmanı istemiyorum..."

"Robby, o çocuklar hakkında bir şey biliyorsan lütfen söyle bana." Yine elini kavradım.

"Babacığım..." İç geçirdi. Yeni bir taktik deniyordu.

Öyle umutlanmıştım ki kandım. "Evet?"

Robby titremeye başlayan alt dudağını durdurmak için ısırdı.

"Mesele şu... Bazen öyle korkuyorum ki, düşünüyorum da belki... belki de bu oyunu... olanları komikleştirmek için oy-

nadığımızı düşünüyorum... çünkü ciddi olarak düşünsek... ödümüz kopacak... Yani ya sırada bizden biri varsa diye... Belki de bununla başa çıkmanın bir yoludur..."

Bana korkuyla baktı, yine tepkimi ölçerek.

Performansını incelemekteydim ve yan koltukta bir aktör mü oturuyor oğlum mu karar verememiştim.

Ama itirafına verebileceğim tek bir tepki vardı: Ona inanmak zorundaydım.

"Sana hiçbir şey olmayacak Robby."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu sesini bir oktav yükselterek.

"Biliyorum işte..."

"Ama cidden nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Ama sen de korkmuyor musun?" Sesi çatlamıştı.

Ona bakakaldım. "Korkuyorum. Herkes korkuyor. Ama birlikte olursak –hepimiz birbirimize gözkulak olursak– artık korkmayız."

Bir şey demedi.

"Gitmeni istemiyorum Robby."

Kesik kesik soluyup gösterge paneline bakıyordu.

"Aile olmamızı istemiyor musun?" diye sordum fısıltıyla. "Bunu istemiyor musun?"

"Aile olmamızı isterim ama..."

"Ama ne?"

"Sen bunu istermiş gibi davranmadın ki hiç."

Kalbim küt küt atmaya başladı, göğsüme bir sancı yayıldı. "Özür dilerim. Her şeyi sikip attığım için özür dilerim. Sana, annene ve kardeşine destek olmadığım için özür dilerim ve bunu nasıl telafi edebileceğimi bilmiyorum." Sesimde öyle bir hüzün vardı ki zor konuşabiliyordum. "Daha çok çaba

göstermeliyim, ama senin de biraz bana gelmene ihtiyacım var... Bana güvenmene ihtiyacım var..."

"Eve geldiğinden beri her şey değişti." Şimdi mırıldanıyordu. Dudaklarını titretmemeye çalışıyordu.

"Biliyorum, biliyorum."

"Bundan hoşlanmadım."

"Biliyorum."

"Ayrıca beni korkutuyorsun. Sürekli sinirlisin. Bundan nefret ediyorum."

"Bütün bunlar değişecek. Değişeceğim, tamam mı?"

"Nasıl? Neden? Ne için?"

"Çünkü..." Birden sebebini anladım. "Çünkü değişmezsem bu iş yürümeyecek."

Hıçkırmamayı başardım, ama gözlerim çoktan dolmuştu ve Robby'nin yüzü buruşunca eğilip ona öyle sıkı sarıldım ki okul üniformasının altındaki kaburgalarını hissettim ve tam bırakacakken o bana sımsıkı sarıldı hıçkırarak. Hüngür hüngür ağlıyordu. Birbirimize sarılmış sallanıyorduk, gözlerimiz sımsıkı kapalı.

Aramızda bir şey eriyordu... uçurum kapanıyordu. Beni az çok affetmeye başladığına inanıyordum.

Robby bir süre daha hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra giderek sakinleşti ve sonra geri çekildi; yüzü kızarmıştı, bitkindi. Ama tekrar ağlamaya başlayınca elleriyle yüzünü örterek eğilmek zorunda kaldı, hıçkırıklarına küfrederek, ben ona tekrar sarılmak için uzanırken. Ağlaması kesilince ellerini yüzünden indirdi ve bana şefkati andırır bir ifadeyle baktı ve sır saklamadığına inandım.

O anda dünya karşımda beliriverdi.

Artık yanlış kişi değildim.

Mutluluk artık bir ihtimaldi çünkü –nihayet– Robby'nin

artık bir babası vardı ve beni bir babaya dönüştürmenin yükünü taşımak zorunda değildi.

Birbirimizi hep sevdik tabii, dedim kendime.

Kasım'ın o Çarşambasının ikindisinde neden böyle hissettin? diye sordu yazar sonradan.

Çünkü oğlumun yüzünü kaplayan o gülümsemede ihanet yoktu.

Ama gözlerindeki yaşlar yüzünden bulanık görmüyor muydun? Onu doğru değerlendirdiğine emin misin? Yoksa sadece inanmaya çok ihtiyaç duyduğun bir şey miydi?

İyileştiğini hissetsen bile hâlâ kör olduğunu fark etmedin mi?

Doğruydu: Robby'nin yüzünün gözyaşlarımda çoğalmış görüntülerinin her birinde farklı bir ifade vardı.

Ama konuşmadan eve giderken ve ilk kez birlikte susmaktan rahatsızlık duymaz gibiyken, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

22. ara fasıl

Hiçbirimiz birbirimizi iyi tanımıyorduk çünkü henüz bir aile değildik. İsimsiz bir dünyada ayakta kalmış bir grup insandık o kadar. Ama geçmiş siliniyordu ve yerini yeni bir başlangıç alıyordu. Bizi bekleyen başka bir dünya vardı. Gerilim bitmişti ve evdeki ışık temiz görünüyordu. Bize öğretilen yeni bir dil vardı. Robby şüphe uyandırıcı bulduğum dosyaların aslında masumca olduklarını göstermek için beni yukarı çıkarırken ona bilgisayarının bozulduğunu söylemedim; ama bunu bizzat görünce omuz silkmekle yetindi ve Marta, Sarah'yı bale kursundan getirdiğinde, Sarah'nın odasına gidip pijamalarını giymesinden sonra kayıp oyuncak hakkında şikayet olmadı. Buckley'de arabada olanlardan Robby'de ben de kimseye bahsetmedik, ama sanki biliyor gibiydiler çünkü evdekiler eskisinden mutluydu. (Bir örnek: Sarah eve resimler getirmişti, asterisklerle bezeli bir gece göğünün altındaki inci beyazı bir kumsaldaki denizyıldızlarının resimlerini.) Rosa vejetaryen lazanyası yaptı ve masada bize katıldı; bütün gün yemek yemediğimden kurt gibi açtım. Sohbet rahatlatıcıydı ve Marta nelerin konuşulmasının iyi olacağını biliyordu ve tam tabaklar kaldırılırken Jayne, Toronto'dan aradı. Sarah'yla konuştu ("Anneciğim, Caitlin'in babası boşandı") ve Robby ile ("Her şey yolunda") ve

Marta'yla ve çocuklar mutfaktan çıkınca telefonu aldım ve ona oğlumla yaptığım konuşmayı anlattım (konuşmaya gerek duyma sebebimi açıklamadan) ve Jayne sevinmiş gibiydi ("Ne hissettin?" "Yaşımı hissettim." "İyi olmuş Bret." "Seni özledim.") Marta, Sarah'yı yatırırken, Jayne'in kızı yorganının altından bana el salladı ve ben de el salladım, iyileşmiş olarak ("İyi geceler" dedi sadece) ve Marta'yı dışarı kadar geçirdiğimde Marta tuhaf bir şekilde gülümsüyordu, ona "yarın tekrar hep birlikte olacağımızı" teatral bir şekilde eğilerek söylerken. (Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evde gergin olan sadece Victor'dı, arka bahçede dolanıp duruyordu, arada sırada durup sisli arazinin ötesindeki koruluğa havlıyordu çünkü bir şey izler bırakmıştı.) Jayne'siz epey boş görünen evin etrafında yeni bir rüzgar esiyordu, ama Jayne dönecek, diye düşündüm uzun uzun yıkanırken. Bundan önceki her şey rüyanın parçasıydı, iç geçirdim, hızla sıcak suyla dolan mermer banyo küvetinde memnun bir halde uzanırken. Rüya şimdilik bitmişti. (*Haklısın*, diye katıldı yazar. *Bitti.*) Yatmadan önce çocukların güvende olup olmadıklarını kontrol ettim... elimde olmayan, yeni bir dürtüydü bu. Sarah uykuya dalmıştı bile ve odasından geçerek orayı ağabeyinin odasına bağlayan banyoya girdim ve Robby'ye ödevini bitirirse istediği saatte yatabileceğini söyledim. Aramızda ne hiddet vardı, ne yanlış anlamalar, ne de samimiyetsizlik... başıyla onayladı o kadar. Robby'nin görüntüsü yine gözyaşlarım yüzünden bulanıklaştı. Anlayışlı, berrak gözleriyle bakması buna yetmişti. Koridora çıkıp kapısını usulca kapadım ve kilit sesini bekledim, ama duymadım. Mutfakta bir şişe kırmızı şarap buldum, açtım ve büyük bir kadehi doldurdum. Şarap uyumama yardım edecekti. Friends'in bir tekrarını seyrederken şarap içip uyuyakalacaktım ve yarın her şey farklı ola-

caktı. 11:15'te yazar yerel haberleri izlememizi istedi, çünkü Pearce civarında, oyuncağı attığımız tarlada parçalanmış bir at bulunmuştu. Birden hepsi geri geldi: Ekranda bölünmüş gökyüzü ve telefon tellerinden süzülerek eyaletler arası yola park etmiş bir devriye arabasının tepesinde şekiller çizerek dans eden kargalar vardı, seyirciler boyunlarını uzatıyorlardı ve kamera kalıntı yığınına zum yaptı, çok kanlı kısımları göstermekten kaçınarak ve gözleri yaşaran bir yerel çiftçi bir muhabirin sorularını omuz silkerek yanıtlıyordu ve atın önce "doğum yaptığı" sanılmıştı çünkü korkunç bir şekilde "yarılmıştı" ve sonra adak olarak kurban edilmiş olması ihtimalinden bahsedildi ve ben tam buna tepki verecekken ofisimde bir telefon çalmaya başladı.

23. telefon konuşması

Çalan cep telefonumdu. Masamda duruyor, almamı bekliyordu.

Aklımda hâlâ eyaletler arası yoldaki o tarlanın görüntüsü olduğundan telefonu dalgınca açtım.

"Alo?"

Nefes sesleri duydum.

"Alo?"

"Bret?" dedi bir ses usulca.

"Evet. Kimsiniz?"

Yine sessizlik.

"Alo?"

Arada rüzgar sesleri ve cızırtılar geliyordu.

Telefonu yüzümden uzaklaştırıp arayan numaraya baktım. Arama Aimee Light'ın cep telefonundan yapılıyordu.

"Kimsiniz?" Koltuğuma çökmüş olduğumu fark etmemiştim bile. Kalbim küt küt atıyordu. Yumruğumu sıkmanın kalbimi kontrol altına almamı sağlayacağını düşündüm. "Aimee?"

"Hayır."

Sessizlik, cızırtı, rüzgar.

Öne eğilerek bir isim söyledim.

"Clayton?"

Ses buz gibiydi. "İsimlerimden biri bu."

Ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun? Clayton mısın değil misin?"

"Ben her şeyim. Ben herkesim." Cızırtılı bir duraksama. "Hattâ ben senim."

Bunu duyunca korkum yüzünden rahat, dostane bir edaya bürünmek zorunda kaldım. Karşımdakini her kimse kendime düşman etmek istemiyordum. Salak rolü yapacaktım. Başkasıyla sohbet ediyor gibi yapacaktım. Öyle zangır zangır titremeye başlamıştım ki sesimi titretmemek neredeyse olanaksızdı. "Neredesin?" Pencereye gittim. "Ofisime uğradığından beri seni hiç görmedim."

"Gördün." Ses şimdi tuhaf bir şekilde samimiydi.

Duraksadım. "Hayır... yani, nerede görmüş olabilirim ki?"

"Müsveddeyi aldın mı?"

"Evet. Evet, aldım. Neredesin?" Nedense bir kaleme uzandım, ama titreyen elimden düştü.

"Her yerdeyim."

Bunu söyleyiş tarzı öyle korkunçtu ki saf numarasına dönmeden önce kendimi toplamak zorunda kaldım. O ses pullu ve boynuzluydu. O ses bir çayır ateşinden çıkıp gelmişti. Uyandırdığı korku dağılmama yol açıyordu.

"Bir saniye," dedim. "Evet, seni tekrar görmüştüm galiba. Pazar gecesi evimizde miydin?"

"'Evimiz?'" Ses şaşırmış gibi yaptı. "İlginç bir terim. Yoruma epey açık."

Jaluzileri kapadım. Yine koltuğa oturdum ve sonra aynı hızla kalktım. Kendimi kontrol edemez olmuştum ansızın. Suyuna gitmeye karar verdim; sesimde panik vardı.

"Sen... Patrick misin?"

"Biz bir sürü kişiyiz."

"Peki... geçen gece evimde ne yapıyordun?" diye sordum fütursuz bir edayla. "Oğlumun odasında ne yapıyordun?"

"O geceki ben değildim Bret. O geceki başka bir şeydi."

"Peki... neydi öyleyse?"

"Davamıza gönül vermiş bir şey değildi."

"Davanız mı? Ne davası? Anlamadım."

"Müsveddeyi okudun mu Bret?"

"Kayıp çocuklardan herhangi biriyle ilgin var mı?" Gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Çocuklar mı?" Sorusuna soruyla karşılık vermiştim. O ses sinirlenmek üzereydi.

"Kayıp çocuklar. Onlarla ilgin..."

Sesin beklemediği bir soruydu sanki. Ses sanki o konudaki gerçeği bildiğimi farz etmişti. "Hayır Bret. Yine cevabı yanlış yerde arıyorsun."

"Nerede aramalıyım?"

"Gözlerini aç. Var olmayan şeyleri el yordamıyla bulmaya çalışmaktan vazgeç."

"Çocuklar nerede?" diye sordum. "Biliyor musun?"

"Oğluna sor. O biliyor."

Korkum birden öfkeye dönüştü. "Buna inanmıyorum."

"Çöküşün bu yüzden olacak."

Yazar gitmişti. Yazar korkup kaçmıştı ve şimdi bir yerlerde saklanıyordu, çığlık çığlığa.

"Ne demek istiyorsun? Çöküşüm mü? Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Anladığım kadarıyla Dedektif Donald Kimball diye biri ziyaretine gelmiş," dedi ses uçarı bir edayla. "Sana benden bahsetti mi?"

"Aimee Light'a ne oldu?"

"İşte şimdi konuşmaya başladık."

"Nerede o?"

"Bu dünyadan daha iyi bir dünyada."

"Ona ne yaptın?"

"Hayır Bret. Ona bir şey yapan ben değilim, *sensin.*"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım."

"Eh, kısmen doğru: Onu kurtarmadın."

"Ona ne yaptın?"

"Yerinde olsam yazdığın o küçük, pis kitabın metnini gözden geçirirdim."

"Aimee Light'a olanlarla ilgim yok. Telefonu kapatacağım."

"Gerçi bazı şeyler yapabilirim tabii." Ses alçaldı, ama netleşti. "Seni bu işe karıştırabilirim."

Yaralar açılmayı sürdürüyordu.

"Ne demek istiyorsun. Bunu nasıl yapabilirsin ki?"

"Onun danışmanıydın. Genç ve itaatkar bir öğrenciydi. Bu arada oldukça çekiciydi de." Ses duraksayıp bir şeyler düşündü. "Belki de Aimee Light tezine yardım eden yüce, meşhur öğretmeninin daha çok şey yapmasını bekliyordu." Ses yine duraksadı. "Belki de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattın. Hattâ belki bunu destekleyecek bir iki e-posta bile var. Belki de Aimee Light geride bazı ipuçları bıraktı, mesela bir iki not. Şimdi diyelim ki bu notlarda senden bir sözünü yerine getirmeni beklediği iması vardı. Diyelim ki aksi takdirde o çok meşhur karına olanları anlatması ihtimali vardı..."

"Kimsin sen be adam?"

"...aranızda olanları." Ses iç geçirdi, sonra hemen konuştu. "Gerçi 'ilişkinizi' sorduğumda aranızda bir şey geçmediğini söyler gibiydi. Gerçi ağzını kapamıştım ve o noktada epey kan kaybediyordu, ama düzüşmediğiniz belliydi. Belki de Aimee Light'a bu yüzden kızmıştın. Bu da ilgilenebileceğimiz

bir başka senaryo. Ne isterse elde eden yazar reddedilmeyi kaldıramadı ve kendini kaybettin." Ses duraksadı. "Yetkilileri o müteveffayla arandaki ilişki konusunda bilgilendirmediğini görüyorum."

"Çünkü hiçbir suçla ilişkim yok..."

"Ah, ama var."

"Nasıl?" Beklediğimin çok daha ötesine geçiyordum bu olanlar yüzünden: Gücün ötesinde bir yere.

"Orsic Moteli'ndeki o darmadağınık odada parçalanmış cesedinin bulunduğu gece o kızın evinin önünde görüldün üç tanık tarafından. Peki orada ne işin vardı Bret?"

"Buna makul bir açıklamam var..."

"Hayır, yok."

"Bu kesinlikle..."

"'Kendi' evinin etrafında dolanıp geçmişe dair bazı şeyleri fark ettiğin geceyi mi diyorsun? Herkes uyuyordu. Yapayalnızdın. Buckley'den döndükten sonra ertesi sabaha kadar seni kimse görmedi, ertesi sabah Marta o ekli dosyalar yüzünden ofisine koştuğunu gördü o kadar. Yani epey vaktin vardı Bret. Bu arada videoyu beğendin mi? Bulmak o kadar çok zaman aldı ki. Sana onu yıllardır göstermek istiyordum."

Hemen Aimee'ye geri döndüm. "O cesedin onunki olup olmadığını bile bilmiyorlar."

"Onlara kafasını gönderebilirim. Hâlâ bende."

"Bu bir şaka. Sen gerçek değilsin. Yoksun."

"Madem öyle düşünüyorsun neden hâlâ hattasın?"

Diyebileceğim tek şey "Ne istiyorsun?"du.

"Kendine dair bazı şeyleri fark etmeni istiyorum. Hayatın üstüne düşünmeni istiyorum. Yaptığın bütün o korkunç şeylerin farkına varmanı istiyorum. Bret Easton Ellis denen

felaketle yüzleşmeni istiyorum."

"İnsanları öldürüyorsun, bir de kalkmış bana..."

"Gerçek değilsem insanları nasıl öldürebilirim Bret?" Ses sırıtıyordu. Bir gizem sunuyordu. "Yine kafan karışık," diye iç geçirdi ses. "Bret yine durumu anlamıyor."

"Aileme yaklaşırsan seni öldürürüm."

"Ailenle çok ilgili değilim. Hem benden kurtulmanın bir yolunu bulduğunu sanmıyorum henüz."

"Gerçek değilsen bunu nasıl başaracağım ki?"

"Müsveddeyi okudun mu?" diye sordu ses yine.

Ağlamak üzereydim. Ağzıma yumruğumu tıktım ve ısırmaya başladım.

"Hadi bir oyun oynayalım Bret."

"Hayır..."

"Oyunun ismi 'Sırada Kim Var Tahmin Et?'"

"Sen canlı değilsin."

Sonra birden, ansızın ve çok tatlı bir şekilde, ses bildiğim bir şarkıyı mırıldanmaya başladı –"The Sunny Side of the Street"– ve ardından bir gürleme o mırıltıyı bastırdı ve telefon kapandı.

Telefonu masaya geri koyduğumda bir votka şişesini fark ettim, ki odaya girdiğimde orada değildi.

Yazarın onu içmemi söylemesine gerek yoktu.

24. karanlık

6 Kasım sabahının erken saatlerinde Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evde olanlardan bahsetmenin tek yolu onları olduğu gibi anlatmak. Yazar bunu bizzat yapmak istiyordu, ama onu ikna ettim. Şimdi anlatacağım şeylerde yazarın ısrarla eklemek isteyeceği süslemelere gerek yok.

2:15 civarı Robby gördüğü bir kabustan uyandı.

2:25'te Robby evdeki bir şeyin "seslerini" duydu.

Robby önce sesleri benim çıkardığımı sandı, ta ki kapısının tırmalandığını işitene dek; o zaman da Victor'ın geldiğini farz etti. (Robby daha sonra gelenin Victor olduğunu "umduğunu", çünkü her nasılsa "o olmadığını bildiğini" söyleyecekti.)

Robby banyodan kardeşinin odasına geçmeye karar verdi (söylediğine göre kardeşi de kabus görür gibiydi), oraya geçince Sarah'nın kapısını açıp koridora baktı, kazıma seslerini çıkaran ve kapının sağ alt köşesinde derin çizikler bırakan şeyi görebilmek için. (Robby bir ara bütün bunları rüyada gördüğünden korktuğunu söyledi.)

Robby kardeşinin odasından koridora baktığında hiçbir şey görmedi.

(Not: Koridordaki aplikler titreşiyordu ve Robby bunu daha önce de fark ettiğini söyledi, tıpkı benim gibi; oysa Jayne

de Sarah da –ayrıca Rosa ve Marta da– böyle bir şey görmemişlerdi.)

Ancak Robby kardeşinin odasından titreşen koridora girerken bir şey işitti. Koridorun ilerisinden bir "hışırtı" geliyordu.

Robby bu noktada bir şeyin merdiveni çıktığını fark etti.

"O şey hırıltılı soluyordu" ve Robby'nin dediğine göre bebek gibi inliyordu da.

"O şey" Robby'nin varlığını fark edince merdivenden çıkmayı birden kesti.

Robby dönüp –panikle– ters yönde usulca yürüdü, koridorun sonundaki ana yatak odasına doğru.

Kapıyı açıp odaya girince ne oldu?

Oda karanlıktı. Yatakta sırtüstü yatıyordum. Galiba rüya görüyordum. Clayton, yani Patrick Bateman olmak isteyen çocuk olduğunu düşündüğüm kişiyle konuşurken masamda beliren votka şişesinin yarısını içtikten sonra sızmıştım. Artık uyumadığımı yavaşça fark ettiğimde gözlerim kapalı kaldı ve göğsümde bir baskı hissettim. Kargaların martılara dönüştükleri bir rüyadan uyanmakla meşguldüm hâlâ.

"Babacığım?" Bir yankıydı bu.

Gözlerimi açamıyordum. (Açsam Robby'nin kapı eşiğindeki silüetini ve arkasındaki titreşen koridoru görecektim.) "Ne var?" dedi sesim hırıltıyla.

"Babacığım, evde biri var bence."

Robby inildememeye çalışıyordu, ama sarhoş halimle bile sesindeki korkuyu algıladım.

Genzimi temizledim, gözlerimi hâlâ açmadan. "Ne demek istiyorsun?"

"Biri, galiba biri merdivenden çıkıyor," dedi. "Kapımı tırmalayan bir şey vardı."

Robby'ye göre şöyle demişim: "Eminim bir şey değildir.

Hadi uykuna geri dön."

Robby buna "Yapamam babacığım. Korkuyorum," diye karşılık verdi.

İlk tepkim: *Eee, ben de korkuyorum. Kulübe hoşgeldin. Buna alış. Hiç geçmeyecek.*

Robby'nin karanlık ana yatak odasına yaklaştığını duyabiliyordum. Kara ve şekilsiz formuma yaklaştığını duyabiliyordum.

Göğsümdeki ağırlık yine kımıldandı.

Robby karanlığa konuşuyordu: "Babacığım, bence evde biri var."

Robby yatağın yanındaki lambaya uzanıyordu.

Robby lambayı açtı.

Kapalı gözkapaklarımın ardında turuncu bir ışık yandı.

Robby bir şey yüzünden sustu.

Baktığı şeyi inceliyordu.

Baktığı şey korkusunun bir anlığına korkunç bir meraka dönüşmesine yol açtı.

Sessizliği beni ayıltıyordu.

Göğsümdeki ağırlık yine kımıldandı.

"Babacığım," dedi Robby usulca.

"Robby," diye iç geçirdim.

"Babacığım, üstünde bir şey var."

Gözlerimi açtım ama odaklanamadım.

Daha sonra olan şey çok hızlı gerçekleşti.

Terby göğsümdeydi, tepemde dikilmişti, yüzü vahşiydi, açık ağzı artık o oyuncağın kafasının yarısını kaplayan bir gagaydı ve o gün daha önce fark ettiğim sivri dişlerinde kahverengi lekeler vardı

(*elbette çünkü Pearce civarındaki eyaletler arası yolun yakınında bir atı "parçaladı"*).

Pençelerini sızarken üstümde olan ropdöşambra geçirmişti ve kanat çırpıyordu ve beni o anda şoke eden şey kanatlarının uzunluğu değil (büyümüştü... bunu anında kabullendim), oyuncak derisinin (*oyuncak derisinin, evet, bunu aklıbaşında birine söyle de tepkisini gör*) altının kanla kabarmış ve nabız gibi atan gergin kara damarlarla kaplı olmasıydı.

Robby'nin dediğine göre lambayı açtığında o yaratık hareketsizdi. Sonra birden başını ona çevirmişti –kanatları zaten açıktı, ağzı zaten açılıyordu– ve Robby konuşunca oyuncak tekrar bende odaklanmıştı.

Yataktan haykırarak fırlarken göğsümdeki yaratığa vurdum.

Terby yere düştü ve hemen pençeleriyle koşturarak yatağın altına girdi.

Kalkıp soluk soluğa parçalanmış ropdöşambrımdan var olmayan bir şeyi silkelemeye çalıştım.

Çıkardığım sesler dışında evde çıt yoktu.

Ama sonra ben de duydum. O bebek iniltisini.

"Babacığım?" diye sordu Robby.

Merdivenden yukarı koşan bir şey yanıtsızlığımı böldü.

Robby ile ben ana yatak odasının kapı eşiğinden dışarı bakınca loş, titrek ışıkta bir gölgenin –bir metre kadar boyunda– bize doğru geldiğini gördük; duvarda yan yan gidiyordu ve bize yaklaştıkça iniltisi tıslamaya dönüştü.

"Victor?" diye sordum inanmadan. "Victor bu Robby. Victor o kadar."

"Victor değil babacığım."

Robby'ye göre şöyle demişim: "O değilse ne peki ha?"

Yaratık bir şey düşünürcesine durdu.

Elektrik kesildiğinde saat 2:30'du.

Bütün ev karanlığa gömüldü.

Bir ışık düğmesine elimi uzattım boş yere. Ayaklarımın üstünde sallanıyordum.

"Annemin çekmecesinde bir el feneri var," dedi Robby hemen.

"Sakın kımıldama. Olduğun yerde kal." Normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

Yatağa atlayıp Jayne'in komodininin çekmecesine uzandım. Açtım. Elim el fenerini buldu. Feneri kaptım. Hemen açıp ışığını yere çevirerek Terby'yi aradım.

"Buradan çıkalım," dedim.

Ben ışığı koridordaki şeye yöneltirken Robby peşimden geldi. (Ama bunu yaptığımın farkında değildim... çünkü kararmış odada el fenerini aradığım birkaç saniye içinde dışarıda bir şeyin bizi beklediğini unutmuştum.)

Onu bir anlığına gördük.

Robby el fenerinin ışığında tam olarak ne gördüğüne asla emin olamadı. Arkama "saklanmıştı", gözlerini sımsıkı kapamıştı ve o şey ışık huzmesinden uzaklaştı, rahatsız olmuşçasına... sanki karanlıktan başka bir şey bilmiyor ve onunla besleniyordu.

Votka algılarımı etkiliyordu. "Victor?" diye fısıldadım yine, kendimi ikna etmeye çalışarak. Robby bana yaslanmış titriyordu. "Sorun yok Robby. Köpek o kadar."

Ama bunu dediğimde Victor'ın dışarıda havladığını ikimiz de işittik.

Israr ettim. "Victor, gel buraya. Gel Vic." Alkol yüzünden böyle davranıyordum.

Robby'nin dediğine göre tam o sırada şöyle fısıldadığımı işitmiş: "Olamaz."

Yaratık bir metre boyundaydı ve siyahlı sarılı tüylerle kaplıydı ve görünmez ayaklarla ilerliyordu. Işık huzmesine yaka-

lanınca yine tısladı. Hemen koridorun diğer tarafına geçti. Ama her hareketiyle bize yaklaşıyordu.

Yaratık yine fenerin ışığına yakalanınca kasıldı. Tıslama sesinin nereden geldiğini anlayamıyordum. Tıslamayı kesince bütün vücudu titremeye başladı.

Robby'nin dediğine göre şöyle diyormuşum: "Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım."

Yaratık bana döndü, bu kez meydan okurcasına. Boyu belime geliyordu ve şekilsizdi... bir tümsekti. Tüyleri dal parçacıklarıyla, ölü yapraklarla ve kuştüyleriyle kaplıydı. Yüz hatları yoktu. Yaratığın tepesinde bir sivrisinek sürüsü vızıldıyordu, onu duvara yaslandığı yere kadar takip etmişlerdi. Fenerin ışığı üstünde odaklanmıştı.

Tüylerin arasında dişlerle çevrili parlak kırmızı bir delik açıldı.

Ağzını açmasının, dişlerini sergilemesinin bir uyarı olduğunu fark ettim –beni hemen ayıltan mide bulandırıcı bir netlikle–.

Sonra körlemesine üstümüze koşmaya başladı.

Donakalmıştım. Robby bana tutunmuş, kollarını göğsümün alt kısmına dolamıştı. Titriyordu.

El fenerini o yaratığa tutmayı sürdürdüm ve bize yaklaştıkça, rutubet, çürüme, leş kokusu almaya başladım.

Ayaklarını sürte sürte ilerlerken ağzı açık kalmıştı.

Ondan kurtulmak için Robby ile kendimi duvara yapıştırdım.

Yanımızdan hızla geçti.

(Çünkü kördü ve temelde kokuları algılıyordu... bunu o zaman bile biliyordum.)

Hızla döndüm. Robby var gücüyle bana tutunuyordu. Yaratığın şimdi durduğu yerin tersi yönde gerilemeye başladım.

Yine titremeye başlamıştı.

Fark ettiğim en korkunç şey iri bir gözdü, gelişigüzel tepesine yerleştirilmişti ve disk şeklindeki düz yuvasında kendiliğinden dönüyordu.

Robby: "Babacığım nedir bu nedir bu nedir bu?"

Yaratık ana yatak odasının kapı eşiğinde durdu –yer değiştirmiştik– ve yine bebek gibi inlemeye başladı.

Paniğimi kontrol altına almaya çalışıyordum ama hızlı hızlı soluyordum ve el fenerini tutan elim zangır zangır titrediğinden ışığı yaratığa tutmak için o elimi diğer elimle tutmak zorunda kalıyordum.

Elimi durdurup yaratığı buldum.

Hareketsiz duruyordu. Ama içindeki bir şey nabız gibi atmasına yol açıyordu. Şimdi köpük kaplı olan ağzını açtı ve yine üstümüze atıldı.

Dönerken el fenerini düşürdüm ve Robby dehşetle haykırdı.

El fenerini aldım ve ışığını yaratığa çevirdim; hareket etmeyi kesmişti... şaşkın gibiydi.

Dışarıda Victor'ın havlamaları isterikleşmişti.

Yaratık yine üstümüze koşmaya başladı.

O zaman el fenerini yine düşürdüm. Ampülü çatlayınca karanlığa gömüldük, o yaratık üstümüze koşmayı sürdürürken.

Robby'nin terli elini kaptığım gibi odasına koşup kapıyı açtım.

Ayağım takılınca odanın içine düştüm ve yüzüm küt diye yere çarptı. Dudağımda ıslaklık hissettim.

Robby hemen kapıyı kapadı ve kilit sesi işittim.

Karanlıkta yalpalayarak doğruldum ve ağzımdaki kanı sildim. Robby bana korkuyla sarılıp düşmemi engelleyince çığlık attım.

Kulak kabarttım. Oda öyle karanlıktı ki tırmalama seslerinde odaklanmak zorunda kaldık.

Sesler birden kesildi.

Robby'nin beni tutan kolları gevşedi. Nefes verdim.

Ama rahatlığımız uzun sürmedi çünkü bir çatırtı duyduk. Yaratık kapıya yaslanıyordu.

Kapıya yaklaştım. Robby hâlâ bana tutunuyordu.

"Robby," diye fısıldadım. "Burada el fenerin var mı? Herhangi bir şey?"

Robby'nin hemen beni bıraktığını hissettim ve gardırobuna doğru gittiğini işittim.

Odanın karanlığında yeşil bir ışın kılıcı belirdi. Havada süzülerek bana yaklaştı ve oyuncağı Robby'nin elinden kaptım. Işıltısı hafifti. Işın kılıcını kapıya tutarak orayı aydınlattım.

"Babacığım," diye fısıldadı Robby titrek bir sesle. "Nedir o?"

"Bilmiyorum." (Oysa bunu derken bile ne olduğunu biliyordum.)

Tırmalama sesleri yine başladı.

Kendime şunu soruyordum: Neyle tırmalıyor ki?

Sonra birden tırmalamadığını fark ettim. (Bir şeyi hatırladım.)

Hiçbir zaman tırmalamamıştı.

Kapıyı kemiriyordu. Ağzını kullanıyordu. Dişlerini kullanıyordu.

Sonra kemirme sesleri kesildi.

Robby ile ben şimdi yeşile boyalı olan kapıya bakakaldık.

Kapı kolunun oynamaya başlamasını dehşetle izledik.

Bunu ağzıyla yaptığını anlayıverdim mide bulandırıcı bir şekilde.

Kapı kolu şiddetle sarsılınca kendime tekrar soluk almam gerektiğini anımsatmak zorunda kaldım.

Bir hırıltı duyduk. Öfke ve hayal kırıklığı sesiydi. Açlığın sesiydi.

Sonra birden kesildi. Yaratığın ayaklarını sürüyerek uzaklaştığını duyabiliyorduk.

"Nedir o? Ne istiyor? Anlamıyorum. İçeri nasıl girmiş?" Konuşan Robby idi.

"O kahrolası şey neydi hiç bilmiyorum," diyordum absürd bir şekilde.

"Nedir o babacığım?"

"Bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum..."

(Not: Teorik olarak bu doğru değildi.)

İniltilerimiz Sarah'nın çığlıklarıyla kesildi. "Anneciğim! Anneciğim! Beni yakalıyor!"

Banyoya dalıp koşarak Sarah'nın odasına girdim. Onu yataktan çekip almadan hemen önce ışın kılıcını sallayarak manzarayı aydınlattım.

Sarah yatağın başucu tahtasına yaslanmıştı, yaratık yatağına çıkmaya çalışırken. Yaratık karyola direklerinden birini ısırıyor ve ciyaklayarak çılgınca kımıldıyordu.

"Neler oluyor?" diye sesleniyordu Robby banyodan.

Tiksintiyle haykırarak Sarah'yı yataktan kaptım. Onu banyoya taşırken yaratık donakaldı ve sonra yere atladı ve bize doğru koştuğunu işittim.

Banyo kapısını hemen kapadım ve Robby kilitledi. Sarah'yla ışın kılıcını tutuyordum hâlâ. Kapıya gözlerimizi dikmiş bekliyorduk.

"Cep telefonun nerede Robby?" diye sordum sakince.

"Odamda." Başıyla arkasını gösterdi.

Bir şey düşünüyordum. Robby'nin odasına açılan kapıyı açıp telefonu bulacak ve koşarak banyoya geri dönüp 911'i arayacaktım. Aklıma gelen fikir buydu.

Victor arka bahçede kafayı yemeyi sürdürüyordu.

Sonra bir şey Sarah'nın odasının kapısına öyle şiddetle saldırdı ki kapı içeri doğru yamuldu.

Robby ile Sarah çığlık attılar.

"Her şey yoluna girecek. Robby, kapının kilidini aç. Senin odandan çıkacağız."

"Yapamam babacığım." Ağlıyordu.

"Her şey yoluna girecek."

Yaratık tekrar kapıya saldırdı.

Kapı ortadan çatladı. Yaratık tekrar saldırınca menteşelerinden söküldü.

Robby bunu görünce hemen odasının kapısının kilidini açtı ve banyodan dışarı fırladı.

Peşinden gittim, Sarah'yla ışın kılıcını bırakmadan.

Koşarak Robby'nin odasından geçtik ve Robby kapıyı açtı ve hiç duraksamadan merdivenden inmeye başladık. Pencereden giren ay ışığı sayesinde şimdi etrafı biraz görebiliyorduk.

Merdivenin yarısında yaratığın tepemizdeki sahanlıktan bize doğru geldiğini gördüm.

Peşimizden merdivenden inmeye başladı. Ağzının şapırdayarak açılıp kapandığını duyabiliyordum.

Sarah başını geriye çevirdi ve yaratığın peşimizden geldiğini görünce çığlığı bastı.

En yakın yer ofisim gibiydi. Kapısı açıktı. Ön kapıysa kapalıydı.

Ofisimdeki kasada tabanca vardı.

Ofisime girince kapıyı kapatıp kilitledik. Sarah'yı kanepeye koydum. İki çocuk da ağlıyorlardı. Onlara her şeyin "yoluna gireceğini" söyledim boş yere.

Işın kılıcının ışığında kasayı açtım ve tabancayı çıkardım.

Işın kılıcıyla masamı tarayarak cep telefonumu buldum. Robby'ye ışın kılıcını tutmasını söyleyip 911'i aradım.

Robby tuttuğum tabancaya bakakalmıştı. Onunla konuşunca gözlerini sımsıkı kapatıp ellerini kulaklarına bastırdı.

Yaratık kapıya saldırmaya başladı.

"Ulu Tanrım," diye haykırdım.

Saldırıları giderek sıklaşıyordu. Kapı yamuluyordu. Panikle odaya bakındım. Pencereye koşup açtım.

(NOT: Evin boyaları öyle hızlı dökülüyordu ki sanki Elsinore Sokağı'na kar yağıyordu.)

Ama sonra kapı çatırdayarak yana düştü, sadece en üst menteşesinden asılı kaldı.

Yaratık kapı eşiğinde duruyordu.

Ona doğru savurduğum ışın kılıcının hafif ışığında bile ağzındaki köpükleri görebiliyordum.

"Vur onu! Vur onu!" diye çığlık atıyordu Robby.

Yaratık ayaklarını sürüyerek üstümüze gelmeye başlayınca tabancayı doğrulttum.

Tetiği çektim.

Hiçbir şey olmadı.

Tabanca dolu değildi.

(Not: Jayne bir yabancının eve girdiğini "hayal ettiğimi" düşündüğü geceden sonra tabancadaki bütün mermileri çıkarmıştı.)

Üstümüze gelen yaratığı doğru dürüst seçemiyorduk. Emme sesleri çıkarıyordu.

Elektrik öyle ansızın geldi ki ışıklar gözlerimizi köreltti. Duman alarmı bipleyip duruyordu durmadan. Yatmadan önce kapatılmış olan her şey şimdi açıktı. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Televizyon bangır bangırdı. Müzik setinde "The Way We Were"ün bir Muzak versiyonu çalıyordu. Bilgisaya-

rım açılmıştı.

Evin her tarafı ışıl ışıldı.

Onca ışık yüzünden yaratığın ortadan kayboluşuna tanık olamadık.

"Babacığım, kanıyorsun." Bunu diyen Sarah'ydı.

Dudaklarıma dokundum. Parmaklarım kırmızıya boyandı.

Orada öylece dururken masamdaki pilli saati gördüm.

Elektrik tam gece 2:40'ta gelmişti.

25. koridordaki yaratık

911'in aranmasından dört dakika sonra bir devriye arabasının mavi ışıkları Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evin önünde durdu.

911 operatörüne evimize zorla girildiğini ama kimsenin yaralanmadığını, "suçu işleyen kişininse" kaçtığını söylemiştim.

Bana polis gelene kadar hatta kalmak isteyip istemediğim soruldu.

Reddettim çünkü düşünmem gereken şeyler vardı.

Birkaç önemli karar vermem gerekiyordu.

Anlatmak üzere olduğum tehdit, evimize girmeyi başarmış bir yaratığı mı içerecekti? Veya yalan söylemeye çalışıp (ki bu daha akla yakın bir senaryoydu) onun bir –ne?– insan olduğunu mu söyleyecektim? Koruluğu gösterirken "yaratık" kelimesini kullanmaktan kaçınacak mıydım? Koridordaki yaratığı tasvir etmeye çalışacak mıydım? Kimse bize yardım edemeyeceğine göre, korkularımın gerçek boyutunu gizlemeye çalışarak "kaygılı" numarası mı yapacaktım?

Polisler gelecekti.

Evet... sonra?

Polisler evi inceleyecekti.

Ve hiçbir şey bulamayacaklardı.

Polislerin yapabileceği tek şey bize odalarımıza kadar eşlik etmekti ve sonra eşyalarımızı toplayacaktık çünkü o evde bir gece daha kalamazdık.

Ama bırakın çocukları, ben bile başımıza gelenleri nasıl açıklayabilirdim ki?

Onların dünyasının öyle ötesinde bir şeyle karşı karşıyaydık ki, saçma gelirdi.

Polisin rapor filan tutmayacağını fark ettim belli belirsiz.

Terby meselesini henüz çözememiştim. Bildiğim tek şey onu bir şekilde eve getirdiğimdi –ki bunu yapmamı istemişti– ama o titreşen koridorda beliren şey, kendime saklamam gereken bir sırdı. Bu konuda evle aramda gizli bir anlaşma vardı.

Marta'yı aradım. Sözlerimi özenle seçerek eve "bir şeyin" girdiğini açıkladım ve herkesin iyi olduğu konusunda güvence verdim ve polisi aradığımı ve geceyi kasaba merkezindeki Four Seasons'ta geçireceğimizi söyledim ve gerekli ayarlamaları yapmasını rica ettim. Bunları olabildiğince sakin bir sesle çabucak söyledim –ara vermeden tek bir cümlede–, eve girildiğini en başta söylemeye özen göstererek, çünkü böylece Marta'nın aklında sadece bir otelde oda tutması gerektiği kalacaktı. Ama Marta profesyoneldi ve telefonu çalar çalmaz uyanıvermişti ve bana on beş dakika sonra Elsinore Sokağı'nda olacağını söyledi ve bir şey dememe fırsat kalmadan telefonu kapadı.

Sarah hâlâ kucağımdaydı ve Robby çimenlikte oturuyordu, iki polis –yirmilerinin sonlarındaki iki adam– yanımıza gelip isimlerinin O'Nan ve Boyle olduğunu söylediklerinde.

Dudağımdaki kanı ve yüzümün yan tarafında belirmekte olan morluğu fark edince tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyup duymadığımı sordular.

Onlara iyi olduğumu ve oğlumun odasında düştüğümü söyledim, Robby'yi göstererek; o da şevksizce kafa sallayarak bunu doğruladı.

"Bayan Dennis'in evde olup olmadığını" sordular ve bunu düşündükten sonra hayır dedim, karımın Toronto'da bir film setinde olduğunu ve evde sadece benle çocukların bulunduğunu söyledim.

İki polis daha taşıyan bir başka devriye arabası gelip park ederken O'Nan'la Boyle'a evimize zorla girildiğini, ama o sırada elektrik "kesildiği" için "yaratığı doğru dürüst göremediğimizi" söyledim.

İşte o zaman her şey değişti.

"Yaratık" kelimesi gecenin gidişatını belirledi.

"Yaratık" kelimesi "güvenilmez tanık" olarak damgalanmama yol açtı.

O'Nan'la Boyle diğer iki polisle konuştular.

Genzimi temizleyip eve "vahşi bir hayvanın girmiş olabileceğini" söyleyerek duruma açıklık getirdim.

ASPCA'nın* bölge şubesiyle temasa geçip geçmemek konusunda pek ikna edici olmayan bir tartışma yapıldı ve bu fikirden kısa sürede vazgeçildi. Herhangi bir şey –yani o "yaratık"– bulunursa tekrar düşünürlerdi.

Boyle benim ve Robby ile Sarah'nın yanında kalırken diğer üç polis eve girdiler; evden öyle çok ışık yayılıyordu ki sanki çimenliğimizde vakit gece değil gündüzdü ve bangır bangır çalan müzik ("The Way We Were" tekrarlanıyordu durmadan)

(*ama sende o CD yok ki*)

Allen'ları uyandırmıştı.

Adamlar eve girince biraz korktum. Eve girmelerini istemiyordum. O evde başlarına bir şey gelsin istemiyordum. "Dik-

* Amerika'nın Hayvanlara Eziyeti Önleme Derneği, (çn).

katli olun," diye seslenmek istedim.

O zaman şunu hissettim (gerçi doğru olmadığı sonradan anlaşıldı): Ailede o eve bir daha asla girmeyecek olan tek kişi ben değildim.

Ailemizin –evin dışındayken bile– tehlikeden kurtulamayacağını da biliyordum.

Birden dönüp arkama baktım, dün bulduğum kedinin hâlâ çalı çitin dibinde çürüyüp çürümediğini görmek için.

Polis Boyle, Mitchell'le Nadine Allen'ın siyah granitten garaj yollarında birbirinin benzeri ropdöşambrlarla durduklarını görünce bize "olduğumuz yerde kalmamızı" söyledi.

Evden gelen ışık azaldı. Birileri ses sistemini bulunca müzik ansızın kesildi.

Sessizlik bir an irkiltici geldi.

Yazara sordum: Polis Boyle, Allen'lara ne söylüyor?

(Evet, yazar geri dönmüştü. Bu sahnenin dışında kalmak istemiyordu ve bana bir şeyler fısıldamaya başlamıştı bile.)

Boyle, Allen'lara doğru yürürken, Robby'nin elimden cep telefonunu aldığını fark etmedim.

Polis Boyle onlara kaçık olduğunu söylüyor, onlar da itiraz etmiyorlar. Polis Boyle senin o komik vahşi hayvan senaryonu anlatıyor. Allen'lara baksana... Polis Boyle'un anlattığı şeye kafa sallamıyorlar. Onlara dev bir tüy yumağının evinize zorla girdiğini söylüyor. Allen'lar buna inanmıyor tabii, Pazar gecesi keçileri kaçırmana şahit olduktan sonra... bunu hatırlıyor musun Bret? Polis Boyle'a "Sarhoş gibi görünüyor mu?" diye soracaklar.

Gözlerimi Mitchell'le Nadine'den ayırıp evlerinin ikinci katına baktım; orada Ashton'ın odasının perdelerine yaslanmış silüetini görebiliyordum ve telefonla konuşuyordu ve gözlerimi tekrar çimenliğimize çevirdiğimde Robby'nin cep telefonumu kulağına götürmüş, başını biraz benden öteye çevirmiş

ve evet dercesine sallamakta olduğunu gördüm.

Konuştuklarını duyma diye öyle yapıyor.

Tekrar Ashton'ın penceresine baktım, ama oradan uzaklaşmıştı.

Robby daha on dakika önce korkudan ağlarken şimdi nasıl telefon konuşması yapabiliyordu ki? Daha on dakika önce o yaratığı öldürmemi söylüyordu telaşla... şimdi ben doğru dürüst kımıldayamazken o nasıl telefonda konuşabiliyordu? Benden ne gizliyordu? Aktör neden geri dönmüştü? Daha birkaç saat önce ağlayarak uzlaşmamış mıydık?

Robby'ye gözlerimi dikmişken birden görüş alanımda Polis Boyle belirdi.

Robby'ye eğilip ona bir şey soruyordu.

Robby hemen bana baktıktan sonra başıyla onayladı.

Robby kalkıp telefonu kapattı, Polis Boyle onunla konuşmayı sürdürürken; Robby arada sırada kafa sallayarak onaylıyor ve bana kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Marta gelmişti ve Sarah kendisini bırakmamı istedi.

Onu hâlâ kucağımda taşımakta olduğumu ancak Marta'ya verirken fark ettim.

Marta polis raporu tutmaya gerek olmadığını, yoksa mutlaka basında çıkacağını söylüyordu. Ama onun tavrı da benimkinin aynısıydı: Her şey yolundaysa çocukları otele götürebilirdik.

Polislerden ikisi evden çıktılar.

Hiçbir şey bulamamışlardı elbette.

Evet, kapılar tırmalanmıştı. Evet, kapılara şiddet uygulanmıştı. Evet, iki kapı menteşelerinden sökülmüştü. Ama kırık ya da açık pencere yoktu ve bütün dış kapılar kilitliydi.

Gördüğüm her ne ise, o gün daha önceden eve girmiş olmalıydı.

Ortak kanı buydu.

Polis O'Nan'a "Ana yatak odasındaki yatağın altına baktınız mı?" diye sordum.

O'Nan, Polis Clarke diye birine döndü ve ona ana yatak odasındaki yatağın altına bakıp bakmadığını sordu.

Polis Clarke yanımıza gelip "Evet efendim, baktık," dedi. "Hiçbir şey yoktu."

"Yani o yaratık hâlâ evde, öyle mi? Bana bunu mu diyorsunuz?" Böyle konuşmamam gerekiyordu... ama o noktada artık kendimi tutamıyordum. Soruyu sorarken sesim çatlamıştı.

"Bayım... anlamıyorum."

"Ana yatak odasındaki yatağın altında bir oyuncak –bir kuş– yok muydu?" Bunu sorarken Marta'yla Sarah'ya sırtımı dönüp sesimi alçaltmıştım.

"Yatağınızın altında niye böyle bir oyuncak olsun ki efendim?"

"Yani hâlâ evin içinde?" diye sordum kendime, mırıldanarak.

"Hâlâ evin içinde olan nedir efendim?" O'Nan bana bunu dişlerini gıcırdatarak sormuştu.

Clarke bana zamanını harcıyormuşum gibi bakıyordu. İyi de ne yapabilir ki? diye düşündüm öfkeyle. Ne yapabilirlerdi ki? Jayne Dennis'le evliydim. Ünlü bir yazardım. Bana katlanmak zorundaydılar. Kendilerinden beklediğim her şeyi yapmak zorundaydılar. Marta kendini tanıtıyordu. Onu ciddiye aldılar.

Sonra ön çimenlikte bir şeyler olmaya başladı.

"Kırık pencere yoksa ve bütün kapılar kilitliyse, demek ki o yaratık hâlâ içeride." Kendi sorularımı yanıtlıyordum.

"Bay Ellis, evinizde hiçbir şey bulamadık."

Bir başka polis geldi ve pek gizlemediği bir şüphecilikle "Bay Ellis, evinize giren şeyi tarif edebilir misiniz?" dedi.

Ürperdim. Yazar söylediklerimi sonradan bana anımsattı. Not almıştı.

"Uyuyorduk ve... bir ses oğlumu uyandırdı... sesi çıkaran... neydi bilmiyorum... boyu bir metre kadar olabilir ve... sarı postu vardı ve... bize hırlıyordu... aslında hayır, tıslıyordu... sonra bizi kovaladı... evin içinde kovaladı... kapıları kırdı... bir şey istiyordu..."

Bu noktada birisi nefes nefese kaldığımı belirtti.

Bu noktada polislerden biri evden Victor'la çıktı.

Polis, hayvanı tasmasından tutmuş, çimenlikte toplanmış gruba götürüyordu.

Victor soluk soluğaydı ve cansız bir ifadesi vardı.

Anlamlı ve kumpasçı bir sessizlik oldu.

Bunu fark edince sinirlendim.

Arkama döndüm.

Yorgun köpek üstüne tutulan el feneri ışıklarında gözlerini kısmış bize bakıyordu.

Victor çimenliğe oturdu. Kendisine baktığımızı fark etti ve umursamadı.

Sonra sanki dikkatini yönelttiği tek insan benmişim gibi oldu.

Ondan yayılan utancı yansıttım.

Köpeğin şöyle dediğini duyabiliyordum: "Sen bitmişsin. Saçma sapan bir şeysin kahrolası."

Herkesin bana beklentiyle baktığını fark ettim.

Köpeğin varlığı bir sorunun yanıtı gibiydi ve bunu takip eden şey –hissedebiliyordum– genel bir rahatlama hissi oldu.

"Bakın, o yaratık golden retriever filan değildi, tamam mı? Golden retriever dışarıdaydı, havlamaktan kıçını yırtıyordu. Golden retriever evin içinde bile değildi. Ayrıca bu köpek o

kapıları menteşelerinden sökemez."

Yine sessizlik.

Sonra Polis Clarke "Bay Ellis, köpek evdeydi... onu mutfakta bulduk," dedi.

Polisler çocuklara ne gördüklerini soruyorlardı.

Sarah onlara utangaçça sırtını dönünce "Tatlım, bir şey demek zorunda değilsin," dedim.

Sarah onlara "bir aslan" gördüğünü söyledi.

Robby kararsızca omuz silkti. Polis Boyle gördüğü şeyin köpek olup olamayacağını sorunca, Robby omuz silkmeyi sürdürdü. Robby bu hareketi yaparken bana bakmadı. Eve giren şeyin insan değil hayvan olduğunu ve köpek olabileceğini onaylarken bana bakmadı. Ama, diye vurguladı Robby, "olanların çoğu boyunca" ortalık karanlıktı ve gözlerini kapamıştı.

Bu noktada tek tanık olduğumu fark ettim.

Polis Boyle bana "Bu gece içki içtiniz mi bayım?" diye sordu.

Tavanarası kapağını itip aç. Martılar bağrışıyor. Rüzgar sana doğru esiyor. Baban eyaletler arası bir yoldaki üstgeçitte duruyor.

"Pardon?"

Onu duydun, diye tısladı yazar.

Boyle yaklaştı ve sesini alçaltarak "Bu gece içtiniz mi bayım?" diye sordu.

"Bu soruyu yanıtlamak zorunda değilim. Motorlu taşıt kullanmıyorum."

("Motorlu taşıt" terimini hayatım boyunca ne konuşurken ne de yazarken hiç kullanmamış olduğumu fark ettim.)

Marta bu konuşmayı dikkatle dinlerken hâlâ Sarah'yı taşıyordu.

Bu noktada Robby'nin varlığının da gayet farkındaydım.

Bak ne kadar saygın ve seksisin, dedi yazar. *Müthiş bir baba oldun. Koridordaki bir tür canavardan bahseden tuhaf bir ayyaş. Vay be, adama bak.*

Polislerin dikkati giderek dağılıyordu.

"Dinleyin beni, bu şey her neyse koruluktan geldi," dedim ısrarla. "Ayrıca köpeğimiz filan değildi." Çaresizce oğluma döndüm. "Robby, onlara gördüklerini anlat."

"Babacığım, ne gördüğümü bilmiyorum ki," dedi ızdırapla. "Ne gördüğümü bilmiyorum. Bana bunu sormayı kes."

"Komodininizde yarısı boş bir votka şişesi vardı Bay Ellis."

Bunu kimin dediğini bilmiyordum.

"Peki... bu neyi kanıtlıyor sizce?" demeyi başardım.

"Bay Ellis, ilaç kullanıyor musunuz?"

"Evet. Kullanıyorum. Sahiden de kullanıyorum." Bunu suçlu bağımlının savunmacı edasıyla söylemiştim.

"Ne alıyorsunuz?"

"Sizi hiç ilgilendirmez Polis Bey, ama çok düşük dozajlarda Klonopin alıyorum, kaygı bozukluğu için."

(İroni: Hayatımda o andakinden ayık hissetmemiştim kendimi hiç.)

Dört polis sertçe bakıştılar.

"Peki bu ilacı alırken mi içki içiyordunuz bayım?" diye sordu bir tanesi.

"Bakın, lafı nereye getirmeye çalıştığınızı biliyorum."

Polis Boyle bana oldukça bariz ve rahat bir suçlama ifadesiyle bakıyordu.

"Bay Ellis, bence size bu ilacı yazan doktoru arasanız iyi..."

"Harika. Bu cidden harika. Çocuklarımın önünde. Harikasınız baylar. Cidden çok iyisiniz."

"Babacığımın neden doktoru araması gerekiyor?" diye so-

ruyordu Sarah, Marta'ya.

"Bay Ellis, tek söylediğim şu, eğer bu yaratık geri gelirse doktorunuzu aramalısınız..."

"Bu gece halüsinasyon filan görmedim. Bir şey –ki köpeğimiz değildi... hattâ köpekle *ilgisi yoktu*– bu evdeydi."

"Bay Ellis, sakin olun..."

"Dinleyin, eee, teşekkürler memur bey, O'Nan, Boyle, Clarke ve..." –dördüncüyü gösterdim– "sen, her kimsen, hepiniz çok yardımcı oldunuz ve ben..."

"Bay Ellis..."

"Bak, bu gece bir şey evime girdi ve bana ve çocuklarıma saldırdı ve ödümüzü bokumuza karıştırdı ve sen bunu hayal ettiğimi söylüyorsun öyle mi? Cidden çok yardımcı oldunuz. Artık hepiniz gidebilirsiniz."

(Bütün bunları gösteri amaçlı yaptığımı fark ettim. Kaygılı baba rolü oynuyordum. Çocuklar ve Marta için rol yapıyordum, kaygılı baba performansımı Jayne'e anlatsınlar diye. Polislerin suçu yoktu. Olanları düşününce, yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. 911'i aramamalıydım. Bir taktik hatası olmuştu bu. Çocukları alıp arabaya atlayarak bir otele gitmeliydim.)

Ama evden çıkmak için bir bahaneye ihtiyacın vardı, diye hatırlatıyordu yazar. *Yoksa Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evden "kaçışını" nasıl açıklayacaktın ki? Koridordaki şey sana gayet makul bir sebep sundu.*

"Biz muhtemelen köpeğiniz olduğunu düşünüyoruz Bay Ellis."

"Bir otele gidiyoruz," dedim öfkeyle. Marta'ya döndüm. "Değil mi?"

Başıyla onayladı, bana faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak.

Teorileri buydu demek: Votka ve Klonopin'le kafayı bulup

çocuklarımı uyandırmıştım, köpeğimizin saldırısına uğradığımıza inandım diye. Bu öyle salakçaydı ki karşılık vermeye bile tenezzül edemezdim.

Ama yazar bile bunu akla yakın buluyordu.

Yazar bana polislerden birinin ofisimin döşemesindeki yeşil ışın kılıcını bulduklarında güldüğünü söyledi.

Yazar bana polislerden ikisinin *Amerikan Sapığı*'ndaki seks sahnelerini izlerken mastürbasyon yaptıklarını söyledi.

Boyle, Robby ve Sarah'yla kaldı, O'Nan ise Marta ve benimle birlikte eve girdi. Marta çocukların odalarına gitti, eşyalarını almak için (üniformalarını, sırt çantalarını, okul kitaplarını), bense ihtiyaç duyduğum şeyleri kaptım.

Ama önce Marta'nın peşinden Sarah'nın odasına girip banyo kapısının yanında durdum.

Marta kapıya bakınca duraksadı.

Duraksamayı fark eden O'Nan bekleyip göreceğimizi belirten bir hareket yaptı –omuz silkti o kadar, sempatiyle baktı o kadar–.

"Bekleyip neyi göreceğiz?" diye bağırmak istedim.

Kapı menteşelerinden sökülmüştü ve kapı kolu sümüksü bir sıvıyla parlıyordu korkunç bir şekilde.

En korkuncu: Kapı oyulmuştu çünkü yaratık onu ağzıyla parçalamıştı. Koridorda yer yer tüy yumakları vardı... yaratığın dökülmüş kılları.

Ana yatak odasının penceresinden polislerden ikisinin evin arkasındaki arazide var olmayan ipuçları aramalarını izledim. İz filan bulamayacaklardı. Evin "kırılmamış pencerelerine" ve "kilitli kapılarına" gelmiş hiçbir şey yoktu. Jayne Dennis'le kaçık kocası hakkında dedikodu yapıyorlardı. O'Nan eşyalarımı toplamamı öneren bir ses çıkardı. Büyük bir kamp çantasına bir takım elbiseyi, cüzdanımı, dizüstü bilgisayarımı tı-

kıştırdım körlemesine. Sabun ve tarak gibi eşyalarımı ve ilaçlarımı koydum. Üstümü değiştirip iki kazak, bir tişört ve deri bir ceket giyerken aynada kendimi gördüm. Yüzümün bir tarafında giderek büyüyen hilal şeklinde bir morluk vardı. Alt dudağımın ortasında incecik siyah bir yarık gördüm. Gözkapaklarım titreşiyordu.

Banyodan çıkınca, Terby'nin sürünerek altına girmiş olduğu yatağa son kez baktım.

Yazar benimle birlikte odadaydı.

Onlara Pearce'ta parçalanan at hakkında bir şeyler bildiğini söyle.

Onlara seni bu gece Patrick Bateman'in aradığını söyle, diye öneride bulundu yazar.

Onlara Orsic Moteli'nin 101 numaralı odasındaki kızı anlat.

Hadi. Durma. Belki kendini kurtarırsın.

Çocukları ve Four Seasons'ın bodrumundaki bir köpek kulübesinde kalacak olan Victor'ı Range Rover'a doluşturdum. Marta kendi arabasını garaj yolunda bırakıp direksiyona geçti. Bu karar polislerin beni alkol muayenesine tabi tutmakla tehdit etmelerinden sonra verilmişti. Bizimle otele kadar gelmekte de ısrar ettiler; gece müdürü bizi orada bekliyor olacaktı.

Range Rover'la devriye arabası kararmış evden uzaklaştılar.

Baksana, hâlâ boyası dökülüyor. Oturma odasına tekrar baktın mı? Bence...

Issız kasabadan arabayla geçerken başımı pencereye yasladım. Serin cam morarmış yanağımın acısını hafifletti.

Evet, dedi yazar. *Koridordaki yaratık.*

Ne olmuş ona?

Anılar sokağını ziyaret vakti, değil mi Bret?

Ne gördüğümü biliyorum ben.

Ne gördün? Daha doğrusu, ilk ne zaman görmüştün?

Aslında Cadılar Bayramı gecesi görmüştüm. Koruluktaydı. Koruluğa ayaklarını sürüyerek girip çıktığını görmüştüm. Örümcek gibiydi.

O öyküyü yazdığında kaç yaşındaydın?

On iki yaşındaydım. Robby'nin yaşlarında. Çocuktum.

Öykünün adı neydi?

Adı yoktu.

Bu doğru değil.

Haklısın. Adı "Mezar"dı.

Öykünün konusu neydi Bret?

Bir yaratıktı. Bu canavar. Korulukta yaşıyordu. Işıktan korkuyordu.

Bu öyküyü neden yazmıştın?

Çünkü sürekli korkuyordum.

Neyden korkuyordun?

Babamdan.

Öyküdeki canavarın görünüşü nasıldı Bret?

Bu gece evimizdekine benziyordu. On iki yaşındayken kurguladığımın aynısıydı. Bu öyküyü yazıp resimlemiştim. Koridordaki yaratık, çizdiğim şeydi.

Onu daha önce görmüş müydün?

Hayır.

Yarattığın bu canavar ne yapardı?

Ailelerin evlerine girerdi. Gecenin ortasında.

Bunu neden yapardı?

Cevap vermek istemiyorum.

Ama cevap istiyorum.

Sen söylesen?

Ailelerin evlerine girerdi, çünkü çocukları yemek isterdi.

Boş sokaklar kayıp geçiyordu ve arabada kimse konuşmu-

yordu. Robby aya bakıyordu ve ay ona fısıldıyordu, Sarah ise kendini rahatlatmak istercesine usulca şarkılar mırıldanıyordu. Fort'la Sycamore'un köşesindeki kaldırımda dev bir okaliptüs ağacının bitmiş olduğunu fark ettim.

Yazara sordum: Bu yaratık neden Elsinore Sokağı'nda beliriyor... kendini gösteriyor?

Bu soruyu başka bir soruyla yanıtlayayım: Patrick Bateman neden Midland İlçesi'nde kol geziyor?

Etrafta başka neler var? Kurgusal bir yaratık nasıl gerçeğe dönüşebilir ki?

Koridordaki canavarı yarattığına pişman olmuş muydun?

Hayır. Korkmuştum. Dünyaya geri dönmeye çalışıyordum.

Kısa bir bilinç periyodu: otelin büyük, ıssız lobisinde kayıt yaptırmak.

Dinlenmek: Marta'yla gece müdürü arasında geçen konuşmanın sıkıcılığı –monotonluğu ve transı–. Sesim kimseyle konuşamayacağım kadar boğuktu.

Bir komi bizi çift yatak odalı bir süite götürdü. Çocuklar içinde iki tane çok büyük yatak bulunan bir odada kalacaklardı. Orasıyla uyuyacağım yer arasında çok güzel döşenmiş geniş bir oturma odası vardı.

Marta çocukları yatırırken ergenliğimde ebeveynimin beni gönderdiği bir psikoloğa "Mezar"dan bahsettiğimi hatırladım (*Sıfırdan Az*'da o psikoloğun parodisini yazmıştım); öyküdeki, on iki yaşımdaki halimle kavrayamayacağım Freudyen öğeler –cinsel imgeler– adama ilginç gelmişti. O tüy yumağı neydi? O delikte neden dişler vardı? Neden o tüy yumağına bir ışın kılıcı yaklaşıyordu? Neden küçük çocuk *Vur onu!* diye bağırıyordu?

Ama bir şey, neredeyse unutmuş olduğum ve 6 Kasım sabahının erken saatlerinde aklıma gelen o öykünün anıların-

dan sıyrılmama yol açtı.

Bu şey şuydu: Çocuklar iyi gibiydi.

Kapı eşiğinde durup ayrı ayrı yataklarına girmelerini ve Marta'nın üzerlerini örtmesini izledim.

Yaklaşık on dakika süren o korkunç olaylar sırasında yaşadıkları dehşetin, geleceklerini tamamen damgalayacağını düşünmüştüm. Oysa öyle görünmüyordu. Hayat her zamanki şekliyle devam edecek gibiydi. Kendilerini bu kadar çabuk toplamalarına şaşırmıştım. Ertesi sabah uyandıklarında tamamen toparlanmış olacaklardı.. Korkunç bir deneyim bir oyuna, bir gurur vesilesine, arkadaşlarını etkileyip büyüleyecek bir öyküye dönüşecekti. Kabus artık bir maceraydı. Sarsılmışlardı ama aynı zamanda sağlam ve dayanıklıydılar. (O gece herhangi bir konuda hissettiğim tek rahatlık bu oldu.) Sarah'yla Robby otele gelirken yolda sıkılıp yorulmuşlardı ve asansörde esneyip durmuşlardı ve birazdan uyuyacaklardı ve sonra uyanıp oda servisinden kahvaltı isteyeceklerdi ve ardından Marta onları okula götürecekti (çocuklar gitmek isterlerse tabii) ve Robby öğleden sonra bir matematik sınavına bile girebilirdi ve sonra Four Seasons'a döneceklerdi ve televizyonun önünde ödevlerini yapacaklardı ve anneciklerinin eve gelmesini beklemeyi sürdürecektik.

Çocuklar neredeyse anında uykuya daldılar.

Marta beni sekiz civarında arayacağını söyledi.

Saat şimdi 3:40'tı. Işıkların gözlerimizi köreltti̇ği andan itibaren şimdiye kadar olan her şey bir saat içinde gerçekleşmişti.

Marta'yı süitin antresine kadar geçirip dermansızca "Sağol," diye fısıldadım, o dışarı çıkarken.

Yeni kapadığım kapıya yaslanınca aklıma şu düşünce geldi: Yazmak sana bir oğula ve eşe mal olacak, bu yüzden *Ay*

Parkı yazacağın son roman olacak.

Hemen minibarı açıp bir şişe kırmızı şarap içtim.

Sonraki dört saat boyunca, hatırlayamadığım bir şeyler oldu.

Boşlukları yazar doldurdu.

Dizüstü bilgisayarımı açıp internete girmişim.

Şu sözcükleri yazmışım: "hayalet", "hayaletlerin dadanması", "şeytan kovucu".

Şaşkınlık ve dehşet: Bu konularla ilgili binlerce web sitesi varmış.

"Midland İlçesi" yazarak konuyu daraltmışım anlaşılan.

Böylece liste epey kısalmış.

Birkaç web sitesine bakmışım, ama hatırlamıyorum.

Robert Miller'ın Kuzeydoğu Paranormal Derneği'nde "karar kılmışım".

Bir e-posta göndermişim sarhoş halde. Cep telefonumun ve Four Seasons'ın numaralarını vermişim.

Yazarın dediğine göre: Jayne, Marta'dan evde olanları öğrendikten sonra 5:45'te Toronto'dan beni aramış.

Karım aşırı tepki verdiğimi düşünmüş ve bu hoşuna gitmiş.

Karın salağın teki, diye mırıldandı yazar.

Düzgün konuşmaya çalışarak "Sen dönene kadar burada kalacağız... çocuklar güvende olsun istiyorum o kadar," dedin.

Jayne sana "Neden güvende olmasınlar ki?" diye sorunca yanıt veremedin.

Bir zamanlar "en kötüsünü" görmek istememiş miydin? diye sordu yazar bana. *Bir yerlerde böyle bir şey yazmamış mıydın?*

Olabilir. Ama artık istemiyorum.

Çok geç, dedi yazar.

26. görüşme

Robert Miller uyurken elimde tuttuğum cep telefonundan beni aradı. Telefonun sesi öyle boğuktu ki beni uyandıran titreşimi oldu. Kapağını otomatikman açıp, kimin aradığına bakmadan "Evet," dedim. Kısa bir konuşmaydı. Dikkatimi pek vermiyordum çünkü tuhaf bir otel odasında bir yatakta yatıyordum ve sabahın dokuzuydu ve aralık kapımın ötesine kısık gözlerle baktığımda Marta'nın Sarah'ya okul kıyafeti giydirdiğini ve Robby'nin üniformasını çoktan giymiş halde televizyonun önünde oturduğunu görebiliyordum, ikisi de sakin gibiydiler... klişeleşmiş bir rüyanın hafifliğine sahip bir görüntüydü. Biri telefonda bana bir e-posta aldığını ve Google'a ismimi yazdığını (yazar bana bunun kendi fikri olduğunu ve e-postayı kendimi mazur göstermek için gönderdiğimi anımsattı) ve öne sürdüğüm kişi olduğuma inandığını söylüyordu. Bana "vakamı" ilginç bulduğunu söyledi. O ses Pearce'taki Dorseah Lokantası'nda buluşmamızı önerdi. O ses özensizce not aldığım bir adres verdi. Sonra dün geceyi hatırladım. Robert Miller bana evin içindeki "hayaletlerin belli başlı uğrak yerlerini" göstermem için Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı evin şemasını getirmemi istediğinde oldu bu. Saat onda buluşmayı kararlaştırdık.

Üç saat kadar deliksiz uyuyabilmiştim ve üstümde sadece

bir bokser'la ve kırmızı şarap lekeleriyle kaplı beyaz bir tişörtle, yalpalayarak oturma odasına girince çocuklara gülümsemeye çalıştım, oysa gülümsemem ve ardından kaygılı bir edayla "Hey, bu sabah nasılsınız bakalım?" demem gereksizdi: Robby rahat görünüyordu ve Sarah ifadesizdi... ta ki ikisi de yüzümdeki morluğu görene dek. Marta o morluğun yol açtığı soruları fark edince –dün gecenin anıları çocukları titretmeye başlamıştı– hemen gevezeliğe başlayıp bugün Range Rover'ı kullanabileyim diye dün gece otel lobisinden bir taksi çağırıp Elsinore Sokağı'na geri dönerek (panikledim ve kendimi tutmasam ona evin içine girip girmediğini ve evin şimdiki renginin ne olduğunu soracaktım) arabasını oradan aldığını söyledi, ben de ona teşekkür ettim. (Ayrıca Rosa'yı arayarak ona Bayan Dennis'in Toronto'dan dönüşüne kadar kendisine ihtiyaç duyulmayacağını söylemişti.) Çocuklara nasıl olduklarını sordum yine. Robby omuz silkerek bakışlarını yüzümden ayırırken içtenlikle gülümsemeye çalıştı. Neyse ki ilaçların etkisiyle dalgınlaşmış olan ve kazağını giymekte zorlanan Sarah "İyiyim galiba," dedi. Marta çocukları okula götürecekti –dün gece olanlara karşın, rutinlerin geri dönmesine ihtiyaçları vardı– ve öğleden sonra otele geri getirecekti. Marta bunu sertçe söyledi, itiraz beklercesine, ama bu talep Jayne'den geldiğinden yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sarah da Robby de Buckley'ye gitmeden önce köpek kulübesindeki Victor'ı ziyaret etmek istiyorlardı ve Marta bunu yapabileceklerini söyledi. Çocuklarla Marta'nın ilgilenmesini istiyordum çünkü bunu yapabilecek durumda olmadığım ortadaydı. Benden ne kadar uzun süre uzak dururlarsa onlar için o kadar iyi olacağını düşünüyordum. Herkes gittikten sonra kalkıp aynada kendime bakacak cesareti buldum. İnledim.

Pearce'taki Dorseah Lokantası eyaletler arası yolun iç karar-

tıcı bir bölümündeydi, etraftaki arazi cansız ve düzdü... yerden fırlamış dev okaliptüs ağaçları dışında... ki bu ağaçların dün var olmadıklarına emindim. (O lokanta, atı öldüren oyuncağı attığım tarladan yedi sekiz kilometre ötedeydi tahminimce.) Lokanta küçüktü ve taşlarla kaplı otoparkı, Kasım'ın altısında saat onda hepsi de boş olan on iki civarında park yeri içeriyordu. Dökme cam pencerelerin dibine sadece altı masa sıralanmıştı; tezgahın etrafındaysa on iki tane mavili beyazlı bar taburesi vardı, ki tek müşteri orada oturmaktaydı: yerel gazeteyi okuyan yağmurluklu, ihtiyar bir adam. Her şeyden uzak görünen bir masaya çöküp bir fincan kahve söyledim, garson kızın önüme bıraktığı yıpranmış mönüye aldırmadan. Güneş gözlüğü ve otel lobisindeki hediyelik dükkandan aldığım bir beyzbol kepini takmıştım ve bir eşofman altıyla lekeli tişörtün üstüne bir Kenneth Cole deri ceket giymiştim.Yüzümün morarmış tarafı ağrıyordu ve dudağıma dikkat etmek zorundaydım çünkü yarılmak üzere gibiydi. Akşamdan kalmaydım, her tarafım sızlıyordu ve Klonopin çiğneyip duruyordum, etkisi olur umuduyla. Dönüp tarlaya baktım çünkü beni izliyordu ve uzakta saman yığınlarıyla onların da ardında dalgalanan bir sıra palmiye gördüm.

Boş otoparka bej bir karavan girdi ve Range Rover'ın yanına park edildi. Robert Miller belirdi, önce göbeği; soluk bir kot pantolonla ona uyan bir ceket ve turkuaz bir gömlek giymişti: Kır düşmüş uzun saçları atkuyruğu yapılmış, bıyıklı, ellilerin ortalarında, iri yarı bir adamdı. Bezgin ve bitkince kol saatine bakınca içgüdüsel olarak kendiminkini kavradım (soğuktu). Lokantaya elinde bir not defteriyle girdi ve başta kim olduğunu anlamadım. Ama adam beni tanır gibi oldu, üstünde titreyerek oturduğum tabureye pantolonunu yukarı çekerek, salına salına geldi. Başımı kaldırıp bakınca epey gör-

müş geçirmiş, yaşlıca, yara izli bir yüz gördüm.

"Bay Ellis misiniz?"

"Evet."

"Ben Robert Miller."

Ona öylece baktım.

Kendisini tanıtınca beklediği karşılığı aldığından emin değildi.

"Bu sabah erken saatlerde benimle temas kurmuştunuz? Telefonda konuşmuştuk?"

"Evet, elbette." Titreyerek kalkıp elimi uzattım.

Elimi bir iş adamı gibi sıktı –kavrayışı sert, eli nasırlıydı; bir yazarın terli, yumuşak, pürüzsüz elinin tersine– ve bıraktıktan sonra usulca karşıma oturdu. İçerideki tek garson olan kıza soğukkanlı bir edayla işaret çakarak bir fincan kahveyle bir bardak su istedikten sonra not defterini masaya koydu. Not defterinde benimle ilgili bilgiler vardı: doğum tarihim, kitaplarımın isimleri, Elsinore Sokağı'ndaki evin adresi.

Bir an kafamı toplamaya çalıştım. Pearce'a gelmem on beş dakika sürmüştü ve yolda biraz hazırlanmıştım, Miller'ın bana yardım etmesini sağlayacak oldukça tutarlı bir öykü hazırladığımı düşünüyordum yazarla birlikte. Ama şimdi onun karşısında otururken utanıyordum ve ağzımı açar açmaz kekelemeye başladım. Evde olanları sakince, sırayla anlatmaya başladım, ama kısa süre sonra tanık olduğum her şeyi karman çorman anlatmaya giriştim ve sonra o hafta olan her şeyi bir anda anımsadım ve gelişigüzel ayrıntılar verdim durmadan –Terby, mezartaşı, tarladaki kara çukur, titreşen ışıklar, davetsiz misafir, kendi kendine yer değiştiren mobilyalar, küllü ayak izleri, ölü hayvanlar, e-postayla gönderilen video, rüzgar, babam, Elsinore Sokağı'ndaki evin Valley Vista'daki eve dönüşmesi– ve sadece bana anlamlı gelebilecek karmaşık

bir öykü anlattım gergin bir suratla. Ama Miller beni ciddiye alıyor gibiydi. Bazı ayrıntıları not alıp duruyordu ve en tuhaf iddialara bile şaşırmıyordu sanki. Yüz ifadesini çözmek olanaksızdı... uyuşturucu almış olabilirdi. Anlattığım karmaşık, akıldışı öyküyü istifini bozmadan dinliyordu. Neden hayrete kapılmıyordu? Neden şaşırmıyordu? Ama sonra Miller'ın buraya geliş sebebini düşününce, bunun kendisi için muhtemelen sıradan bir sabah olduğunu anladım. Duruşunun rutin olduğunu anladım, saçmalayan korkmuş müşterisi kadar rutindi. Bu olayları birine anlatmak içimi rahatlatmamıştı.

Kayıp çocuklardan, Aimee Light'tan ve Orsic Moteli'nden bahsetmedim, ama Patrick Bateman'in telefon ettiğini anlattım. Miller bu noktada sözümü kesti, başını not defterinden kaldırarak.

"O kim?" diye sordu Miller.

"Patrick Bateman mi? O, şey, kurgusal bir karakter... benim yarattığım."

"Ha evet, doğru ya. Evet, hatırladım."

"Yani, aslında var olmayan biri. Onu ben uydurdum. Biri onu taklit filan ediyor sanırım."

"Sizce biri onu taklit mi ediyor?" diye sordu.

"Hı hı." Sesimi titretmemeye çalıştım. "Evet, yani, bilirsin, başka nasıl bir açıklama olabilir ki? Başka nasıl bir açıklama olur bilemiyorum."

Miller düşünceli bir edayla kafa salladı onaylarcasına, ama sonra "Sizce dün gece koridorda gördüğünüz şey de bir taklit miydi?" diye sordu.

Yoldan sapmaya başladım.

"Eee... hayır... hayır... o da... yarattığım bir şeydi."

Miller'ın sorusunun içinde kurulmakta olan bir teorinin yer aldığını fark ettim; aynı zamanda nihayet bana inanan bi-

rıyle oturduğumu da fark ettim, tuhaf bir rahatlamayla.

Miller beni inceleyip duruyordu. Güneş gözlüğümü çıkarmamıştım.

"Emin değilim..." diye söze başladım duraksayarak. "Ben... evin ve bu... eee... kurgusal yaratıların... nesneleşmiş hallerinin... nasıl bir bağlantı içinde olduklarına ama... bence belki de onlar..." Bunu bana fiziksel acı veren bir çaresizlikle fısıldıyordum. Boş lokantada bunu yüksek sesle söylerken, saygınlığımın geri kalanına tutundum. Doğruldum.

Sessizlik biraz uzadı. Miller bana bakıyordu. Aynalı güneş gözlüğünü çıkarmıştı –gözleri sade, bulanık bir maviydi–, aynı şeyi yapmamı ima eden bir hareketle, ama yapamıyordum; gözlerim fazla çukura kaçmıştı.

"Bütün bunları itiraf etmek... benim için zor ve... bütün bunların olduğuna inanmam da zor sanırım ve durum giderek kötüleşiyor ve... sonunda dün geceki olay oldu... buradayım –yani buradayız– çünkü... çünkü bu olayların kesilmesini istiyorum."

"Yani açıklanamayan olayların."

"Hı hı," diye mırıldandım, otoyolun ötesindeki düz ve çorak araziye bakarak. "Açıklanamayan olayların," diye mırıldandım.

Öykümü bitirdiğimi sezen Miller oturduğu yerde biraz kımıldandı ve tonlamasız bir sesle "Bay Ellis, teorik olarak ben bir iblisbilimciyim," dedi.

İstemeden kafa salladım. "Yani?"

"Yani iblisleri incelemek ve onlarla başa çıkmak konusunda uzman biriyim."

Miller'a uzun uzun baktıktan sonra "İblisler mi?" dedim.

Bu hayra alamet değil, diye uyardı beni yazar.

Miller iç geçirdi. Ekşiyen suratımdaki inançsızlığı fark et-

mişti. "Ayrıca hayalet dediğiniz şeylerle iletişim kurarım... bu size daha yakın gelecekse Bay Ellis. Dinsel açıdan bana bir hayalet avcısı ve psişik araştırmacı diyebilirsiniz."

"Yani temelde... doğaüstü olan her şeyi mi inceliyorsunuz?" Bunu tam tahmin ettiğim şekilde söylemiştim çünkü yazar bana şöyle diyordu: *Boyundan çok büyük bir işe kalkıştın.*

Miller başıyla onayladı. Ona dikkatle bakarken, dün gece sarhoşken web sitelerinde okuduklarımı anımsamaya çalıştım.

"Peki... hayaletli bir evi temizleyebilir misiniz?" Nihayet güneş gözlüğümü çıkardım.

Miller suratımın bir tarafının ne kadar morarmış olduğunu görünce irkilip yüzünü ekşitti. Bu onda bir değişikliğe yol açtı. İkna edici bir başka darbeydi bu.

"Deli olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordum hemen.

"Şimdi konuşurken bunu anlamaya çalışıyorum," dedi kendini toplayarak. "Bu ilk görüşmenin amacı bu: size inanıp inanmadığımı anlamak."

Konuşurken gözlerimi kapamıştım. "Yani, dengesiz biri değilim. Yani, belki de öyleyim, ama, şey, belalı bir tip filan değilim."

"Buna henüz emin değilim." Miller iç geçirdi, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bana anlatmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Artık hiç bilmiyorum." Çaresizce ellerimi kaldırdım.

"Hiç psikotik bir olay yaşadınız mı Bay Ellis?" diye sordu Miller. "Sanrılara kapıldığınız oldu mu hiç?"

"Ben... şu anda öyle bir haldeyim galiba."

"Hayır. Bu sadece korku," dedi Miller. Not defterinde bir şeyi işaretledi.

Farz et ki bu bir röportaj, diye fısıldadı yazar. *Binlerce röportaj yaptın. Bu da bir röportajmış gibi düşün. Muhabire gülümse. Ona gömleğinin ne kadar hoş olduğunu söyle.*

Birden Miller'ın nereye varmaya çalıştığını tahmin ettim.

"İçki problemim vardı ve... uyuşturucu problemim ve... ama bunların ilgisi olduğunu sanmıyorum... ve..."

O anda her şey dağılıverdi.

"Biliyor musunuz? Belki de bir hata yaptım. Belki de bazı çocuklar bana eşek şakası yapıyorlardı o kadar ve artık bilmiyorum ve ünlü biriyim ve peşime takılan sapıklar oldu ve belki de yarattığım bu kurgusal karakteri taklit eden biri ve belki de bütün bunlar..."

Miller saçmalamaya dönüşmeye başlamış olan lafımı keserek "Bu açıklanamayan olayların tek hedefi siz misiniz?" diye sordu.

"Şey... evet, galiba... öyle düşünüyordum... dün geceye kadar."

"Bu ruhları sinirlendirecek bir şey yaptınız mı?" Bunu sanki son okuduğum kitaplardan biri hakkındaki fikrimi öğrenmek istercesine rahat bir edayla sormuştu, ama sinsice bir ima sezdim.

"Ne diyorsunuz? Sizce bu benim hatam filan mı yani?"

"Bay Ellis, burada hata yok," dedi Miller bezgince bir sabırla. "Size sadece evi –istemeden, bir şekilde– kendinize düşman etmiş olup olamayacağınızı soruyorum." Bunu anlamam için duraksadı. "Sizce bu evdeki varlığınız –ki söylediğinize göre ilk geldiğinizde sorunlu bir yer değilmiş– ruhları bir şekilde sinirlendirmiş ola..."

"Hey, dinle beni, dün geceki o yaratık her neyse çocuklarıma saldırdı, tamam mı?"

"Bay Ellis, dediğim şu, ruhlar dünyasını rahatsız ederseniz

tepkisiz kalmalarını bekleyemezsiniz."

"Kimseyi rahatsız ettiğim yok... *onlar bizi* rahatsız ediyorlar." Bunu itiraf edince iyice sinirlendim. "Ayrıca o ev eski bir Kızılderili mezarlığına filan inşa edilmiş değil, tamam mı? Ulu Tanrım." Bu öfke patlaması –bu kendimi koyveriş– beni bir an rahatlattı.

Miller ağzıma götürdüğüm kahve fincanını tutan elimin titrediğini fark etti ve sonra dudağımı hatırlayarak fincanı tabağına geri koydum. Bu görüşmenin anlamsızlığına ağlamak üzereydim.

"Savunmacı bir ruh halinde gibisiniz. Sinirli gibisiniz." Miller bunu duygusuzca söylemişti. "Korkunuzu hissediyorum, ama öfkeli ve saldırgan bir kişilik de seziyorum."

"Tanrım, kahrolası psikiyatristim gibi konuşuyorsun."

"Bay Ellis..." Miller eğilip şöyle konuşarak her şeyi yıktı: "Saldırganlıkları yüzünden bir insanın küle dönüştüğünü gördüm."

Kalbim durdu ve sonra Miller'ın bunu söylemesinden öncekinden daha hızlı atmaya başladı. Usulca ağlamaya başladım. Güneş gözlüğümü tekrar taktım. Sakin olmaya çalışıyordum, ama söylediği şeye inanırsam kusacaktım. Hıçkırıklarım lokantanın sessizliğinde iyice dikkat çekiciydi. Birden utanınca ağlamayı kestim.

"Kül mü? Bunu gördün mü?" Bir peçete alıp sümkürdüm. "Ne diyorsun sen?"

"Biri çiftçiydi. Biri avukattı." Miller duraksadı. "Sitede bu iki olaydan bahsettim, okumadınız mı?"

"Hayır." Yutkundum. "Üzgünüm. Okumadım."

O lokantadan çıkmam gerekiyordu. Kendimi ayağa kalkmaya zorlamalı ve doğru Range Rover'a gitmeliydim. Four Seasons'a geri dönecektim. Yorganın altına girecektim sürü-

nerek. Beni isteyen her neyse almasını bekleyecektim. Delilikten ve ölümden korkmaz hale gelecektim.

Klonopin'in neden bu sabah işe yaramadığını anlayamıyordum.

Birkaç saniye aralıklarla tırlar geçiyordu gürültüyle; oturduğum yerin dışarısında bir gerçeklik olduğunun tek belirtisiydi bu.

"Bu insanlar durup dururken alevler içinde kaldılar." Miller sesini alçaltmıyordu; aşçıyla sohbete dalmış olan garson kıza baktım kaygıyla. Bu sohbet sırasında bir ara o ihtiyar adam tezgahtan kaybolmuştu ve belki de onun da bir hayalet olduğunu düşündüm.

"Bu işi ne kadar zamandır yapıyorsun?" diye soruyordum Miller'a. "Yani, bana anlattıklarını anlamıyorum. Yani, sen böyle şeyler söyleyince kafayı yediğimi düşünüyorum ve..."

"Bütün bu bilgileri web sitemde bulabilirsiniz, Bay Ellis..."

Ama o an kaygıya kapılmıştım. "Yani özgeçmişin ya da bonservislerin filan var mı, çünkü sen insanların alev alev yandığını söyleyince delirdiğimi hissediyorum..."

"Bay Ellis, diplomam yok. 'Hayalet okuluna' gitmedim. Tecrübelerim var o kadar. Altı binden fazla doğaüstü fenomeni araştırdım."

Yine kontrolümü kaybettim. Ağlıyordum ve fazla yüksek sesle solumamaya çalışıyordum. "Ne yapacağım ben?" diye sorup duruyordum.

Miller beni teselli etmeye başladı. "Beni kiralamak isterseniz işim evinize gelip oraya musallat olmuş şeyin fiziksel tezahürlerini ortaya çıkarmak."

"Bu... ne kadar kötü olabilir peki? Yani, orada bulunmam gerekiyor mu?" Kendimi ağlamayı kesmeye zorladım ve bunu başaracak güce sahip olmama şaşırdım ve gözlerimi silip

burnumu bir başka peçeteye sümkürdüm. Önümde bir düzine kadar buruşmuş peçetenin durduğunu fark ettim.

"Ne kadar mı kötü olabilir?" Miller şunları söyledi cidden: "Bir keresinde zapt edildiğini söyleyen bir muhasebeciyle uğraşmıştım. Dairesinde şeytan çıkarma ayini yaptığım ikindi vakti, Latince tersten konuşmaya başladı ve sonra gözleri kanadı ve kafası yarılmaya başladı."

Öyle afallamıştım ki yapabildiğim tek şey "Hey, maliyeciler hesaplarımı denetledi. Yani ben daha kötüsünü yaşadım," demek oldu.

Amma sert bir erkek, diye mırıldandı yazar. *Şu soğukkanlılığa bak.*

Miller bunun normal bir tepki olduğunu anlamadı.

Buz gibi bir sessizlik oldu; Miller bana öfkeyle baktı.

"Şaka yapıyorum," diye fısıldadım. "Küçücük bir şakaydı o kadar. Ben..."

"O olay sırasında kalp krizi geçirdim Bay Ellis. Hastaneye kaldırıldım. Şaka filan değildi. Bu olayı banda kaydettim."

Bitkinliğim ansızın beni Miller'da odaklanmaya zorladı ve "Peki... o bantı ne yaptın?" diye soracak kadar meraklandım.

"Konferanslarda izletiyorum."

Bu bilgi üstünde düşünüyordum. "O... o kişiyi zapt eden neydi?"

"Kendisini tırmaladığını söylediği bir hayvanın ruhuydu."

Miller'dan bunu tekrarlamasını istedim.

"Bir hayvanın saldırısına uğramıştı ve o saldırıdan sonra artık kendisine saldırmış olan o yaratığa dönüştüğüne inanıyordu."

"Bu nasıl olabilir?" Neredeyse inliyordum. "Bu nasıl olabilir? Ne diyorsun sen? Aman Tanrım..."

"Bay Ellis, eğer kötü bir ruh tarafından zapt edilmiş olan bi-

ri sizi bir odada sekiz metre öteye fırlatsa ve ardından paramparça etmeye çalışsa benimle dalga geçmezdiniz."

Düzenli solumaya başlayabilmem yine uzun zaman aldı.

Sefilce konuştum: "Haklısın. Üzgünüm. Çok yorgunum o kadar. Bilmiyorum. Seninle dalga geçmiyorum."

Miller bana bakıp duruyordu, bir karar verircesine. Bana evin şemasını getirip getirmediğimi sordu. Four Seasons'ta alelacele bir şema çiziktirivermiştim ve bunu ceket cebimden çıkarırken elim öyle titriyordu ki ona uzatırken masaya düşürdüm. Özür diledim. Krokiye göz attıktan sonra not defterinin yanına koydu.

"Size sormam gereken şeyler var," dedi usulca.

Ellerimi sımsıkı kavuşturdum, titremeleri geçsin diye.

"Bu tezahürler ne zamanlar oluyor Bay Ellis?"

"Geceleri," diye fısıldadım. "Gecenin ortasında oluyorlar. Babamın öldüğü saat civarı hep."

"Yani ne zaman? Tam olarak."

"Bilmiyorum. Sabaha karşı ikiyle üç arası. Babam ikiyi kırk geçe öldü ve o olaylar da... bu vakitte oluyor sanki."

Uzun sessizliğe katlanamayınca soru sormak zorunda kaldım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Doğum tarihinizi biliyor musunuz peki?"

Miller defterine notlar alıyordu. Bunu sorarken bana bakmadı.

"Evet." Yutkundum. "Öğleden sonra ikiyi kırk geçe."

Miller yazdığı bir şeyi inceliyordu.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum. "Tesadüfün ötesinde?"

"Bunun ciddi bir durum olduğu anlamına geliyor?"

"Neden?" diye sordum inanan birinin sesiyle, öğretmeninden yanıt bekleyen birinin sesiyle.

"Çünkü geceyle şafak arasında kendilerini gösteren ruhlar bir şey isterler."

"Bu ne demek bilmiyorum. Anlamadım."

"Sizi korkutmak istiyorlar," dedi. "Bir şeyi anlamanızı istiyorlar."

Yine ağlamak istedim ama kendimi tutabildim.

Bütün bunlar hiç de iç açıcı değil ha? dediğini duydum yazarın.

"Okuduğum röportajlarınızdan birinde şu kurgusal karakterinizin, Patrick Bateman'in ilhamını babanızdan aldığınızı söylemişsiniz..."

"Evet, bu doğru, evet..."

"...ve bu Patrick Bateman'in sizinle temasa geçtiğini söylüyorsunuz öyle mi?"

"Evet, evet, bu doğru."

"Babanızla yakın mıydınız?"

"Hayır. Hayır. Değildik."

Miller not defterindeki bir şeyi inceliyordu. Canını sıkan bir şeyi.

"Peki evde çocuklar mı var? Onlar kimin?"

"Evet, iki çocuğum var," dedim. "Şey, aslında sadece biri benim."

Miller birden başını kaldırıp baktı. Karşılık vermedi ama gözlerini dikmiş bakıyordu, canının sıkıldığı belliydi.

"Ne?" diye sordum. "Ne oldu?"

"Tuhaf," dedi Miller. "Bunu hissetmiyorum."

"Neyi hissetmiyorsun?"

"Çocuğunuz olduğunu."

Kalbim sızladı. Robby'nin okuldan sonra bana sarılışını hatırladım ve dün gece bana sımsıkı tutunuşunu, onu koruyacağımı düşündüğü için. Çünkü artık babası olduğumu düşünüyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Miller devam etti. "Evinizde şömine var mı?" diye sordu birden.

Bunu düşünmek zorunda kaldım utanç verici bir şekilde. O evde beş aydır kalıyordum ve evde şömine olup olmadığını düşünmem gerekiyordu. Varsa bile hiç kullanılmamıştı. Bunu düşününce iki tane şömine olduğunu fark etmek zorunda kaldım.

"Evet, evet, var. Niye ki?"

Miller duraksadı, not defterini inceliyordu ve birden "Orası bir giriş noktası. O kadar," diye mırıldandı.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Miller not defterinde bir sayfa çevirirken evet dedi.

"Ya bu... bu açıklanmamış varlık... gitmek istemezse?" Yutkundum. "O zaman ne olacak?"

Miller başını kaldırıp baktı. "Onlara daha iyi bir yere taşınmalarına yardım ettiğimi anlatmam gerekiyor. Aslında yardım edilmesine minnet duyarlar." Duraksadı. "Bunlar ızdırap çeken ruhlar, Bay Ellis."

"Neden... ızdırap çekiyorlar?"

"Birkaç sebep var. Bazıları öldüklerinin farkında değiller henüz." Yine duraksadı. "Bazıları da yaşayanlara bilgi vermek istiyor."

Duraksama sırası bendeydi. "Sen bu sorunlarını... hallediyorsun, öyle mi?"

"Duruma bağlı." Omuz silkti.

"Nasıl yani?"

"Şey, söz konusu olan bir iblis mi yoksa hayalet mi, buna bağlı; veya sizin durumunuzda, yarattığınız bu şeylerin –bu acı çeken varlıkların– bir şekilde gerçekliğinizde tezahür edip etmediklerine."

"Ama anlamıyorum," diyordum. "Bir hayaletle iblis arasın-

daki fark ne ki?"

Bu soruyu sorduğumda lokanta ortadan kaybolmuştu artık. Miller'la ben dış dünya dediğim şeyin dışındaki bir masada oturuyorduk artık.

"İblisler fesat ve güçlüdür. Hayaletlerinse kafası karışıktır o kadar... kaybolmuşlardır, incinebilirler." Miller birden elini kot ceketinin içine daldırıp titreşen bir cep telefonu çıkardı. Arayan numaraya baktıktan sonra telefonu kapadı. Bu hareketi yaparken konuşmayı sürdürmüştü, bu bilgiyi daha önce milyonlarca kez vermişçesine. "Hayaletler enerjilerini çeşitli kaynaklardan alırlar: ışıktan, korkudan, kederden, ızdıraptan... ruhun kendini göstermesini sağlayan şeylerdir bunlar. Hayaletler saldırgan değildir."

Sende iblisler var, diye fısıldadı yazar.

"İblisler kötülüğün bir tezahürüdür ve kendilerini dikkatsizce yaşamlarına sokmuş olan insanlara musallat olurlar. Saldırganlık konusunda söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Bir iblis kendisine saldırganca davranıldığını hissettiğinde belirir ve yapmak istediği şey, gayesi, bu saldırganlığa aynı şekilde karşılık vermektir. İblisler öfkelidir."

"Bana yardım etmelisin," diyordum. "Bize yardım etmelisin."

"Beni korktuğunuza ikna etmenize gerek yok artık Bay Ellis," dedi Miller. "Korktuğunuzu biliyorum."

"Tamam, tamam, tamam, şimdi ne olacak?"

"Evinize geleceğim ve durumun doğasını anlamaya çalışacağım."

"Peki ya sonra?" diye sordum umutla, "Sağol," demeden önce.

"Evinizde bir iblis varsa –ki öyle görünüyor– savaşa hazır olmalısınız."

"Neden?"

"Çünkü bu şey her ne ise gücünü korkunuzdan alıyor. Güçlerini evdeki kolektif korkudan alıyorlar. Korkunun miktarına göre, bu ruhlardan bazılarının verebileceği hasarlar korkunç olabilir."

"Bu neden benim başıma geldi? Bu neden benim başıma geliyor?"

"Görünüşe bakılırsa size bir ulak musallat olmuş." Miller duraksadı. "Babanız ve Patrick Bateman ve çocukluğunuzda yarattığınız bir şey."

"Ama mesaj ne? Bana ne söylemek istiyor?"

"Bir sürü şey olabilir."

Dünya artık yoktu. Miller'a bakakalmıştım. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Her şey yok olmuştu, Miller'ın sesi dışında.

"Bazen bu ruhlar *size* dönüşür."

Miller tepkimi görmek için beni inceledi. Tepki vermedim.

"Bunu anlıyor musunuz Bay Ellis? Bu ruhların sizin iç benliğinizin yansımaları olabileceğini?"

"Galiba... uyarılıyorum..."

"Neyin tarafından?"

"Şey... babam tarafından? Galiba babam bana bir şey söylemek istiyor."

"Verdiğiniz bilgilere bakılırsa bu gayet muhtemel."

"Ama... bir şey... onu durduruyor sanki... şey gibi..."

Miller duraksadı. "Oyuncağı eve kim getirdi Bay Ellis?"

"Ben," diye fısıldadım. "Ben getirdim."

"Peki Patrick Bateman'i kim yarattı?"

Fısıltıyla: "Ben yarattım."

"Peki ya koridorda gördüğünüz şeyi?"

Yine fısıltıyla: "Ben."

Miller not defterini bana itince dünyaya geri döndürüldüm.

Üstünde görmemi istediği bir şey vardı.

Büyük harflerle yazılmış bir sözcük gördüm: T E R B Y.

Bunun altına sözcük tersten yazılmıştı: Y B R E T.

Y, İngilizcedeki *why*, yani *neden* sözcüğüyle aynı okunuyordu.

Neden Bret?

Sonunda nefes alabildim.

"Doğum tarihiniz nedir Bay Ellis?" diye sorduğunu duydum Miller'ın.

"Yedi Mart."

Miller not defterinin alt kısmına kalemiyle vurdu.

Miller iki numaranın arasına bir eğri çizgi çekmişti.

Kırmızı mürekkeple: 3/07 Elsinore Sokağı.

"Başka bir eve taşınsak?"

Soluk soluğaydım.

"O evden taşınsak olmaz mı?"

Kendime hakim olamıyordum.

"Başka bir yere taşınsak?"

Miller beni sakinleştirmek için elimi tuttu.

"Bay Ellis, sizin durumunuzda bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Artık nefes alamıyordum.

"Niye ki? Neden işe yaramasın?"

"Çünkü bu olayların sebebi o ev olmayabilir."

Yine ağlamaya başlamıştım.

"Eğer, eğer, ama, eğer, sebep, o, ev değilse..."

"Bay Ellis..."

Miller'ın sesini duyabiliyordum ama görünmüyordu.

"Ama sebep o ev değilse... ne peki?"

Miller nihayet söyledi.

"Sizsiniz."

27. hayaletli

Dünya artık loştu, engin bir karanlıkta yüzen sığ bir ışık adasıydı, oysa vakit daha öğlendi ve Elsinore Sokağı'ndaki eve gidiyorduk ve bir karavanın arka tarafında, iki asistanın arkasında oturuyordum (öğrendiğime göre on iki kişilik bir personeldendiler ve üniversiteli bilgisayar manyakları gibi görünüyorlardı, asker tıraşlı kafalarıyla.) Beni "Amma fena morarmış," diyerek karşılayan Dale karavanı kullanırken Sam bir CD kutusunu karıştırıyordu ve yeni bir film hakkında tartışıyorlardı... "ön soruşturmaya" ya da "ÖAI"ye (ön alan incelemesi) giden iki adamdılar o kadar ve sohbetlerinin sıradanlığı bana bunun önemli bir mesele değil sıradan bir görev olduğunu anımsatıp sakinleştirecekti güya. Ama Miller da konuşuyordu –yan yana oturuyorduk, dizlerimiz bir jeneratöre dayalıydı–, bana en son benzer vakada ekibiyle birlikte gittiği yeri anlatıyordu, ölülerin hayaletleriyle iblislerin toplandığı uzak bir yere gitmişlerdi: terk edilmiş bir mezbahaya. Umurumda değildi. Bu işin olabildiğince çabuk bitmesini istiyordum. Her zamanki gibi rüyadaymış gibi yapıyordum. Böylece işler kolaylaşıyordu.

"Bu işi ne zaman yapmalıyız?" diye sormuştum Miller'a, Dorseah Lokantası'nda kendime geldikten sonra. "Olabildiğince çabuk" demişti. Miller dışarıda, taşlı otoparkta (sahil

kumuyla kaplanmaktaydı giderek) birkaç telefon görüşmesi yapmıştı, ben uzakta yükselen yeni bir palmiye sırasını izlerken. Benimle Four Seasons'a gelmişti, bir komi karavanını park etmişti ve evin anahtarını almak için birlikte süite çıkarken ücreti konuşmuştuk. Eğer ev sahiden zapt edilmişse ve Miller'ı kiralamak istersem 30,000 dolarlık bir çek yazmam gerekecekti, ki bana gayet ucuz geldi. Bana bu kadar param olup olmadığını sorunca var dedim ciddiyetle. Ama ne kadar istese kabul ederdim çünkü ben Dorseah Lokantası'ndaki bir masada korkuyla sinmişken yatağımın etrafında dolaşmış olan ayakların küllü izlerine bakıyordum (daha önce yoktular) ve sonra bir yastıkta gri bir el izi gördüm ve az kalsın yine dağılıyordum ve o eve geri dönmeyeceğimi söyledim, ama Miller olanların sebebi ben olduğumdan gelmem gerektiğini söyledi. İtiraz etmeme ve evden uzak durmam karşılığında daha yüklü bir meblağ teklif etmeme fırsat kalmadan Miller beni dışarı çıkardı, orada Miller'ınkinden çok daha büyük bir karavan bekliyordu bizi ve o karavana girince dünyam –ki zaten benden uzaklaşmaktaydı– tersyüz oldu.

Miller çeşitli cihazların ne işe yaradığını açıklıyordu ve ona kulak vermeye çalıştım ama odaklanabildiğim tek şey eve geri döndüğümdü. Kızılötesi dijital kameralar ve hareket dedektörleri ve elektromanyetik alan ölçerler (ekiptekiler bunlara EMF diyordu) vardı; lazer termometre diye bir şey ve bir frekans ölçere bağlanıp bir dizüstü bilgisayardan takip edilebilen bir ses kayıt cihazı vardı. Sorular sorarak kendime gelmeye çalıştım... ama yazarın çoktan tanık olduğu ve insanın kanını donduran bir muğlaklıkla *karmaşık* dediği bir duruma doğru gitmiyormuşuz gibi yapmamın bir yoluydu bu o kadar. Miller'ın bazı sözlerinin zihnimden geçtiğini işittim. Bir şeyi hafifçe göstererek "Bu ne işe yarar?" diye sordum.

"Bir EMF," dendiğini işittim. "Normal elektromanyetik frekansları süzer."

"Nasıl yani?" diye sordum rüyadaymışçasına.

"Mesela bilgisayarlar, televizyonlar, telefonlar, hattâ insan vücutları... bütün bunlar yanlış okumalara yol açabilir." Miller'ın sesi lastiksiydi ve karavanın içinde zıplayıp duruyordu, benden uzaklaşıyordu, yankılanıyordu.

"Peki şu nedir?" Dev bir havalandırma cihazını andıran büyük, kocaman bir makineyi gösterdiğimi fark ettim.

"Bir galvanometre. Açıklanamayan enerji akımlarını ölçer."

Elbette. Elbette bu işte. Bunu zaten biliyordun Bret.

Şimdi iki büklümdüm ve yine kontrolümü yitirmek üzereydim, karavan Bedford'un köşesinden süzülerek sapıp Elsinore'ye girerken.

Ev gün ışığında masumca duruyordu, ama gün ışığında bile ürkütücü görünüyordu.

Korkuyla kaşlarımı çatmıştım çünkü karavan garaj yoluna girerken gözlerimi evden alamıyordum.

"İşte başlıyor," dedi adamlardan biri. İkisi de hevesle karavandan çıktılar. "Durumun" çeşitli ayrıntıları kendilerine anlatılmıştı ve parti yapmaya hazırdılar. Karavanın arka tarafındaki kapılara gittiler ve cihazları indirmeye başladılar, üniversiteli çocuklar gibi hevesle.

Karavandan inip eve doğru salınmaya başladığımı ancak ona dokunacak kadar yaklaştığımda fark ettim.

Evin ön cephesi artık yan cephesinin rengindeydi.

Yazar beni bunu fark etmeye zorladı, çünkü kördüm.

Bak, dedi yazar. *Dokun ona.*

Ahşap, stükoya dönüşmüştü.

Bu yüzden eve geri dönemezdim.

Yürüyerek uzaklaştım.

Miller peşimden evin arkasındaki araziye geldi ve sonra adımlarımı hızlandırdım ve sonra tekrar durdum. Nefesimi kontrol edemiyordum. Ağzım Klonopin tabletleri çiğnemekten kupkuruydu ve tebeşir kaplıydı sanki.

"Seni koruyacağız," diye söz verdi Miller.

"Bu bir zapt edilme vakası değildi," diye temin etti.

"Eve girmelisin," diye emretti kibarca.

"Neden?" diye sordum yalvarırcasına. "Neden?"

"Çünkü onun odak noktası sensin. Çünkü zapt edilmenin kaynağını bulmalıyız."

Ruhları çağırmaları gerekiyordu.

Seni yem olarak kullanıyorlar. Şimdi anladın mı Bret?

Bu noktada artık içki bile istemiyordum... alkol içsem kusardım.

Bu bilgece tavsiyeyi insanlara yay: İçkiyi bırakmak mı istiyorsunuz? Hayaletli bir eve taşının.

Miller beni sabırsızca eve yöneltti gerisingeri, çünkü bu mesele hallolmazsa güvende olabileceğim hiçbir yer yoktu.

(Yazar da beni iteledi, yastıktaki küllü el izini hatırlatarak.)

Tepkim: "Evde bir şey varsa dayanabileceğimi sanmıyorum."

Duraksadım, sonra ayaklarımı sürüyerek ön kapıya gittim çabucak.

Anahtarı kilide soktum.

Ön kapıyı açtım.

Antreye girdim.

Ev sessizdi.

Miller yanımda duruyordu.

"Belli başlı olaylar nerede oldu?" diye sordu.

Üç adam kendilerine rehberlik edip onları titreşen ışıklar koridoruna, işgal edilmiş ana yatak odasına, artık Valley Vis-

ta'nın oturma odası olan oturma odasına götürmemi bekliyorlardı... tüyleri hâlâ uzamakta olan koyu yeşil halıya bakınca hafifçe nefes aldım ve sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Miller menteşesinden sökülmüş, kemirilmiş ofis kapısını inceliyordu.

"Evet," dedim. "Gerçekten oldu."

Dale ile Sam cihazları evin çeşitli yerlerine kurarlarken Miller'a e-postayla gelen videoyu gösterdim.

Onu izleyemediğimden dolaştım. Üst kata çıkıp Robby ile Sarah'nın odalarına ve sonra (içeri girmeden... dışarıdan) ana yatak odasına baktım.

Üç odadaki yatakların dağınık olması içimi rahatlattı.

Ortalıkta Terby'den eser yoktu, ama bu hiçbir anlama gelmiyordu.

Ofisime döndüğümde video bitiyordu.

Babam bize bakıyordu.

"Robby... Robby..."

Miller konuşmadan bana döndü, etkilenmemiş bir halde.

"Bütün elektrikli aletlerin fişlerinin çekilmesi gerekiyor," dedi o kadar.

"Neden sigortayı kapamıyoruz?"

"Onu da yapacağız."

Cihazlar antreye sürüklenmiş olan ve merdivenin dibinde duran jeneratöre bağlanacaktı.

Takılı olan bütün fişleri çıkarırken, herkes onu hissetmeye başladı.

(Ben hissetmemiş gibi yaptım.)

Evde yeni bir baskı vardı.

Üstümüze çöküyordu.

Kulaklarımızın tıkanmaya başladığı anı yok saymaya çalıştım.

Ama Sam ile Dale gülünce kabullenmek zorunda kaldım.

Bütün kablolar çekilip çıkarılınca Sam ile Dale jeneratöre çeşitli kablolar bağlamaya başladılar.

Kızılötesi video kameralar ve sesle çalışan mikrokasetler tripodların üstüne yerleştirildi.

Sam üst kattaki koridora yerleştirilmiş olana bakacaktı.

Dale ana yatak odasına yerleştirilmiş olana bakacaktı.

Miller oturma odasındaki, en geniş bakış açısına sahip ve antreyle merdiveni de çekebilen video kameraya bakacaktı.

Hepsinin elinde birer elektromanyetik alan ölçer... EMF vardı.

Evdeki bütün perdelerle jaluziler kapatılmıştı –sebebini sormadım– ve evin içi epey kararmıştı, ama dışarıdan görmeye yetecek kadar ışık geliyordu hâlâ.

Sam ile Dale üst kata çıkıp yerlerine geçince Miller sigortayı kapamamı istedi.

Sigorta garaja giden koridordaydı.

Kapağını açtım.

Derin bir nefes alarak sigortayı kapattım.

Hemen Miller'ın yanına dönerken, evin ilk kez bu kadar sessiz olduğunu fark ettim. Bunu düşünürken üç EMF birden biplemeye başladı... aynı anda.

Yanıp sönen kırmızı dijital rakamların bir saniyeden az gibi gelen bir sürede 0'dan 100'e fırladıklarını gördüm.

Kameralar anında bir şeyler algılayıp çalışmaya, tripodların tepesinde durmadan dönmeye başladılar.

Oturma odasındaki büyük pencerelerin kilitleri takırdadı.

Yine bir takırtı duyuldu ve pencereler dışarı doğru savrularak açılınca yeşil perdeler dalgalanmaya başladı, soğuk ve sakin bir Kasım ikindisinde olmamıza karşın.

Ama sonra dalgalanmayı kestiler.

Bu perdeler dün gece yoktu, dedi yazar. *Onları tanımadın mı?* diye sordu yazar. *Geçmişi düşün.*

Üstümüze rüzgar esti ve hafif bir darbe sesi evde yankılandı.

Darbe sesleri devam etti.

Duvarların içinden geçiyordu ve sonra tepemizdeki tavana kadar geldi.

Darbe sesleri EMF sesleriyle yarışıyordu ama kısa sürede onları geçti.

Gözlerimi kapadım, ama yazar bana oturma odasındaki kanepenin tepesindeki duvarda koca bir delik açılınca seslerin kesildiğini söyledi.

(Yazar bana daha sonra hiç kımıldamadan durup çığlık attığımı söyledi.)

Sonra: sessizlik.

EMF monitörleri biplemeyi kesti.

"Vay be!" Bunu diyen üst kattaki adamlardan biriydi.

Diğeri de neşeyle haykırdı.

Bunu daha önce de yaşamışlardı.

Miller'la ben soluk soluğaydık.

Korkmuş görünmem umurumda değildi.

"Bir erkeğin varlığını hissediyorum," diye mırıldandığını duydum Miller'ın; odayı tanıyordu.

"Işıklar titreşiyor Bob," diye aşağı seslendi Sam üst kat koridorundan.

Miller'la durduğumuz yerden yukarı bakınca, merdivenin yanındaki dev aynada yansıyan apliklerin titreşen ışıklarını görebildik.

Sanki bir şey bunu fark ettiğimizi anlamışçasına titreşmeler kesiliverdi.

Miller şimdi yeni delinmiş olan duvarın önünde duruyor-

du.

Duvara ihtiyatla bakıyordu.

"Öfkeli bir adam... tamamen kaybolmuş ve öfkeli..."

Öyle korkuyordum ki kendimi hissedemiyordum. "Bu ne demek? Ne oluyor? Ne istiyor? Neden duruyor?" diye soran bir sesten ibarettim.

Miller EMF'siyle tavanı taradı.

"Neden durdu?" diye sorup duruyordum.

Miller usulca yanıtladı.

"Çünkü burada olduğumuzu biliyor."

Performansının parçasıydı bu. Kendinden emin, özgüvenli, lider bir edaya bürünmeye çalışıyordu, ama içimdeki korkunun arasından dışarı bakan mantıklı bir tarafım, evde kalan şeyin her ne ise bizi sonunda yeneceğini biliyordu.

(Birden şunu düşündüm: *Bu evde sen kaldın Bret.*)

"Çünkü burada olduğumuzu biliyor," diye mırıldandı Miller yine.

Miller bana döndü.

"Çünkü merak ediyor."

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekledik.

Zaman geçtikçe ev kararıyordu sanki.

Sonunda Miller yukarı seslendi. "Dale... bir şey var mı?"

"Şimdi sakin," diye seslendi Dale aşağıya.

"Sam... bir şey var mı?"

Sam yanıt verirken EMF'ler yine biplemeye başladı.

Sonra kameralar vınlamaya başladı.

Sonra darbe seslerinden de, ölçerlerin gürültüsünden de daha çok sinirimi bozan bir ses duyuldu.

Bir ses şarkı söylüyordu.

Geçmişten bir şarkı, California sahil şeridinden Pajaro Dunes diye bir yere arabayla giderken o uzun yolda sekiz hopar-

lörlü bir ses sisteminden yayılan.

...anılar aydınlatıyor zihnimin köşelerini...

"Müzik setinin fişini çektik mi?" diye sordum loşlukta dönerek.

...puslu suluboya anıları...

"Evet çektik Bay Ellis." Bunu diyen Miller'dı, EMF'sini sanki kendisini bir şeye yönlendirirmişçesine elinde tutuyordu.

...eski halimizin...

Oturma odası birden ısındı. Bir seraydı ve boğucu havaya Pasifik kokusu yayıldı yavaşça.

...geride bıraktığımız gülümsemelerin dağılmış resimleri...

Birden, üst kattan: "Burada bir şey var," diye seslendi Sam. "Yeni cismanileşti." Duraksadı. "Bob, beni duydun mu?"

...birbirimize gülümseyişlerimiz...

"Nedir?" diye seslendi Miller yukarı.

Sam'in sesi bu kez daha keyifsizdi: "Şey... insan şeklinde... iskelet gibi... küçük kızın odasından çıktı şimdi..."

Aslında, diye beni bilgilendirdi yazar, *Sam yanılıyordu. Robby'nin odasından çıktı, çünkü bu zapt edilme olaylarının odak noktası Robby.*

Sen değilsin Bret.

Bunu anlayabildin mi artık?

Her şey seninle ilgili değil, öyle sanmak hoşuna gitse de.

Dale: "Ben de görüyorum Bob."

"Şimdi nerede?" diye seslendi Miller yukarıya.

...eski halimiz...

"Merdivene doğru ilerliyor... aşağı inecek..."

Heyecanlı haykırışlarının yerini boğulurcasına bir hayret aldı ansızın.

"Ulu Tanrım," diye bağırdı bir tanesi. "Bu kahrolası şey de ne böyle?"

"Bob." Bunu söyleyen Sam'di sanırım. "Bob, merdivenden iniyor."

Şarkı birden kesildi.

Miller'la ben antreyle bitişikteki oturma odasına doğru inen büyük merdivene bakıyorduk.

Tıkırtılar vardı.

(Tarif etmek üzere olduğum şeyi savunacak değilim. Sizi herhangi bir şeye inandırmaya çalışmayacağım. Bana ister inanın, ister inanmayın. Aynı şey daha sonraki bir başka olay için de geçerli.)

Buna tanık olmamın tek sebebi çok çabuk olmasıydı ve hemen sırtımı dönmemememin tek sebebi sahte gibi, bir filmde gördüğüm bir şey gibi...: çocukları korkutmak için bir eşek şakası gibi görünmesiydi. Oturma odası bir beyaz perde, ev ise sinema salonuydu sanki.

O şey yalpalayarak, arada duraksayarak merdivenden iniyordu.

Uzun boyluydu ve biraz insan şeklindeydi ve iskelet olsa da gözleri vardı.

Babamın yüzü iskeleti aydınlattı birden.

Sonra yerini başka bir yüz aldı.

Clayton'ın yüzü.

Öyle afallamıştım ki kaskatı kesilmiştim.

Ölçerlerle kameraların sesleri hızlı nefesleriminkini bastırıyordu.

O iskelet-yaratık şimdi merdivenin dibinde duruyordu.

Dişleri takırdıyordu.

Kafatasının içinde gözler vardı.

Birden üstümüze atıldı.

Miller'la ben hemen geriledik ve biz gerileyince yaratık durdu.

Kollarını kaldırmaya başladı.

Kolları öyle uzundu ki parmak kemikleri tavanı tırmaladı.

İnliyordum.

Neyi bekliyorduk? Ne yapmasını beklediğimizi anlamıyordum.

Yine babamın yüzü belirdi ve ardından Clayton'ın.

Yüzler peş peşe belirerek kafatasını paylaşırken iki adam arasındaki benzerlik bariz bir hal aldı.

Bir babanın yüzünün yerini oğlunun yüzü alıyordu.

Dişlerini takırdatıp duruyordu, görünmez bir şeyi çiğnercesine.

Parmakları tavanda geziyordu, bize yaklaşırken.

Kollarını indirmeye başlayınca Miller da ben de bir şeyi fark ettik.

Elinde bir neşter vardı.

O hızla üstümüze gelirken kendimi hazırladım; gözlerim açık kalakalmıştım.

"*Seni duyuyorum,*" diye fısıldadım. "*Seni duyuyorum.*"

Sonra evin ışıkları bir an titreşti.

Ev birden ışığa boğularak tekrar doğunca yaratık durdu, başını eğdi ve dönerek bir kül siklonuna dönüştü.

Sam ile Dale bunu merdivenin tepesinden izliyorlardı.

Evin ışıkları yanar yanmaz bize doğru koştular.

Miller bana "Sigortayı kapadın mı?" diye soruyordu.

"Evet, evet."

Miller bunu der demez ofisimin kapısı –şimdi durduğumuz yerden görülebiliyordu– öyle müthiş bir kuvvetle menteşelerinden sökülüp savruldu ki odada uçup bir duvarı göçertti.

(Bunu görmedim çünkü jeneratöre saçılmış küllere bakıyordum. Yazar daha sonra uçakta anlattı.)

Tepemizdeki tavan birden yarıldı ve beliren uzun, zigzaglı çatlaktan saçlarımıza sıva döküldü.

(Bunu gördüğümü anımsamıyorum ama yazar gördüğümü söylüyor ısrarla. *Aval aval bakakalmıştın,* dedi yazar.)

Duvarların boyaları kıvrılıp soyulmaya başladı dalga dalga.

Kimse nereye bakacağını bilemiyordu.

Bunları rüyada gibi izlerken, boyanın altında Sherman Oaks'taki evin duvarlarını kaplayan yeşil şeritli duvar kağıdının bulunduğunu gördüm.

Kendi kendime "*Seni duyuyorum*" diye fısıldayınca ev yine karanlığa gömüldü.

Dışarıda, çimenlikte afallamış bir halde durup kendi kendime bir şeyler mırıldandım.

Dışarıda, Dale ile Sam kaldırımda hızlı hızlı, heyecanla yürüyüp cep telefonlarıyla konuşuyor, gördüklerini Miller'ın personelinin geri kalanına anlatıyorlardı.

Dışarıda Miller bana durumu açıklamaya çalıştı.

Bana bir şeyler söylemek isteyen bir hayalet vardı.

Bu bilginin bana verilmesini istemeyen bir iblis vardı.

Aslında evde birbirine karşıt iki güç vardı.

Çok basitti. Ama Miller'ın "basit" diye tanımladığı şey hayatımdaki hiçbir şeye benzemiyordu.

Ama artık hayatıma inanmıyordum, bu yüzden söylenenleri sanki normalmiş gibi kabullenmek zorundaydım.

Dışarıda, çimenlikte Miller sigara içiyordu peş peşe.

Miller durumu açıklamaya çalıştı ama dinlemedin.

"Bu işi hallet," dedin o kadar.

Tek bir yerde duruyordun.

Hiçbir şeyin farkında değildin.

Fısıldadığın sözcüklerin o yaratığın küle dönüşmesine yol açtığını kabul etmedin.

O gün daha sonra tekrar gelmeyi düşünüyordun.

Evi yakmayı düşünüyordun.

"Evin dumanla dezenfekte edilmesi gerekecek," diyordu Miller.

Ev dumanla dezenfekte edilecekti çünkü ruhlar evdeki herhangi bir canlının içine girebilirlerdi –hayvanlarla böcekler dahil–, varlıklarını sürdürmek için.

Dumanla dezenfekte işinden sonra evi temizlemek için gerekli cihazların kurulması yirmi dört saat sürecekti. Her şey iki günden kısa bir sürede halledilebilirdi.

Dumanla dezenfekte işinden sonra ne olacaktı peki? Bir şeyi mi kaçırmıştım? Herhangi birimiz hâlâ var mıydık? Nasıl bir dünyaya geçmiştim? Zihnimi işgal eden neydi?

"Dumanla dezenfekte işinden sonra," dedi Miller bir Newport daha yakarak, "bir şeytan kovma ayini yapılacak."

Bir plan kurmaya başlamıştım.

"Bay Ellis, merak ettiğim bir şey var."

Planımın Miller'ınkiyle örtüştüğünü bilmiyordum.

"Babanız öldükten sonra yakılmış mıydı?"

Yolculuk yapacaktım ve başımla onayladım.

"Babanızın külleri nerede?"

Ülkenin diğer ucuna gidecektim uçakla.

"Onları vasiyeti doğrultusunda serpiştirdiniz mi?"

Hayır anlamında kafa salladım sessizce, çünkü Miller'ın ne dediğini anlıyordum.

"Onlarla ne yapmanız gerekiyordu?"

Kendime çeki düzen verecektim.

"Bay Ellis? Burada, yanımızda mısınız hâlâ?"

28. Los Angeles

Kapıdaki bir güvenlik görevlisinin ismimi bulmasından sonra Bel Air tepesindeki, tamamen camdan yapılma ve otel büyüklüğündeki bir eve doğru uzanan yılankavi bir yolda arabamla ilerledim. Bir uşağın kiraladığım arabayı almasından sonra bir partiye adım attım ve takma kirpik takmış ve bir milyarderle evlenmiş eski bir kız arkadaşım ben odaya girince "Hey, yakışıklı!" diye seslendi ve eski zamanlardan ve sinema dünyasından ve hayatında olanlardan bahsettik (emin olabildiğim tek şey "Acayip eğleniyorum"du) ve yamulmuş suratım yüzünden konuklar benden uzak durduklarından yürümeyi sürdürdüm ta ki deri ciltli kitaplarla dolu bir kütüphaneye varana dek ve her tarafta golden retriever yavruları dolanıyordu ve bir banyoda *National Enquirer*'ın gelecek haftaki sayısını buldum ve en büyük oğulun odasında devasa kırmızı blok harflerle HAZIR OL yazılmış çerçeveli dev bir poster vardı ve Keanu Reeves'le Jayne'in ta 1992'de birlikte oynadıkları filmde başrolü paylaşmış aktris vardı ve daha önce tanışmamış olduğumuzdan zararsız ama uygunsuz olduğunu hissettiğim bir sohbet yaptık ("Jayne seninle olmak için setten birkaç günlüğüne ayrıldı. Ailenizden biri ölmüş, değil mi?" "Hı hı, babam öldü") ve sonra Sarah'nın babası –plak yapımcısı– geldi ve beni görün-

ce afallamış gibiydi (ben hiçbir şeye afallamıyordum çünkü hiçbir şeye tepki vermiyordum) ama sonra Sarah'yı sordu ve kendisine onun hayatında her şeyin yolunda olduğunu anlatışımı ara ara dinledi ve her ne kadar kızını görmek istediğine yemin edip dursa da bunu engelleyecek bir "talihsizlik" çıkacaktı hep ama Sarah'nın "istediği zaman" kendisini ziyarete gelebileceğini ekledi umutla. Büyük yemek masasında Pasific Palisades dizisindeki kadın eşler, Kadife Mafya'nın* birkaç önde gelen mensubu, Silver Lakeli *hipsterler***, Malibulu çiftler ve kendi televizyon programı olan yakışıklı bir aşçıbaşı vardı. Yemek servisi yapılırken sohbetler başladı: Telluride'daki ikinci ev, yeni prodüksiyon şirketi, plastik cerraha sık sık gitmeler, polis çağrılmasını gerektirecek kadar şiddetli sinir krizi, beyhude çabalar. Hepsini dinledim ya da dinlediğimi sandım. Artık anlamını bilmediğim bir sürü kelime vardı (*mutlu, kek, cingıl, çekidüzen*) ve bu dünyayla öyle alakasızdım ki bana hiçbir etkisi olmadı: sahne başına patlama sayısı, denizaltıda geçen film, sempati uyandıramayan senaryo, yaşı küçük bir fahişeyle sadomazo ilişki, silikon taktırmış bir mezuniyet balosu kraliçesini düzmek, çığlıklar atan roketler, dümdüz karınlar, hava yatağında seks, Vicodin alemi. Sonra belirli bir filmden söz açılınca sohbet biraz ciddileşti: Brüt geliri bir milyar doları aşmazsa, bu film onu finanse etmiş üç stüdyoya para kaybettirecekti. Sonra herkesin yaptıklarının anlamsızlığı akşam yemeği sofrasının üstüne dingince çöktü. Kısa süre sonra yüz ameliyatlarının partideki kadınlarla erkeklerin çoğunun suratlarını ifadesiz kıldığını ve bir aktrisin dudaklarına aşırı miktarda yağ enjekte

* Eşcinselleri kayırdığı söylenen bir grup nüfuzlu eşcinsele verilen isim, (çn).

** Bir zamanlar alternatifken şimdi yaygın olan popüler kültür ürünlerine ve alaycı bir şekilde eski modalara düşkün kişiler, (çn).

edildiği için salya akıttığından peçeteyle ağzını silip durmak zorunda kaldığını fark ettim. Alt kattaki koridoru tıkamış olan dev bir kaktüsün yeşil derisine "septiklere inanın" diye yazılmıştı siyah harflerle ve öyküler tekrar başlayınca o kaktüsün ötesine nasıl geçilebileceğini merak ettim. Ama sonra bunda odaklanmamın tek sebebinin şu olduğunu fark ettim: Öykümü kim dinleyecekti ki? Karşılaştığım canavarlara ve gördüğüm şeylere kim inanacaktı? Kendimi kurtarmak için söyleyeceklerime kim inanacaktı?

Ön alan incelemesi evin zapt edilmiş olduğunu gösterince –hayır, doğrulayınca– Four Seasons'a geri götürülmüştüm ve orada Miller'ın hesabına para yatırdım. "Sürecin" tamamlanmasının iki gün süreceği söylendi bana ve evi nasıl temizlemeyi planladıklarını bilmek istemiyordum. Ne yapacaklarını biliyorlardır herhalde, dedim kendime –profesyoneldiler; ÖAİ sırasında bunu kanıtlamışlardı bana– ve iki günlüğüne ayak altından çekilerek L.A.'a gidecektim, Harrison Ford görüşmesini bahane ederek ve orada Sherman Oaks'taki Venture Bulvarı'nda bulunan Bank of America şubesinden babamın küllerini alacaktım. Bu planı uygulamak tek hedefimdi (hiçbir şey beni engelleyemeyecekti) ve böylece o Perşembe günü öğleden sonra 14:00'da bir uçak bileti almıştım bile ve –otelde Marta'yla konuşup Elsinore Sokağı'ndaki evin dumanla dezenfekte edildiğini ve kendisinin ben Pazar günü geri dönene kadar çocuklarla birlikte Four Seasons'ta kalması gerektiğini açıkladıktan sonra– arabayla Midland Havaalanı'na gidiyordum. Boş eyaletler arası yolda Range Rover'ı kullanırken ICM'i aradım ve ertesi gün Ford'un adamlarıyla buluşmamı ayarlamalarını, çünkü o gece uçakla yola çıkacağımı ve Pazar sabahı geri döneceğimi

söyledim. Her şey öyle yolunda gitti ki sanki sırf istemem yetiyordu. Trafik yoktu, havaalanı güvenliğinden hızla geçtim, uçak vaktinde kalktı, sorunsuz bir uçuştu ve Long Beach'e beklenenden önce indik, (LAX'ın* büyük bir bölümünde tadilat yapıldığı için). 405 üzerinden Sunset'e doğru arabayla giderken Jayne'le konuştuğumda kendim için bunu yapmama "memnun olduğunu" söyledi (ki bunu "rahatlamış olduğu" şeklinde yorumladım). Chateau Marmont'u tercih etmiştim çünkü keşlik günlerimde takıldığım bir yerdi, ama Bel Air Oteli'nde kaldım; Harrison Ford projesinin prodüktörünün şehre geleceğimi duyduğunda davet ettiği akşam yemeği partisine ve ayrıca annemin Valley'deki evine yakındı. Geride yapmadığım tek bir şey kaldığını ancak Bel Air'deki süitime yerleştikten sonra, prodüktörün kuryeyle gönderdiği –evinin yolunun tarifiyle birlikte– Harrison Ford DVD'lerine göz atarken fark ettim: Robby'ye veda etmemiştim.

Cuma günü öğleden sonra Harrison Ford görüşmesi Harrison Ford'suz yapıldı. Ford'un, prodüktörün ve iki stüdyo yöneticisinin benim için düşündükleri proje, kuzeydoğu Nevada'daki küçük bir kasabada bir babayla (haşin bir çiftlik sahibi) oğlunun (yapayalnız bir keş) birbirlerini sevme yolundaki engelleri aşmalarıyla ilgiliydi. Onlara kendimi elimden geldiğince pazarlamaya çalıştım, daha doğrusu bu konuda hiçbir şey yapmadım çünkü projeyle ilgilenmiyordum. Bana bir düşünmem söylendi ve donuk bir sesle tamam dedim ve sonra sesler Jayne'i, çocukları, yeni kitabı ve yüzüme ne olduğunu sordular ("Düştüm") ve bütün görüşme boyunca başka yerde olduğumdan sanki birkaç dakikada bitiverdi.

* Los Angeles Havaalanı, (çn).

Daha sonra Ventura Bulvarı'ndaki Bank of America'ya gittim, babamın küllerini almaya. Bankadan onlarsız çıktım.

Cumartesi gecesi, Sherman Oaks'taki Valley Vista'da bulunan evde (Elsinore Sokağı'ndaki evin minyatür, tıpatıp bir kopyasıydı) annemle, iki kız kardeşimle ve çeşitli kocaları ve erkek arkadaşlarıyla akşam yemeği yedim. Annemle kız kardeşlerim (basının Jayne Dennis'in oğlunun babası olduğumu ilan etmesinden sonra) torun ve yeğenleriyle ancak Robby ile ben yeterince yakınlaştığımızda tanışmayı kabullenmişlerdi. Jayne, ben ve terapistim bu konuda anlaşmıştık... herkes anlaşmıştı, Robby dışında (onun bu anlaşmadan hiç haberi olmadığı gibi, bildiğim kadarıyla halaları ya da babaannesi hakkında hiç soru sormamıştı bile). Gecenin en hüzünlü anı oğlumun fotoğrafını taşımadığımı fark edişimdi –görmek istediklerinde–. Jayne hakkında, Doğu banliyölerindeki hayat tarzı hakkında, yüzümdeki hasar hakkında ("Düştüm") sorular soruldu. Kız kardeşlerim orta yaşa yaklaştıkça giderek babama benzemeye başlamama şaşırdılar. Ben sadece kafa sallayıp kız kardeşlerime son zamanlardaki zaferlerini ve dramlarını sordum: Bir tanesi Diane Keaton'ın asistanıydı; diğeri rehabilitasyondan yeni çıkmıştı. Annemin erkek arkadaşına –son on beş yıldır birlikte yaşadığı bir Arjantinliye– ızgara somon ikram ettim. Akşam yemeği sakin geçti, ama daha sonra, dışarıda havuzun yanında kız kardeşlerimle sigara içerken, babamın külleriyle ne yapılacağı konusunda gergin bir tartışma çıktı (o gün banka kasasında bulduğum şeyden bahsetmedim) ve sonra çeşitli eski meseleler patlak verdi: Babamın öldüğü sırada birlikte yaşadığı

kızın bir erkek arkadaşı vardı... bunu biliyor muydum? Hatırlayamadım. Kız kardeşlerime göre hatırlayamamam normaldi, çünkü kaçıp gitmiştim ve hiçbir şeyle uğraşmak istememiştim. Sonra peş peşe şunlar geldi: Geçersiz vasiyet, otopsi yapılmayışı, komplo teorileri, paranoya. Eski yatak odamdan bir şey almak için üst kata çıkarak bundan kurtuldum. (L.A.'da olmamın bir başka sebebi buydu.) Ayrıca o arka bahçe beni rahatsız ediyordu; havuzu, şezlongları, havuz kenarı... her şeyiyle Elsinore Sokağı'ndaki arka bahçenin tıpatıp aynısıydı. Gitmek için kalktığımda, kız kardeşlerim çok soğuk davrandığımı söylediler. Onlara sadece yorgun olduğumu söyledim. Babamı yaşatmak istemiyordum, oysa bu kaçınılmaz konuşmaları her gerçekleştirdiğimizde yaptığımız buydu. Onlara geçen hafta başıma gelenlerden bahsetmedim. Zaman yoktu. Eve girince merdivenin tepesinde durup aşağıdaki oturma odasına baktım. Fazla tepki vermedim.

Yatak odam, gençliğimde bıraktığım halinin tıpatıp aynısı olmasının yanı sıra, Robby'nin odasıydı da. Önce Camden'a ve ardından New York'a taşındıktan sonra, L.A.'a gelişlerimde burada sık sık kalmıştım ve San Fernando Vadisi'ne bakan bu geniş mekan yıllar geçtikçe, içindeki geniş bir dolabın raflarına eski müsveddelerle dosyaları koyduğum bir ofise dönüşmüştü giderek. Gittiğim yer bu dolaptı. Kağıt yığınlarını –roman müsveddelerini, dergi yazılarını, çocuk kitaplarını– gelişigüzel karıştırmaya başladım hemen ve sonunda yeri tamamen kapladılar. Sonra nihayet aradığım şeyi buldum: *Amerikan Sapığı*'nın bir elektrikli Olivetti'yle yazılmış orijinal halini (toplam dört müsvedde vardı, ki beni hâlâ hayrete düşürüyorlardı). Hâlâ duvarda asılı duran çerçeveli Elvis Costello posterinin altındaki futona oturup sayfalarını çevir-

meye başladım. Ne aradığımı bile bilmeden, Donald Kimball'ın söylediği bir şeyden o kitaba dokunarak kurtulma dürtüsü vardı içimde belli belirsiz. Olanlara hiç uymamış olan bir bilgi vardı. O bilginin var olmadığına emin olmak istiyordum. Ama sayfaları çevirdikçe ne olduğunu anlamaya başladım.

Kitabın orijinal halindeki 207. sayfayı açtığım anda belirdi.

207. sayfada bir surat resmi vardı.

O ince daktilo kağıdına bir surat çizmiştim (iki bölüm arasında onu sığdıracak kadar boşluk bırakarak).

Ve çizdiğim suratın altına kırmızı kalemle şu sözcükleri çiziktirmiştim: "**Geri Döndüm.**"

Bu kanla yazılmış sözcükler imgesi sonradan kullanılmıştı, ama bu uyarıdan önceki sahneyi çıkartmıştım.

Bu bölüm iptal edilmişti.

Çiziktirdiğim o suratı da sonraki müsveddelerden çıkarmıştım.

Bir şey doğrulanmış oldu.

Bu müsveddeyi kimseye göstermemiştim.

Kitabı bu müsveddeden sonra tekrar yazmış ve o sonraki halini yayınevine teslim etmiştim.

Bu müsveddeyi ne bir editör görmüştü, ne de bir yayıncı.

Bu bölüm daha ilk müsveddeden sonra çıkarılmıştı ve benden başka hiç kimse okumamıştı.

Bu bölümde Amelia Light diye bir kadının öldürülmesinin ayrıntıları vardı.

5 Kasım'da yaptığım telefon konuşmasını hatırladım.

"Ona ne yaptın?"

"Yerinde olsam yazdığın o küçük, pis kitabın metnini gözden geçirirdim."

Kurgudaki ayrıntılar –kayıp kollar ve kafa, ipler, pürmüz

lambası–, Donald Kimball'ın söylediğine bakılırsa Stoneboat diye bir yerdeki Orsic Moteli'nde işlenen cinayetin ayrıntılarının aynısıydı.

Sayfaları çevirmeyi sürdürürken, daha bir sonraki bölüme geçmeden önce bile, başlığının "Paul Owen" olduğunu anladım.

Amelia Light'tan sonra Paul Owen öldürülecekti.

Donald Kimball yanılıyordu.

Biri gerçekten de bu kitabı örnek alıyordu.

Ve sıradaki kurban, Clear Lake'teki Paul Owen adlı bir adamdı.

Donald Kimball'ı aramak için bir telefona uzandım.

Ama bir şey beni durdurdu.

Kendime bu müsveddeyi benden başka gören olmadığını tekrar, bu kez daha vurgulu bir şekilde anımsattım.

Dolayısıyla: Kimball'a ne diyecektim?

Ne diyebilirdim? Delirdiğimi mi? Kitabımın artık gerçek olduğunu mu?

Bütün bunlara tepki vermiyordum –ne duygusal, ne de fiziksel–. Çünkü artık öyle bir noktadaydım ki, karşıma çıkan her şeyi kabulleniyordum.

Bir hayat kurmuştum ve şimdi bu hayatın karşılık olarak bana sunduğu şey buydu.

O ilk müsveddeyi iterek uzaklaştırdım.

Ayağa kalktım. Kitaplık raflarıyla kaplı bir duvara doğru yürüyordum.

Şimdi aklıma başka bir şey geliyordu.

Bir raftan *Amerikan Sapığı*'nın Vintage baskısını aldım.

Sayfalarını çevirdim ve 266. sayfada "Dedektif" diye bir bölüm buldum.

Yatağa oturup okumaya başladım.

Mayıs, Haziran'a doğru kayar, o da Temmuz'a doğru ve Temmuz, Ağustos'a doğru sürünür. Sıcak yüzünden son dört gecedir rüyalarımda hayvanların deneyler için diri diri kesildiğini görüyorum yoğun bir şekilde ve şimdi hiçbir şey yapmıyorum, ofisimde felaket bir baş ağrısıyla öylece oturuyorum ve Walkman'de yatıştırıcı bir Kenny G CD'si çalıyor, ama parlak sabah ortası güneşinin ışığı odaya doluyor, kafatasımı deliyor, akşamdan kalmalığın zonklamalarına yol açıyor ve bu yüzden bu sabah idman yok. Müziği dinlerken telefonumdaki ikinci ışığın yanıp söndüğünü fark ediyorum, ki bu Jean'ın beni aradığı anlamına geliyor. İç geçirerek Walkman'i dikkatle çıkarıyorum.

"Ne var?" diye soruyorum monoton bir sesle.

"Eee, Patrick?" diye söze başlıyor.

"E-fen-dim Je-an?" diye soruyorum alayla, heceleyerek.

"Patrick, Donald Kimball diye bir beyefendi seni görmek istiyor," diyor kaygıyla.

"Kim?" diye soruyorum ters ters, dalgınca.

Usulca, kaygıyla iç geçiriyor ve sonra, soru sorarcasına sesini alçaltıyor. "*Dedektif* Donald Kimball."

Evet, o anda oda birden dönüverdi ve evet, Donald Kimball ismini bir kitapta görünce dünya hakkındaki fikrim değişti. Kendimi şaşırmamaya zorladım, çünkü sadece kaydedilmiş bir anlatıydı bu.

Sahnenin geri kalanını tekrar okumakla uğraşmadım.

Kitabı raftaki eski yerine koydum o kadar.

Bunun üstünde düşünmeliydim.

İlk düşünce: Donald Kimball olduğunu söyleyen kişi, içinde Amelia Light cinayetinin ayrıntıları bulunan bu okunmamış müsveddeyi nasıl görmüştü? İçinde 3 Kasım'da Orsic

Moteli'nde işlenen cinayetin aynısının bulunduğu bu müsveddeyi?

İkinci düşünce: Birisi kurgusal bir karakter olan Donald Kimball'ı taklit ediyordu.

O kişi evime gelmişti.

Ofisime gelmişti.

Birdenbire bana söylediği her şeyin yalan olduğunu fark ettim –umutla–.

Birdenbire hiç cinayet işlenmemiş olduğundan umutlandım.

Babam hakkında yazdığım kitabın, "Donald Kimball"ın bana anlattığı ölümlerin sebebi olmadığını umdum.

(Sonradan bu Donald Kimball denen kişinin telefon numarasının aslında Aimee Light'ın cep telefonunun numarası olduğunu keşfedecek miyim? Evet.)

Ama sonra şöyle düşündüm: Midland İlçesi'ndeki cinayetlerin sorumlusu Donald Kimball idiyse, Clayton kimdi peki?

Bunu düşünürken ayakkabımın yanındaki bir şey gözüme ilişti.

Çocukken yazdığım bir çocuk kitabına ait bir resim.

Dolabımı karıştırırken yere saçılmış sayfalardan biri.

Bu sayfalar yedi yaşındayken yazdığım illüstrasyonlu bir kitaba aitti.

Kitabın ismi vardı.

İsmi "Oyuncak Bret"ti.

İsmin yazılı olduğu sayfayı almak için yavaşça eğildim, ama siyah bir üçgenin ucunu görünce durdum.

Diğer sayfaları çekip aldım, o sayfa tamamen ortaya çıkana dek.

Karşıma Terby'nin perişan bakışları çıktı.

Sayfalara bakarken, Terby'nin otuz sene önce yazdığım bir kitaptaki yüzlerce resmini gördüm.

Bir tabuttan çıkan Terby.

Yıkanan Terby.

Bir begonyanın beyaz taçyaprağını kemiren Terby.

Bir bardak süt içen Terby.

Bir köpeğe saldıran Terby.

Köpeğin içine girip onu uçuran Terby.

O Kasım'ın Cumartesi gecesi L.A.'da o anda –Terby hakkındaki çocuk kitabını görünce ve Donald Kimball diye birinin var olmadığını anlayınca– bir karar verdim.

Patrick Bateman'i ben yarattıysam, şimdi de oturup onun yok edildiği ve dünyasının silindiği bir öykü yazacaktım.

Öldürüldüğü bir öykü yazacaktım.

Valley Vista'daki evden ayrıldım.

Arabayla Bel Air'e geri dönerken bir öykü tasarlamaya başladım.

Notlar almaya başladım.

O öyküyü bir an önce yazmam gerekiyordu.

Kısa olacaktı ve Patrick Bateman öldürülecekti.

Öykünün amacı: Patrick Bateman artık ölüydü.

Açıklamalar bulmayacaktım asla.

(*Çünkü açıklamalar sıkıcıdır*, diye fısıldadı yazar, ben arabayla bir kanyondan geçerken.)

Her şey gizli ve uzak olarak kalacaktı.

Parçaları birleştirmeye çalışacaktım ve yazar sonunda buna kalkıştığım için benimle alay edecekti.

Çok fazla soru vardı.

Hep böyle olacaktı. Ne kadar uzağa giderseniz, sorular o kadar çoğalır.

Ve her yanıt bir tehdittir, sadece uykunun kapatabileceği yeni bir uçurumdur.

Kimse asla şöyle demeyecekti: *Sana olanları göstereceğim ve*

seni artık bunu düşünmek zorunda kalmayacağın uzak yerlere götürerek her şeyi mükemmelleştireceğim.

Bel Air'deki otele dönünce DVD oynatıcıya *Dead Heat on a Merry-Go-Round* filmini koydum, çünkü Harrison Ford'un özgeçmişindeki ilk filmdi ve arka planda sesler istiyordum. Böylece sessizliğin dikkatimi dağıtmasını engelleyecektim.

Masaya oturup dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım, film oynarken.

Şekilsizlik hemen şekle büründü.

"Patrick Bateman yanan bir iskelede duruyor..."

Öyküyü yazmakla geçen yarım saatte kımıldamadan oturdum.

Öykü durağan, yapay ve netti.

Bir rüya değildi... ki bir roman öyle olmalıdır.

Ama bu öykünün amacı bu değildi.

Bu öykünün amacı geçmişe dönmem, geriye doğru ilerlemem ve bir şeyleri düzenlememdi.

Bu öykü bir inkardı.

Kısa süre sonra Patrick Bateman'in sesi uzaklardan gelmeye başladı, fısıltıyla ve dağınık, ta ki titreşerek uzaklaşana ve kaybolana dek.

(*Ama meraklı ve arzuluydu, dedi yazar. Ruhunu terk etmiş olması onun suçu muydu?*)

Cayır cayır yanarken bile "Her yerdeyim," diyor.

Tam bu son cümleyi yazarken, televizyondan gelen sesler dikkatimi çekti.

Sandalyemi ekrana çevirdim, çünkü filmin başlamasından yarım saat sonra, televizyondan "Bay Ellis'e telefon. Bay Ellis'e telefon. Bay Ellis'e telefon," diye sesler geliyordu.

Komi kıyafetli, inanılmayacak kadar genç bir Harrison Ford bir otelin barından geçiyor. Bir müşteriyi arıyor. Bir mesajı var.

Barda bir masada oturmuş garson kızları kesen James Coburn başını çevirip "Evlat?" diyor.

Harrison Ford, James Coburn'un masasına gidiyor.

"Bob Ellis?" diye soruyor James Coburn. "Robert Ellis? 72 numaralı oda?"

Bilgisayara dönüp kayıt tuşuna bastım.

"Hayır efendim," diye karşılık veriyor Harrison Ford. "Charles Ellis. 607 numaralı oda."

"Emin misin?" diye soruyor Coburn.

"Evet efendim."

"Hımm."

Sonra Harrison Ford barın daha da içlerine gidiyor, "Bay Ellis'e telefon. Bay Ellis'e telefon. Bay Ellis'e telefon," diye seslenerek, ta ki sesi duyulmaz olana dek.

Televizyonun tepesindeki saatte 2:40 a.m. yazılıydı.

29. saldırı

Robert Miller temizliğe 6 Kasım Perşembe günü, böyle vakalarda hep kullandığı imha ediciyle başlamış, o akşam altıda evin üstünü örtmüştü. Ertesi gün, 7 Kasım gecesi, Miller'ın ekibi Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı eve cihazlarını kurdular ve gidip Cumartesi gecesi geri döndüler –tam yirmi dört saat sonra– ve mekanın temizlendiği anlaşılınca cihazlarını evden alıp götürdüler. Robert Miller bana bütün bunları, uçağım Pazar günü öğleden sonra 2:15'te Midland Havaalanı'na indikten sonra ben Range Rover'ımla kasabaya geri dönerken cep telefonundan anlattı. Miller evin "güvenli" olduğuna emindi. Ekibinin Cumartesi günü dönmesinden sonraki "belirgin değişikliklerden" bahsetti. Bu dönüşümlerden memnun kalacağıma emindi. ÖAİ sırasında alınan hasarlar "düzeltilmemişti" (menteşelerinden sökülüp uçan kapı; duvardaki delik) ama evin geri kalanındaki "fiziksel değişimlerden" çok memnun kalacağım konusunda temin etti beni. Bu konuşmadan sonra evi bir an önce görmek istedim. Four Seasons yerine Elsinore Sokağı'ndaki 307 numaralı eve gittim.

Dikkatimi çeken ilk şey –ki eve yaklaşırken bunu görünce inledim– leylak beyazı boyanın geri dönmüş, dış cephesine yayılmış pembe stükonun yerini almış oluşuydu. Range Ro-

ver'ı garaj yoluna park ettiğimi ve eve doğru hayretle, anahtarları sımsıkı tutarak yürüdüğümü ve hissettiğim rahatlığın vücudumu bambaşka *hissetmeme* yol açtığını hatırlıyorum. Beni biçimlendirmiş olan pişmanlık üstümden kalkmıştı ve başka biri olmuştum. Evin kenarına yürüdüm –şimdi orası da Temmuz'daki lekesiz beyazlığındaydı– ve duvara dokununca bir kerelik olsun kendiliğinden gelen bir huzur dışında bir şey hissetmedim. Gerçek bir huzurdu.

Evin içinde korkuya kapılmadım; artık kaygı yoktu. Değişimi hissedebiliyordum; bir şey serbest bırakılmıştı. Yeni bir koku vardı, baskısızlık, fiziksel olmayan ama bir şekilde kendini gayet belirgin ortaya koyan bir farklılık. Victor'ın mutfaktan koşarak antreye gelip beni karşılamasına şaşırdım. Artık oteldeki bodrum kafesinde değildi, kuyruğunu sallıyordu ve beni gördüğüne cidden heyecanlanmış gibiydi. Görüş alanına girdiğimde sinirlenmiyor, canı sıkılmıyordu artık. Ama köpekte fazla odaklanamadım, çünkü oturma odası mucizevi bir değişikliğe uğramıştı. Yeşil halı donuk bej rengine geri dönmüştü ve bir pencerede asılı duran (daha birkaç gün önce), 1976'dan kalma perdeler kaybolmuştu ve mobilyalar eve taşındığım zamanki yerlerine dönmüşlerdi. Gözlerimi kapatıp şöyle düşündüm: sağol. Bir gelecek vardı (bu evde olmasa da... şimdiden taşınma planları kuruyordum) ve geleceği düşünebilirdim çünkü işlerin ters gitmesine artık iyice alıştıktan sonra bir şeylerin değişebileceğine bir an için inandım. Evin dönüşümü bunu destekliyordu.

Victor'ın elimi yalaması cebimdeki cep telefonuna uzanmama yol açtı.

Marta'yı aradım.

(Aşağıdaki konuşma 18 Kasım Perşembe günü Marta Kauffman'la yaptığım bir konuşmadan sonra hatırlanıp yazılmış-

tır.)

"Marta?"

"Hey... n'aber?" dedi. "Döndün mü?"

"Hı hı, aslına bakarsan evdeyim. Havaalanından buraya geldim, ortalığa bir bakayım diye." Mutfağa girerken duraksadım.

"Şey, her şey gayet yolunda gitti..."

"Victor'ın burada ne işi var? Sana onu..."

"Ha, evet," dedi Marta. "Bu sabah geri götürdük."

"Neden geri getirdiniz?"

"Kafeste çıldırınca oteldekiler onu götürmem gerektiğini söylediler. Bana evdeki işlerin Pazara bitmiş olacağını söylemiştin, bu yüzden birkaç saat önce oraya bıraktık. O iyi mi?"

"Hı hı... iyi..."

Bu noktada mutfaktan çıkıp antreye girdim.

Merdivenin dibinde duruyordum ve sonra hiç duraksamadan merdiveni çıkmaya başladım.

"Burada iyice kafayı yemişti de," dedi Marta. "Kafesler küçücüktü, bundan hoşlanmadı ve Robby ile Sarah'mn da canları sıkılmaya başladı tabii. Ama onu eve bırakınca sakinleşti. Tamamen gevşedi ve..."

"Çocuklar nasıl?" diye sordum, Victor'ın bana ne kadar önemsiz geldiğini fark edince sözünü keserek.

"Şey, Sarah burada, yanımda..."

"Peki ya Robby?"

(Marta Kauffman sonradan sesimde "tuhaf bir kaygı" olduğunu söyledi.)

"Robby arkadaşlarıyla alışveriş merkezine, sinemaya gitti."

("Victor'ı eve bırakmaya kiminle birlikte geldin?" Bunu sorduğumu hatırlamıyorum, ama Marta Kauffman'ın 18 Kasım'da söylediğine göre sormuşum.)

"Hep birlikte geldik." Marta duraksadı. "Robby'nin evden bazı şeyler alması gerekiyormuş."

Ama tam bu noktada Robby'nin kapısına doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

"Ne alacakmış ki?"

"Geceyi bir arkadaşında geçireceğini söyledi."

"Hangi arkadaşında?"

"Ashton galiba." Duraksadı. "Evet, Ashton dediğine kesinlikle eminim."

(Odaya girmeden önce mırıldandığım şeyi 18 Kasım'da ne ben, ne de Marta Kauffman hatırlayamadık, ama yazara göre şöyle demişim: "Ashton hemen yan komşumuz; Robby niye gelip bir şeyler almaya gerek duysun ki?")

"Büyütülecek bir mesele değil Bret. Birkaç parça giysi aldı o kadar. Odasında on dakika kaldı. Nadine Allen onları alışveriş merkezinden alacakmış; dörtte onların evinde olur..."

"Bana cep numarasını verebilir misin?"

Marta iç geçirdi –buna sinirlendim, içimde kabaran hiddeti hatırlıyorum– ve numarayı verdi.

"Hemen otele geliyorum," dedim. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Sarah'yla konuşmak ister misin..."

Telefonu Marta'nın suratına kapadıktan sonra Robby'yi aradım.

Kapısının önünde bekledim. Telefonu açılmadı.

Ama kaygılı değildim ve mesaj bırakmadım.

Neden kaygılanacaktım ki?

Arkadaşlarıyla Fortinbras Alışveriş Merkezi'ndeydi ve bir film izliyorlardı ve film başlayınca hemen cebini kapamıştı (o gün olanlarla tamamen ilgisiz bir senaryo) ve otelde onu görecektim ve her ne kadar Four Seasons'tan ayrılıp eve dön-

mesek de (böyle bir seçenek olmayacaktı), Robby yine de geceyi Allen'larda geçirebilirdi (gerçi o gece bir okul toplantısı olacağını sezip ürperdim) ve Jayne, Çarşamba günü dönecekti ve hayatlarımız devam edecekti, Temmuz'da Jayne'in teklifini kabul edip Midland İlçesi'ne taşındığımdan beri olması gerektiği gibi. Karşımdaki kemirilmiş, çatlamış kapıya bakarken bile çıkacağımız tatilleri düşünüyordum hevesle.

(Robby'nin odasının kapısını açtığımı hatırlamıyorum ama –nedense– içeri girince aklıma ilk gelen şeyi hatırlıyorum. Robby'nin yazın Horatio Parkı'ndaki piknikte gökyüzündeki şeyleri gösterirken söylediği bir şeydi: *Geceleri gökyüzünde gördüğün yıldızlar aslında yoklar.*)

Oda Çarşamba gecesi evden kaçtığımız zamanki halindeydi hâlâ. Dağınık bir yatak, ölü bilgisayar, açık bir dolap.

Yavaşça pencereye gidip Elsinore Sokağı'na baktım.

Yine sakin bir Pazardı ve dünyada her şey yolundaydı.

(*Böyle bir cümle yazacağın aklına gelmiş miydi hiç?*)

Odada uzun uzun durup düşündüm.

Yapmadığım şey şuydu: Geriye dönmemiştim.

Dosdoğru odaya girmiştim. Orada durmuştum. Oğlum ve gayeleri hakkında düşünmüştüm. Arkamdaki şeyi görmemiştim.

Önce anlamadım. Anlamam bir an sürdü.

Dönünce ıssız paten parkının çeşitli fotoğraflardan oluşma dev posterinin üstüne büyük kırmızı harflerle çiziktirilmiş şu yazıyı gördüm:

BuRADa
KAYbol

Derin bir nefes aldım ama hemen paniklemedim.

Paniklemedim çünkü yerdeki bir şey dikkatimi çekti ve bir

anlığına paniğin yerini merak aldı.

Açık kapının yanında duruyordu.

Ona yaklaşırken çiğnenmiş gazete parçalarından yapılma büyük bir kase olduğunu (ki öyleydi) ve birisinin içine iki siyah taş koyduğunu düşündüm.

Bir tür sanat projesi olduğunu düşündüm.

Ama o siyah taşlar ıslaktı. Parlıyorlardı.

Kasenin tepesinde durup içine bakınca, aslında ne olduğunu anladım.

Bir kuş yuvasıydı.

Ve yuvadaki o siyah oval nesneler taş değildi.

Ne olduklarını hemen anladım.

Yumurtaydılar.

Dolap kapısının yanında da bir yuva vardı. (Sonradan misafir odasında da bir tane bulundu.)

Miller'ın bir uyarısını hatırladım.

Miller temizlik başlayınca evde hiç canlı kalmaması için dumanla dezenfektenin şart olduğunu söylemişti.

Ev bu yüzden dumanla dezenfekte edilmişti: Ruhlar, iblisler "varlıklarını sürdürebilmek" için içlerine girebilecekleri başka canlılar bulmaya çalışacaklardı.

Bir soru: Ya bir oyuncak saklanıp beklediyse?

Ya Terby evde gizlendiyse?

Ya imha edicilerden kurtulduysa?

Ya içine başka bir şey girdiyse?

O oyuncakla yuvalar arasındaki bağlantı mantıklı ve barizdi.

Odadan dışarı fırladığımı ve merdivenden paldır küldür indiğimi hatırlıyorum, düşmemek için tırabzana tutunarak.

Antreye dalar dalmaz Robby'nin numarasını çevirmeye başladım.

Bunu da tam olarak hatırlamıyorum ama, mesaj bırakmak için dururken, o sırada Victor'ı fark ettim galiba.

Victor yüzünden yine Robby'ye mesaj bırakmadım.

(Ama üçüncü kez arasam –daha sonra bir sürü kişinin yaptığı gibi– cep telefonunun kapalı olduğunu öğrenecektim.)

Victor antrenin mermer zemininde cenin pozisyonunda titreyerek yatıyordu.

Daha birkaç dakika önce güle oynaya bana koşmuş olan köpekten eser yoktu.

İnliyordu.

Yaklaştığımı duyunca kederli, camsı gözlerini kaldırıp baktı ve titremeyi sürdürdü.

"Victor?" diye fısıldadım.

Onu yatıştırmak için yanına çömeldiğimde köpek elimi yaladı.

Elimin kuru derisini yalayan dilinin çıkardığı seslerin yerini köpeğin arka tarafından gelen şıpırtılar aldı birden.

Köpeğin kuyruğunu kaldırınca aklımı kaçıracak gibi oldum.

Köpeğin anüsü yirmi beş santim kadar açılmıştı.

Terby'nin gövdesinin alt yarısı köpeğin vücudundan sarkıyor ve delikte yavaşça gözden kayboluyordu, daha rahat girebilmek için titreşerek.

Donakaldım.

Oyuncağın pençeleri gözden kaybolurken ve köpeğin gövdesi önce kabarıp sonra inerken, içgüdüsel olarak elimi uzattığımı hatırlıyorum.

Victor usulca tekrar kustu.

Bir an her şey dondu.

Sonra köpek kıvranmaya başladı.

Yavaşça gerileyerek köpekten uzaklaşmaya başlamıştım bile.

Ama ben bunu yaparken Victor –veya başka bir şey– fark etti.

Kafası birden kalktı.

Köpek ön kapının girişini kapadığından ve üstünden geçmek istemediğimden merdiveni çıkmaya başlamıştım tekrar.

Bilinçli hareket ediyordum.

Görünmez olmaya çalışıyordum.

Victor'ın iniltileri ansızın hırlamaya dönüşmüştü.

Hareket etmeyi kestim, bunun Victor'ı sakinleştireceğini umarak.

Derin soluklar alıyordum.

Hâlâ antrenin mermer zemininde kıvrılmış halde yatan köpeğin ağzından köpükler çıkmaya başladı. Daha doğrusu ağzından köpükler boşanıyordu durmadan. Önce sarıydı, safra rengiydi, sonra köpüklerin rengi koyulaşıp kırmızı oldu ve akmayı sürdürürken içinde kuş tüyleri belirdi. Sonra köpükler kararıp simsiyah oldu.

Bu noktada koşarak merdiveni çıktığımı hatırlıyorum.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar bir şey –Victor'ın ağzı– uyluğumu kavrayıverdi, ben dönen merdivenin ortasındayken.

Anında basınç hissettim, sonra müthiş bir acı ve ardından ıslaklık.

Haykırarak yüz üstü merdivene kapaklandım.

Köpeği tekmeleyerek uzaklaştırmak için yan döndüm, ama gerilemişti bile.

Köpek kıvrandığım yerin üç basamak altında kamburu çıkmış halde duruyordu.

Sonra köpek genişlemeye başladı.

Köpek başka bir şeye dönüşmeye başladı.

Kemikleri büyüyordu ve sonra derisini yarıp çıkmaya başladılar.

Victor tiz sesler çıkarıyordu.

Köpek, sırtı birden kabarınca şaşırmış göründü... sonra vücudu kendiliğinden otuz santim daha uzadı.

Köpek yine acıyla inledi ve sonra hızlı hızlı solumaya başladı.

Bir an her şey donup kaldı ve ben ağlarken elimi uzattım düşüncesizce, salakça, köpeği avutmak için, ona dostu olduğumu ve tehdit unsuru olmadığımdan bana saldırmasının gereksiz olduğunu göstermek için.

Ama sonra köpeğin dudakları gerildi ve çığlık atmaya başladı.

Gözleri yukarı kaydı, ta ki sadece akları görünene dek.

Çığlık çığlığa yardım istemeye başladım.

Çığlık atmaya başladığım anda köpek öne atıldı ve duvara çarptı, büyümeyi sürdürerek.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacağım öyle kötü yaralanmıştı ki tekrar merdivene yığıldım; uyluğumdaki yaradan boşanan kanlar yüzünden basamaklar sırılsıklamdı.

Köpek yine hareket etmeyi kesti ve titremeye başladı, suratı bir kurdunki gibi uzarken.

Ön pençeleriyle basamaklardan birini öyle çılgınca tırmalıyordu ki, o düz ve cilalı ahşap lime lime oluyordu.

Kendimi çekerek basamakları çıkmaya çalıştım.

Köpek kafasını eğdi ve sonra yavaşça tekrar yukarı baktı; bana yaklaşırken sırıtıyordu.

Sırtımı bir basamağa dayayarak onu iki ayağımla birden tekmeledim soluk soluğa.

Köpek yaklaşmayı kesti.

Köpek kafasını yana eğdi ve sonra tekrar çığlık atmaya başladı.

Gözleri pörtledi ve yuvalarından fırladı ve burnunun iki

yanında asılı kaldı.

Boş oyuklardan boşanan kan dişlerini kırmızıya boyadı.

Şimdi kanada benzer şeyleri vardı... köpeğin göğsünün iki yanından çıkmışlardı.

Göğüs kafesinin iki tarafından çıkmışlardı ve üzerlerinde ağırlık yapan kanlarla iç organlardan kurtulmak için kendilerini çırpıyorlardı.

Yaratık sürünerek üstüme geliyordu.

Onu tekmeleyip duruyordum.

Sonra bir ağız dolusu diş yine sağ uyluğumu kavrayıp ısırdı zahmetsizce.

Çığlık atarak geriledim ve yaratık uyluğumu bırakırken duvara kanlar kavisli olarak saçıldı.

Evin içi ansızın buz gibi olmuştu ama yüzümden ter boşanıyordu.

Yaratık karnının üstünde sürünerek basamakları çıkmaya başladı ve beni tekrar ısırdı, demin yardığı yerin hemen altından.

Bacağımı sallayarak ondan kurtulmaya çalıştım.

Basamaklar kan yüzünden kayganlaştığından köpeğe doğru kaymaya başladım.

Yine saldırdı.

Dişleri şimdi Terby'nin sivri dişleriydi ve baldırıma saplandılar.

Şunu fark ettim korkunç bir şekilde: Kımıldamadan durmamı istiyordu.

Hiçbir yere gitmemi istemiyordu.

Fortinbras Alışveriş Merkezi'ne gitmemi istemiyordu.

Robby'yi bulmamı istemiyordu.

Hiddete kapıldım ve beni körlemesine ısırmaya çalışan köpeğin suratına elimle vurdum. Burnundan taze kan fışkırdı.

Elimle tekrar suratına vurdum.

Suratından kan fışkırıp duruyordu ve köpek çığlık atmayı sürdürüyordu.

Ben de köpeğe çığlık atmaya başladım.

Aşağı kayarken başımı kaldırıp sahanlığa ne kadar mesafe kaldığına baktım.

Sekiz basamak kadardı.

Kendimi yukarı çekmeye başladım, parçalanmış bacağımı sürükleyerek.

Sonra yaratığın nereye gittiğimi fark edince sırtıma sıçradığını hissettim.

Dönüp onu üstümden attım.

Kanlar içinde çırpınarak onu tekmeleyip uzaklaştırmaya çalıştım.

Çaresizce kendi göğsüme kustum ve sonra "*Seni duyuyorum seni duyuyorum seni duyuyorum,*" diye fısıldadım.

Ama bu vaat artık işe yaramıyordu.

Köpek gücünü topladı ve bir at gibi tepemde şahlandı, tuhaf bir şekilde açılan kanatlarını çırparak, üstümüze daha da fazla kan sıçratarak.

O anda sol bacağımı kaldırdım ve düşünmeden göğsünü var gücümle tekmeledim.

Yalpaladı, kanat çırparak dengesini korumaya çalıştı, ama kanatları hâlâ kan ve et parçaları yüzünden fazla ağır olduğundan geriye düştü ve merdivenin dibine kadar yuvarlandı ve böceksi bir telaşla doğrulmaya çalıştı çığlık çığlığa.

Merdivenin tepesine çıkınca sahanlıkta Robby'nin odasına doğru çılgınca sürünmeye başladım.

Aşağıdaki yaratık doğruldu ve peşimden merdiveni çıkmaya başladı, şimdi ağzını tamamen kaplamış olan o korkunç, çarpık çurpuk dişlerini bana yaklaştıkça takırdatarak.

Öne atılıp Robby'nin odasının içine kaydım, kapıyı hızla kapadım ve kana bulanmış bir elle kilitledim.

Yaratık kapıya saldırdı.

Merdiveni çabucak çıkmıştı.

Doğrulup tek ayağımla beceriksizce hoplayarak pencereye gittim.

Pencerenin önüne yığıldım ve açmaya çalıştım.

Arkama baktım çünkü ortalık birden sessizleşmişti.

Bıraktığım kan izinin ardında kapı içeri doğru yamuluyordu.

Sonra yaratık tekrar çığlık atmaya başladı.

Sol bacağımın üstünde dengede durarak pencereyi açtım ve üstüne tırmandım, her tarafa kan saçarak.

Kendimi aşağı bırakırken hiç kaygılanmadığımı hatırlıyorum.

Fazla yüksekten düşmeyecektim. Kaçmış olacaktım. Kurtulmuş olacaktım.

Çimenliğe düştüm. Hiçbir şey hissetmedim. Bütün acı sağ bacağımda toplanmıştı.

Doğrulup topallayarak Range Rover'a gitmeye başladım.

Sürücü koltuğuna oturdum ve motoru çalıştırdım.

(Saldırıdan sonra neden bir komşuya gitmediğim sorulduğunda bilmiyorum dedim –şimdi de bir sebep söyleyemem–.)

Kendi kendime inleyerek arabayı geri vitese taktım ve sol ayağımla gaza bastım.

Garaj yolundan geri geri çıktıktan sonra, Elsonire Sokağı'nın ortasında dururken, krem rengi 450 SL'yi gördüm.

Bedford'un köşesini dönmüştü ve şimdi bir sokak ötedeydi.

Süzülerek yaklaşmasını izlerken sürücü koltuğunda birini gördüm: Asık suratlıydı, kararlıydı, tanıdıktı.

Sanki rüyalarıma girmişçesine, arabayı kullanan kişi Clayton'dı.

Clayton'ın yüzünü görünce direksiyonu bıraktım ve hâlâ geri viteste olan Range Rover geriye fırladı ve sonra yarım dönüş yaparak Elsinore'yi kapadı.

Arabanın kontrolünü geri kazanmaya çalıştım, 450 SL ilerlemeyi sürdürürken.

Hızlanıyordu.

Kendimi çarpışmaya hazırladım ve Range Rover'ın sağ ön koltuğunun bulunduğu tarafa çarptı.

SUV çarpışmanın etkisiyle kaldırıma çıktı ve Bishop'ların ön bahçesinde duran meşe ağacına öyle hızlı çarptı ki ön camı patladı.

Her şey düşerek benden uzaklaşmaya başladı.

450 SL enkazdan ayrılıp Elsinore Sokağı'nın ortasına kadar geriledi. Mercedes hasar görmemişti.

Bilincimi yitirmeye başlarken gün ışığını fark ettim.

Clayton arabadan inip bana doğru yürümeye başladı.

Yüzü kırmızı ve belirsiz bir aydı.

Cadılar Bayramı gününde onu üniversitedeki ofisimde gördüğüm zamanki kıyafeti vardı üstünde, kartallı kazak dahil. Bir zamanlar, onun yaşındayken sahip olduğum kazak.

Range Rover'ın buruşmuş kaputundan duman yükseliyordu.

Kımıldayamıyordum. Bütün vücudum acıyla zonkluyordu. Bacağım kanla kaplıydı. Kot pantolonumdaki ısırık izlerinden kan akıp duruyordu.

"Ne istiyorsun?" diye haykırmaya başladım.

Range Rover sarsılıp duruyordu çünkü ayağım gaz pedalında kilitlenmişti.

Çocuk süzülerek yaklaşıyordu, sabit bir hızla bana geliyor-

du fütursuzca.

Gözyaşlarımın arasından yüz hatlarını daha net seçebilmeye başladım.

"Kimsin sen?" diye haykırıyordum hıçkırarak. "Ne istiyorsun?"

Arkasındaki evin eriyerek kaybolduğunu görebiliyordum.

Şimdi penceremin yanında duruyordu.

Bana öyle donuk bakıyordu ki kör gibiydi.

Kapıyı açmak için doğrulmaya çabaladım, ama sıkışmıştım.

"Kimsin sen?" diye haykırıp duruyordum.

Ellerini bana uzatınca bu soruyu sormayı kestim.

İşte o zaman benden daha önemli birinin var olduğunu fark ettim.

"Robby," diye inlemeye başladım. "Robby..."

Çünkü Clayton tanıdığım biriydi –hep öyle olmuştu–.

Beni hep tanımış olan biriydi.

Bizi hep tanımış olan biriydi.

Çünkü Clayton'la ben aynı kişiydik.

Uyu, diye fısıldadı yazar.

Burada kaybol, diye fısıldadı Clayton ve yazar.

30. uyanış

Bacağımı kurtarmak için yapılan ilk ameliyatın ardından, Midland Memorial'daki bir hastanede kendime geldim. Ameliyat beş saat sürmüştü. Yirmi dört saatten fazla uyumuştum.

Uyandığımda Jayne başucumda duruyordu. Yüzü şişmişti.

İlk düşüncem: Hayattayım.

Hissettiğim rahatlık odadaki iki polisi görünce kısa sürdü.

İkinci düşüncem: Robby.

Uyanmamı beklediklerini fark ettim.

"Bret... Robby nerede biliyor musun?" diye soruldu.

Oda soğuk ve boştu ve o sahte sakinliğin ardında vızıldayan bir şey hissediyordum. Güçlükle bastırılan soruda korkunç bir ısrar vardı.

Kargaşaya yol açan bir şey fısıldadım. Fısıldadığım şey umdukları şey değildi.

Jayne'in bitkin yüzü öldü. Beni köreltti.

Bize Robby Dennis'in artık resmi olarak kayıp olduğu söylendiğinde Jayne'in çıkarmaya başladığı sesleri ne ben tasvir edebilirim, ne de yazar.

31. bitişler

Yazarın bana sorduğu sorular: *Bir çocuğa ne kadar süreliğine tutunursun? Dünyanın geri dönmeye değip değmeyeceğine karar vermelisin ve sonuçta seçeneklerin neler? Robby'nin nereye gittiğini biliyorum, ama sen biliyor musun?*

Robby'nin kayboluşundan sonraki ilk birkaç gün boyunca kendimi toplamayı sürdürdüm ve dört ameliyat daha geçirdim –sağ bacağımdaki hasar bu kadar ciddiydi– ve bu süre içinde neyse ki morfin damlalarıyla kendimden geçtim. Doktorlar bana bacağımın kurtulacağını ve buna şükretmem gerektiğini söylediler, ama düşünebildiğim tek şey Robby idi. Bunun yerini alabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece bu tek şeyin bilincindeydik. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu ve zaman ilerledikçe umutsuzca bekler olduk. Ama Jayne içinde saklandığı mağaradan çıkıp duruyordu yeni bir kararlılıkla, her şeyin boşuna olduğunu kabul ettikten sonra bile. Neden? Çünkü Midland yetkililerine oğlumuzun kaçırılmadığına, kendisinin kaçtığına inandığımı söylediğimde ona tutunacak bir şey vermiştim. Bu "teoriye" neden inandığım sorulduğunda, onlara söyleyebilecek bir şeyim olmadığını fark ettim hemen. O 5 Kasım ikindisinde, di-

ğer kayıp çocuklara gönderilen –veya onların gönderdiği?– e-postaları görmemiştim çünkü bilgisayar bozulmuştu (ve polisler saldırıdan sonra evi aradıklarında bilgisayar artık Robby'nin odasında değildi, oysa onlara onu gördüğüme emin olduğumu söylemiştim) ve bir kumpasın kanıtları (sarhoş Nadine Allen, bir alışveriş merkezinin bahçesindeki erkek çocukların muzip fısıldaşmaları, Robby'nin odasında gözüme ilişen iki Salvation Army kutusu –herhangi bir giysinin kayıp olup olmadığına kimse emin değildi– ve tahminimize göre sadece Ekim'de bile Mail Boxes Etc.'ye on iki kere gitmiş oluşu, ki sebebini hâlâ anlayamıyorduk) ciddiye alınmayacak kadar önemsizdiler. Ama yine de: Kaçmış ya da kaçırılmış olmaları ne fark ederdi ki? O çocuklar gitmişlerdi. Bilinen tek şey, 9 Kasım sabahı Nadine Allen'ın Robby ile Ashton'ı Fortinbras Alışveriş Merkezi'ne bıraktığı (Nadine'in söylediğine göre Robby'nin sırt çantası varmış) ve o ikisinin öğlen matinesine sinema bileti aldıklarıydı. Tuhaf bir şekilde sakin ve soğukkanlı olan Ashton'ın dediğine göre Robby tuvalete gideceğini fısıldayarak sinema salonundan çıkmış. Bir daha dönmemiş. Alışveriş merkezinde yürüdüğünü gören olmamış. Midland İlçesi'nin başka bir yerinde onu gören olmamış. Sadece yazar onun ortadan kaybolup yeni dünyasına gidişini gördü.

Jayne korku ve öfkeden yoksunluğuma anlam veremedi. Umutsuzluğumu "prova edilmiş" olarak yorumladı. Kabullenişime duyduğu hınç ayrılmamıza –neredeyse anında– yol açtı. Tek tesellimiz: Artık başımıza daha kötüsü gelemezdi. Açıklama filan istemiyordum, çünkü o zaman başarısızlığım ortaya çıkacaktı (sevgin bir maskeydi, yalanlarının boyutu, ortalıkta cirit atan sorumsuz yetişkin, sakladığın bir sürü şey, beyinsizce seks peşinde koşman, hiç ilgi göstermeyen baba).

Vaka başlangıçta medyanın epey ilgisini çekse de, Jayne kendisinden beklenen yas gösterisini sergilemeyi reddedince basın giderek ilgisini yitirdi. Ayrıca öyle çok dehşet verici olay gerçekleşiyordu ki –Florida'daki kirli bomba, hava kuvvetleri korgenerallerini öldüren uçak korsanları– bir film yıldızının oğlunun ortadan kayboluşu bu ülkenin geleceğinin dönüştüğü şeyin yanında geri planda kaldı. Jayne vakayı araştıracak bir özel dedektif tuttu. (Ama ne vakası? Erkek çocuklar giderler. Robby gitmişti. Bunu kendi planlamıştı, tıpkı bütün o diğer çocuklar gibi.) Jayne inzivaya çekildi, Sarah ise "Robby ne zaman dönüyor?" diye sorup duruyordu, ta ki bu soru sonunda sinirlerini bozana dek ve yeni ilaçlar verilince Sarah annesi kadar katatonik oldu. Ben de Robby'nin asla dönmeyeceğini, Robby'nin bizi terk ettiğini ve gitmek istediğini bilsem de, hâlâ "Neden?" diye soruyordum. Yazar bana Ambien'in etki etmesinden önce hayal meyal duyduğum yanıtlar fısıldıyordu. *Çünkü ruhu incinmişti. Çünkü onun gözünde sen hiç var olmamıştın. Çünkü –sonuçta Bret– hayalet sendin.*

Saldırının ayrıntılarını kimseye anlatmadım (nasıl anlatabilirdim ki?), oysa olanları her gün tekrar yaşayacak kadar iyi hatırlıyordum. İnsanlar köpeğin bana saldırdığı açıklamasından tatmin olmuş gibiydiler ve öykümün mantıklı gelmesi için yeterince kanıt vardı –parçalanmış bacağım, Robby'nin odasına çıkan merdivendeki kanlar, Four Seasons müdürünün Victor'ın "dengesiz ve rahatsız" davrandığını doğrulaması ve köpeğin "çok tuhaf davrandığı için" otelden çıkarılması gerektiğini söylemesi–. (Sahiden de mantıklı geldi çünkü Terby'nin yaptıklarından hiç bahsetmedim.) Ama sokaktaki kazaya, Range Rover'a ve 450 SL'ye dair anlattıklarım kuşkuyla karşılandı. Herkes o aşamaya dair anılarımın güve-

nilmez olduğuna karar verdi; doğru dürüst bir şey hatırlayamayacak kadar kan kaybetmiş olduğum fikrinin beni rahatlatması gerekiyordu güya. Ann ve Earl Bishop 911'i aradıktan sonra, meşe ağaçlarına çarpmış arabayı görmek için dışarı fırladıklarında, hatırladıkları kadarıyla başka bir araç görmemişler. En akla yakın kabul edilen senaryo, garaj yolundan çıktıktan sonra bilincimi yitirdiğim ve Bishop'ların bahçesine daldığımdı. Olaya başka bir aracın karışmış "olabileceğine" dair biraz kanıt vardı (çok hafif krem rengi boya kalıntıları), ama bu eyalette ve komşu eyaletlerde krem rengi bir 450 SL kayıtlı olmadığından, kazayla ilgili anlattıklarıma kulak asılmadı; kan kaybından dolayı hafıza kaybı yaşadığıma karar verildi. Bir başka deyişle, o araba ve yanıma gelen delikanlı halüsinasyonlardı. (Yazar sadece şunu diyordu: *O delikanlı sendin.*) Ayrıca "Victor" bulunamadı. O Pazar ikindisinde, evin arkasındaki korulukta yetkililerin başta belki de "derisi yüzülmüş bir geyik" olduğunu düşündükleri bir şey bulundu. Ama ev ile onun öldüğü koruluk arasında kan izi bulunmadığından, demek ki bana saldıran şey evin ikinci katından inip sürünerek çayırı geçip o ağaçlık yere gitmemişti. (Yazar bir şeyin bacadan yukarı tırmandığından bahsetti; yazar bir şeyin o arazinin üstünden "uçtuğunu" söyledi.) Leşi inceleyen veteriner, onun büyük ihtimalle bir şekilde "tersyüz olmuş bir kır kurdu" olduğuna karar verdi. (Tam olarak ne olduğunu asla öğrenemedim, ama veterinerin dediğine göre Victor değildi.) Evin içini inceleyen polisler yuvaların varlığını doğruladılar, ama sonuçta bunların "oğlumun" yaptığı şeyler olduğuna karar verildi, oysa Robby'ye Buckley'de onlarla uzaktan yakından ilgili hiçbir proje verilmemişti, ama ne önemi vardı ki? O yuvaların köpeğimizle yaşanan "talihsiz olayla" ne ilgisi vardı? Yuvalardaki "nesneleri" sorduğumda, "çatlayıp açılmış" ve

"boş" oldukları söylendi... kabuk kalıntılarından ibarettiler. "Neden sordunuz Bay Ellis?" dendi bana neredeyse düşmanca. (Yazar kimse duymasın diye fısıldadı: *Onlara yumurtalardan yavruların çıktığını söyle.*) Ek not: Range Rover'da bulunduğumda saçım tamamen beyazlaşmıştı.

Üniversiteden istifa etmeme "izin verildi". Hastaneden çıktıktan bir hafta sonra ofiste eşyalarımı toplarken, "Clayton"ın 4 Kasım'da bıraktığı müsveddeye nihayet baktım. İsmi "Eksi Sayılar"dı ve Camden'daki ilk senemde yazdığım roman müsveddesiyle neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı... sonradan *Sıfırdan Az*'a dönüşen romanla. O kitabı tekrar yazmamdan önce sadece bir tek kopyası vardı (o da diğerleri gibi Sherman Oaks'taki yatak odasındaki bir dolabın rafındaydı). Ama o noktada artık "Clayton"ın bunu nasıl ele geçirdiğini merak etmekten vazgeçmiştim. L.A.'a döndüğümde o müsveddeyi benimkiyle karşılaştırdım ve harfiyen aynı olduklarını gördüm. Yazım ve daktilo hataları bile aynıydı. Bu işin peşini bırakmamın sebebi, "Clayton"ın var olduğuna dair hiçbir kanıtın bulunmamasıydı. *En kolay yol bu,* diye güvence verdi yazar.

Ama Aimee Light var olmuştu. Orsic Moteli'nde bulunan ceset de sahiden oydu. Onu öldüren adam, Bernard Erlanger, kendini bana Donald Kimball diye tanıtmıştı ve aslında Patrick Bateman olduğunu sanıyordu. Bir kitaba ve baş karakterine öyle kafayı takmıştı ki, sonunda keçileri kaçırmıştı. Pearce'ta başarısızlıkla sonuçlanmış bir dedektif bürosu işletmiş olan Bernard Erlanger (ki Midland İlçesi Şerif Departmanı'yla yakın ilişkisi olmamıştı), "Donald Kimball"ın 1 Kasım'da bana anlattığı cinayetleri işlediğini itiraf

etti. Bu itiraflar Bernard Erlanger'in Clear Lake'teki bir evin önünde, üstünde bir Armani keten takım elbise, bir koton gömlek ve ipek kravat, sivri uçlu ayakkabılar ve bir yağmurlukla yakalanmasından sonra yapıldı. Ayrıca elinde bir balta vardı. Ev Stoneboat'ta bir kitabevi olan altmış beş yaşındaki bir dul olan Paul Owen'a aitti. Paul Owen 9 Kasım sabahı tam 2:30'da birinin evine girdiğini işitmişti. 911'i aramıştı. Kendini banyoya kilitlemişti. Beklemişti. Biri kapıyı açmaya çalışmıştı. Bir sessizlik olmuştu ve ardından Bernard Erlanger kapıyı baltayla parçalamaya başlamıştı, bir devriye arabası gelene dek. Tutuklanmıştı ve sorgulanmadan önce Robert Rabin'i, Sandy Wu'yu, Victoria Bell'i ve Aimee Light'ı öldürdüğünü, ayrıca geçen Aralık'ta Albert Lawrance'ı kör ettiğini itiraf etmişti. Bernard Erlanger hakkında daha fazlasını bilmek istemiyordum. Bernard Erlanger'in Midland İlçesi'ndeki cinayetlerle ilgisi olduğuna inanmak istemiyordum çünkü katilin hiç var olmadığına inanmak istiyordum. O suçların işlendiğini hiç inkar etmemiştim... sahiden olmuşlardı ve insanlar korkunç şekillerde can vermişti. Ama yine de katilin kurgusal olduğuna inanmak istiyordum. İsminin Patrick Bateman olduğuna (Bernard Erlanger veya hattâ Donald Kimball bile değil) ve bir seneliğine gerçeğe dönüştüğüne inanmak istiyordum, tıpkı çoğu kurgusal karakterin sonuçta yaratıcılarının... ve okuyucularının gözünde gerçek olmaları gibi. Buna inanmak istememin (ve bir tarafımla hâlâ inanmamın) sebebi sadece *Amerikan Sapığı*'nın o okunmamış müsveddesindeki Amelia Light cinayeti değil, aynı zamanda Patrick Bateman'in bir iskelede yanarak öldüğü öyküyü Bel Air Oteli'nde bitirdiğim anda Clear Lake Devriyesi'nin Paul Owen'ın evine varmış olmasıydı.

Robby'nin kaybolduğunun resmen ilan edilmesinin dördüncü haftasında Ashton Allen ortadan kayboldu.

Benim gibi Jayne de Midland İlçesi'nden ayrılıp Manhattan'a taşındı. Boşanmak istiyordu ve konuşulacak bir şey yoktu, ama birkaç şey öğrendim. Jayne'in yakın bir tarihte aile için Amagansett'te bir ev satın aldığını ve Londra'ya ayrıntılı bir sürpriz Noel gezisi planlamış olduğunu bilmiyordum (bu gezi artık iptal edilmişti tabii). O yaz Midland İlçesi'ne geldiğimde Jayne'in kocasıyla uzun bir gelecek planladığına dikkat etmemiştim. Cidden iyi geçinmemizi istemişti. Ama niyetimin bariz olduğunu bilmesi gerekirdi. Orada bulunma sebebimin kendisiyle ilgisiz olduğunu, sadece yaşama azmini tekrar bulabileceğim bir yer aradığımı bilmesi gerekirdi. Boşanma süreci bana oldukça anlamsız geldi, çünkü zaten evli gibi yaşamamıştık. Ama avukatı ısrarlıydı. Jayne tamamen ayrılmamızı ve bir daha aramızda hiçbir bağ olmamasını istiyordu. Bunu kabul edecektim: bir daha ne onunla, ne de Sarah'yla hiçbir şekilde temas kurmamayı. Canım sıkıldı, ama avukatıma bunu kabul edeceğimizi söyledim. Böylece ertesi Nisan'da ılık, yağmurlu bir günde Empire State Binası'ndaki bir ofiste birbirimizin avukatlarıyla (her şeyi sona erdirmek için saatine altı yüz dolar ödediğimiz adamlarla) buluştuk. Geciktiğim için özür diledim. Bahanem: "Empire State Binası'na ilk kez geliyorum da." Bunu itiraf edince odada anlamlı bir sessizlik oldu sanki. Eller uzatıldı, zoraki gülümsemeler oldu. Artık her gün kullandığım eroin yüzünden uyanık kalmam zor oluyordu. Birinin evlilik öncesi anlaşma yapılmayışının "güçlük" çıkarıp çıkarmayaca-

ğını sorduğunu bir yankı odasındaymışçasına işittim. Hayır, çıkarmayacaktı. Oğlumuz kayıptı, bu yüzden "vesayet" sözcüğü hiç geçmedi. Jayne nafaka istemedi. Avukatım geri kalan işleri bezgince halletti. Jayne zayıflamıştı ve benimle hiç konuşmayınca, bir zamanlar birbirimizin cümlelerini tamamlayacak kadar yakın olduğumuzu hatırladım. Ona kendisini hâlâ sevdiğimi söylemek istiyordum, ama duymak istediği bu değildi. Saçını kulağının arkasına takıp duruyordu, ki bu hareketi yaptığını ilk kez görüyordum ama avukatının ofisindeki o kırk beş dakika boyunca tekrarlayıp durdu. Şehrin öyle yukarısındaydık ki, başım dönmesin diye karşımızdaki geniş meşe masada odaklanmak zorunda kalıyordum. Pencere çerçevesinin içindeki bir gökyüzü fotoğrafıydı. Avrupa'ya gitmeyi düşünürken kendime şunu sordum: Jayne'le ben neden kolay yolu seçiyoruz? Ama sonra her şey bitti. Kağıtlar imzalanmıştı. Ofisten ilk çıkan ben oldum. Asansörün düğmesine basarken ağlamamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Kendimi rahatlatmak için elimi yağmurluğumun içine sokup, artık her yerde üstümde taşıdığım tabancaya dokundum. Beşinci Cadde'de, beni 13. Sokak'taki daireye geri götürecek taksiyi çağırmak için kolumu kaldırmakta zorlandım; o daireye ilk kez 1987 ilkbaharında taşınmıştım, genç ve ünlü bir romancıyken ve talihin sürekli yüzüme gülüyor olması dışında hiçbir şey bilmezken, orası her şeyi yaşadığım bir yer gibiydi, şöhretin iyi bir fikir gibi göründüğü ve bir ışıkölçerin parıltısının tek rehberim olduğu bir yer. Şimdi Mike Graves diye (benden on iki yaş kadar küçük) genç bir heykeltraşla birlikte oturuyordum ve bazen 13. Sokak'taki dairede, bazense Williamsburg'taki stüdyosunda kalıyordu. Bu ilişkiye ne yaptığımı ya da kime ihtiyaç duyduğumu bilmeden girdim ve onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm ya da

en azından umdum. Ciddiyeti, kararlılığı bana biraz iyi geliyordu ve bana yaslanması, parmaklarını bacağımdaki yara izlerinde gezdirmesi hoşuma gidiyordu ve ona yaz şimşeklerinin beni kabuslardan uyandırdığı ve yatakta kıvranırken elini kavrayıp oğlumun adını inlediğim sabahlarda ihtiyacım vardı.

Taksiden Üçüncü Cadde'de, daireden yarım sokak ötede indim ve Mike'a daireme getirdiğini anımsadığım belirli bir marka şampuanı almak için Kiehl's'e girdim. Mağazanın hoparlörlerinde Elton John "Someone Saved My Life Tonight"ı söylüyordu ve bu şarkı Üçüncü Cadde'ye çıktığımda peşimden geldi. Babamın sevdiği bir şarkıydı ve 1976 yazında, ben on iki yaşındayken bir gece birlikte arabayla Westwood'dan geçerken bana bu şarkıyı kimin söylediğini sormuştu ve söylediğimde sesini açmıştı ve şarkıyı sevmesi hoşuma gitmişti. Kiehl's'ten çıkınca benimle aynı sene Manhattan'a taşınmış ve ikinci boşanmasını yeni yaşamış olan bir üniversite arkadaşımla karşılaştım. (İkinci karısı onu Mets takımından biri için terk etmişti ve bunu haber olarak okuduğumu hayal meyal hatırlıyordum.) Bronz tenliydi ve saçına kır düşmüştü... bunu hemen fark ettim ve dün Trump Kulesi'ndeki Avon Center'da saçımı boyattığım için utandım birden. Oğlumun kayboluşunu okumuştu (doğru dürüst tanımadığım bu adam, ne kadar üzüldüğünü söylerken elimi tuttu) ve Jayne'le boşanmamızdan kısaca bahsetti ("Evlilik sevgiyle, boşanmaysa parayla ilgilidir") ve bazı sorulara fazla yavaş yanıtlar verdiğimi fark etti. El kol hareketleriyle bir şeyleri açıklamaya çalıştım boş yere. Geçenlerde rehabilitasyondan çıkmıştı ve birbirimize yaşadıklarımızı anlatırken –o kaçarcasına giderken– kafamın iyi olduğunu fark ettiğini anladım. Son sözü "Şey, belki başka zaman?" oldu. Sokağın karşı tarafına geçip köşedeki

bir şarküteriye gittim ve bir *Post* gazetesi aldım, çünkü artık yıldız falımı (ve Robby'ninkini) her gün takip ediyordum (çay yapraklarının peşinden gidin, trajediden sakının, pentagramlara boşverin, imayı tahmin edin, gelecekle uzlaşın, yanma ihtimali, uyuyan uyansın). Ayaklarımı sürüye sürüye daireye geri dönerken, sokağın ortasında durup geriye döndüm. Arkamda biri usulca şarkı söylemişti, ama orada kimse yoktu. Öyle tanıdık bir şarkıydı ki ürperdim. "The Sunny Side of the Street" olduğunu ancak boş yatağıma uzanınca fark ettim.

Sonra yumuşacık bir yere süzüldüm, etrafımda Robby'nin onun kayboluşuyla ilgili gazete ve dergilerde çıkan makalelerdeki fotoğraflarının çerçevelenmiş halleriyle. Onun özgeçmişine dair bu iç karartıcı türbe yatağımın tepesindeki bir rafta düzgünce dizili duruyordu şimdi ("Karanlık tahtın," diyordu Mike o eğik rafa, ürpererek.) Damarlarımda eroin akarken, babamı son kez sağ gördüğüm zamanı düşündüm. Beverly Hills'te bir restoranda sarhoş ve şişmandı ve yatakta kıvrılırken şöyle düşündüm: Ya o gün bir şey yaptıysam? Maple Drive'da, öğlen güneşi yarı dolu restoranı aydınlatırken öylece oturup bir karar vermeye çalışmıştım. Mesele şuydu: Onu yumuşatmalı mısın? Bu sözcüğü hatırlıyorum: *yumuşatmak.* Ona belki de doğru olmayan ama istenen tepkiyi verdirecek bir şey söylemeli misin? Ayrıca onu neye ikna edecektim ki, yalan bile olsa? Önemi var mıydı? Her ne idiyse, yeni bir başlangıç teşkil edecekti. Aklıma ilk gelen şey: *Babamsın ve seni seviyorum.* Bunu söylemeyi düşünürken beyaz masa örtüsüne baktığımı anımsıyorum. Bunu yapabilir miydim? İnanmadığım bir sözdü ve doğru değildi, ama doğru olmasını istiyordum. Bir anlığına, babam bir votka daha söylerken (saat ikiydi ve dördüncü votkasını söylüyordu) ve an-

nemden ve California gayri menkul piyasasındaki krizden ve "kız kardeşlerimin" onu hiç aramadığından yakınırken, bunun cidden olabileceğini ve söylersem onu kurtaracağımı fark ettim. Ansızın babamla bir gelecek canlandı gözümde. Ama içkiyle birlikte hesap da geldi ve babamın çıkarmak istediği bir tartışma beni düşüncelerimden sıyırdı ve ayağa kalktım ve dönüp arkama bakmadan ve veda etmeden yürüyüp gittim ve sonra gün ışığında durmuş kravatımı gevşetiyordum, bir otopark görevlisi kaldırıma krem rengi 450 SL'yi yanaştırırken. Bunu anımsayınca biraz gülümsedim, bir babanın oğluna verebileceği hasarı öylece geride bırakabileceğimi düşünüşüme. Onunla bir daha hiç konuşmadım. Bu 1992 Mart'ında oldu ve babam o yıl Ağustos'ta Newport Beach'teki evinde öldü. 13. Sokak'ta yatakta yatarken babamdan şimdi tek bir şey öğrendiğimi fark ettim: insanların ne kadar yapayalnız yaşayabildiğini. Ama ondan ne öğrenmediğimi de fark ettim: bir ailenin –eğer izin verirseniz– size mutluluk getirebileceğini ve bunun da umut vereceğini. İkimizin de anlayamadığı şey, aynı yüreği paylaştığımız olmuştu.

Yazacak son bir öykü vardı.

Ağustos'ta Los Angeles'a döndüm ve babamın ölüm yıldönümünün ikindisinde, Sherman Oaks'taki Ventura Bulvarı'nda bulunan McDonald's'ın otoparkında bekledim. Saat 2:30'du. Kendimi yeterince topladıktan sonra arabadan çıkıp topallayarak restorana girdim (hâlâ baston kullanıyordum). Bir hamburger, küçük patates ve küçük kola söyledim –aç değildim– ve tepsimi alıp cam kenarında bir masaya oturdum. 450 SL tam 2:40'ta otoparka girdi. Arabadan Clayton'a çok benzeyen bir delikanlı –on yedi, on sekiz yaşlarında– çıktı. Şimdi boyunun daha uzun olduğunu fark ettim ve saçı kısaydı ve güneş gözlüğü takmış olsa da onu hemen tanıdım. Tereddütle girişe doğru yürümesini izledim. Gölgesi vardı... bu bir kanıttı. İçeri girince beni gördü ve titreyerek oturduğum masaya özgüvenle yaklaştı. Dünya sessizleşti. Hamburgerin kağıdını açmakla meşgulmüşüm gibi yaptım ve sonra hamburgeri ağzıma götürüp ufak bir lokma ısırdım. Robby karşımda oturuyordu ama ona bakamıyordum, bir şey de diyemiyordum. O da susuyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, güneş gözlüğünü çıkarmış olduğunu ve bana kederle baktığını gördüm. Hamburgeri çiğnerken ağlamaya başladım ve yutmaya çalışırken yüzümü sildim. Başımı yana çevirmeden önce söyleyebildiğim tek şey şu oldu: "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi usulca. "Seni anlıyorum."

Sesi kalınlaşmıştı –büyümüştü ve artık Elsinore Sokağı'nda geçirdiğim aylarda tanıdığım utangaç çocuk değildi– ve beni bağışlamış gibi bir edası vardı. Gizli hayatı onu daha az içine kapanık, daha az asık suratlı kılmıştı. Bir şeyleri çözmüştü. Aktör gitmişti.

Yüzümü yana çevirmek zorunda kalıyordum çünkü hüngür hüngür ağlıyordum.

"Neden gittin?" diye sormayı başardım boğuk bir sesle. "Neden bizi terk ettin?"

"Babacığım," dedi iç geçirerek. Eskiden söyleyiş tarzından farklıydı. Elini elimin üstüne koydu. Gerçekti. Hissedebiliyordum. "Sorun değil."

Diğer elimi uzatıp avcumla yüzüne dokundum; o zaman utangaçlığı geri döndü ve gözlerini indirdi.

"Merak etme," dedi delikanlı. "Kayıp filan değilim."

Tekrar söyledi: "Artık kayıp değilim."

Bir şans daha istiyordum, ama yanıtını duymaya utanıyordum. Yine de sordum. "Robby," dedim hıçkırarak; yüzüm ıslaktı. "Lütfen geri dön."

Ama sonunda gördüğü tek şey bir kabulleniş gülümsemesi oldu.

Dışarıda duruyor, pencerenin ardından bana son kez bakıyordu.

Bu öyküye sevgiyle bakıyordu.

Oğlumun geride bir resim bırakmış olduğunu fark ettim: bir ay resmi. Öyle ayrıntılıydı ki incelemek zorunda kaldım, oğlumun bu ay manzarasını çizmek için gösterdiği sabra şaşarak. Bu yanan, bitmez azim nereden gelmişti?

Ayrıca üstünde bir sözcük yazılı olduğunu gördüm ve sözcüğe bir parmağımla dokundum.

Onu buraya neyin getirdiğini bilmiyordum. Neyin götürdüğünü bilmiyordum.

Her erkek çocuğun cesur ve hızlı olmaya zorlandığı diyara dönüyordu: yeni bir hayata. Gittiği yer her neresiyse, korkmuyordu.

Krem rengi 450 SL otoparktan çıktı ve sağa dönüp Ventura Bulvarı'na girdi, trafiğe karıştı, ta ki gözden kaybolana ve öykü sona erene dek.

O görüşme sadece birkaç dakika sürmüştü, ama topallayarak arabama geri döndüğümde alacakaranlıktı.

McDonald's'ın karşısında babamın küllerinin bulunduğu Bank of America vardı. 8 Kasım günü külleri almaya gittiğimde gördüklerimi kimseye söylememiştim. O gün kiralık kasayı açınca içi küllerden grileşmişti. Babamın kalıntılarını taşıyan kutu patlamış, küller dikdörtgen kasanın kenarlarına saçılmıştı. Küllere birisi, belki de parmağıyla, oğlumun bana bıraktığı ay manzarasına yazdığı sözcüğü yazmıştı.

Bir balıkçı teknesiyle Pasifiğe açılarak babamı nihayet huzura kavuşturduk. Küller tuzlu havada yükselirken kendilerini rüzgara bıraktılar ve geriye doğru hareket etmeye başladılar, geçmişin üstüne düştüler ve orada oyalanan suratları kapladılar, her şeyi kapladılar ve sonra yanarak bir prizmaya dönüştüler ve şekiller oluşturmaya başladılar ve babamı ve beni ve Robby'yi yaratmış olan erkekleri ve kadınları yansıttılar. Bir annenin gülümseyişinde oyalandılar ve bir kız kardeşin uzanmış eline gölge düşürdüler ve herkesle paylaşmak istediğiniz her şeyin yanından geçtiler. *Sana bir şey göstermek istiyorum,* diye fısıldadı küller. Küllerin geçmişten gelme bir sürü görüntünün arasından dans ederek yükseldiğini görüyordun, düşüyor ve sonra tekrar yükseliyorlardı ve küller yukarı bakan genç bir çiftin tepesinde yükseldiler ve sonra kadın adama bakıyordu ve adam bir çiçek tutuyordu ve yürekleri yavaşça açılırken küt küt atıyordu ve küller ilk öpüşmelerinin üstüne düştüler ve sonra *Farmer's Market*'ta bir puset içindeki bir bebeği iten genç bir çiftin üstüne yağdılar ve nihayet bir bahçenin üstünden yuvarlanarak geçip, Valley Vista diye bir sokaktaki, bir aile olarak ilk kez aldıkları –ve tek– evin pembe stükosuna doğru savruldular ve bir

holden hızla geçtiler ve kapıların ardında çocuklar vardı ve küller balonların arasından uçtular ve senin doğum gününde bir mağazadan alınmış olan ve mutfak masasında duran kekin zarif mumlarını usulca söndürdüler ve sonra oturma odasının ortasında duran bir Noel ağacının etrafında döndüler ve ağaçtan sarkan renkli ışıkları donuklaştırdılar ve küller beş yaşındayken bir kaldırımda sürdüğün yarış bisikletini takip ettiler ve kız kardeşlerinle birlikte oynadığın ıslak sarı Slip 'n' Slide oyuncağının üstüne süzüldüler ve havada salındılar ve evin etrafındaki palmiyelerin yapraklarının ve çocukken elinde tuttuğun bir bardak sütün ve senin berrak, aydınlık bir havuzda yüzüşünü üstünde bir sabahlıkla izleyen annenin üstüne indiler ve baban seni havuza atıyordu ve sen neşeyle düşünce etrafa sular saçıldı ve bir aile arabayla çöle giderken bir şarkı çalıyordu ("*Someone Saved My Life Tonight*" diyor yazar) ve küller annenle babanın genç ebeveyn hallerini ve bir aileyken gittiğimiz her yeri sergileyen Polaroid fotoğrafları beneklediler ve arkalarındaki aydınlık havuzdan buhar çıkıyordu durmadan ve gece havasında yükselen gardenya çiçekleri kokusu sıcakta titreşiyordu ve küçük bir golden retriever yavrusu havuzun kenarlarında neşeyle sıçrayarak bir frizbiyi takip ediyordu ve küller karşında saçılı halde duran Legoların üstüne iniyordu ve sabahleyin annen el sallayarak usulca veda ediyordu ve küller havada dönüp dururken çocuklar peşlerinden koşuyordu ve çaldığın piyanonun tuşlarına ve babanla birlikte kapıştığınız tavlanın üstüne yağdılar ve lens kamaşmasıyla kısmen kapatılmış olan bir dağ fotoğrafındaki Hawaii kıyısına indiler ve Morterey'in titreyen kumullarının tepesindeki turuncu bir günbatımını kararttılar ve bir sirkin pembe çadırlarının ve Topango Kanyonu'ndaki bir dönmedolabın üstüne yağdılar ve Cabo San Lucas'taki ya-

maçta duran beyaz bir haçı kararttılar ve Valley Vista'daki evin odalarına ve sıra sıra dizili aile portrelerine saklandılar, tutulmamış bütün sözlerin ve gözden kaçırılmış bütün bağlantıların, tatmin edilmemiş arzuların ve yaşanan hayal kırıklıklarının ve doğrulanan korkuların ve hışımla çarpılan bütün kapıların ve asla yapılmayan uzlaşmaların üstünde süzüldüler ve içinde yaşadığımız bütün odalardaki bütün aynaları kapladılar kısa sürede, kanımızda akarken kusurlarımızı bizden gizlediler ve kaçan o içine kapanık çocuğun peşinden gittiler, senin ne olduğunu keşfeden oğlunun ve herkes hayatımızın çöktüğünü kavrayamayacak kadar gençti... bir ara hepimizin bir şekilde kurtulacağımızı düşünmüş olmak öyle salakça ve dokunaklıydı ki, ama küller ilerlemeyi sürdürdüler ve koca bir şehri rüzgarın önüne kattığı uzaklaşan bir bulutla kapladılar ve yükselmeyi sürdürdüler ve görüntüler ufalmaya başladı ve babamın doğduğu kasabayı görebiliyordum, küller Nevada Dağları'na yağan kara karışıp bir nehrin üstünden geçerken ve sonra babamın bana doğru yürüdüğünü gördüm... tekrar çocuk olmuştu ve gülümsüyordu ve bana iki eliyle tuttuğu bir portakalı uzatıyordu, dedemin av köpekleri külleri demir yolunda takip ederken, tüyleri küllerle kaplanırken ve sonra küller kanayarak görüntülere dönüşmeye başladılar ve babamın uyuyan annesinin üstünden salınarak geçtiler ve rüyasında ayı gören oğlumun yüzüne yağdılar ve rüyasında ayın yüzeyini kararttılar üstünden uçarken, ama geçip gittiklerinde ay eskisinden de parlaktı ve küller yeryüzüne yağdılar döne döne ve şimdi parlayarak, kısa süre sonra bir ışığa tutuldular ve görüntüler dağılmaya başladı. Küller her şeyin üstüne çöküyor ve yankıları takip ediyorlardı. Babamın ebeveyninin mezarlarının üstünden geçtiler ve nihayet ölülerin soğuk, aydınlık dünyasına girdiler, me-

zarlıkta duran çocukların tepesinde ağladılar ve sonra Pasifiğin sonunda bir yerlerde –bu kitabın sayfalarının arasından hışırtılarla geçtikten, sözcüklerin üstüne savrulduktan ve yeni sözcükler yarattıktan sonra– metinden çıkmaya başladılar, erişemeyeceğim bir yere gittiler ve ortadan kayboldular ve güneş yer değiştirdi ve dünya sarsıldıktan sonra dönmeye devam etti ve her şey bitmiş olsa da, yeni bir şey oluştu. Deniz karanın ucuna ulaştı, bir ailenin siste gözden kaybolana dek bizi silüetler halinde seyrettiği yere. Geride kalan bizlerden: Hatırlanacaksınız, ihtiyacım olan sizlerdiniz, sizleri rüyalarımda sevdim.

Yani, oğlumu görürseniz kendisine selamımı iletin, iyi olmasını istediğimi ve kendisini düşündüğümü ve bir yerlerden beni izlediğini bildiğimi ve merak etmemesini söyleyin: Beni her zaman burada bulabilir, ne zaman isterse, tam burada, kollarımı açmış bekler halde, sayfalarda, kapakların ardında, sonunda *Ay Parkı*'nın.

BRET EASTON ELLIS **AY PARKI**

"Kendini çok iyi taklit ediyorsun."
Bir yazar; kendi yarattığı karakterlerin ete kemiğe büründüğünü, babasının gerçekleştirilmemiş vasiyeti nedeniyle hortladığını ve tüm gerçekliğin aslında ve nihayetinde kurmaca olduğunu kavradığında Kalemine sarılır.
"Ay Parkı"nda olduğu gibi...

Bret Easton Ellis'ten gerçeklikle kurmaca arasındaki ilişkiden Stephen King romanlarındaki dehşete, özeleştiriden bir babayla oğlu arasındaki ilişkiye dek pekçok şeye dokunan güçlü bir roman.

15BN 978-975-271-165-7

